

ELLEN G. WHITE ESTATE

SUURI TAISTELU

ELLEN G. WHITE

Suuri Taistelu

Johdanto.....	3
1. —Ennakkokuva maailman kohtalosta.....	36
2.—Marttyyrien vuosisadat.....	76
3.—Luopumuksen tielle.....	98
4.—Laaksojen sankarit.....	132
5.—Uskonpuhdistuksen aamutähti.....	172
6.—Kaksi sankarikuolemaa.....	212
7.—Luther - oikea mies oikeaan aikaan.....	271
8. —Luther totuuden puolustajana.....	331
9.—Valo syttyy Sveitsissä.....	399
10.—Hurmahenget voitetaan.....	428
11.—Ruhtinainien protesti.....	457
12.—Päivä sarastaa Ranskassa.....	486
13.—Alankomaat ja Skandinavia.....	548
14.—Valo leviää Britanniassa.....	567
15.—Ranskan hirmuvallan aika - sen todelliset syyt.....	613
16.—Vapauden etsintää uudesta maailmasta....	669
17.—Lupauksia Kristuksen paluusta.....	693
18.—Uutta valoa uudessa maailmassa.....	733
19.—Miksi suuri pettymys?.....	797
20.—Suuri herätys.....	823

21.—Torjuttu varoitus.....	870
22. —Toteutuneet ennustukset.....	907
23.—Pyhäkön paljastettu salaisuus.....	941
24.—Mitä Kristus tekee nyt?.....	977
25.—Jumalan muuttumattomat käskyt.....	998
26.—Totuuden puolustajat.....	1044
27.—Nykyajan herätyksiä.....	1062
28.—Tilinteon hetki.....	1104
29.—Pahuuden alkuperä.....	1137
30.—Taistelu pimeyden ruhtinasta vastaan....	1168
31.—Hyviä enkeleitä ja pahoja henkiä.....	1180
32.—Eksyttäjän ansat.....	1198
33.—Mitä on haudan tuolla puolen?.....	1228
34.—Keitä ovat spiritismin henget?.....	1269
35.—Omantunnonvapaus uhattuna.....	1295
36.—Lähenevä taistelu.....	1337
37.—Raamattu turvana.....	1362
38.—Viimeinen varoitus.....	1381
39.—Ahdistuksen aika.....	1404
40.—Suuri vapautus.....	1448
41.—Maapallo raunioina.....	1490
42.—Ikuinen rauha: taistelu päättynyt.....	1511

Johdanto

Ennen kuin synty tuli maailmaan Aadam sai avoimesti seurustella tekijänsä kanssa, mutta ihmisen jouduttua rikkomuksensa vuoksi eroon Jumalan yhteydestä ihmiskunta menetti tämän etuoikeutensa.

Lunastussuunnitelman ansiosta maan asukkailla on kuitenkin yhä mahdollisuus päästä yhteyteen taivaan kanssa. Henkensä välityksellä Jumala on ollut yhteydessä ihmisiin, ja hänen valitut palvelijansa ovat saaneet

ilmestyksiä, joiden kautta jumalallinen valo on loistanut maailmaan. “Yksikään profeetallinen sana ei ole tullut julki ihmisten tahdosta, vaan ihmiset ovat puhuneet Pyhän Hengen johtamina sen, minkä ovat Jumalalta saaneet”. ST 9.1

Ihmiskunnan historian 2500 ensimmäisenä vuote-na ei ollut mitään kirjoitettua ilmoitusta. Ne, joita Jumala oli opettanut, välittivät tietonsa toisille, ja näin tieto siirtyi isältä pojalle sukupolvesta toiseen.

Moo-seksen ajasta alkaa

kirjoitetun sanan historia.
Innoitet-tuja ilmestyksiä alettiin
silloin tallentaa innoitettuun
kirjaan. Tätä työtä jatkettiin
pitkänä 1600 vuoden ajanjaksona
- Mooseksesta, luomishistorian ja
lain muistiintallentajasta,
Johannekseen, joka kirjoitti
muis-tiin evankeliumin
ylevimmät totuudet. Raamattu
esittää tekijäkseen Jumalan.
Ihmiskädet ovat sen kuitenkin
kirjoittaneet, ja sen eri osien
toisis-taan poikkeavissa
kirjoitustavoissa voimme nähdä
kul-lekin kirjoittajalle

luonteenomaisia piirteitä. Sen jokainen totuus on “Jumalan Hengestä syntynyt” ; kuitenkin on ilmaistu ihmiskielellä.

Pyhän Henkensä kautta iankaikkinen Jumala on antanut valonsa loistaa palvelijoittensa mieleen ja sydämeen. Unien, näkyjen ja vertauskuvien välityksellä hän on ilmaissut heille totuuksia, ja he itse ovat pukeneet vastaanottamansa ilmoituksen ihmiskielelle. ST 9.2

Raamatun kirjat on kirjoitettu eri aikakausina ja niiden kirjoittajat ovat suuresti poikenneet

tosistaan syntyperältään ja asemaltaan samoin kuin henkisiltä ja hengellisiltä lahjoiltaan. Siksi kirjatkin poikkeavat huomattavasti toisistaan tyylyltään ja sisällöltään. Kirjoittajat käyttävät erilaisia ilmaisuja; toinen kirjoittaja on esittänyt saman totuuden vaikuttavammin kuin toinen. Kun useat kirjoittajat käsittelevät samaa aihetta eri näkökulmista ja erilaisissa olosuhteissa, pintapuolinen, huolimaton ja ennakkoluuloinen lukija saattaa nähdä

ristiriitaisuutta siinä, missä
ymmärtäväinen, harkitseva ja
nöyrä tutkija näkee kaiken
taustalla sopusoinnun. ST 10.1

Kun eri henkilöt ovat esittäneet
totuuden, se on tullut valotetuksi
eri näkökulmista. Yksi kirjoittaja
on tajunnut selkeästi yhden
puolen totuudesta - ne kohdat,
jotka sopivat juuri hänen
kokemuksiinsa sekä arvosteluja
havaintokykyynsä - toinen taas
käsittelee jotakin toista puolta, ja
kumpikin heistä, Pyhän Hen-
gen johtamana, esittää sen, mikä on
voimakkaimmin vaikuttanut

hänen omaan mieleensä. Ne ovat totuuden eri puolia, mutta niiden kesken vallitsee täydellinen sopusointu. Tällä tavoin ilmoitetut totuudet liittyvät toisiinsa ja muodostavat täydellisen kokonaisuuden, joka täyttää ihmisen tarpeet kaikissa elämän kokemuksissa ja olosuhteissa. ST 10.2

Jumala on armollisesti nähnyt hyväksi ilmaista maailmalle totuutensa inhimillisiä välikappaleita käyttäen, ja hän itse, Pyhän Henkensä välityksellä, teki nämä

kykeneviksi tähän työhön. Hän johti heitä valitsemaan, mitä oli puhuttava ja mitä kirjoitettava. Aarre uskottiin saviastioihin, mutta se on silti peräisin taivaasta. Vaikka todistus esitettiin ihmiskielen Epätäydellisin ilmaisukeinoin, se on Jumalan todistus, ja kuuliainen, uskova Jumalan lapsi näkee siinä jumalallisen voiman,annon ja totuuden valtavuuden.

ST 10.3

Jumala on sanassaan antanut ihmisille kaiken tarpeellisen tiedon pelastuksesta. Pyhät

kirjoitukset on otettava vastaan Jumalan tahdon ohjeellisena ja ereh-tymättömänä ilmoituksena.

Ne muodostavat luonteen mittapuun, oppien ilmaisijan, kokemusten koetinkiven.

“Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojen-nukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään. Näin Jumalan ihmisestä tulee täydellinen ja kaikkeen hyvään kykenevä”. ST 11.1

Se, että Jumala on ilmoittanut tahtonsa ihmisille sanansa kautta, ei kuitenkaan ole tehnyt Pyhän Hen-gen jatkuvaa läsnäoloa ja ohjausta tarpeettomaksi.

Päinvastoin, Vapahtajamme lupasi palvelijoilleen Hen-gen avaamaan sanan, valaisemaan ja selittämään sen opetuksia. Koska Jumalan Henki on innoittanut Raa-matun, Hengen opetus ei voi milloinkaan olla ristirii-dassa sanan kanssa. ST 11.2

Henkeä ei annettu - eikä sitä koskaan voidakaan antaa - syrjäyttämään Raamattua, sillä

kirjoitukset sa-novat selvästi, että Jumalan sana on mitta, jolla kaikki muut opetukset ja kokemukset on mitattava.

Apostoli Johannes sanoo:

“Rakkaat ystävät, älkää uskoko kaik-kia henkiä. Koetelkaa ne, tutkikaa, ovatko ne Jumalasta, sillä maailmassa on liikkeellä monia vääriä profeettoja”. ST 11.3

Pyhän Hengen työ on muutamien ihmisten ereh-dysten tähden tullut suuresti häväistyksi. Nämä ihmi-set väittävät saaneensa Hengen valoa eivätkä katso tarvitsevansa enää Jumalan sanan

opastusta. Heitä hallitsevat tunteet, joita he pitävät Jumalan äänenä, mutta heitä ohjaava henki ei ole Jumalan Henki. Tällainen omien mielijohteitten seuraaminen ja kirjoitusten hylkääminen voi johtaa vain sekaannukseen, eksytykseen ja turmioon. Se palvelee ainoastaan paholaisen tarkoituksia. Koska Kristuksen seurakunta ei voi elää ilman Pyhän Hengen työtä, paholainen koettaa halventaa hänen vaikutustaan fanaatikkojen erheellisellä toiminnalla ja saada Jumalan kansan lyömään laimin

voiman lähteen, jonka Herramme on sille varannut. ST 11.4

Jumalan Henki jatkoi työtään Jumalan sanan kanssa sopusoinnussa evankeliumia julistettaessa. Vanhan ja Uuden testamentin kirjoitusten antamisen aikoina Pyhä Henki valitsi jatkuvasti yksityisiä ihmisiä erillään niistä ilmestyksistä, jotka oli tarkoitettu sisällytettäväksi Pyhään Raamattuun. Raamatussa kerrotaan, että ihmiset saivan Pyhän Hengen kautta varoituksia, nuhteita, neuvoja ja

opetuksia, joilla ei ollut mitään tekemistä Raamatun kirjoittamisen kanssa. Se mainitsee eri aikakausina eläneitä profeettoja, joiden puheista ei ole mitään merkitty muistiin.

Samalla tavoin Pyhä Henki jatkoi Raamatun kaanonin valmistumisen jälkeenkin työtään valistaen, varoittaen ja lohduttaen Jumalan lapsia. ST 12.1

Jeesus lupasi opetuslapsilleen:
“Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille

puhunut.” “Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden. - ja ilmoittaa teille, mitä on tuleva”. Raamattu opettaa selvästi, että nämä lupaukset eivät koske ainoastaan apostolien aikaa, vaan kuuluvat Kristuksen seurakunnalle kaikkina aikakausina. Vapahtaja vakuuttaa seuraajilleen: “Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti”. Paavali selittää Jumalan asettaneen seurakuntaan Hengen lahjoja “varustaakseen kaikki

seurakunnan jäsenet
palvelutyöhön, Kristuksen
ruu-miin rakentamiseen. Kun me
kaikki sitten pääsemme yhteen ja
samaan uskoon ja Jumalan Pojan
tunte-miseen ja niin saavutamme
aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä
vastaavan kypsyyden - -". ST 12.2

Apostoli rukoili Efesoksen
uskovien puolesta, "että hän
valaisisi teidän sisäiset silmänne
näkemään, millaiseen toivoon
hän on meidät kutsunut, - ja
miten mittaamaton on hänen
voimansa, joka vaikuttaa meis-sä
uskovissa". Tätä siunausta

Paavali anoi Efesoksen seurakunnalle. Hän anoi Jumalan Hengen valaisemaa ymmärrystä, jotta he voisivat käsittää Jumalan sanan syvällisiä totuuksia. ST 13.1

Helluntaina tapahtuneen Pyhän Hengen ihmeellisen ilmestymisen jälkeen Pietari kehotti kansaa tekemään parannuksen ja ottamaan kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntien anteeksisaamiseksi, ja hän jatkoi: “Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen. Teitä tämä lupaus tarkoittaa, teitä ja teidän lapsianne, ja myös kaikkia

niitä, jotka ovat etäällä - keitä
ikinä Herra, meidän Jumalamme,
kutsuu”. ST 13.2

Profeetta Joelin kautta Herra on
luvannut erityisen Henkensä
vuodatuksen juuri ennen
Jumalan suurta päivää. Tämä
ennustus täyttyi osittain
helluntain suuressa Hengen
vuodatuksessa, mutta se toteutuu
täydellisesti jumalallisen armon
ilmenemisenä
evanke-lioimistyötä päätettäessä.
ST 13.3

Suuri taistelu hyvän ja pahan
välillä kiihtyy kiihtymistään

aivan ajan loppuun asti. Saatanan viha on kaikkina aikakausina kohdistunut Kristuksen seura-kuntaan, ja Jumala on jakanut kansalleen armoaan ja Henkeään vahvistaakseen sitä paholaisen voimia vas-taan. Kun Kristuksen apostolien oli julistettava hänen evankeliumiaan maailmalle ja kirjoitettava se muistiin kaikkia tulevia aikoja varten, heille annettiin erityistä Hengen valoa, mutta kun seurakunta lähestyy lopullis-ta vapautustaan, Saatana työskentelee entistä

tehok-kaammin. Hän astuu alas ja “on raivon vallassa, sillä se tietää, että sen aika on lyhyt”.

Hän tulee toimimaan “suurella voimalla, tehden petollisia tunnustekoja ja ihmeitä”.

Kuudentuhannen vuoden ajan tuo nerokas henki, joka kerran oli mahtavin Jumalan enkeleistä, on

kokonaan omistautunut eksyttävään ja tuhoa tuotta-vaan työhönsä. Kaikki saatanallisen taidon ja viekkau-den syvyydet sekä kaikki aikakausi-en taistelujen kes-täessä kehittynyt

julmuus tullaan kohdistamaan
Juma-lan kansaa vastaan
viimeisessä taistelussa. Tänä
vaarallisena aikana Kristuksen
seuraajien on julistettava
maailmalle varoitusta Herran
toisesta tulemisesta, ja kansa on
valmistettava seisomaan hänen
edessään puhtaana ja
moitteettomana hänen tullessaan.
Jumalallisen armon ja voiman
erityinen vuodatus ei ole tänä
aikana seurakunnalle yhtään
tarpeettomampi kuin apostolien
päivinä. ST 13.4

Hyvän ja pahan välisen
pitkällisen taistelun näkymät
ovat Pyhän Hengen valaisemina
avautuneet näiden sivujen
kirjoittajalle. Kerta toisensa
jälkeen minun on sallittu nähdä
eri aikakausina käydyn ja
käytävän suuren taistelun
vaihteita, joissa toisena
osapuolena on Kristus, elämän
ruhtinas ja pelastuksemme
päämies, ja toisena Saatana,
pahuuden ruhtinas, synnin
alkuunpanija ja Jumalan pyhän
lain ensimmäinen rikkoja.
Saatanan viha Kristusta kohtaan

kohdistuu Kristuksen seuraajiin. Kaikissa historian vaiheissa näemme samanlaista Jumalan lain periaatteiden vihaamista ja petosta, joilla valhe on saatu näyttämään totuudelta, inhimilliset lait voitu asettaa Jumalan lain tilalle ja ihmiset johdettu palvelemaan luotua Luojan asemesta. Kaikkina aikoina Saatana on pyrkinyt sitkeästi esittämään Jumalan luonteen väärässä valossa ja saamaan ihmiset säilyttämään väärät käsityksensä Luojasta, jotta he eivät rakastaisi, vaan

pelkäisivät ja vihaisivat häntä.
Hän on yrittänyt syrjäyttää
Jumalan lain ja johtaa ihmiset
ajattelemaan, että he ovat vapaita
sen vaatimuksista, ja vainonnut
aina niitä, jotka ovat uskaltaneet
vastustaa hänen petoksiaan.
Tämä kaikki voidaan havaita
patriarkkojen, profeettojen,
apostolien, marttyyrien ja
uskonpuhdistajien historiassa. ST
14.1

Viimeisessä suuressa taistelussa
Saatana tulee me-nettelemään
samoin, osoittamaan samaa
henkeä ja työskentelemään

saman päämäärän
saavuttamiseksi kuin kaikkina
menneinäkin aikoina. Samat
tapahtumat tulevat toistumaan,
erona vain on tulevan taistelun
hervittävyys, jollaista maailma ei
ole milloinkaan koke-nut.

Saatanan petokset ovat yhä
viekkaampia ja hänen
hyökkäyksensä entistä
määrätietoisempia. Hän johtaisi,
jos mahdollista, valitutkin
harhaan. ST 15.1

Jumalan Hengen paljastettua
minulle Jumalan sanan suuria
totuuksia sekä menneitä ja

tulevia tapahtumia minua on kehotettu kertomaan toisille, mitä näin on ilmoitettu - esittämään tämän taistelun mennyttä historiaa erityisesti sillä tavalla, että se luo valoa tulevaisuuden nopeasti lähenevään taisteluun. Tämän tarkoituksen toteuttamiseksi olen pyrkinyt valikoimaan ja liittämään yhteen seurakunnan historiasta tapahtumia, jotka kertovat suurten koettelevien totuuksien paljastumisesta maailmalle eri aikoina. Nämä totuudet ovat kiihottaneet Saatanan ja

maailmaa rakastavan
seurakunnan vihaan, mutta
todistajat, jotka eivät “sääs-täneet
henkeään vaan olivat valmiit
kuolemaankin” , ovat
puolustaneet niitä. Näissä
historiallisissa kuvauk-sissa
voimme nähdä enteitä
edessämme olevasta tais-telusta.
Tutkimalla niitä Jumalan sanan ja
hänen Hen-kensä valossa
voimme nähdä paholaisen
petokset pal-jastettuina ja vaarat,
jotka kaikkien niiden on
voitettava, jotka seisovat

nuhteettomina Herran edessä
hänen tullessaan. ST 15.2

Uskonpuhdistuksen kehitykseen
liittyneet suuret tapahtumat, ovat
historiallisia ilmiöitä, jotka
protes-tanttinen maailma tuntee
hyvin ja myöntää yleisesti tosiksi.
Niitä ei voi kukaan kieltää. Tätä
historiaa olen esittänyt lyhyesti
kirjan teeman mukaisesti ja
tiivis-tämällä asioita niin paljon
kuin se on ollut mahdollista
vaarantamatta niiden
ymmärtämistä. Muutamissa
tapauksissa, jolloin
historiankirjoittaja on käsitellyt

tapahtumia lyhyesti ja ytimekkäästi tai esittänyt osuvan yhteenvedon tapahtuman yksityiskohdista, olen lainannut hänen sanojaan. Joissakin yhteyksissä täsmällistä lähdettä ei ole merkitty, koska lainauksen tarkoituksena ei ole korostaa asianomaisen kirjoittajan arvovaltaa. Hänen lausuntonsa on lainattu siksi, että se on sujuva ja vakuuttava esitys aiheesta. Olen esittänyt myös niiden kokemuksia ja näkemyksiä, jotka jatkavat uskonpuhdistustyötä

omana aikanamme ja lainannut samaa periaatetta noudattaen heidän teoksiaan. ST 15.3

Tämän kirjan tarkoitus ei ole tuoda esille uusia totuuksia menneitten aikojen taisteluista, vaan tosiasioita ja periaatteita, joilla on merkitystä tulevaisuudessa tapahtumissa. Nämä historialliset tosiasiat näyttävät kuitenkin saavan uutta merkitystä, kun mitä tarkastellaan valon ja pimeyden voimien välisen taistelun osina. Niistä heijastuu tulevaisuuteen valoa niiden polulle, jotka

menneitten aikojen
uskonpuhdistajien tavoin
kutsutaan kaiken maallisen
menettämisen uhalla
to-distamaan “Jumalan sanan ja
Jeesuksen todistuksen tähden”.
ST 16.1

Tämän kirjan tarkoitus on esittää
totuuden ja val-heen välisen
suuren taistelun vaiheita,
paljastaa Saata-nan juonet sekä
osoittaa keinot, joilla niitä
voidaan tehokkaasti vastustaa.
Sen tarkoitus on esittää
tyydyt-tävä ratkaisu pahuuden
suureen ongelmaan, luoda valoa

synnin alkuperään ja sen
perimmäiseen luontee-seen
samoin kuin tehdä täysin selväksi
Jumalan oikeu-denmukaisuus ja
hyvyys luomiaan olentoja
kohtaan sekä osoittaa hänen
lakinsa pyhyys ja
muuttu-mattomuus. Kirjoittajan
harras rukous on, että tämän
kirjan vaikutuksesta monet sielut
vapautuisivat pi-meyden vallasta
ja saisivat “pyhille kuuluvan
perintö-osan valon
valtakunnasta” , sekä että se
tuottaisi siten kunniaa hänelle,
joka on rakastanut meitä ja

antanut itsensä meidän
puolestamme. ST 16.2

E. G. White

1. —Ennakkokuva maailman kohtalosta

Öljymäen harjalta Jeesus katseli Jerusalemia. Hän näki temppelin suurenmoiset rakennukset.

Laskeva aurinko valaisi lumivalkoiset marmoriseinät ja välkehti kultaisen tornin huipussa. Kuka Israelin lapsi saattoi katsella tuota näkyä ilon ja ihailun sykehdyttämättä sydäntä! Mutta Jeesuksen mielen täyttivät muut ajatukset. “Kun Jeesus tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, hän puhkesi itkuun.” ST 17.1

Jeesus ei itkenyt itsensä tähden,
vaikka hänen edessään oli
Getsemane, lähestyvän tuskan
näyttämö, ja hieman kauempana
Golgata, ristiinnaulitsemisen
paikka. Niiden näkeminen ei
synkentänyt tuota ilon hetkeä.
Hän itki Jerusalemin tuhansia
tuomittuja. ST 17.2

Jeesus näki, miten valittu kansa
oli yli tuhannen vuoden ajan
saanut osallistua Jumalan
erikoisesta suosioista ja
huolenpidosta. Jumala oli
kunnioittanut Jerusalemia
enemmän kuin mitään muuta

paikkaa maailmassa. Herra oli
“valinnut Siionin - asun-nokseen”
. Täällä pyhät profeetat olivat
aikojen kulu-essa julistaneet
varoituksen sanomia. Päivästä
toiseen oli uhrattu karitsojen
verta, joka viittasi Jumalan
Ka-ritsaan. ST 17.3

Jos Israel olisi kansana pysynyt
uskollisena Juma-lalle, Jerusalem
olisi säilynyt ikuisesti Jumalan
valittu-na kaupunkina. Mutta
tuon valitun kansan historia oli
täynnä luopumusta ja kapinaa.
Isänkin rakkautta suurempaa
myötätuntoa osoittaen Jumalan

“tuli sääli kansaansa ja omaa
asuinsijaansa”. Kun hartaista
pyynnöistä ja nuhteista ei ollut
apua, hän lähetti taivaan parhaan
lahjan, itse Jumalan Pojan,
vetoamaan paatuneeseen
kaupunkiin. ST 17.4

Kolmen vuoden ajan valon ja
kirkkauden Herra kulki kansansa
keskellä ja “teki hyvää ja paransi
kaik-ki, jotka olivat joutuneet
Paholaisen valtaan”, vapautti
vangitut, antoi näön sokeille,
paransi rammatt ja kuurot,
puhdisti spitaaliset, herätti

kuolleet ja julisti ilosanomaa
köyhille. ST 18.1

Kodittomana kulkijana hän eli
palvellakseen ihmi-siä. Hän
helpotti heidän käsimyksiään ja
pyysi heitä ottamaan vastaan
elämän lahjan. Kovista sydämistä
takaisin lyöneet armon aallot
palasivat entistä
voi-makkaampana säälin ja
sanomattoman rakkauden
hyökynä. Mutta Israel oli
hylännyt parhaan ystävänsä ja
ainoan auttajansa. Hänen
rakkautensa vetoomuksia oli
halveksittu. ST 18.2

Toivon ja anteeksiannon hetki olisi pian ohi. Pit-kään jatkuneen luopumuksen ja kapinan pilvi laskeu-tuisi nopeasti syyllisen kansan ylle. Häntä, joka yksin voisi pelastaa heidät uhkaavalta kohtalolta, oli halvek-sittu ja solvattu. Hänet oli torjuttu, ja pian hänet ristiinnaulittaisiin. ST 18.3

Kun Kristus katseli Jerusalema, hän näki kokonai-sen kaupungin, kokonaisen kansakunnan hävityksen. Hän näki tuhon enkelin kohottavan miekkansa kaupunkia vastaan, joka niin

kauan oli ollut Jumalan asuntona.
Samalta paikalta, jonka Titus
armeijoineen myöhemmin ottaisi
haltuunsa, hän katseli laakson yli
pyhiä esipihoja ja pylväikköjä.
Kyynelten sumentamin silmin
hän näki muurit
vihollisjoukkojen ympäröiminä.
Hän kuuli sotaan järjestäytyvän
armeijan askelten töminän, leipää
pyytävien äitien ja lasten huudot
piiritetystä kaupungista. Hän
näki pyhän temppelin, palatsin ja
tornit liekkien vallassa,
kaupungin kytevinä raunioina.

ST 18.4

Katsoessaan tulevaisuuteen hän näki liiton kansan hajotettuna kaikkiin maihin, kuin hylyt autiolla rannalla. Jumalallinen sääli, kaipaava rakkaus ilmaisi it-sensä näissä murheellisissa sanoissa: "Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapatat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan! Mutta te ette tahtoneet tulla." ST 19.1

Kristus näki Jerusalemissa vertauskuvan maailmasta, joka

epäuskon ja kapinan
paaduttamana kiittää kohti
Jumalan rangaistustuomioita.
Hänen sydämensä täytti sääli
maan ahdistettuja ja kärsiviä
kohtaan. Hän halusi auttaa heitä
kaikkia. Hän oli valmis
kuolemaan tuodakseen heidän
ulottuvilleen pelastuksen. ST 19.2

Taivaan Majesteetti itkee! Tämä
näky osoittaa, miten vaikeaa on
pelastaa syylliset Jumalan lain
rikkomisen seurauksilta. Jeesus
näki maailman syyllistyneen
samanlaiseen petokseen, kuin se,
mikä johti Jerusalemin tuhoon.

Juutalaisten suuri synti oli ollut
Kristuksen hylkääminen;
maailman suuri synti tulisi
olemaan Jumalan lain
hylkääminen, lain, joka on hänen
hallintonsa perustus taivaassa ja
maan päällä. Miljoonat synnin
kahleissa olevat, joita uhkaa
toinen kuolema, kieltäytyisivät
etsikkoaikanaan kuun-telemasta
totuuden sanoja. ST 19.3

Kaksi päivää ennen pääsiäistä
Kristus meni jälleen
opetuslastensa kanssa Öljymäelle,
josta avautuu näköala yli
kaupungin. Vielä kerran hän

katseli häikäise-vän loistavaa
temppeliä, pyhän vuoren
kruunua. Salo-mo, Israelin
kuninkaista viisain, oli
rakennuttanut ensimmäisen
temppelin, jonka vertaista
maailma ei ollut koskaan nähnyt.
Nebukadnessarin hävitettyä
temppelin se rakennettiin
uudelleen noin viisisataa vuotta
ennen Kristuksen syntymää. ST
19.4

Mutta toinen temppeli ei vetänyt
vertoja ensim-mäisen loistolle.
Kirkkauden pilvi ei peittänyt sitä,
eikä sen alttarille langennut tulta

taivaasta. Siellä ei ollut
liitonarkkua eikä laintauluja.
Ääni taivaasta ei ilmoittanut
papeille Jumalan tahtoa. Toinen
temppeli ei saanut kokea Herran
kirkkauden pilven läsnäolon
kunniaa, mutta itse Jumala
ihmiseksi tullessa kunnioitti sitä
läsnäolollaan. Kaikkien kansojen
toivo oli vihdoinkin tullut
temppeliinsä, kun Nasaretin mies
opetti ja paransi sen pyhillä
esipihoilla. Mutta Israel oli
torjunut sille tarjotun taivaan
lahjan. Kun nöyrä opettaja oli
tuona päivänä poistunut

kultaisen portin kautta,
temppelin kunnia oli hänen
mukanaan hävin-nyt iäksi.
Vapahtajan sanat olivat jo
toteutuneet: “Teidän temppelinne
on jäävä asujaansa vaille.”
Kristuksen ennustus temppelin
hävityksestä oli herättänyt
opetuslapsissa ihmetystä, ja he
halusivat ymmärtää hänen
sanojensa merkityksen. Herodes
Suuri oli tuhlanut temppeliin
sekä roomalaisten että
juutalaisten rikkauksia. Sen
rakentamiseen oli käytetty
Roomasta tuotuja jykeviä

valkoisia marmorilohkareita.

Niihin opetuslapset olivat kiinnittäneet Mestarinsa huomion sanoessaan: “Opettaja, katso! Mitkä kivet, mikä rakennus!” ST 20.1

Jeesus antoi juhlallisen ja hätkähdyttävän vastauksen: “Totisesti: kaikki revitään maahan, tänne ei jää kiveä kiven päälle.” Herra oli kertonut opetuslapsille tulevansa toisen kerran. Jerusalemia kohtaavien tuomioiden mainitseminen käänsi heidän ajatuksensa tuohon tapahtumaan, ja he kysyivät:

“Milloin se kaikki tapahtuu. Mikä on merkinä sinun tulostasi ja tämän maailman lopusta?” ST 20.2

Kristus esitti heille pääpiirteet huomattavimmista tapahtumista ennen ajan loppua. Hänen lausumansa ennustus oli merkitykseltään kahtalainen.

Samalla kun se kuvasi Jerusalemin hävitystä, se ennakoim myös viimeisen suuren päivän kauhuja. ST 20.3

Tuomiot kohtaisivat Israelia, koska se hylkäisi ja ristiinnaulitsisi Messiaan. “Kun

siis näette pyhään paikkaan
pystytettynä turmion iljetyksen,
josta profeetta Daniel on puhunut
- huomatkoon lukija tämän! -
silloin on kaikkien Juudeassa
asuvien paettava vuorille.” Kun
roomalaisten epäjumalille
omistetut liput pystytettäisiin
pyhään maaperään kaupungin
muurien ulkopuolelle, silloin
Kristuksen seuraajien olisi
paettava turvaan. Pakoon
haluavien ei tulisi viivytellä. Viha
kohtaisi Jerusalemiä sen syntien
vuoksi. Itsepintainen epäusko oli

tehnyt tuomion
väistämättömäksi. ST 21.1

Jerusalemin asukkaat syyttivät
Kristusta vaikeuksista, jotka
johtuivat heidän omista
synneistään. Vaikka he tiesivät
hänet synnittömäksi, he julistivat
hänen tuomionsa
välttämättömäksi kansakunnan
turvallisuudelle. He yhtyivät
ylimmäisen papin mielipiteeseen,
jonka mukaan oli parempi, että
yksi mies kuolee kuin että koko
kansa joutuu tuhoon. ST 21.2

Samalla kun he tappoivat
Vapahtajansa, he pitivät itseään

Jumalan valittuna kansana ja odottivat Herran vapauttavan heidät heidän vihollisistaan! ST 21.3

Lähes neljäkymmenen vuoden ajan Herra viivytti tuomioitaan. Monet juutalaiset olivat yhä tietämättömiä Kristuksen luonteesta ja työstä. Lapset eivät olleet saaneet nauttia valosta, jonka heidän vanhempansa olivat torjuneet. Apostolien julistuksen välityksellä Jumala antaisi valon loistaa heillekin. He näkisivät ennustusten täyttymyksen ei vain Kristuksen syn-tymässä ja

elämässä vaan myös hänen
kuolemassaan ja
ylösnousemuksessaan. Lapsia ei
tuomittu Vanhempien synneistä,
mutta hylätessään heille annetun
lisä-valon he osallistuivat
vanhempiansa synneistä ja
täyt-tivät jumalattomuutensa
mitan. ST 21.4

Itsepintaisessa
katumattomuudessaan juutalaiset
torjuivat viimeisen armon
tarjouksen. Niin Jumala otti heiltä
pois varjeluksensa. Kansa jätettiin
valitsemansa johtajan valtaan.
Saatana kiihotti ihmisten

rajuimpia ja alhaisimpia
intohimoja. Heitä ei enää
ohjannut järki vaan mielijohdeet ja
sokea, julma, saatanallinen raivo.
Ystävät ja sukulaiset pettivät
toisiaan. Vanhemmat tappoivat
lapsiaan ja lapset vanhempiaan.
Hallitsijat eivät pystyneet
hallitsemaan itseään. Intohimo
teki heistä tyranneja. Juutalaiset
olivat väärin todistusten
perusteella tuominneet viattoman
Jumalan Pojan. Nyt väärät
syytökset tekivät heidän oman
elämänsä epävarmaksi. Jumalan
pelko ei enää häirinnyt heidän

rauhaansa. Saatana oli kansakunnan johdossa. ST 22.1 Riitelevien ryhmäkuntien johtajat kävivät toistensa kimppuun ja tappoivat säälimättä. Temppelin py-hyyskään ei hillinnyt heidän kammottavaa julmuut-taan. Surmattujen ruumiit saastuttivat pyhäkön. Silti tämän helvetillisen työn alkuunpanijat väittivät, ettei Jerusalemin hävitystä tarvinnut pelätä! Se oli Jumalan oma kaupunki. Rooman legioonien piirittäessä temp-peliä kansanjoukot yhä uskoivat, että Jumala puuttuisi tilanteeseen ja

tuottaisi vihollisille tappion.

Mutta Israel oli torjunut jumalallisen varjeluksen ja oli nyt ilman suojaa. ST 22.2

Kaikki Kristuksen ennustukset Jerusalemin hävityksestä toteutuivat kirjaimellisesti.

Merkkejä ja ihmeitä esiintyi.

Seitsemän vuoden ajan eräs mies kulki pitkin Jerusalemin katuja varoittaen tulevista

kärsimyksistä. Tämä outo olento vangittiin ja ruoskittiin, mutta loukkauksiin ja solvauksiin hän vastasi ainoastaan: Voi, voi Jerusalemia!” Hän sai surmansa

ennusta-mansa piirityksen
aikana. ST 22.3

Yksikään kristitty ei menehtynyt
Jerusalemin hävi-tyksessä.

Ympäröityään Cestiuksen
johdolla kaupungin roomalaiset
luopuivat yllättäen piirityksestä,
vaikka tilanne näytti suotuisalta
hyökkäykselle. Roomalainen
sotapäällikkö veti joukkonsa pois
ilman mitään näkyvää syytä. Se
oli luvattu merkki odottaville
kristi-tyille. ST 23.1

Tapahtumia johdettiin niin,
etteivät juutalaiset sen enempää
kuin roomalaisetkaan estäisi

kristittyjen pakoa. Cestiuksen perääntyessä juutalaiset ryhtyivät takaa-ajoon, ja näin molempien joukkojen ollessa keskittyneenä sotatoimiin kristityt kaikkialla maassa saivat esteettä paeta turvaan Pellan kaupunkiin. ST 23.2

Cestiusta ja hänen armeijaansa takaa-ajavat juutalaiset hyökkäsivät jälkijoukkojen kimppuun. Roomalaisten onnistui vaivoin perääntyä. Juutalaiset palasivat saaliineen riemusaatossa Jerusalemiin. Mutta tämä näennäinen menestys

toi mukanaan pelkkää pahaa. Se innosti juutalaiset vastustamaan roomalaisia niin itsepintaisesti, että tuomittu kaupunki vajosi sano-mattomaan kurjuuteen. ST 23.3

Hirvittävät onnettomuudet kohtasivat Jerusalemiä, kun Titus pani toimeen uuden piirityksen. Kaupunki saarrettiin pääsiäisenä, jolloin miljoonat juutalaiset olivat kokoontuneet sen muurien sisäpuolelle. Kes-kenään kiistelevät ryhmäkunnat olivat tuhonneet kaupungin ruokavarastot. Nyt koettiin kaikki

nälän-hädän kauhut. Ihmiset
jyrsivät nahkavöitään ja
sandaalejaan sekä kilpiensä
päällysnahkaa. Monet hiipivät
öisin keräämään villikasveja
kaupungin muurien
ulkopuolelta, vaikka seurauksena
saattoi olla piinallinen kuolema
roomalaisten käsissä. Turvaan
päässeiltä taas usein ryöstettiin
kaikki, mitä he olivat onnistu-
neet keräämään. Miehet ryöstivät
vaimoiltaan ja vai-mot
miehiltään. Lapset riistivät ruoan
ikääntyneiden vanhempiansa
suusta. ST 23.4

Roomalaiset johtajat yrittivät herättää juutalaisissa kauhua ja siten saada heidät antautumaan. Vankeja ruoskittiin, kidutettiin ja ristiinnaulittiin kaupungin muurien edessä.

Josafatinlaaksoon ja Golgatalle pys-tytettiin lukemattomia ristejä. Niiden välitse mahtui tuskin kulkemaan. Niin toteutui Pilatuksen tuomiois-tuimen edessä lausuttu kammottava kirous: “Hänen verensä saa tulla meidän ja meidän lastemme päälle!” ST 24.1

Tituksen valtasi kauhu, kun hän näki laaksoissa viruvat ruumiskasat. Lumoutuneena hän katseli suu-renmoista temppeliä ja antoi käskyn, ettei sen yhteen-kään kiveen saanut koskea. Hän vetosi vakavasti juutalaisten johtajiin, etteivät nämä pakottaisi häntä saastuttamaan pyhäkköä verellä. Jos he suostuisivat taistelemaan muualla, yksikään roomalainen ei loukkaisi temppelin pyhyyttä! Itse Josephus kehotti heitä antautumaan, pelastamaan itsensä, kaupunkinsa ja

jumalanpalveluspaikkansa.
Mutta katkerasti kiroten he
heittivät viimeistä inhimillistä
välittäjäänsä kohti keihäitä.
Tituksen yritykset temppelin
pelastamiseksi olivat turhia.
Häntä suurempi oli julistanut,
ettei kiveä jäisi kiven päälle. ST
24.2

Lopulta Titus päätti vallata
temppelin äkkirynnäköllä. Hän
määräsi kuitenkin, että se olisi
mahdol-lisuuksien mukaan
säästettävä hävitykseltä. Mutta
hänen käskyään ei toteltu. Eräs
sotilas heitti kekäleen pylväikössä

olevasta aukosta sisälle, ja pyhää raken-nusta ympäröivät setrillä paneloidut huoneet leimah-tivat hetkessä tuleen. Titus ryntäsi paikalle ja käski sotilaitaan sammuttamaan liekit. Hänen sanoistaan ei välitetty.

Hurjistuneet sotilaat heittivät palavia kekäleitä temppeliä ympäröiviin huoneisiin ja tappoivat sitten sieltä turvaa etsineet. Veri virtasi alas temppelin portaita kuin vesi. ST 24.3

Temppelin hävityksen jälkeen koko kaupunki joutui

roomalaisten valtaan. Juutalaisten johtajat jättivät valloittamattomat torninsa. Titus julisti, että Jumala oli antanut heidät hänen käsiinsä, sillä voimak-kaimmatkaan sotakoneet eivät olisi mahtaneet mitään noille valtaville varustuksille. Sekä kaupunki että temppeli hävitettiin maan tasalle, ja paikka missä pyhäkkö oli sijainnut, oli kuin kynnetty pelto. Yli miljoona ihmistä sai surmansa. Eloon jääneet vietiin vankeuteen, myytiin orjiksi, raahattiin Roomaan, heitettiin villipedoille amfiteattereissa tai

karkotettiin kodittomiksi
kulkijoiksi maailman turuille. ST
25.1

Juutalaiset olivat itse täyttäneet
kärsimystensä maljan.

Hajottamista seuraavissa
koettelemuksissa he niittivät
satoa, jonka he olivat omin käsin
kylväneet. “Omaa tuhoasi sinä
valmistat, Israel, kun nouset
mi-nua, auttajaasi, vastaan!”,
“Syntisi ovat syösseet sinut
onnettomuuteen.” Usein
väitetään, että heidän
kär-simyksensä johtuivat
Jumalan suoranaisesti

määrää-mästä rangaistuksesta.
Näin suuri pettäjä pyrkii
salaa-maan oman toimintansa.
Vastustamalla itsepintaisesti
jumalallista rakkautta ja armoa
juutalaiset olivat pakottaneet
Jumalan poistamaan
suojeleksensa. ST 25.2

Meidän on mahdotonta tietää,
miten suuressa
kii-tollisuudenvelassa olemme
Kristukselle siitä rauhasta ja
suojeleksesta, jota nautimme.
Jumalan hillitsevä voima estää
ihmiskuntaa joutumasta
kokonaan Saatanan valtaan.

Tottelemattomilla ja
kiittämättömillä on suuri syy
kiittää Jumalaa hänen armostaan.
Mutta kun ihmiset ylittävät
jumalallisen kärsivällisyyden
rajat, esteet poistetaan. Jumala ei
toimi rikkomuksesta seuraavan
rangaistuksen
täytäntöönpanijana. Hän jättää
armonsa hylkääjät niittämään,
mitä he itse ovat kylväneet.
Jokainen valonsäteen torjuminen
on siemen, joka tuottaa
vääjäämättömän sadon.
Itsepintainen vastustus saa
Jumalan Hengen lopulta

vetäytymään pois. Silloin ei
mikään mahti hillitse ihmisen
pahoja intohimoja eikä suojaa
Saatanan pahansuopuudelta ja
vihamielisyydeltä. ST 25.3

Jerusalemin hävitys on vakava
varoitus kaikille, jotka
vastustavat Jumalan armollisia
vetoomuksia. Vapahtajan
ennustus Jerusalemiä kohtaavista
tuomioista tulee toteutumaan
toisellakin tavalla. Valitun
kaupungin kohtalossa näemme
Jumalan armon hy-länneen ja
hänen lakinsa maahan polkeneen
maailman tuomion. Ihmiskunnan

onneton historia on synkkä.
Taivaan arvovallan vastustamisen
seuraukset ovat olleet
kammottavia. Mutta ennustukset
piirtävät tule-vaisuudesta vielä
synkemmän kuvan. Kun Jumalan
Henki vetäytyy lopullisesti pois
eikä mikään enää hillitse
intohimojen ja saatanallisen
raivon purkauksia, maailma tulee
selvemmin kuin koskaan
näkemään Saatanan hallinnan
seuraukset. ST 26.1

Tuona aikana, kuten Jerusalemin
hävityksessä, Jumalan kansa
tullaan vapauttamaan. Kristus

tulee toisen kerran ja kokoaa uskolliset luokseen. "Kaikki maan sukukunnat puhkeavat valitukseen, kun näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan. Suuren torven soudessa hän lähettää enkelinsä neljälle ilmansuunnalle ko-koamaan kaikkialta, maan kaikista ääristä ne, jotka hän on valinnut." ST 26.2

Varokaamme suhtautumasta välinpitämättömästi Kristuksen sanoihin. Kuten Jeesus varoitti opetuslap-siaan Jerusalemin

hävityksestä, jotta he voisivat päästä pakoon, niin hän on varoittanut maailmaa lopullisen tuhon päivästä. Kaikki halukkaat voivat paeta tulevaa vihaa.

“Auringossa, kuussa ja tähdissä näkyy merkkejä. Meren aallot pauhaavat jylisten, ja maan päällä ovat kansat ahdistuksen ja epätoivon vallassa. “Valvokaa siis”, kuuluvat Kristuksen varoittavat sanat. Jos otamme varoituksesta vaarin, meitä ei jätetä pimeyteen. ST 26.3

Maailma ei ole yhtään sen valmiimpi uskomaan tälle ajalle

annettua sanomaa kuin
juutalaiset olivat kuuntelemaan
Jerusalemaa koskevaa varoitusta.
Jumalan päivä tulee yllättämään
jumalattomat. Elämän kulkiessa
totuttua rataansa, ihmisten
uppoutuessa huvituksiin, työhön
ja rahan hankkimiseen,
uskonnollisten johtajien
ylistäessä maailman kehitystä ja
ihmisten tuudittautuessa väärään
varmuuteen - silloin äkillinen
tuho yllättää huolettomat
jumalattomat kuin varas, joka
hiipii vartioimattomaan asuntoon

keskiyöllä, “eivätkä he pääse pakoon”. ST 27.1

2.—Marttyyrien vuosisadat

Jeesus ilmoitti opetuslapsilleen,
mitä hänen kansansa tulisi
kokemaan sen jälkeen, kun hänet
otettaisiin heiltä pois aina siihen
asti, kun hän palaisi voimassa ja
kirkkaudessa. Hänen katseensa
tunkeutui kauas tulevaisuuteen ja
erotti rajut myrskyt, jotka
kohtaisivat hänen seuraajiaan
tulevina vainon aikoina.
Kristuk-sen seuraajien oli
kuljettava sama häpeän ja
kärsi-myksen tie, jonka heidän
Mestarinsa oli kulkenut.

Maailman Lunastajaan
kohdistunut vihamielisyys tulisi
kohdistumaan kaikkiin, jotka
uskovat hänen ni-meensä. ST 28.1

Pakanat oivalsivat, että mikäli
evankeliumi voittai-si, heidän
temppelinsä ja alttarinsa
hävitettäisiin; siksi vainon tulet
sytytettiin. Kristityiltä riistettiin
omaisuus ja heidät karkotettiin
kodeistaan. Suuret joukot
jalosukuisia ja orjia, rikkaita ja
köyhiä, oppineita ja
oppimattomia teurastettiin
armotta. ST 28.2

Neron hallituskaudella alkaneet vainot jatkuivat satoja vuosia. Kristittyjä syytettiin valheellisesti nä-länhädästä, rutosta ja maanjäristyksistä. Ilmiantajat olivat valmiit maksua vastaan kavaltamaan viattomat kapinallisina ja yhteiskunnan vihollisina. Heitä heitettiin joukoittain villipedoille tai poltettiin elävältä amfiteattereissa. Jotkut ristiinnaulittiin; toiset käärittiin villieläinten nahkoihin ja sysättiin areenalle koirien raadeltaviksi. Kansanjuhliissa väkijoukot

kokoontuivat nauttimaan
näytelmästä ja tervehtivät
kristittyjen kuolinkamppailua
naurulla ja suosionosoituksilla.

ST 28.3

Kristuksen seuraajien oli pakko
etsiä suojaa yksi-näisiltä
seuduilta. Kukkuloiden uumeniin
Rooman kaupungin ulkopuolelle
oli kaivettu pitkiä tunneleita,
jotka ulottuivat kilometrien
päähän kaupunginmuurin
ulkopuolelle. Näihin maanalaisiin
pakopaikkoihin Kristuksen
seuraajat hautasivat kuolleensa,
ja sieltä he myös löysivät kodin,

kun heidät julistettiin
lainsuojattomiksi. Monet
palauttivat mieleensä Mes-tarin
sanat, että heidän tulisi iloita
joutuessaan vainot-taviksi
Kristuksen tähden. He saisivat
suuren palkan taivaissa, sillä
samoin oli vainottu profeettojakin
ennen heitä. ST 29.1

Voittolaulut kohosivat räiskyvien
liekkien keskeltä. Uskossa he
näkivät Kristuksen ja enkelien
tarkkailevan heidän lujuuttaan
hyväksyvästi ja syvästi
kiin-nostuneina. Jumalan
valtaistuimelta kuului ääni: "Ole

uskollinen kuolemaan asti, niin
minä annan sinulle
voitonseppeleeksi elämän.” ST
29.2

Saatanan yritykset tuhota
Kristuksen seurakunta
väkivalloin olivat turhia. Jumalan
työmiehiä surmat-tiin, mutta
evankeliumi jatkoi leviämistään
ja sai lisää kannattajia. Eräs
kristitty sanoi: “Mitä enemmän
meitä niitätte maahan, sitä
enemmän joukkomme kasvaa;
kristittyjen veri on siemen.” ST
29.3

Siksi Saatana päätti tehostaa taisteluaan Jumalaa vastaan pystyttämällä lippunsa kristillisen seurakunnan *sisäpuolelle* saavuttaakseen viekkaudella sen, mitä hän ei ollut saavuttanut väkivalloin. Vaino lakkasi. Tilalle tulivat ajallisen menestyksen ja hyvinvoinnin houkutukset. Epäjumalanpalvelijat ottivat vastaan osan kristinuskosta, mutta hylkäsivät samalla tärkeitä totuuksia. He tunnustivat ottavansa vastaan Jeesuksen, mutta heillä ei ollut synnintuntoa

eivätkä he tunteneet tarvetta parannukseen ja sydämen muutokseen. Joitakin myönnytyksiä tehtyään he ehdottivat, että kristityt tekisivät samoin, niin että kaikki voisivat olla yhtä uskossa Kristukseen. ST 29.4

Nyt seurakuntaa uhkasi hirvittävä vaara. Tähän verrattuna vankila, kidutus, tuli ja miekka olivat siu-nauksia! Muutamat kristityistä pysyivät lujina. Toiset olivat valmiit tinkimään uskostaan. Nimikristillisyyden viittaan

verhoutuneena Saatana
soluttautui seu-rakuntaan
turmellakseen heidän uskonsa.
ST 30.1

Useimmat kristityistä suostuivat
lopulta tekemään kompromissejä.
Kristinusko ja pakanuus solmivat
liiton. Vaikka epäjumalien
palvojat teeskentelivät
liit-tyvänsä seurakuntaan, he
riippuivat yhä kiinni
epäju-malanpalveluksessaan ja
vaihtoivat vain palvontansa
kohteet Jeesuksen, Marian ja
pyhimysten kuviin. Epä-terveet
opit, taikauskaiset rituaalit ja

pakanalliset seremoniat saivat
jalansijaa kirkon
uskonkäsityksissä ja
jumalanpalveluksessa.
Kristinusko turmeltui, ja
seurakunta menetti puhtautensa
ja voimansa. Kaikki eivät
kuitenkaan joutuneet harhaan.
Muutamat pysyivät uskollisina
totuuden antajalle. ST 30.2

Kristuksen seuraajiksi
tunnustautuvien joukossa on aina
ollut kaksi luokkaa. Toisten
tutkiessa Vapahtajan elämää ja
pyrkiessä vilpittömästi
korjaamaan puutteitaan ja

seuraamaan esikuvaansa, toiset karttavat selviä totuuksia, jotka paljastavat heidän virheensä. Parhaimmillaankaan seurakunta ei muodostunut yk-sinomaan uskollisista ja vilpittömistä jäsenistä. Juu-das otettiin opetuslasten joukkoon, jotta Kristuksen opetus ja esimerkki paljastaisivat hänelle hänen vir-heensä. Mutta pysymällä synnissä hän alistui Saatanan kiusauksille. Hän suuttui, kun hänen virheitään arvosteltiin, ja päätyi siten kavaltamaan Mestarinsa. ST 30.3

Ananias ja Safira teeskentelivät antavansa kokonai-sen uhrin Jumalalle, vaikka he ahneudessaan pidätti-vät siitä osan itselleen. Totuuden henki paljasti apostoleille näiden teeskentelijöiden todellisen luonteen, ja Jumalan tuomiot vapauttivat seurakunnan tuosta häpeätahrasta. Kun Kristuksen seuraajia ryhdyttiin vainoamaan, vain ne, jotka olivat valmiit luopumaan kaikesta totuuden hyväksi, halusivat tulla hänen opetuslapsikseen. Mutta kun vaino lakkasi, seurakuntaan liittyi

vähemmän innokkaita
käännynnäisiä, ja niin Saatana sai
siellä jalansijaa. ST 30.4

Kun kristityt suostuivat
liittymään yhteen puoliksi
kääntyneiden pakanoiden kanssa,
Saatana riemuitsi. Sitten hän
yllytti heidät vainoamaan niitä,
jotka pysyivät uskollisina
Jumalalle. Yhdessä
puolipakanallisten
kumppaniensa kanssa nämä
luopiokristityt ryhtyivät
taistelemaan Kristuksen opin
ydinkohtia vastaan.
Seurakuntaan tuotujen

harhakäsitysten ja kauheuksien vastustaminen merkitsi hirvittävää taistelua. Raa-mattua ei hyväksytty uskon ainoaksi ohjeeksi. Uskon-nonvapauden periaatetta pidettiin harhaoppina ja sen kannattajat julistettiin lainsuojattomiksi. ST 31.1

Pitkän kamppailun jälkeen uskolliset näkivät, että ero oli välttämätön. He eivät uskaltaneet suvaita omalle sielulleen kohtalokkaita erehdyksiä ja vaarantaa lastensa ja lastenlastensa uskoa. Heistä tuntui, että rauha tulisi liian

kalliiksi, jos sen vuoksi olisi uhrattava periaatteet. Jos yhtenäisyys voitaisiin saavuttaa vain tinkimällä totuudesta, oli parempi valita erimielisyys ja vieläpä taistelu. ST 31.2

Varhaiset kristityt olivat todella erikoislaatuista kansaa.

Harvalukuisina, vailla rikkautta, asemaa ja arvonimiä he olivat jumalattomien vihan kohteena, kuten Abel oli ollut Kainin vihan kohteena. Kristuksen päivistä nykyaikaan asti hänen uskolliset opetus-lapsensa ovat herättäneet

vihaa ja vastustusta niissä, jotka rakastavat syntiä. ST 31.3

Miten evankeliumia sitten voidaan kutsua rauhan sanomaksi? Enkelit lauloivat Betlehemin tasangon yllä:

“Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.”

Tämä profeetal-linen julistus on näennäisessä ristiriidassa

Kristuksen sanojen kanssa: “En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan.” Mutta oikein ymmärrettyinä ne ovat täydellisessä sopusoinnussa.

Evankeliumi on rauhan sanoma. Kristuksen uskonto levittäisi maailmaan rauhaa ja onnea, jos se otettaisiin kuuliaisesti vastaan. Jeesuksen tehtävänä oli tuoda sovinto paitsi ihmisen ja Jumalan välille myös ihmisten välisiin suhteisiin. Mutta maailma kokonaisuudessaan on Saatanan, Kristuksen pahimman vihollisen, hallinnassa. Evankeliumin sisältämät elämänperiaatteet ovat täydellisessä ristiriidassa ihmisten tapojen ja halujen kanssa, ja siksi he nousevat sitä

vastaan. He vihaavat puhtautta,
joka tuomitsee synnin, ja
vainoavat niitä, jotka kehottavat
heitä alistumaan sen pyhiin
vaatimukseen. Tässä mielessä
evankeliumia kutsutaan
miekaksi. ST 31.4

Monet uskossaan heikot ovat
valmiit luopumaan
luottamuksestaan Jumalaan,
koska hän antaa tur-meltuneiden
ihmisten menestyä samalla kun
parhaimmat ja puhtaimmat
saavat kärsiä heidän jul
muudestaan. Miten hän, joka on
oikeudenmukainen ja armollinen

ja kaikkivaltias, saattaa suvaita tällaista vääryyttä? Jumala on antanut meille riittävästi todisteita rak-kaudesta.

Meidän ei tule epäillä hänen hyvyyttään, vaikka emme voi ymmärtää hänen sallimustaan.

Va-pahtaja sanoi: "Muistakaa, mitä teille sanoin: ei palve-lijä ole herraansa suurempi. Jos minua on vainottu, vainotaan teitäkin."

Ne, jotka kutsutaan osallistu-maan vainoista ja marttyyrikuolemasta, seuraavat vain Jumalan rakkaan Pojan askelissa. ST 32.1

Vanhurskaat joutuvat
kärsimyksen ahjoon, että he itse
puhdistuisivat, että heidän
esimerkkinsä vakuut-taisi muut
uskon ja jumalisuuden
todellisuudesta ja että heidän
vakaa vaelluksensa tuomitsisi
jumalattomat ja epäuskoiset.
Jumala antaa jumalattomien
me-nestyä ja paljastaa
vihamielisyytensä häntä kohtaan,
niin että kaikki näkisivät hänen
oikeudenmukaisuutensa ja
armonsa, kun hän lopulta
hävittää heidät. Jokainen Jumalan
uskollisiin kohdistunut julmuus

tullaan rankaisemaan aivan kuin se olisi tehty itse Kristukselle. ST 32.2

Paavali julistaa, että “vainon kohteeksi joutuvat kaikki ne, jotka haluavat elää hurskaasti Kristuksen Jeesuksen omina”.

Miksi sitten näyttää kuin vainot olisivat lakanneet? Ainoa syy on se, että kirkko on mukautunut maailman tapoihin eikä siksi herätä vas-tustusta. Meidän aikamme uskonto ei ole Kristuksen ja hänen apostoliensa puhdasta ja pyhää uskoa. Kris-tinusko on maailman

suosiossa, koska Jumalan sanan totuuksiin suhtaudutaan välinpitämättömästi ja seurakunnassa on niin vähän elävää jumalisuutta. Kun varhaisseurakunnan usko elpyy, vainon tulet syttyvät jälleen. ST 33.1

3.—Luopumuksen tielle

Apostoli Paavali vakuutti Kristuksen tulemisen päi-västä: “Ennen tuota päivää näet tapahtuu uskosta luopuminen ja ilmaantuu itse laittomuus ihmishah-mossa, kadotuksen ihminen. Hän, Vastustaja, korottaa itsensä kaiken jumalana pidetyn yläpuolelle, asettuu itse istumaan Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala.” Lisäksi hän totesi, että “vääryyden salainen vaikutus on jo olemassa”. Jo tuossa varhaisessa

vaiheessa apostoli näki seurakuntaan hiipivän erehdyksiä, jotka valmistaisivat tietä paavinvallalle. ST 34.1

Vähä vähältä “vääryyden salainen vaikutus” suoritti petollista työtään. Paganalliset tavat löysivät tiensä kristilliseen kirkkoon. Ankarat vainot jarruttivat jonkin aikaa niiden leviämistä, mutta kun vaino lakkasi, kristikunta vaihtoi Kristuksen yksinkertaisen nöyryyden paganallisten pappien ja hallitsijoiden loistoon. Konstantinuksen nimellinen

kääntymys herätti suurta riemua.
Nyt turmelus levisi nopeasti.
Pakanuus, joka näytti kärsineen
tappion, selviytyikin voittajaksi.
Sen opit ja taikauskoiset
käsitykset sisällytettiin
Kristuksen seuraajiksi
tunnustautuvien uskoon. ST 34.2

Tämä pakanuuden ja
kristinuskon välinen
sovitte-luratkaisu johti
ennustetun "kadotuksen
ihmisen" ilmestymiseen. Tuo
väärä uskonto on Saatanan
mes-tariteos, jonka avulla hän

yrittää hallita maailmaa tahtonsa mukaan. ST 34.3

Paavinkirkon tärkeimpiä oppeja on, että paavilla on korkein valta yli piispojen ja pappien kaikkialla maailmassa. Lisäksi paaville on annettu arvonimi "Herra Jumala Paavi", ja hänet on julistettu erehtymättömäksi. (Katso liitettä kirjan lopussa.) Saman väitteen, minkä Saatana esitti kiusauksen erämaassa, hän esittää yhä Rooman kirkon välityksellä, ja suuret joukot osoittavat hänelle kunnioitusta. ST 34.4

Mutta ne, jotka kunnioittavat Jumalaa, vastaavat tähän röyhkeyteen kuten Kristus vastasi salakavalalle viholliselle:

“Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioit-taa ja ainoastaan häntä palvella. “ Jumala ei ole asetta-nut ketään ihmistä seurakunnan pääksi. Paavin ylival-ta on Raamatun opetuksen vastainen. Paavilla ei voi olla mitään valtaa Kristuksen seurakuntaan, paitsi minkä hän on itselleen anastanut.

Paavinkirkon kan-nattajat syyttävät protestantteja siitä, että

nämä ovat tieteen tahtoen
eronneet oikeasta kirkosta. Mutta
he itse ovat luopuneet uskosta,
“joka pyhille on kerta-kaikkisesti
annettu”. ST 35.1

Saatana tiesi hyvin, että
Vapahtaja torjui hänen
hyökkäyksensä pyhällä
Raamatulla. Jokaisessa
hyök-käyksessä Kristus kohotti
totuuden ikuisen kilven sanoen:
“On kirjoitettu.” Pitääkseen
ihmiset hallin-nassaan ja
lujittaakseen paavillisen
vallananastajan arvovaltaa
Saatanan oli pidettävä ihmiset

tietämättö-minä Raamatusta. Sen pyhät totuudet oli salattava ja tukahdutettava. Rooman kirkko esti Raamatun levi-tyksen sadoiksi vuosiksi. Kansaa kiellettiin lukemasta sitä. Papit ja prelaatit tulkitsivat sen opetuksia omien väitteidensä tueksi. Näin paavi tunnustettiin lähes kaikkialla Jumalan sijaishallitsijaksi maan päällä. ST 35.2

Ennustuksen mukaan paavikunta pyrki "muutta-maan ajat ja lain". Epäjumalanpalveluksen korvik-keeksi kristilliseen

jumalanpalvelukseen liitettiin
vä-hitellen kuvien ja
pyhäinjäännösten palvontaa.
Tämä epäjumalanpalveluksen
muoto vahvistettiin lopullisesti
yleisen kirkolliskokouksen
määräyksellä. (Katso liitettä.)

Rooma rohkeni poistaa Jumalan
laista toisen käskyn, joka kielsi
kuvainpalvonnan, ja jakaa
kymmenennen käskyn kahtia
säilyttääkseen käskyjen
lukumäärän ennallaan. ST 35.3

Kirkon pyhittymättömät johtajat
peukaloivat myös neljättä käskyä
syrjäyttääkseen ikivanhan

sapatin, päivän, jonka Jumala oli siunannut ja pyhittänyt , ja korottivat sen tilalle pakanoiden viettämän “auringon kunnianarvoisan päivän “.

Ensimmäisinä vuosisatoina kaikki kristityt olivat viettäneet oikeaa sapattia, mutta Saatana ponnisteli saavuttaakseen tavoitteensa. Sunnuntaista tehtiin juhlapäivä Kristuksen ylösnousemuksen kunniaksi.

Silloin järjestettiin jumalanpalveluksia, mutta kyseessä oli vain virkistyspäivä,

sillä sapattia pidettiin yhä
pyhänä. ST 36.1

Saatana oli johtanut juutalaiset
ennen Kristuksen tuloa
kuormittamaan sapatin ankarilla
määräyksillä, jotka tekivät siitä
taakan. Nyt hän hyödynsi väärää
valoa, johon oli sapatin asettanut,
ja leimasi sen halveksivasti
"juutalaiseksi" asetukseksi. Kun
kristityt yleisesti jatkoivat
sunnuntain viettämistä
riemullisena juhlanä, hän johti
heidät tekemään sapatin
surulliseksi ja synkäksi päiväksi,
jotta he siten voisivat osoittaa

vihansa juutalaisuutta kohtaan.

ST 36.2

Keisari Konstantinus antoi määräyksen, jolla sun-nuntai tehtiin yleiseksi juhlapäiväksi koko Rooman valtakunnassa.

(Katso liitettä.) Hänen

pakanalliset alamaisensa pitivät auringon päivää suuressa arvossa ja kristitytkin kunnioittivat sitä.

Kirkon piispat kannustivat keisaria tekemään niin.

Vallanhimon innoittamina he oivalsivat, että jos sekä kristityt että pakanat viettäisivät samaa päivää, se edistäisi kirkon valtaa

ja kunniaa. Mutta vaikka monet Jumalaa pelkäävät kristityt johdettiin vähitellen pitämään sunnuntaita jossain määrin pyhänä, he viettivät yhä oikeaa sapattia kuuliaisina neljännelle käskylle. ST 36.3

Pääpettjä ei ollut vielä suorittanut työtään lop-puun. Hän oli päättänyt käyttää valtaansa sijaishallit-sijansa, ylpeän paavin, välityksellä, joka väitti edusta-vansa Kristusta. Järjestettiin suuria kirkolliskokouksia, joihin kutsuttiin kirkollisia

arvohenkilöitä kaikkialta maailmasta. Lähes jokaisessa kirkolliskokouksessa sapattia vähä vähältä alennettiin ja sunnuntaita vastaavasti korotettiin. Näin pakanallista juhlapäivää ryhdyttiin viimein kunnioittamaan jumalallisena ase-tuksena, kun taas raamatullinen sapatti julistettiin jäänteeksi juutalaisuudesta ja sen pyhittäjät kirottiin. ST 37.1

Luopio oli onnistunut korottamaan itsensä "kaiken jumalana pidetyn yläpuolelle". Hän oli uskaltanut muuttaa

Jumalan laista sen ainoan käskyn,
joka viittaa oikeaan ja elävään
Jumalaan. Neljännessä käskyssä
Jumala ilmaistaan Luojaxi.
Seitsemäs päivä pyhitettiin
lepopäiväksi luomistyön
muistoksi, ja sen tarkoituksena oli
muistuttaa ihmisiä jatkuvasti
siitä, että heidän tuli palvoa
elävää Jumalaa. Saatana pyrkii
kääntämään ihmiset pois Jumalan
laista; siksi hän suuntaa
ponnistuksensa erityisesti sitä
käskyä vastaan, joka ilmaisee
Jumalan Luojaxi. ST 37.2

Protestantit väittävät, että
Kristuksen ylösnousemus teki
sunnuntaista kristillisen sapatin.
Mutta Kristus sen enempää kuin
hänen apostolinsa eivät antaneet
tuolle päivälle sellaista kunniaa.
Sunnuntainvieton alkuperä on
vääryyden salaisessa
vaikutuksessa, joka jo Paavalin
päivinä oli aloittanut työnsä.
Miten voidaan perustella
muutosta, jota Raamattu ei
vahvista? ST 37.3

Kuudennella vuosisadalla
Rooman piispa julistettiin koko
seurakunnan pääksi. Pakanuus

oli väistynyt paaviuden tieltä.
Lohikäärme oli antanut pedolle
“voi-mansa ja valtaistuimensa ja
suuren vallan”. (Katso liitettä.) ST
37.4

Nyt alkoivat ne 1260 paavillisen
sorrion vuotta, joista oli
ennustettu Danielin ja
Ilmestyskirjan profetioissa.
Kristityt pakotettiin joko
luopumaan uskollisuudestaan ja
hyväksymään paavilliset
seremoniat ja
jumalanpalveluksen tai
nääntymään vankityrmissä tai
kärsimään kuoleman. Nyt

toteutuivat Jeesuksen sa-nat:
“Jopa teidän vanhempanne,
veljenne, sukulaisenne ja
ystävänne luovuttavat teidät
viranomaisille, ja muutamia teistä
surmataan. Kaikki vihaavat teitä
minun nimeni tähden.” ST 38.1

Maailmasta tuli valtava
taistelukenttä. Satojen vuo-sien
ajan Kristuksen seurakunta löysi
turvapaikan yksinäisiltä ja
syrjäisiltä seuduilta. “Ja nainen
pakeni autiomaahan. Jumala on
sinne valmistanut hänelle
turvapaikan, missä hänestä
pidetään huolta tuhat

kaksisataakuusikymmentä päivää.” ST 38.2

Rooman kirkon nousu valtaan merkitsi pimeään keskiajan alkua. Kristuksen sijasta uskottiin Rooman paaviin. Sen sijaan, että ihmiset olisivat luottaneet Jumalan Poikaan syntien anteeksiannon ja ikuisen pelastuksen saamiseksi, he kääntyivät paavin ja hänen valtuuttamiensa pappien puoleen. Paavi oli heidän maanpäällinen välittäjänsä. Hän oli heille Jumalan sijainen. Poikkeaminen hänen

määräyksistään oli riittävä syy
ankaralle rangaistukselle. Näin
ihmisten mieli käännettiin pois
Jumalasta erehtyvien ja julmien
ihmisten puoleen tai
pikemminkin itse pimeyden
ruhtinaan puoleen, joka käytti
valtaansa heidän väli-tyksellään.
Kun Raamattu syrjäytetään ja
ihminen alkaa pitää itseään
ylimpänä auktoriteettina,
voimme odottaa vain petoksia,
vilppiä ja turmiollista
jumalat-tomuutta. ST 38.3

Uskollisia lipunkantajia oli vain
muutamia. Ajoittain näytti siltä,

että väärä voittaisi ja oikea uskonto hävitettäisiin maan päältä. Evankeliumi kadotettiin näkyvistä, ja ihmisiä rasitettiin ankarilla vaatimuksilla. Heidät opetettiin luottamaan omiin tekoihinsa synnin sovittamiseksi. Pitkät pyhiinvaellusmatkat, katumusharjoitukset, pyhäinjäännösten palvonta, kirkkojen, pyhäkköjen ja alttarien pystyttäminen, suurten rahasummien maksaminen kirkolle - tällaisia toimia määrättiin Jumalan vihan

lepyttämiseksi ja hänen suosionsa
varmistamiseksi. ST 39.1

Kahdeksannen vuosisadan
lopussa paavilaiset väit-tivät, että
kirkon alkuaikoina Rooman
piispoilla oli ollut sama
hengellinen valta, jota he nyt
vaativat itselleen. Munkit
väärensivät vanhoja kirjoituksia.
Löydettiin tuntemattomia
kirkolliskokousten päätöksiä,
jotka vahvistivat paavin ylivallan
varhaisimmista ajoista lähtien.
(Katso liitettä.) ST 39.2

Ne harvat uskolliset, jotka
perustivat uskonsa var-malle

pohjalle , olivat hämmentyneitä.
Väsyneinä jatkuvaan taisteluun
vainoa, petoksia ja muita
Saata-nan keksimiä esteitä
vastaan muutamat uskolliset
masentuivat. Turvatakseen
rauhan, omaisuutensa ja
henkensä he luopuivat varmasta
perustuksesta. Toisia ei vihollisen
vastustus lannistanut. ST 39.3
Kuvainpalvonta yleistyi. Kuvien
edessä poltettiin kynttilöitä ja
rukoiltiin. Mitä mielettömimpiä
tapoja omaksuttiin. Järki näytti
menettäneen merkityksensä.
Koska papit ja piispat olivat

huvittelunhaluisia ja
turmeltuneita, heiltä neuvoja
kysyvä kansa vajosi
tietämättömyyteen ja paheisiin.

ST 39.4

Yhdennellätoista vuosisadalla
paavi Gregorius VII julisti, ettei
kirkko ollut koskaan erehtynyt
eikä Raa-matun mukaan koskaan
erehtyisikään. Mutta väitteen
tueksi ei esitetty raamatullisia
todisteita. Ylpeä paavi väitti
myös, että hänellä oli valta panna
keisareita viralta. Valaiseva
esimerkki tämän
erehtymättömyyden esitaistelijan

tyrannimaisesta luonteesta on hänen suhtautumisensa Henrik IV:een, Saksan keisariin. Koska tämä hallitsija rohkeni halveksia paavin arvovaltaa, hänet julistettiin kirkonkiroukseen ja syöstiin valtaistuimelta. Hänen omia ruhtinaitaan yllytettiin paavillisessa käskykirjeessä kapinaan häntä vastaan. ST 39.5

Henrik näki välttämättömäksi tehdä rauhan Rooman kanssa. Vaimonsa ja uskollisen palvelijansa kanssa hän ylitti Alpit keskitalvella voidakseen nöyrtyä paavin edessä.

Saavuttuaan Gregoriuksen linnaan hänet ohjattiin ulommalle pihalle. Siellä, talven anka-rassa kylmyydessä, paljain päin ja avojaloin hän odotti lupaa päästä paavin eteen. Vasta kun Henrik oli kol-men päivän ajan paastonnut ja tunnustanut syntejään, paavi suostui antamaan hänelle anteeksi. Silloinkin ehtona oli, että keisari odottaisi paavin lupaa ennen kuin pukisi ylleen arvomerkkinsä tai ryhtyisi harjoittamaan kuninkaallista valtaansa. Voitonriemui-nen Gregorius

kerskui, että hänen
velvollisuutensa oli riistää
kuninkailta ylpeys. ST 40.1

Miten jyrkän vastakohtan tämä
ylimielinen paavi muodostikaan
Kristukselle, joka sanoo
seisovansa sydämen ovella
anomassa sisäänpääsyä. Hän
opetti seuraajiaan: “Joka tahtoo
teidän joukossanne tulla suureksi,
se olkoon toisten palvelija, ja joka
tahtoo tulla teidän joukossanne
ensimmäiseksi, se olkoon toisten
orja.” ST 40.2

Jo ennen paaviuden perustamista
pakanallisten filosofien opetukset

olivat vaikuttaneet kirkkoon.
Monet pitivät yhä kiinni
pakanallisen filosofian
periaatteista ja kannustivat
muitakin opiskelemaan sitä
voidakseen vaikuttaa
tehokkaammin pakanoihin. Näin
kristilliseen uskoon sisällytettiin
vakavia erehdyksiä. ST 40.3

Merkittävin erehdys oli usko
ihmisen luontaiseen
kuolemattomuuteen ja hänen
tietoisuuteensa kuole-massa.
Tämä oppi muodosti perustan
pyhimysten rukoilemiselle ja
Neitsyt Marian palvonnalle, jotka

Rooma pani alulle. Lisäksi sille
perustui harhaoppi
katumattomien ikuisesta piinasta,
mikä sisällytettiin varhain
paavilliseen uskoon. ST 41.1

Sitten valmistettiin tietä vielä
uudelle pakanalliselle keksinnölle
- kiirastulelle, jota käytettiin
taikauskoisen kansan
pelottamiseksi. Tämän harhaopin
mukaan oli olemassa piinan
paikka, missä sellaisten sielut,
jotka eivät ole ansainneet ikuista
kadotusta, kärsivät rangaistusta
synneistään ja mistä he
puhdistettuina pääsevät

taivaaseen. (Katso liitettä.) ST
41.2

Vielä tarvittiin eräs keksintö, jotta
Rooma voisi hyötyä
kannattajiensa peloista ja
paheista: oppi aneista.

Täydellinen anteeksianto
menneistä, nykyisistä ja tulevista
synneistä luvattiin kaikille, jotka
pestautuisi-vat paavin
sotajoukkoihin hänen
vihollistensa rankai-semiseksi tai
niiden tuhoamiseksi, jotka
rohkenivat kieltää hänen
hengellisen ylivaltaansa.

Maksamalla ra-haa kirkolle

ihmiset voisivat vapautua
synnistä ja myös pelastaa niiden
kuolleiden ystävien sielut, jotka
kituivat liekeissä. Tällaisin
keinoin Rooma täytti
rahaarkkunsa ja piti yllä niiden
loistoa, ylellisyyttä ja paheita,
jotka teeskentelivät edustavansa
häntä, jolla ei ollut mihin päänsä
kallistaisi. (Katso liitettä.) ST 41.3
Epäjumalanpalveluksenomainen
messu-uhri oli syrjäyttänyt
Herran ehtoollisen. Paavikirkon
papit sanoivat muuttavansa
tavallisen leivän ja viinin
todel-liseksi "Kristuksen

ruumiiksi ja vereksi”. Herjaavan julkeasti he väittivät kykenevänsä luomaan Jumalan, kaiken Luojan. Kristittyjä vaadittiin kuolemanrangais-tuksen uhalla tunnustamaan uskonsa tähän taivasta loukkaavaan harhaoppiin. ST 41.4

Kolmannellatoista vuosisadalla perustettiin paavinvallan kammottavin ase - inkvisitio. Saatana ja hänen enkelinsä hallitsivat salaisiin istuntoihin ko-koontuneiden miesten mieltä. Näkymättömänä heidän keskellään seiso i Jumalan enkeli

ja kirjoitti muistiin heidän väärät päätöksensä ja tekonsa, jotka ovat liian kammottavia ihmissilmin nähtäväksi. "Suuri Babylon" oli "juopunut pyhien verestä".

Miljoonien marttyyrien runnellut ruumiit huusivat Jumalaa kos-tamaan tuolle luopiovallalle.

ST 42.1

Paavinkirkosta oli tullut maailman yksinvalti.

Kuninkaat ja keisarit alistuivat Rooman paavin määrä-yksiin.

Satojen vuosien ajan Rooman opit hyväksyttiin varauksetta. Sen papistoa kunnioitettiin ja tuettiin

runsaskätisesti. Koskaan tämän jälkeen ei Rooman kirkko ole saavuttanut näin suurta arvonantoa, loistoa tai valtaa. ST 42.2

Mutta “paaviuden keskipäivä oli maailman keski-yö”. Raamattu oli lähes tuntematon kirja. Paavikunnan johtajat vihasivat valoa, joka paljastaisi heidän syntinsä. Kun Jumalan laki, vanhurskauden mittapuu, oli poistettu, he harjoittivat esteettä paheitaan. Paavien ja prelaattien palatsit olivat häpeällisen irstailun näyttämöjä. Muutamat

paaveista syyllistyivät niin kammottaviin rikoksiin, että maalliset hallitsijat yrittivät panna heidät sietämättöminä hirviöinä viralta. Kristikunta oli lamaantunut sekä moraalisesti että älyllisesti. ST 42.3

Sellaiset olivat Jumalan sanan hylkäämisen seuraukset! ST 42.4

4.—Laaksojen sankarit

Paaviuden ylivallan pitkällä aikakaudella eli Jumalan todistajia, jotka vaalivat uskoa Kristukseen, joka on ainoa välittäjä Jumalan ja ihmisen välillä. He pitivät Raamattua elämän ainoana ohjeena ja pyhittivät oikean sapatin. Heidät leimattiin harhaoppisiksi, heidän kirjoituksensa kiellettiin, vääristeltiin tai typistettiin. Kuitenkin he pysyivät lujina. ST 43.1

Heitä koskevat kirjalliset maininnat rajoittuvat lähinnä heidän vainoojiensa syytöksiin. Rooma pyrki tuhoamaan kaiken “kerettiläisyyden”, niin henkilöt kuin kirjoitukset. Lisäksi se pyrki tuhoamaan kaikki todisteet julmuudestaan toisinajatteli-joita kohtaan. Ennen painokoneen keksimistä kirjoja oli vähän; siksi juuri mikään ei estänyt Rooman kannattajia toteuttamasta tarkoitustaan. Heti kun paavikunta sai valtaa, se ojensi käsivartensa murskatakseen kaikki, jotka kieltäytyivät

tunnustamasta sen herruutta. ST
43.2

Britanniaan oli alkuperäinen kristillisuus juurtunut varhain, eikä Rooman luopumus ollut turmellut sitä. Paganallisten keisarien toimeenpanema vaino oli ainoa lahja, jonka Britannian ensimmäiset seurakunnat saivat Roomasta. Monet kristityt, jotka pakenivat vainon vuoksi Englannista, löysivät turvapaikan Skotlannista. Sieltä totuus vietiin Irlantiin, ja näissä maissa se otettiin iloiten vastaan. ST 43.3

Kun saksit tunkeutuivat
Britanniaan, pakanuus sai vallan
ja kristityt joutuivat pakenemaan
vuorille. Sata vuotta myöhemmin
valo loisti Skotlannista kaukaisiin
maihin. Irlannista tuli Columba
työtovereineen ja teki Ionan
yksinäisen saaren
lähetystoimintansa keskukseksi.
Näiden evankelistojen joukossa
oli yksi raamatullisen sapatin
viettäjä, ja näin tämä totuus tuli
ihmisten tietoisuuteen. Ionaan
perustettiin koulu, josta lähti
lähetyssaarnaajia Skotlantiin,

Englantiin, Saksaan ja vieläpä Italiaan. ST 43.4

Mutta Rooma päätti alistaa Britannian valtaansa.

Kuu-dennella vuosisadalla sen lähetyssaarnaajat ryhtyivät kääntymään pakanallisia saksia. Työn edetessä paavilliset johtajat kohtasivat alkuperäisiä kristittyjä - yksinkertaisia, nöyriä ja raamatullisia luonteeltaan, opiltaan ja tavoiltaan. Edellisissä taas näkyi paavillinen taikauskaisuus, komeilu ja ylimielisyys. Rooma vaati, että nämä kristilliset seurakunnat

tunnustaisivat paavin ylivallan.
Britit vastasivat, ettei paavilla
ollut oikeutta ylivaltaan
seurakunnassa ja he voisivat
osoittaa hänelle vain samaa
alamaisuutta, jota oli osoitettava
jokaiselle Kristuksen seuraajalle.
He eivät tunteneet muuta
mestaria kuin Kristuksen. ST 44.1

Nyt paljastui paavikunnan
todellinen henki. Roo-man
edustaja sanoi: "Jos ette ota
vastaan veljiä, jotka tuovat teille
rauhan, joudutte ottamaan
vastaan vihollisia, jotka tuovat
teille sodan." Sotaa ja petosta

käytettiin näitä raamatullisen uskon tunnustajia vastaan, kunnes Britannian seurakunnat oli tuhottu tai pako-tettu alistumaan paavin valtaan. ST 44.2

Roman tuomiovallan ulkopuolelle jäävissä maissa oli satojen vuosien ajan kristillisiä yhteisöjä, jotka säilyivät lähes kokonaan vapaina paavikunnan turme-luksesta. He pitivät Raamattua uskon ainoana ohjeena. Nämä kristityt uskoivat Jumalan lain pysyvyyteen ja viettivät sapattia. Tähän uskoon

ja käytäntöön pitäytyviä seurakuntia oli Keski-Afrikassa ja Aasian armenialaisten keskuudessa. ST 44.3

Paavinvaltaa vastustavien etujoukossa olivat val-dolaiset. Samassa maassa, johon paavikunta oli perus-tanut istuimensa, Piemonten seurakunnat säilyttivät itsenäisyytensä. Mutta tuli aika, jolloin Rooma vaati niitä alistumaan. Muutamat kuitenkin kieltäytyivät taipumasta paavin tai prelaattien edessä ja päättivät vakaasti säilyttää uskonsa

puhtauden ja yksinkertaisuuden.
Tuli eron hetki. Ne, jotka pysyivät
vanhassa uskossa, vetäytyivät
syrjään. Muutamat jättivät
koti-seutunsa Alpeilla ja
kohottivat totuuden lipun
vieraisissa maissa. Toiset
vetäytyivät vuorten
kalliolinnakkeisiin ja säilyttivät
siellä vapautensa palvella
Jumalaa. ST 45.1

Heidän uskonnolliset
käsityksensä perustuivat
kirjoitettuun Jumalan sanaan.
Nämä vaatimattomat, maailmasta
erillään olevat talonpojat eivät

olleet itse-näisesti päätyneet totuuteen, joka oli vastakkainen luopiokirkon opeille. He olivat perineet uskonkäsitteensä isiltään. He taistelivat apostolisen seurakunnan uskon puolesta. “Erämaaseurakunta”, ei maailman suuressa pääkaupungissa hallitseva ylpeä hierarkia, oli Kristuksen oikea seurakunta, niiden totuuden aarteiden hoitaja, jotka Jumala oli uskonut kansalleen annettaviksi maailmalle. Tärkeimpiä syitä todellisen seurakunnan eroon Roomasta oli jälkimmäisen viha

raamatullista lepopäivää kohtaan. Kuten Raamatussa oli ennustettu, paavikunta polki Jumalan lain maahan. Paavikunnan hallitsevat seurakunnat pakotettiin kunnioittamaan sunnuntaita. Vallitseva väärä käsitys hämmensi monet todelliset Jumalan lapset niin, että he sapatinvieton lisäksi pidättyivät työstä myös sunnuntaina. Mutta tämä ei tyydyttänyt paavillisia johtajia. He vaativat sapatin halventamista ja arvoste-
-livat

ankarasti niitä, jotka uskalsivat osoittaa sille kunnioitusta. ST 45.2

Satoja vuosia ennen uskonpuhdistusta valdolaisilla oli Raamattu omalla äidinkielellään. Tästä syystä he joutuivat vainon erityiseksi kohteeksi. He selittivät, että Rooma oli Ilmestyskirjan langennut Babylon. Henkensä uhalla he nousivat vastustamaan sen rap-piota. Läpi luopumuksen aikakauden oli valdolaisia, jotka kielsivät Rooman ylivallan, hylkäsivät kuvainpalvonnan epäjumalanpalveluksena ja

pyhittivät oi-kean sapatin. (Katso liitettä.) ST 45.3

Vuorten mahtavien suojamuurien takaa valdolaiset löysivät piilopaikan. Nuo uskolliset maanpakolaiset kiinnittivät lastensa huomion yläpuolella kohoaviin majesteettisiin huippuihin ja kertoivat hänestä, jonka sana on yhtä pysyvä kuin ikuiset kukkulat. Jumala oli perustanut vuoret; vain hänen ääretön voimansa voisi siirtää ne paikoiltaan. Samalla tavalla hän oli säätänyt lakinsa. Yhtä vähän kuin ihminen voisi irrottaa vuoria

perustuksiltaan ja heittää niitä
mereen, voisi hän muuttaa
yhtäkään käskyä Jumalan laista.
Nuo pyhiinvaeltajat eivät
nurkuneet kovaa kohtaloaan;
koskaan he eivät tunteneet
itseään yksinäisiksi noilla
autioilla vuorilla. He iloitsivat
vapaudestaan palvella Jumalaa.
Monilta korkeilta kallioilta he
lauloivat ylistystä, eivätkä
Rooman armeijat voineet
vaientaa heidän kiitoslaulujaan.

ST 46.1

He arvostivat totuuden
periaatteita enemmän kuin taloja,

maita, ystäviä, sukulaisia ja jopa elämää. Var-haisesta lapsuudesta asti nuoret opetettiin suhtautu-maan vakavasti Jumalan lain pyhiin vaatimuksiin. Raamatut olivat harvinaisia, ja siksi sen kallisarvoisia sanoja painettiin muistiin. Monet osasivat ulkoa pitkiä katkelmia sekä Vanhasta että Uudesta testamentista. ST 46.2

Heidät kasvatettiin pienestä pitäen kestäämään vai-keuksia ja ajattelemaan ja toimimaan itsenäisesti. Heidät opetettiin

kantamaan vastuuta, olemaan
varo vaisia puheessaan ja
ymmärtämään milloin oli viisasta
vaieta. Yksikin vihollisten
kuullen lausuttu harkitsematon
sana olisi saattanut vaarantaa
satojen veljien hengen, sillä
totuuden viholliset jäljittivät
saalistavien susien tavoin niitä,
jotka uskalsivat vaatia
uskonnonvapautta. ST 46.3

Valdolaiset uurastivat sitkeän
kärsivällisesti saa-dakseen
elantonsa. Jokainen
viljelykelpoinen maatilkkku
vuorten keskellä oli tehokkaassa

käytössä. Sääs-täväisyys ja itsensä kieltäminen olivat osa lasten kas-vatusta. Menetelmä oli vaivalloinen mutta terveellinen, juuri sellainen mitä ihminen langenneessa tilassaan tarvitsee. Nuorille opetettiin, että kaikki heidän kykynsä kuuluvat Jumalalle ja niitä on kehitettävä hänen palvelustaan varten. ST 47.1

Valdolaisseurakunnat muistuttivat apostolisen ajan seurakuntaa. Hyläten paavin ja prelaattien ylivallan ne pitivät Raamattua ainoana

erehtymättömänä
auk-toriteettina. Niiden pastorit,
toisin kuin Rooman mahtavat
papit, ruokkivat Jumalan laumaa
ja johtivat ne vihreille niityille ja
hänen pyhän sanansa eläville
lähteille. Kansa ei kokoontunut
upeisiin kirkkoihin tai mahtaviin
katedraaleihin, vaan
alppilaaksoihin tai, vaaran
uhatessa, johonkin kalliosuojaan
kuulemaan Kristuksen
palvelijoiden julistamia totuuden
sanoja. Pastorit saarnasivat
evankeliumia mutta vierailivat
myös sairaiden luona ja pyrkivät

edistämään sopu-sointua ja
veljellistä rakkautta. Teltantekijä
Paavalin tavoin jokainen oppi
ammatin, jolla saattoi tarvittaessa
elättää itsensä. ST 47.2

Nuoret saivat opetusta
pastoreiltaan. Raamattu oli
opiskelun pääkohde. Matteuksen
ja Johanneksen evankeliumit
painettiin mieleen, samoin useita
apos-tolien kirjeitä. ST 47.3

Pyhää Raamattua jäljennettiin jae
jakeelta uutterasti, joskus maan
pimeissä luolissa soihtujen
valossa. Taivaan enkelit

ympäröivät näitä uskollisia
työnteki-jöitä. ST 47.4

Saatana oli yllyttänyt paavillisia
pappeja ja prelaatteja
hautamaan totuuden sanan
erehdysten ja taika-uskon rojun
alle. Mutta se säilyi ihmeellisellä
tavalla turmeltumattomana läpi
pimeiden aikakausien. Niin kuin
arkki aaltoilevalla merellä
Jumalan sana selviytyy
myrskyistä, jotka uhkaavat
tuhota sen. Kuten kaivok-
sessa on rikkaita kultaja hopeasuonia
piilossa maan pinnan alla, niin
Raamattukin sisältää totuuden

aarteita, jotka paljastuvat
ainoastaan nöyrälle, rukoilevalle
etsijälle. Jumala suunnitteli
Raamatun oppikirjaksi koko
ihmiskunnalle ilmaistakseen siinä
itsensä. Jokainen siitä löydetty
totuus ilmaisee uusia piirteitä sen
tekijän luonteesta. ST 48.1

Vuorilla sijaitsevista kouluista
lähetettiin joitakin nuoria
Ranskan ja Italian oppilaitoksiin,
missä heille tarjoutui paremmat
mahdollisuudet opiskeluun ja
tutkimukseen kuin
kotiseudullaan alppien keskellä.
Näin nuoret joutuivat alttiiksi

kiusauksille. He kohtasivat Saatanan asiamiehiä, jotka syöttivät heille salaka-valia harhaoppeja ja vaarallista petosta. Mutta heidät oli kasvatettu lapsuudesta asti kohtaamaan tällaista. Kouluissa, joihin he menivät, he eivät saaneet uskoutua kenellekään. Heidän vaatteensa oli valmistettu niin, että ne voivat kätkeä niihin kalleimman aarteensa - Raamatun. Milloin vain voivat, he jättivät varovasti osia siitä niiden saataville, joiden sydän näytti avoi-melta ottamaan

vastaan totuuden. Näissä oppilaitok-sissa voitettiin monia oikean uskon puolelle, ja usein Raamatun periaatteet levisivät koko kouluun. Paavil-liset johtajat eivät kuitenkaan pystyneet jäljittämään “turmiollisen harhaopin” lähdettä. ST 48.2

Valdolaiset kristityt tunsivat valon levittämisen vaka vaksi velvollisuudekseen. Jumalan sanan voimalla he pyrkivät vapauttamaan ihmiset Rooman orjuudesta. Valdolaissaarnaajien

piti palvella kolme vuotta
lähetyksentällä ennen kuin saivat
hoitoonsa kotiseudulla olevan
seurakunnan. Tämä oli sopivaa
valmistusta pastorin elämään
noina koettelevina aikoina.

Nuoret eivät nähneet edessään
maallista rikkautta ja kunniaa,
vaan uurastusta ja vaaroja,
mahdollisesti jopa marttyy-
rin kohtalon. Lähetysaarnajat
lähtivät pareittain, kuten Jeesus
lähetti opetuslapsensa. ST 48.3

Jos he olisivat avoimesti
paljastaneet tehtävänsä luonteen,
se olisi merkinnyt varmaa

epäonnistumista. Jokainen sananjulistaja hallitsi jonkin ammatin, ja lähetyssaarnaajat suorittivat tehtävänsä jonkin maallisen ammatin varjolla. Tavallisimmin kyseessä oli kauppiaan tai kaupustelijan toimi. "He kuljettivat mukanaan silkkiä, jalokiviä ja muita tuotteita - ja heidät lausuttiin tervetulleiksi kauppiaina siellä, missä heidät olisi lähetyssaarnaajina torjuttu." He kuljettivat salaa mukanaan koko Raamattua tai sen osien jäljen-nöksiä. Usein ihmiset kiinnostuivat Jumalan sanasta, ja

halukkaille jätettiin joitakin osia
Raamatusta. ST 49.1

Paljain jaloin ja karkeisiin,
matkalla nuhraantuneisiin
vaatteisiin pukeutuneina nämä
lähetyssaarnaajat kulkivat
suurten kaupunkien kautta aina
kaukaisiin maihin saakka.
Seurakuntia syntyi heidän
reittinsä varrelle, ja marttyyrien
veri todisti totuudesta. Salassa
esitetty Jumalan sana sai
riemullisen vastaanoton kodeissa
ja ihmisten sydämessä. ST 49.2

Valdolaiset uskoivat, ettei kaiken
loppu ollut kaukana. Kun he

tutkivat Raamattua, he vakuutuivat syvästi velvollisuudestaan kertoa muille sen pelasta-vista totuuksista. He löysivät lohdutuksen, toivon ja rauhan uskossa Jeesukseen. Kun valo toi ilon heidän sydämeensä, he halusivat heijastaa sen säteitä niille, jotka olivat paavillisten erehdysten pimeydessä. ST 49.3

Paavin ja pappien johdolla suurille ihmisjoukoille opetettiin, että heidän hyvät tekonsa pelastaisivat heidät. He katsoivat jatkuvasti itseensä, ajattelivat syntistä tilaansa, vaivasivat

mieltään ja ruumistaan saamatta
kuitenkaan apua. Tuhannet
viettivät elämänsä luostarien
kammioissa. Usein toistuvat
paastot ja ruoskimiset,
valvomiset, makaaminen
kylmillä, kosteilla kivillä, pitkät
pyhiinvaellusmatkat ja Jumalan
kostavan vihan pelko piinasivat
monia, kunnes heidän
terveytensä murtui. Vailla
ainoatakaan toivon sädettä he
vaipuivat hautaan. ST 50.1

Valdolaiset halusivat avata näille
nääntyville sieluille Jumalan
lupauksiin sisältyvät rauhan

sanomat ja suunnata heidän katseensa Kristukseen pelastuksen ainoana toivona. He esittivät, että oppi hyvistä teoista synnin sovittajana pohjautui valheeseen. Ristiinnauli-tun ja ylösnousseen Vapahtajan ansiot muodostavat kristillisen uskon perustan. Sielun yhteyden Kristukseen tuli olla yhtä läheistä kuin raajan yhteys ruumiiseen tai oksan riippuvuus viinipuusta. ST 50.2

Paavien ja pappien opetukset olivat saaneet ihmiset pitämään Jumalaa ja vieläpä Kristusta niin

ankarana, pelottavana ja
välinpitämättömänä ihmistä
kohtaan, että avuksi tarvittiin
pappien ja pyhimysten välitystä.
Ne, jotka olivat päästäneet valon
sydämeensä, halusivat raivata
pois Saatanan asettamat esteet,
jotta ihmiset voisivat päästä
suoraan Jumalan luo, tunnustaa
syntinsä ja saada anteeksiannon
ja rauhan. ST 50.3

Valdolaiset lähetyssaarnaajat
ottivat varovasti esille
huolellisesti jäljennettyjä
katkelmia Raamatusta. Totuuden
valo tunkeutui moneen

pimentyneeseen mieleen, kunnes vanhurskauden auringon parantavat säteet valaisivat sydämen. Usein kuulija halusi jonkin katkelman toistamista ikään kuin varmistaakseen, että oli kuullut oikein. ST 50.4

Monet näkivät, miten turhaa on ihmisen välitystyö syntisen hyväksi. He huudahtivat iloiten: "Kristus on minun pappini; hänen verensä on minun uhrini; hänen alttarinsa on minun rippituolini." Niin suuri oli heitä kohdannut valo, että he näyttivät siirtyneen taivaaseen.

Kuolemanpelko katosi. Nyt he menisivät halukkaasti vankilaan, jos he siten voisivat kunnioittaa Lunastajaansa. ST 51.1

Salaisissa paikoissa luettiin Jumalan sanaa, joskus yhdelle ainoalle ihmiselle, joskus pienelle valoa kaipaavalle ryhmälle. Usein vietettiin koko yö tällä tavalla. Usein lausuttiin seuraavanlaisia sanoja: “Tahtooko Jumala hyväksyä *minun* uhrini? Tahtooko hän olla suosiollinen *minulle*? Haluaako hän antaa anteeksi *minulle*? Vastaukseksi luettiin: “Tulkaa minun luok-seni, kaikki

te työn ja kuormien uuvuttamat.
Minä annan teille levon.” ST 51.2

Nuo onnelliset ihmiset palasivat
kotiinsa levittä-mään valoa,
kertomaan muille niin hyvin kuin
osasivat uudesta
kokemuksestaan. He olivat
löytäneet oikean, elävän tien!
Raamattu puhui niiden
sydämelle, jotka kaipasivat
totuutta. ST 51.3

Totuuden sanansaattaja jatkoi
matkaansa. Monessa tapauksessa
hänen kuulijansa eivät olleet
kysyneet, mistä hän tuli tai mihin
hän meni. He olivat olleet niin

innoissaan, ettei heidän mieleensä tullut ryhtyä kyse-lemään. Mahtoiko hän olla taivaan enkeli, he ihmettelivät. ST 51.4

Useissa tapauksissa totuuden sanansaattaja oli mennyt muihin maihin tai virui vankilassa tai kenties hänen luunsa vaalenivat siellä, missä hän oli todistanut totuudesta. Mutta sanat, jotka hän oli lausunut, tekivät työtään. ST 51.5

Paavilliset johtajat näkivät näiden vaatimattomien matkasaarnaajien työn aiheuttaman vaaran.

Totuuden valo lakaisisi syrjään
eksytyksen raskaat pilvet, jotka
peittivät kansan. Se suuntaisi
ajatukset yksin Jumalaan ja
lopulta tuhoaisi Rooman
ylivallan. ST 52.1

Tämä varhaisseurakunnan
uskoon pitäytyvä kansa oli
jatkuvana todistuksena Rooman
luopumuksesta ja herätti siksi
vihaa ja vainoa. Heidän
kieltäytymisensä hylkäämästä
Raamattua oli rikkomus, jota
Rooma ei voinut suvaita. ST 52.2

Nyt alkoivat mitä
kammottavimmat ristiretket

vuoris-tossa asuvaa Jumalan kansaa vastaan. Inkvisiittoreita lähetettiin heidän jäljilleen. Kerta toisensa jälkeen heidän hedelmälliset maansa hävitettiin, heidän asun-tonsa ja kappelinsa tuhottiin. Yhtään syytettä ei voitu nostaa tämän lainsuojattoman ihmisryhmän moraalia vastaan. Heidän suuri rikkomuksensa oli, että he eivät halunneet palvella Jumalaa paavin tahdon mukaisesti. Tämän “rikoksen” vuoksi heihin kohdistettiin kaikkinen häväistys ja kidutus, mitä

ihmiset ja paholaiset voivat
keksiä. ST 52.3

Kun Rooma päätti hävittää tuon vihatun lahkun, paavi julkaisi bullan [käskykirjan], jossa heidät tuo-mittiin harhaoppisiksi ja luovutettiin tapettaviksi. (Katso liitettä.) Heitä ei syytetty joutilaisuudesta tai epärehellisyydestä tai epäjärjestyksestä vaan siitä, että he hurskautta ja pyhyyttä teeskentelemällä viettelivät “oikean lauman lampaita”. Tämä bulla kutsui kaikki kirkon jäsenet ristiretkelle harhaoppisia vastaan.

Yllykkeeksi “se vapautti kaikki ristiretkeen osallistuvat heidän mahdollisesti aikaisemmin vannomistaan valoista; se laillisti heidän oikeutensa laittomasti hankittuun omaisuuteen ja lupasi anteeksiannon kai-kista synneistä niille, jotka surmaisivat harhaoppisen.

Se mitätöi kaikki valdolaisille edulliset sopimukset, kielsi kaikkia millään tavalla auttamasta heitä ja val-tuutti kenet hyvänsä ottamaan haltuunsa heidän omaisuutensa.”
Tässä asiakirjassa voidaan kuulla

selvästi lohikäärmeen karjuntaa eikä Kristuksen ääntä. Sama henki, joka ristiinnaulitsi Kristuksen ja surmasi apostolit sekä kiihotti verenhimoisen Neron oman aikansa uskollisia vastaan, oli työssä niiden hävittämiseksi, joita Jumala rakasti. ST 52.4

Huolimatta heitä vastaan järjestetyistä ristiretkistä ja heihin kohdistuneesta epäinhimillisestä teurastuksesta nämä Jumalaa pelkäävät ihmiset lähettivät yhä lähetyssaarnaajia levittämään kallisarvoista totuutta. Heitä

vainottiin kuolemaan asti, mutta heidän verensä kasteli kylvetyn siemenen ja kantoi hedelmää. ST 53.1

Näin valdolaiset todistivat Jumalasta satoja vuosia ennen Lutheria. He kylvivät sen uskonpuhdistuksen siemenet, joka alkoi Wycliffin aikana, laajeni ja syveni Lutherin päivinä ja jota on vietävä eteenpäin ajan loppuun saakka. ST 53.2

5.—Uskonpuhdistuksen aamutähti

Jumala ei sallinut sanansa tulla kokonaan hävitetyksi. Euroopan eri maissa Jumalan Henki innosti ihmisiä etsimään totuutta kuin kätkettyä aarretta. Jouduttuaan kaitsemuksen johtamina Pyhän Raamatun ääreen he olivat halukkaat ottamaan valon vastaan mihin hintaan tahansa. Vaikka he eivät nähneet kaikkia asioita selvästi, he kykenivät löytämään monia pitkään salassa olleita totuuksia. ST 54.1

Oli tullut aika antaa Raamattu kansalle sen äidin-kielellä.

Maailma oli sivuuttanut keskiyönsä. Monissa maissa näkyi merkkejä aamun sarastuksesta. ST 54.2

Neljännellätoista vuosisadalla “uskonpuhdistuk-sen aamutähti” nousi Englannissa. John Wycliff tun-nettiin yliopistossa sekä palavasta hurskaudestaan että perinpohjaisista tiedoistaan. Skolastisen filosofian, kirkon kanonisen oikeuden ja siviililain tuntijana hän oli valmis ryhtymään kamppailuun

yhteiskunnallisen ja uskonnollisen vapauden puolesta. Hän oli akateemisesti sivistynyt ja tunsivat oppineiden menette-lytavat. Hänen laajat ja perusteelliset tietonsa herättivät kunnioitusta sekä ystäväissä että vihollisissa. Hänen vihollisensa eivät pystyneet halveksimaan uskon-puhdistuksen asiaa vetoamalla sen puolustajan tietä-mättömyyteen tai heikkouteen. ST 54.3

Jo yliopistossa Wycliff ryhtyi tutkimaan Raamattua. Tähän asti hän oli tuntenut syvää kaipausta,

jota hänen skolastiset opintonsa sen enempää kuin kirkon oppikaan eivät voineet tyydyttää. Jumalan sanasta hän löysi sen, mitä hän ennen oli turhaan etsinyt. Hän näki, että Kristus oli ihmisen ainoa puolustaja. Hän päätti julistaa löytämiään totuuksia. ST 54.4

Wycliff ei toimintansa alussa ryhtynyt vastustamaan Roomaa. Mutta mitä selvemmin hän tajusi paavi-vikunnan erheet, sitä innokkaammin hän julisti Raamatun oppia. Hän näki, että Rooma oli korvannut Jumalan

sanan ihmisten perimätiedolla. Hän syytti pelottomasti papistoa Raamatun syrjäyttämisestä ja vaati, että se oli palautettava kansalle ja että sen arvovalta kirkossa oli vahvistettava. Hän oli taitava ja kaunopuheinen saarnaaja, ja hänen päivittäinen elämänsä oli havainnollinen esitys julistetuista totuuksista. Hänen raamatuntuntemuksensa, puhdas elämänsä, rohkeutensa ja rehellisyytensä herättivät yleistä arvovonantoa. Monet näkivät Rooman kirkossa vallitsevan vääryyden. He tervehtivät

avoimen iloisesti Wycliffin julistamia totuuksia. Mutta paavilliset johtajat rai-vostuivat, kun uskonpuhdistaja sai suuremman vaiku-tusvallan kuin heillä itsellään oli. ST 55.1

Wycliff oli innokas erehdysten paljastaja ja taisteli pelottomasti Rooman vahvistamia väärinkäytöksiä vastaan.

Toimiessaan kuninkaan kappalaisena hän vastusti rohkeasti veroa, jota paavi vaati Englannin hallitsijalta. Paavin asettuminen maallisten hallitsijoi-den yläpuolelle oli

vastoin järkeä ja ilmoitusta.
Paavin vaatimukset olivat
herättäneet närkästystä, ja
Wycliffin opetukset tekivät
vaikutuksen kansakunnan
johta-viin henkilöihin. Kuningas
ja aatelisto kieltäytyivät
yksimielisesti maksamasta veroa.
ST 55.2

Englannissa kuhisi
kerjäläismunkkeja, jotka olivat
esteenä kansakunnan
menestykselle ja hyvinvoinnille.
Munkkien toimettomuus ja
kerjääminen ei ainoastaan
kuluttanut kansan varoja vaan sai

ihmiset halveksimaan rehellistä työtä. Nuoriso tuli kurittomaksi ja turmeltui. Monet houkuteltiin luostarielämään ei ai-noastaan vastoin vanhempiansa tahtoa vaan vieläpä heidän tietämättään ja vastoin heidän määräyksiään. “Näin epäinhimillisen julmasti”, kuten Luther siitä myöhemmin lausui, “mikä tuo mieleen suden ja ty-rannin pikemmin kuin ihmisen ja kristityn”, käännettiin lasten sydämet heidän vanhempiaan vastaan. ST 55.3

Munkit pettivät vieläpä yliopisto-opiskelijoita ja

houkuttelivat heitä liittymään veljeskuntiinsa. Kun-nolla ansaan joutuneiden oli mahdotonta saada takai-sin vapauttaan.

Monet vanhemmat kieltäytyivät lähet-tämästä poikiaan yliopistoon. Yliopistot riutuivat, ja tietämättömyys pääsi valtaan.

ST 56.1

Paavi oli antanut näille munkeille valtuudet kuun-nella synnintunnustuksia ja antaa syntejä anteeksi. Tästä aiheutui paljon paha. Halukkaina lisäämään tulojaan munkit olivat niin valmiit antamaan

synnin-päästön, että rikolliset kääntyivät heidän puoleensa, ja niin törkeimmät paheet lisääntyivät nopeasti. Lahjat, jotka olisi pitänyt käyttää sairaiden ja köyhien hädän lievittämiseksi, annettiin munkeille. Munkit rikastuivat jatkuvasti, ja heidän mahtavat rakennuksensa ja ylenpalttiset ruokapöytänsä tekivät kansakunnan jatkuvan köyhtymisen sitä ilmeisemmäksi. Kuitenkin munkit säilyttivät otteensa taikauskoiseen kansaan ja saivat sen uskomaan, että

kaikki uskonnollinen velvollisuus sisältyi paavin ylivallan tunnustamiseen, pyhimysten palvontaan ja lahjojen antamiseen munkeille. Tämä riittäisi varmistamaan heille paikan taivaassa! ST 56.2

Selvänäköinen Wycliff iski pahan juureen ja julisti, että itse järjestelmä oli väärä ja siitä oli luovuttava. Syntyi keskustelua ja tehtiin kysymyksiä. Monet ryh-tyivät epäilemään, eikö heidän pitäisi etsiä anteeksi-antoa Jumalalta pikemmin kuin Rooman paavilta. (Katso liitettä.)

“Munkit ja Rooman papit”, he sanoivat, “jäytävät meitä kuin syöpä. Jumalan on vapautettava meidät tai kansa tuhoutuu.”

Kerjäläismunkit väittivät seuraavansa Vapahtajan esimerkkiä ja selittivät, että Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat eläneet kansan almuilla. Tämä väite sai monet etsimään totuutta Raamatusta. ST 56.3

Wycliff ryhtyi kirjoittamaan ja julkaisemaan kirjasia munkkeja vastaan kiinnittääkseen kansan huomion Raamatun opetukseen ja Kirjoittajaan. Tehokkaammin hän

ei olisi voinut ryhtyä kaatamaan
paavin pystyttämää
mammuttimaista rakennelmaa,
jossa miljoonat olivat vankeina.

ST 57.1

Wycliff kutsuttiin puolustamaan
Englannin kruu-nun oikeuksia
Rooman väärinkäytöksiä vastaan
ja nimitettiin kuninkaan
lähettilääksi Alankomaihin.
Täällä hän joutui tekemisiin
ranskalaisten, italialaisten ja
espanjalaisten kirkonmiesten
kanssa. Näin hänelle tarjoutui
tilaisuus katsoa kulissien taakse,
mikä Englannissa oli ollut

mahdotonta. Nämä paavin hovin edustajat paljastivat hänelle pappisvallan todellisen luonteen. Hän palasi Englantiin ja julisti oppejaan entistä innokkaammin selittäen, että ylpeys ja petos olivat Rooman jumalia. ST 57.2

Wycliffin palattua Englantiin kuningas nimitti hänet Lutterworthin kirkkoherraksi. Tämä osoitti, ettei hänen suorasukaisuutensa ollut hallitsijalle vastenmielistä. Wycliffin vaikutus alkoi näkyä kansakunnan uskon kehittämisessä. ST 57.3

Paavi tuomitsi hänet ankarasti ja lähetti kolme bullaa, joissa käskettiin ryhtyä välittömiin toimiin "harhaopin" opettajan vaimentamiseksi. ST 57.4

Paavin bullien saapuminen velvoitti koko Englantia vangitsemaan harhaoppisen. (Katso liitettä.) Näytti varmalta, että Rooman kosto kohtaisi pian Wycliffiä. Mutta hän, joka sanoi muinaiselle patriarkalle: "Älä pelkää --. Minä olen sinun kilpesi" , ojensi kätensä suojelemaan palvelijaansa. Kuolema ei kohdannut

uskonpuhdistajaa vaan paavia,
joka oli määrännyt hänet
tapettavaksi. ST 57.5

Gregorius XI:n kuoleman jälkeen
valittiin kaksi kilpailevaa paavia.
(Katso liitettä.) Kumpikin kehotti
oikeauskoisia taistelemaan toista
paavia vastaan vah-vistaen
vaatimuksiaan vastustajiin
kohdistuvilla kam-mottavilla
kirouksilla ja kannattajille
luvatulla taivaal-lisilla
palkinnoilla. Kilpailevilla
ryhmittymillä oli kyl-liksi
tekemistä hyökätessään toistensa

kimppuun, ja Wycliff sai jonkin aikaa olla rauhassa. ST 58.1

Skisman aiheuttama riita ja turmelus valmistivat tietä uskonpuhdistukselle avaamalla ihmisten silmät paavikunnan todelliselle luonteelle. Wycliff kehotti ihmisiä miettimään, puhuivatko nämä kaksi paavia totta tuomitessaan toisensa antikristuksiksi. ST 58.2

Päätettyään lujasti, että valo tulisi viedä kaikkialle Englantiin, Wycliff organisoi saarnaajajoukon, johon kuului vaatimattomia, hurskaita miehiä,

jotka rakasti-vat totuutta ja halusivat levittää sitä. Nämä miehet opettivat toreilla, suurkaupunkien kaduilla ja maa-seudun kujilla. He menivät vanhusten, sairaiden ja köyhien luo ja selittivät heille Jumalan armon iloista sanomaa ST 58.3

Oxfordissa Wycliff saamasi Jumalan sanaa yliopis-ton saleissa. Hänelle annettiin arvonimi “evankeliumin tohtori”. Mutta hänen elämänsä suurin työ oli Raama-tun kääntäminen englanniksi, niin että jokainen ih-minen Englannissa saisi lukea

Jumalan ihmeellisistä teoista. ST 58.4

Wycliffin työ keskeytyi kuitenkin yllättäen. Vaikka hän ei vielä ollut kuuttakymmentä, lakkaamaton uurastus, tutkimustyö ja vihollisten hyökkäykset olivat verottaneet hänen voimiaan ja vanhentaneet hänet ennenaikaisesti. Hän sairastui vakavasti. Munkit luulivat hänen katuvan kirkolle aiheuttamaansa pahaa ja kiiruhtivat hänen makuuhuoneeseensa kuuntelemaan hänen

tunnustustaan. “Huulillasi on kuolema”, he sanoivat; “tunnusta virheesi ja peru läsnäollessamme kaikki, mitä olet sanonut vahingoksemme.” ST 58.5

Uskonpuhdistaja kuunteli hiljaa. Sitten hän pyysi palvelijaansa nostamaan hänet istumaan.

Katsoen kiinteästi heihin hän sanoi varmalla, voimakkaalla äänellä, joka niin usein oli saanut heidät vapisemaan: “En minä kuole vaan elän, ja julistan jälleen munkkien pahoja tekoja.”

Kauhistuneina ja hämillään

munkit kiiruhtivat pois
huoneesta. ST 59.1

Wycliff eli kyllin kauan
antaakseen maanmiestensä käsiin
tehokkaimman aseensa Roomaa
vastaan - Raamatun, taivaan
asettaman välikappaleen
ihmisten vapauttamiseksi,
valaisemiseksi ja
evankelioimiseksi. Wycliff tiesi,
että hänellä oli vain muutamia
työvuosia jäljellä. Hän näki
vastarinnan, jota hän tulisi
kohtaa-maan, mutta Jumalan
sanan lupauksen rohkaisemana
hän astui eteenpäin. Hän oli

älyllisten voimiensa huipulla,
erittäin kokenut, ja Jumalan
kaitselmus oli valmistanut hänet
tähän suurimpaan yritykseensä.
Lutterworthin pappilassa
uskonpuhdistaja, ulkopuo-
lella raivoavasta myrskystä
piittaamatta, keskittyi
va-litsemaansa työhön. ST 59.2

Lopulta työ tuli tehdyksi -
ensimmäinen englantilainen
raamatunkäännös valmistui.
Uskonpuhdistaja oli asettanut
Englannin kansan käsiin valon,
joka ei koskaan sammuisi. Hän
oli tehnyt tietämättömyyden

kahleiden murtamiseksi ja maansa vapauttamiseksi ja jalostamiseksi enemmän kuin milloinkaan oli saatu aikaan taistelukentillä. ST 59.3

Raamatun monistaminen oli väsyttävää työtä. Kirja oli niin haluttu, että jäljentäjät pystyivät vaivoin tyydyttämään kysynnän. Rikkaat halusivat koko Raamatun. Toiset ostivat vain osan. Monissa tapauksissa useat perheet ostivat yhteisen jäljennöksen. Wycliffin Raamattu löysi nopeasti tiensä ihmisten koteihin. ST 59.4

Wycliff opetti nyt protestantismin tunnusmerkillisiä oppeja - pelastusta uskosta Kristukseen ja yksin Raamatun erehtymättömyyttä. Lähes puolet Englannin kansasta hyväksyi uuden uskon. ST 60.1

Raamatun ilmaantuminen tyrmistytti kirkon viran-omaisia. Englannissa ei ollut Raamatun kieltävää lakia, sillä koskaan aikaisemmin sitä ei ollut julkaistu kansan kielellä. Tällaiset lait säädettiin myöhemmin, ja niiden noudattamista valvottiin tarkasti. ST 60.2

Jälleen paavilliset johtajat juonittelivat uskonpuh-distajan äänen vaientamiseksi. Ensiksi piispojen synodi julisti hänen kirjoituksensa harhaoppisiksi. Voitettuaan puolelleen nuoren kuninkaan Richard II:n he saivat hänet antamaan säädöksen, jonka mukaan kaikki tuomittuja oppeja kannattavat oli vangittava. ST 60.3

Wycliff vetosi synodista parlamenttiin. Hän syytti papistoa pelottomasti kansallisen neuvoston edessä ja vaati kirkon vahvistamien väärinkäytösten

korjaamista. Hänen vihollisensa joutuivat sekasorron valtaan. He olivat luulleet että uskonpuhdistaja vanhalla iällään, yksin ja vailla ystäviä, olisi taipunut kruunun arvovallan edessä. Mutta sen sijaan Wycliffin sytyttä-vien vetoomusten herättämä parlamentti kumosi vainoamissäädöksen, ja uskonpuhdistaja oli jälleen vapaa. ST 60.4

Hänet haastettiin oikeuteen kolmannen kerran, nyt valtakunnan korkeimman kirkollisen tuomioistuimen eteen.

Täällä uskonpuhdistajan työlle
pantaisiin vihdoinkin piste. Niin
paavin kannattajat suunnittelivat.
Jos he saisivat tahtonsa läpi,
Wycliffiä odottaisi polttorovio. ST
60.5

Mutta Wycliff ei peruuttanut.
Hän piti pelottomasti kiinni
opetuksistaan ja torjui
vainoojiensa syytökset. Hän
haastoi kuulijansa Jumalan
tuomioistuimen eteen ja punnitsi
heidän viisastelunsa ja valheensa
ikuisen totuuden vaa'alla. Pyhän
Hengen voima oli kuulijoiden
yllä. Uskonpuhdistajan sanat

lävistivät heidän sydämensä kuin
nuolet Herran viinestä. Häneen
kohdistetun
harhaoppisuussyytöksen hän
sinkosi takaisin heitä vastaan. ST
61.1

“Ketä vastaan te luulette
taistelevanne”, hän sanoi;
“vanhaa miestäkö, joka on
haudan partaalla? Ei, vaan
totuutta vastaan - totuutta, joka
on teitä voimakkaampi ja voittaa
teidät.” Tämän sanottuaan hän
poistui, eikä kukaan vastustajista
yrittänyt estää häntä. ST 61.2

Wycliffin työ oli melkein tehty, mutta vielä kerran hänen oli todistettava evankeliumin puolesta. Hänet haastettiin paavillisen tuomioistuimen eteen Roomaan, joka oli usein vuodattanut pyhien verta. Halvauskohtaus teki matkan mahdottomaksi. Mutta vaikka hänen ääntään ei kuultu Roomassa, hän pystyi puhumaan kirjeitse. Uskonpuhdistaja lähetti paaville kohteliaan, kristillisessä hengessä kirjoitetun kirjeen, joka samalla oli ankara nuhde

paavinistuimen komeudesta ja ylpeydestä. ST 61.3

Wycliff asetti paavin ja kardinaalien eteen Kristuksen vaatimattomuuden ja nöyryyden ja paljasti sekä heille että koko kristikunnalle eron heidän ja sen Mestarin välillä, jonka edustajia he väittivät olevansa. ST 61.4

Wycliff oli varma että saisi maksaa uskollisuutensa hengellään. Kuningas, paavi ja piispat tavoittelivat yhdessä hänen tuhoaan, ja näytti varmalta, että hän jo muutaman kuukauden sisällä joutuisi

roviolle. Mutta hänen
rohkeutensa ei horjunut. ST 61.5

Mies, joka koko elämänsä oli
puolustanut rohkeasti totuutta, ei
kuitenkaan kaatuisi totuuden
vihollisten käsiin. Herra oli ollut
hänen suojeelijansa, ja nyt, kun
hänen vihollisensa olivat vannoja
saaliistaan, Jumalan käsi siirsi
hänet pois heidän ulottuviltaan.
Valmistautuessaan jakamaan
Herran ehtoollista Lutterworthin
kirkossa hän kaatui
halvaantuneena maa-han ja kuoli
pian sen jälkeen. ST 61.6

Jumala oli pannut totuuden sanan Wycliffin suuhun. Hänen elämänsä suojeltiin ja työtään pitkitettiin, kunnes uskonpuhdistuksen perustus oli laskettu. Wycliffillä ei ollut edelläkävijää, jonka työtä hän olisi voinut hyödyntää uskonpuhdistusta edistäessään. Hän oli uuden ajan airut. Kuitenkin hänen esittämässään totuudessa oli sellaista johdonmukaisuutta ja täydellisyyttä, jota myöhemmät uskonpuhdistajat eivät ylittäneet eivätkä kaikki edes saavuttaneet.

Niin vankka ja suora oli runko,
ettei hänen jälkeensä tulleiden
tarvinnut rakentaa sitä uudelleen.
ST 62.1

Suuri liike, jonka Wycliff aloitti
kansojen vapautta-miseksi
pitkästä Rooman orjuudesta,
juonsi juurensa Raamattuun.
Tämä kirja oli lähde, josta
siunausten virta on
neljänneltätoista vuosisadalta
alkaen juossut meidän aikaamme
asti. Wycliff oli kasvatettu
kun-nioittamaan Roomaa
erehtymättömänä auktoriteettina
ja hyväksymään kyselemättä

tuhannen vuoden aikana
syntyneet opit ja tavat, mutta hän
kääntyi pois kaikesta tästä
kuuntelemaan Jumalan pyhää
sanaa. Hän julisti, että ainoa
oikea auktoriteetti oli Raamatun
välityksellä puhuva Jumalan
ääni, eikä paavin välityksellä
puhuva kirkon ääni. Lisäksi hän
opetti, että Pyhä Henki oli
Raamatun ainoa tulkitsija. ST 62.2

Wycliff oli yksi suurimmista
uskonpuhdistajista. Vain harvat
myöhemmin tulleet vetivät
vertoja hänelle. Puhdas elämä,
väsymätön uutteruus opinnoissa

ja työssä, lahjomaton rehellisyys
ja Kristuksen kaltainen rakkaus
olivat ensimmäiselle
uskonpuhdistajalle
luonteenomaisia. ST 62.3

Raamattu teki hänestä sen, mikä
hän oli. Ei mikään jalosta
ajatuksia, tunteita ja pyrkimyksiä
siinä määrin kuin Raamatun
tutkiminen. Se antaa
päättäväisyyttä, rohkeutta ja
mielenlujutta. Raamatun
vilpitön ja harras tutkiminen
antaa maailmalle ihmisiä, jotka
älynsä voiman ja periaatteidensa
jalouden puolesta ovat

ylivertaisia niihin nähden, jotka on koulutettu inhimillisen filosofian parhaiden perinteiden mukaisesti. ST 63.1

Wycliffin seuraajat, joita nimitettiin wycliffiläisiksi ja lollardeiksi, hajaantuivat muihin maihin vieden evankeliumin mukanaan. Nyt kun heidän johtajansa oli poissa, saarnaajat työskentelivät innokkaammin kuin koskaan. Suuret väkijoukot kerääntyivät kuuntelemaan heitä. Käännynnäisten joukossa oli aatelista, vieläpä kuninkaan vaimo. Monin paikoin kirkoista

poistettiin pakanuudesta peräisin olevat Rooman kirkon tunnukset. ST 63.2

Mutta pian syttyi säälimätön vaino niitä kohtaan, jotka olivat uskaltaneet hyväksyä Raamatun oppaakseen. Ensimmäisen kerran Englannin historiassa evankeliumin opetuslapset tuomittiin polttorviolle.

Marttyyrikuolema seurasi marttyyrikuolemaa. Kirkon vihollisina ja valtakunnan pettureina takaa-ajetut totuuden puolustajat jatkoivat saarnaamista salaisissa paikoissa

ja löysivät suojan köyhien vaatimattomista kodeista. Usein he piiloutuivat myös rotkoihin ja luoliin. ST 63.3

Turmeltuneen uskonnon tyyni, kärsivällinen vastustaminen jatkui satojen vuosien ajan. Tuon varhaisen ajan kristityt olivat oppineet rakastamaan Jumalan sanaa ja kärsivät tyynesti sen tähden. Monet uhrasivat maallisen omaisuutensa Kristukselle. Ne, jotka saivat asua kotonaan, tarjosivat mielellään suojan karkotetuille veljilleen, ja kun heidätkin karkotettiin, he

tyytyivät iloisesti kodittoman
osaan. Monet todistivat
pelottomasti totuudesta
vankityrmissä, kidutuksen ja
liekkien keskellä, iloiten siitä, että
heitä pidettiin arvollisina
osallistumaan “hänen
kärsimyksiinsä”. ST 63.4

Niin kauan kuin Wycliffin ruumis
lepäsi haudassa, ei paavin
kannattajien viha voinut tyyntyä.
Yli neljä-kymmentä vuotta hänen
kuolemansa jälkeen hänen luunsa
kaivettiin esiin, poltettiin
julkisesti, ja tuhka heitettiin
läheiseen puroon. “Tämä puro”,

sanoo van-ha kirjailija, "on vienyt hänen tuhkansa Avoniin, Avon Severniin, Severn meren salmiin, ne valtameren. Näin Wycliffin tuhka kuvaa hänen oppiaan, joka on nyt levinnyt kaikkeen maailmaan." ST 64.1

Wycliffin kirjoitusten vaikutuksesta Jan Hus Böö-mistä hylkäsi monta paavinkirkon erehdystä. Böömis-tä työ levisi muihin maihin. Jumalan käsi valmisti tietä suurelle uskonpuhdistukselle. ST 64.2

6.—Kaksi sankarikuolemaa

Jo yhdeksännellä vuosisadalla Raamattu oli luettavissa ja julkiset jumalanpalvelukset pidettiin kansan kielellä Böömissä. Mutta Gregorius VII aikoi orjuuttaa kansan, ja niin julkaistiin bulla, joka kielsi järjestämästä julkisia jumalanpalveluksia böömin kielellä. Paavi vakuutti “Kaikkivaltiaan pitävän siitä, että hänen palveluksensa pidetään vieraalla kielellä”. Mutta taivas oli varannut voimia seurakunnan varjelemiseksi. Monet valdolaiset

ja albigenssit tulivat vainojen
ajamina Böömiin. He toimivat
innokkaasti salassa. Näin oikea
usko säilyi. ST 65.1

Ennen Husin aikaa Böömissä oli
miehiä, jotka tuomitsivat kirkon
turmeluksen. Papisto alkoi
pelätä, ja evankeliumia ryhdyttiin
vainoamaan. Jonkin ajan kuluttua
annettiin määräys, että kaikki
katolisesta jumalanpalveluksesta
luopuvat poltettaisiin. Mutta
kristityt odottivat saavansa
voiton. Eräs heistä sanoi
kuollessaan: "Tavallisen kansan
keskuudesta nousee mies, vailla

miekkää tai arvoasemaa, ja häntä he eivät pysty voittamaan. “

Tällainen mies oli jo nousemassa, ja hänen todistuksensa Roomaa vastaan kuohuttaisi kansoja. ST 65.2

Jan Hus oli vaatimatonta syntyperää ja jäi isän kuoleman jälkeen nuorena orvoksi. Hänen hurskas äitinsä, joka piti koulutusta ja jumalanpelkoa kalleimpana omaisuutena, pyrki turvaamaan pojalleen tällaisen perinnön. Hus kävi maakuntakoulun ja lähti sitten

Prahan yliopistoon, jossa hän sai vapaaoppilaan paikan. ST 65.3

Yliopistossa Hus herätti pian huomiota nopealla edistymisellään. Hänen ystävällinen, aseista riisuva käytöksensä sai osakseen yleistä arvontoa. Hän oli Rooman kirkon vilpitön kannattaja ja tavoitteli innokkaasti niitä hengellisiä siunauksia, joita se väitti jaka-vansa. Opintonsa päätettyään hän ryhtyi papiksi. Hänen maineensa levisi nopeasti ja hänet palkattiin kuninkaan hoviin. Hänestä tehtiin myös

professori ja myöhemmin
yliopiston rehtori.

Vaatimattomasta vapaaoppilaasta
oli tullut maansa ylpeys, ja hänen
ni-mensä tuli kuuluisaksi
kaikkialla Euroopassa. ST 66.1

Hieronymus, joka liittyi
myöhemmin Husiin, oli tuonut
mukanaan Englannista Wycliffin
kirjoituksia. Wycliffin oppiin
kääntynyt Englannin kuningatar
oli böömiläinen prinsessa. Hänen
vaikutuksestaan
us-konpuhdistajan teokset
levisivät laajalti hänen
syn-nyinmaassaan. Hus oli

taipuvainen suhtautumaan ehdotettuihin uudistuksiin suopeasti. Huomaamattaan hän oli jo astunut tielle, joka veisi hänet kauas Roomasta. ST 66.2

Näihin aikoihin kaksi oppinutta englantilaista oli ottanut vastaan valon ja tullut levittämään sitä Prahaan. Heidät vaiennettiin nopeasti, mutta haluttomina lupumaan tehtävästään he turvautuivat muihin keinoihin. Paitsi saarnaajia he olivat taiteilijoita, ja niin he piirsivät paikkaan, johon yleisö päästi vapaasti, kaksi kuvaa. Toinen

esitti Kristuksen tuloa
Jerusalemiin “lempeänä,
ratsastaen aasilla” opetuslasten
seuratessa kuluneissa vaatteissa
ja avojaloin. Toinen kuva esitti
paavillista kulkuetta: paavi
loisteliaissa vaatteissaan,
päässään kolminkertainen
kruunu, upeasti koristellun
hevosen selässä, edellään
torvensoittajat ja jäljessään
kardinaalit ja prelaatit
säihkyvissä asuissaan. ST 66.3

Suuret joukot tulivat katsomaan
piirustuksia. Ku-kaan ei voinut
ymmärtää väärin niihin

sisältyvää opetusta. Prahassa syntyi suuri hälinä, ja englantilaiset katsoivat parhaaksi poistua. Mutta kuvat tekivät syvän vaikutuksen Husiin ja saivat hänet tutkimaan tarkemmin Raamattua ja Wycliffin kirjoituksia. ST 67.1

Vaikka hän ei ollut vielä valmis hyväksymään kaikkia Wycliffin ajamia uudistuksia, hän näki paavinkirkon todellisen luonteen ja tuomitsi papiston ylpeyden, kunnianhimon ja turmeluksen. ST 67.2

Uutiset vietiin Roomaan, ja Hus sai määräyksen tulla paavin eteen. Totteleminen olisi merkinnyt varmaa kuolemaa. Böömin kuningas ja kuningatar, yliopisto, aateliset ja hallituksen virkamiehet vetosivat yhdessä paaviin, että Hus saisi jäädä Prahaan ja vastata Roomassa edustajansa välityksellä. Mutta paavi tuomitsi Husin ja julisti Prahan kirkonkiroukseen. ST 67.3

Siihen aikaan tällainen tuomio herätti levottomuutta. Kansa piti paavia Jumalan edustajana, jolla oli taivaan ja helvetin avaimet ja

valta julistaa tuomioita.
Kuolleiden uskottiin jäävän
autuuden asuntojen
ul-kopuolelle, kunnes paavi
suvaittisi peruuttaa
kirkon-kirouksen. Kaikki
uskonnolliset toimitukset
keskey-tettiin. Kirkot suljettiin.
Avioliittoon vihkimiset
suori-tettiin kirkon pihalla.
Kuolleet kuopattiin rituaaleitta
ojiin ja peltoihin. ST 67.4
Sekasorto valtasi Prahan. Suuri
joukko tuomitsi Husin ja vaati
hänen luovuttamistaan Roomalle.
Tyyn-nyttääkseen myrskyn

uskonpuhdistaja vetäytyi joksikin aikaa kotikyläänsä. Hän ei lopettanut työtään vaan kierteli maaseudulla ja saamasi innokkaille kuulija-kunnille. Kun kiihtymys Prahassa oli laantunut, Hus palasi jatkamaan Jumalan sanan saarnaamista. Hänen vihollisensa olivat voimakkaita, mutta kuningatar ja monet aateliset olivat hänen ystäviään, ja suuri joukko kansaa oli hänen puolellaan. ST 67.5

Hus oli työskennellyt yksin. Nyt Hieronymus liittyi häneen. Tämän jälkeen nämä kaksi

toimisivat yhdessä ja osallistuisivat samanlaisesta kuolemasta. Hus oli luonteeltaan voimakkaampi. Nöyrä Hieronymus tajusi hänen arvonsa ja noudatti hänen neuvojaan. Heidän yhteisten ponnistelujensa ansiosta uskonpuhdistus levisi nopeasti. ST 68.1

Jumala antoi suuren valon loistaa näille valituille miehille ja ilmaisi heille monia Rooman erehdyksiä, mutta he eivät saaneet kaikkea sitä valoa, joka annet-taisiin maailmalle. Jumala johti ihmisiä ulos paavinkirkon pimeydestä, ja

hän teki sen askel askeleelta,
heidän edellytystensä mukaisesti.
Täydellinen valo olisi vaikuttanut
heihin kuten keskipäivän
kirkkaus niihin, jotka ovat
pitkään olleet pimeässä: he
olisivat kääntyneet pois. Siksi
Jumala antoi valoa vähitellen,
ihmisten vastaanottokyvyn
mukaisesti. ST 68.2

Hajaannus kirkossa jatkui. Kolme
paavia kiisteli nyt ylivallasta.
Heidän kamppailunsa ajoi
kristikunnan sekasortoon. He
eivät tyytyneet
pannaanjulistusten antamiseen

vaan ryhtyivät hankkimaan
aseita ja sotilaita. Siihen tarvittiin
tietysti rahaa, jonka
hankki-miseksi ryhdyttiin
myymään kirkon lahjoja, virkoja
ja siunauksia. (Katso liitettä.) ST
68.3

Yhä rohkeammin Hus vastusti
uskonnon nimessä suvaittuja
inhottavuuksia. Kansa syytti
avoimesti Roo-maa vaikeuksista,
jotka hukuttivat kristikunnan
alleen. ST 68.4

Praha näytti taas olevan verisen
yhteenoton partaalla. Kuten
muinaisina aikoina, nytkin

syytettiin Jumalan palvelijaa siitä, että hän syöksee "Israelin kurjuuteen". Kaupunki julistettiin jälleen kirkon-kiroukseen, ja Hus vetäytyi kotikyläänsä. Mutta myöhemmin hän esiintyisi koko kristikunnan edessä ennen kuin antaisi henkensä todistukseksi totuudesta. ST 68.5

Keisari Sigismundin pyynnöstä yksi kolmesta kil-pailevasta paavista, Johannes XXIII, kutsui yleisen kirkolliskokouksen koolle Konstanziin [Lounais-Saksaan]. Paavi Johannes, jonka luonne ja menettelytavat tuskin sietivät

päivänvaloa, ei uskaltanut vastustaa Sigismundin tahtoa. (Katso liitettä.) Tärkeimpiä ta-voitteita olivat kirkon hajaannuksen lopettaminen ja "harhaopin" kitkeminen. Molemmat vastapaavit kut-suttiin paikalle, samoin Jan Hus. Ensin mainittuja edustivat valtuutetut. Paavi Johannes tuli mieli täynnä epäilyjä, sillä hän pelkäsi joutuvansa vastaamaan pa-heista, joilla hän oli häpäissyt paavin kruunun, sekä rikoksista, joilla hän oli sen hankkinut. Silti hän saapui Konstanzin

kaupunkiin erittäin komeasti
pappien ja hovimiesten
saattamana. Hänen päänsä
yläpuolella oli neljän korkean
virkamiehen kantama kultainen
kunniakatos. Ehtoollisleipää
kannettiin hänen edellään, ja
kardinaalien ja muiden korkeiden
kirkonmiesten loistavat puvut
olivat vaikuttava näky. ST 69.1
Sillä välin toinen matkamies
lähestyi Konstanzia. Hus erosi
ystävistään ikään kuin ei enää
koskaan tapaisi heitä, sillä hän
tunsi, että hänen tiensä veisi
polttoroviolle. Vaikka hän oli

saanut suojakirjan sekä Böömin kuninkaalta että keisari Sigismundilta, hän järjesti asiansa todennäköisen kuolemansa varalta. ST 69.2

Kirjeessä ystävilleen hän sanoi: “Veljeni - kuninkaan suojakirja mukanani lähden kohtaamaan lukuisia ja hengenvaarallisia vihollisiani. - Jeesus Kristus kärsi rakkaittensa puolesta; pitäisikö meidän siis hämmästyä, että hän jätti meille esimerkkinsä? - Siksi, rakkaani, jos kuolemani on määrä edistää hänen kunniaansa, rukoilkaa että se tulisi nopeasti ja

että hän auttaisi minua pysymään
lujana vastoinkäymisissä. -
Rukoilkaamme Jumalaa - etten
salaisi piirtoakaan evankeliumin
totuudesta jättääkseni näin
veljilleni hyvän esimerkin.” ST
69.3

Toisessa kirjeessä Hus puhui
nöyrästi omista virheistään ja
syytti itseään siitä, että oli
“nauttinut hienosta
pukeutumisesta ja tuhlannut
aikaa joutaviin asioihin”. Sitten
hän lisäsi: “Saakoot Jumalan
kunnia ja sielujen pelastus vallata
mielesi, ei papinvirkojen ja

arvoasemien tavoittelemisen.
Varo koristamasta taloasi
enemmän kuin sieluasi, ja ennen
kaikkea pidä huolta hengellisestä
rakennuksestasi. Ole hurskas ja
nöyrä köyhien joukossa, äläkä
tuhlaa omaisuuttasi juhlimiseen.”
ST 70.1

Konstanzissa Hus sai liikkua
täysin vapaasti. Keisarin
suojakirjan lisäksi hän sai
paavilta henkilökohtaisen
lupauksen turvallisuudestaan.
Mutta näistä toistuvista
vakuutuksista huolimatta
uskonpuhdistaja vangittiin pian

paavin ja kardinaalien määräyksestä ja heitettiin inhottavaan vankityrmään. Myöhemmin hänet siirrettiin Reinin toiselle puolelle lujaan linnaan. Paavi joutui pian samaan vankilaan. Hänet oli todistettu syylliseksi mitä alhaisimpiin rikoksiin: murhaan, simoniaan ja haureuteen sekä lisäksi “synteihin, joita ei sovi mainita”. Lopuksi häneltä otettiin pois paavinkruunu. Myös vastapaavit pantiin viralta ja valittiin uusi paavi. ST 70.2

Vaikka paavi itse oli syyllinen suurempiin rikoksiin kuin ne, joista Hus oli syyttänyt pappeja, niin sama kirkolliskokous, joka erotti paavin, ryhtyi toimiin uskonpuhdistajan murskaamiseksi. Husin vangitseminen herätti suurta närkästystä Böömissä. Keisari, joka oli haluton loukkaamaan suojakirjaa, vastusti häneen kohdistuvia voimatoimia. Mutta uskonpuhdistajan viholliset pyrkivät todistamaan, että "harhaoppisille tai harhaoppisiksi epäillyille annettua lupautusta ei

tarvitse pitää, vaikka heillä olisi keisarin ja kuninkaiden antamia suojakirjoja”. ST 70.3

Kosteassa vankityrmässä Hus sairastui kuumeeseen, joka melkein lopetti hänen elämänsä. Sairauden heikentämänä hänet tuotiin viimein kirkolliskokouksen eteen.

Kahlehdittuna hän seiso keisarin edessä, joka oli luvannut suojella häntä. Päätäväisesti hän puolusti totuutta ja esitti vakavan vastalauseen papiston turmeluksen johdosta. Kun häntä vaadittiin valit-semaan oppiensa

peruuttamisen ja kuoleman
välillä, hän tyytyi marttyyrin
osan. ST 71.1

Jumalan armo piti häntä yllä.
Lopullista tuomiota edeltävinä
kärsimyksen viikkoina taivaan
rauha täytti hänen sielunsa.

“Kirjoitan tämän kirjeen”, hän
sanoi eräälle ystävälle,
“vankilassa, kahlehditulla
kädelläni, odottaen
kuolemantuomiotani huomenna.

- Kun me Jeesuksen Kristuksen
avulla tapaamme tulevan elämän
suloisessa rauhassa, saat kuulla
miten armollinen Jumala on ollut

minulle, miten tehokkaasti hän on tukenut minua kiusauksissani ja koettelemuksissani.” ST 71.2

Vankityrmässään Hus näki edeltäpäin oikean uskon voiton. Unessa hän näki paavin ja piispojen hankaavan pois Kristuksen kuvat, jotka hän oli maalannut kappelin seinille Prahassa. “Tämä näky masensi hänet, mutta seuraavana päivänä hän näki useiden taiteilijoiden ahkeroivan kuvien entistämiseksi. Nyt niitä maalattiin enemmän ja kirkkaammilla väreillä kuin

aikaisemmin.— Taiteilijat, —
joiden ympärille oli kerääntynyt
suuri ihmisjoukko, huudahtivat:
‘Tulkoot nyt paavit ja piispat;
enää he eivät voi niitä hävittää!’
Uskonpuhdistaja sanoi:
‘Kristuksen kuvaa ei milloinkaan
pyyhitä pois. He ovat halunneet
tuhota sen, mutta minua paljon
paremmat saarnaajat tulevat
maalaamaan sen uudelleen
kaikkiin sydämiin.’” ST 71.3

Hus tuotiin viimeisen kerran
kirkolliskokouksen eteen. Se oli
suuri ja loistava kokous. Paikalla
oli keisari, valtakunnan

ruhtinaita, kuninkaiden edustajia, kardinaaleja, piispoja, pappeja ja valtava väkijoukko. ST 72.1

Kun Husia vaadittiin antamaan lopullinen vastaus, hän kieltäytyi peruuttamasta. Kiinnittäen katseensa hallitsijaan, joka oli rikkonut häpeällisesti juhlallisen lupauksensa, hän sanoi: "Päätin omasta vapaasta tahdostani tulla tähän kokoukseen täällä läsnäolevan keisarin suojakirjan ja kunniasanan turvin."

Sigismundin kasvot hehkuivat punaisina, kun kaikkien silmät kääntyivät häneen. ST 72.2

Tuomion julistamisen jälkeen alkoivat häpäisymenot. Kun Husia kehoitettiin jälleen peruuttamaan, hän kääntyi kansan puoleen ja vastasi: “Millaisin ilmein silloin katsoisin taivasta? Miten katsoisin kansanjoukkoja, joille olen saarnannut puhdasta evankeliumia? Ei, arvostan heidän pelastustaan enemmän kuin tätä ruumisparkaa, joka on nyt tuomittu kuolemaan.” Papilliset vaatteet riisuttiin yksi kerrallaan, ja kukin piispa lausui kirouksen suorittaessaan oman

osansa menoista. Lopuksi “he panivat hänen päähänsä pyramidinmuotoisen paperihiipan, johon oli maalattu pelottavia demonien kuvia ja niiden eteen näkyvästi sana: ‘Pääkerettiläinen’. ‘Mitä suurimmalla ilolla’, Hus sanoi, ‘kannan tätä häpeän kruunua sinun tähtesi, Jeesus, joka kannoit puolestani orjantappurakruunua.’” ST 72.3

Hänet vietiin nyt pois. Perässä kulki valtava saattue. Kun kaikki oli valmista tulen sytyttämistä varten, marttyyriä kehotettiin

vielä kerran pelastamaan itsensä
peruuttamalla väärät
opetuksensa. “Mitkä väärät
opetukset minun on
peruutettava?” Hus kysyi. “En
tiedä syyllistyneeni sellaisiin.
Kutsun Jumalan todista-maan,
että kirjoitusteni ja saarnojeni
ainoana tarkoi-tuksena on ollut
sielujen pelastaminen synnistä ja
kadotuksesta. Siksi vahvistan
halukkaasti verelläni totuuden,
josta olen kirjoittanut ja
saarnannut.” Kun liekit syttyivät
hänen ympärillään, hän ryhtyi
laulamaan: “Jeesus, Daavidin

poika, armahda minua” ja jatkoi sitä kunnes hänen äänensä vaikeni ikiajoiksi. Innokas paavin kannattaja, joka kuvasi Husin ja pian hänen jälkeensä kuolleen Hieronymuksen marttyyri-kuolemaa, sanoi: “He valmistautuivat roviolle kuin olisivat lähteneet häätjuhliin. Kertaakaan he eivät huu-taneet tuskasta. Kun liekit kohosivat, he ryhtyivät laulamaan virsiä, ja tulen raivo sai vaivoin lopetetuksi heidän laulunsa.” ST 72.4

Kun Husin ruumis oli palanut,
tuhka koottiin ja heitettiin
Reiniin, josta se kulkeutui
valtamereen sie-menenä, joka
kylvettäisiin kaikkiin maihin.
Vielä tuntemattomissa maissa se
kantaisi runsaan hedelmän
todistaessaan totuudesta.
Konstanzin kokoussalissa
kuulunut ääni herätti kaikuja,
jotka kiirisivät läpi tulevien
aikojen. Husin esimerkki
rohkaisisi suuria joukkoja
pysymään lujina kidutuksen ja
kuoleman uhatessa. Hänen
teloituksensa oli paljastanut

maail-malle Rooman kavalan
julmuuden. Totuuden viholliset
olivat edistäneet asiaa, jolle he
halusivat panna lopun! ST 73.1

Mutta erään toisenkin todistajan
veri saisi puhua totuuden
puolesta. Hieronymus oli
kehottanut Husia pysymään
rohkeana ja lujana ja luvannut
kiiruhtaa apuun, jos hän joutuisi
vaaraan. Kuultuaan
uskonpuhdistajan
vangitsemisesta uskollinen
oppilas val-mistautui täyttämään
lupauksensa. Ilman suojakirjaa
hän lähti Konstanziin.

Saavuttuaan perille hän va-kuuttui, että oli vain asettunut vaaralle alttiiksi eikä voisi tehdä mitään Husin hyväksi. Hän pakeni, mutta hänet pidätettiin ja tuotiin takaisin kahleissa. Kun hän oli ensimmäisen kerran kirkolliskokouksen edessä, hänen vastausyrityksensä vaiennettiin huudoilla: “Viekää hänet liekkeihin!” Hänet heitettiin vankityrmään, jossa häntä ruokittiin vedellä ja leivällä. Van-keusajan julmuudet saivat hänet sairastumaan ja uh-kasivat viedä hänen henkensä. Viholliset

pelkäsivät hänen pääsevän
heidän käsistään ja alkoivat
kohdella häntä lempeämmin,
vaikka pitivätkin hänet vuoden
päivät vankilassa. ST 73.2

Husin turvakirjan loukkaus oli
nostanut suuttu-muksen
myrskyn. Kirkolliskokous päätti,
ettei Hieronymusta polteta vaan
hänet pakotetaan peruutta-maan
oppinsa. Hänen annettiin valita
peruuttamisen ja polttorovion
välillä. Sairauden ja vankilan
rasitusten heikentämänä,
ahdistuksen ja epätietoisuuden
piinaamana, erossa ystävistään ja

Husin kuoleman masentamana Hieronymus menetti rohkeutensa. Hän lupasi pysyä katolisessa uskossa ja hyväksyi kirkollis-kokouksen päätöksen Wycliffin ja Husin oppien tuo-mitsemisestä, lukuunottamatta “pyhiä totuuksia” , joita he olivat opettaneet ST 74.1

Mutta vankityrmän yksinäisyydessä hän näki selvästi mitä oli tehnyt. Hän ajatteli Husin rohkeutta ja uskollisuutta ja pohti miten itse oli kieltänyt totuuden. Hän

ajatteli jumalallista Mestaria, joka hänen vuokseen kärsi ristillä.

Varmuus Jumalan suosioista oli ennen peruutusta lohduttanut häntä kärsimysten keskellä, mutta nyt katumus ja epäilyt piinasivat hänen sieluaan. Hän tiesi, että rauha Rooman kanssa vaatisi lisää peruutuksia. Polku, jolle hän oli astumassa, johtaisi täydelliseen luopumukseen. ST 74.2

Pian hänet tuotiin uudelleen kirkolliskokouksen eteen. Hänen alistumisensa ei ollut tyydyttänyt tuomareita. Vain varaukseton

luopuminen totuudesta voisi pelastaa Hieronymuksen hengen. Mutta hän oli päättänyt tunnustaa julkisesti uskonsa ja seurata marttyyrioveljeään liekkeihin. ST 75.1

Hän peruutti aikaisemmat myönnytyksensä ja kuolevana miehenä vaati tilaisuutta puolustaa itseään. Prelaatit vaativat, että hänen piti yksinkertaisesti myöntää tai kiistää häntä vastaan esitetyt syytökset. Hieronymus esitti vastalauseen tällaisen julman epä-oikeudenmukaisuuden

vuoksi. “Te olette sulkeneet
minut kolmeksisadaksi
neljäksikymmeneksi päiväksi
kammottavaan vankilaan”, hän
sanoi, “ja sitten tuotte minut
eteenne ja kuuntelette
vannoutuneita vihamiehiäni,
mutta kieltäydytte kuuntelemasta
minua. - Varokaa tekemästä
syntiä oikeudenmukaisuutta
vas-taan. Mitä minuun tulee, olen
vain heikko kuolevainen, eikä
elämälläni ole suurta merkitystä.
Kun kehotan teitä pidättymään
väärästä tuomiosta, puhun

pi-kemminkin teidän kuin itseni puolesta.” ST 75.2

Lopulta hänen pyyntöönsä suostuttiin. Tuoma-riensa edessä Hieronymus polvistui ja rukoili Jumalan Henkeä hallitsemaan hänen ajatuksiaan niin, ettei hän puhuisi mitään, mikä olisi ristiriidassa totuuden kanssa tai hänen Mestarinsa arvoa alentavaa. Tuona päivänä hänelle toteutui lupaus: “Mutta kun teidät luovutetaan viranomaisten käsiin, älkää olko huolis-sanne siitä, miten tai mitä puhuisitte, sillä teille annetaan tuona

hetkenä sanat, jotka teidän tulee puhua. Te ette puhu itse, teissä puhuu Isänne Henki.” ST 75.3

Kokonaisen vuoden Hieronymus oli ollut vankityrmässä, kykenemättömänä lukemaan tai edes näke-mään. Kuitenkin hän esitti todisteensa niin selkeästi ja voimakkaasti, että olisi voinut luulla hänen saaneen opiskella kenenkään häiritsemättä. Hän kiinnitti kuulijoiden huomion suureen joukkoon pyhiä miehiä, jotka epäoikeudenmukaiset tuomarit olivat tuominneet. Lähes jokaisessa sukupolvessa oli

syrjitty niitä, jotka olivat
pyrkineet jalostamaan aikansa
ihmisiä. Kristus itse tuomittiin
pahantekijänä
epäoikeudenmukaisessa
tuomioistuimessa. ST 75.4

Sitten Hieronymus ilmoitti
katuvansa ja todisti marttyyri
Husin viattomuudesta ja
pyhyydestä. "Tun-sin hänet
lapsuudesta saakka", hän sanoi.
"Hän oli miehistä parhain,
rehellinen ja pyhä.

Viattomuudes-taan huolimatta
hänet tuomittiin. - Minäkin olen
valmis kuolemaan. En halua

perääntyä niiden kidu-tusten edessä, joita viholliseni ja väärät todistajat minulle valmistavat. Eräänä päivänä he joutuvat teke-mään tiliä vääryyksistään suuren Jumalan edessä, jota kukaan ei voi pettää.” ST 76.1

Hieronymus jatkoi:

“Nuoruudestani asti tekemistäni synneistä mikään ei paina mieltäni niin raskaasti eikä aiheuta yhtä viiltäviä tunnontuskia kuin se, jonka tein tällä kohtalokkaalla paikalla, kun hyväksyin vää-rän tuomion, joka julistettiin Wycliffille ja pyhälle

marttyyrille Jan Husille,
opettajalleni ja ystävälleni. Kyllä!
Tunnustan sen sydämeni pohjasta
ja myönnän kauhulla, että
menetin häpeällisesti rohkeuteni,
kun kuoleman pelosta tuomitsin
heidän oppinsa. Siksi rukoilen -
kaikkivaltiasta Jumalaa antamaan
anteeksi syntini, ja erityisesti
tämän katalimman syntini.”

Osoittaen tuomareitaan hän sanoi
vakaasti: “Te tuomitsitte Wycliffin
ja Jan Husin. - Heidän
esittä-mistään asioista, joita ei voi
kumota, minä ajattelen ja opetan
samalla tavalla kuin he.” ST 76.2

Hänen puheensa keskeytettiin.
Raivosta vapisten prelaatit
huusivat: “Mitä lisätodisteita
enää tarvitaan? Näemmehän
omin silmin harhaoppisista
itsepintaisimman!” ST 76.3

Sekasorrosta piittaamatta
Hieronymus huudahti: “Ette kai
luule minun pelkäävän
kuolemaa? Kokonai-sen vuoden
piditte minua kauheassa
vankityrmässä, kuolemaa
hirmuisemmassa. - Minun on
pakko ilmaisu hämmästykseni,
kun kristittyä kohdellaan niin
raakalaismaisesti. “ ST 77.1

Raivon myrsky puhkesi jälleen, ja Hieronymus vietiin kiireesti vankilaan. Oli kuitenkin muutamia, joihin hänen sanansa olivat tehneet syvän vaikutuksen ja jotka halusivat pelastaa hänen henkensä. Hänen luonaan kävi korkeita kirkonmiehiä, jotka kehottivat häntä alistumaan kirkolliskokouksen päätökseen. Palkinnoksi luvattiin loistava tulevaisuus. ST 77.2

“Todistakaa Pyhällä Raamatulla, että olen vääräs-sä”, hän sanoi, “niin peruutan oppini.” ST 77.3

“Pyhällä Raamatulla!” huudahti eräs hänen kiusaajistaan. “Onko kaikki sitten tuomittava sen mukaan? Kuka voi ymmärtää sitä, ennen kuin kirkko selittää?”

“Ovatko ihmisten perimätiedot luotettavampia kuin

Vapahtajamme evankeliumi?”

Hieronymus kysyi. ST 77.4

“Harhaoppinen!” kuului vastaus.

“Minua kaduttaa, että olen puhunut sinulle niin pitkään.

Näen, että olet paholaisen villitseminen.” ST 77.5

Ennen pitkää hänet vietiin samaan paikkaan, missä Hus oli

antanut henkensä. Hän kulki eteenpäin lau-laen, kasvot ilon ja rauhan kirkastamina. Kuolema ei enää kauhistuttanut häntä. Kun pyöveli, valmiina sytyttämään rovion, astui hänen taakseen, marttyyri huudahti: “Sytytä tuli kasvojeni edessä. Jos minä olisin pelännyt, en olisi täällä.” ST 77.6

Hänen viimeiset sanansa olivat rukous: “Herra, kaikkivaltias Isä, armahda minua ja anna anteeksi syntini, sillä sinä tiedät, että olen aina rakastanut totuuttasi.”

Marttyyrin tuhka kerättiin ja heitettiin Reiniin, kuten Husin

tuhka. Näin kuolivat Jumalan uskolliset valonkantajat. ST 77.7

Husin teloitus oli herättänyt Böömissä suuttumusta ja kauhua. Koko kansakunta vakuutti, että hän oli ollut uskollinen totuuden opettaja. Kirkolliskokousta syytettiin murhasta. Hänen oppinsa herättivät suu-rempaa kiinnostusta kuin aikaisemmin, ja monet otti-vat vastaan puhdistetun uskon. Paavi ja keisari päätti-vät yhdessä murskata liikkeen, ja Sigismundin armeija lähetettiin Böömiin. ST 78.1

Mutta pelastaja ilmaantui.
Aikansa etevimpiin kenraaleihin
lukeutuva Ziska oli böömiläisten
johtaja. Jumalan apuun luottaen
tuo kansakunta piti puoliaan
mahtavia sotajoukkoja vastaan.
Yhä uudelleen keisari hyökkäsi
Böömiin, mutta aina hänet lyötiin
takaisin. Husilaiset voittivat
kuolemanpelon, eikä kukaan
voinut vastustaa heitä. Urhea
Ziska kuoli, mutta hänen
paikkansa otti Procopius,
joissakin suhteissa kyvykkäämpi
johtaja. ST 78.2

Paavi julisti ristiretken husilaisia vastaan. Suuri sotajoukko lähetettiin Böömiin, mutta sekin kärsi kirvelevän tappion. Julistettiin toinen ristiretki. Kaikista Euroopan paavia kannattavista maista hankittiin miehiä, rahaa ja aseita. Suuret joukot kokoontuivat paavin lipun alle. ST 78.3

Valtava armeija saapui Böömiin. Kansa kokoontui torjumaan hyökkäyksen. Armeijat lähestyivät toisiaan, kunnes vain joki erotti ne. "Ristiretkeläiset olivat lukumääräisesti

ylivoimaisia, mutta sen sijaan että he olisivat ylittäneet joen ja ryhtyneet taisteluun husilaisten kanssa, joita vastaan he olivat tulleet soti-maan näin kauas, he vain tuijottivat hiljaa vihollissotilaita.” ST 78.4

Äkkiä sotajoukon valtasi selittämätön kauhu. Yhtään iskua antamatta tuo mahtava joukko hajosi ja pakeni kuin näkymättömän voiman karkottamana. Husilaisten armeija ajoi pakenijoita takaa, ja valtava sotasaalis joutui voittajien käsiin. Sen sijaan että sota olisi

köyhdyttänyt böömiläisiä, se rikastutti heitä. ST 78.5

Muutamia vuosia myöhemmin järjestettiin uuden paavin johdolla vielä yksi ristiretki. Suunnaton armeija saapui Böömiin. Husilaisten joukot perääntyivät sen edessä vetäen hyökkääjiä kauemmaksi maan sisäosiin, mikä sai ristiretkeläiset luulemaan, että voitto oli jo saatu. ST 79.1

Lopulta Procopiuksen armeija kääntyi ryhtyäkseen taisteluun. Lähestyvän joukon äänet saattoivat ristiretkeläiset

pakokauhun valtaan jo ennen kuin husilaiset olivat tulleet näkyviin. Ruhtinaat, kenraalit ja tavalliset sotilaat heittivät pois varusteensa ja pakenivat joka suuntaan. Tappio oli täydellinen, ja jälleen voittajat saivat valtavan sotasaaliin. ST 79.2

Tämä oli toinen kerta, kun joukko sotaisia, taiste-luun harjoitettuja miehiä pakeni yhtään iskua anta-matta pienen ja heikon kansakunnan puolustajia.

Maahanhyökkääjät valtasi yliluonnollinen kauhu. Hän, joka ajoi Midianin armeijan

pakenemaan Gideonia ja tämän kolmeasataa miestä, oli jälleen ojentanut kätensä. ST 79.3

Viimein paavilliset johtajat päättivät turvautua diplo-matiaan. Tehtiin sopimus, joka saattoi böömiläiset Rooman valtaan. Böömiläiset olivat asettaneet neljä kohtaa ehdoksi rauhalle Rooman kanssa: (1) vapauden saarnata Raamatusta; (2) koko seurakunnan osal-listuminen sekä leivästä että viinistä Herran ehtoollisella ja äidinkielen käyttö jumalanpalveluksissa; (3)

papiston sulkeminen pois
maallisista viroista ja
arvo-asemista ja (4) maallisten
oikeusistuinten tuomiovallan
ulottaminen rikostapauksissa
myös papistoon.

Paavilliset viranomaiset
myönsivät, että neljä artiklaa
tulisi hyväksyä “mutta että
oikeus niiden selittämiseen -
tulisi varata kirkolliskokoukselle
- toisin sanoen paaville ja
keisarille”. Teeskentelyllä ja
petoksella Rooma sai mitä se ei
ollut saanut sodalla.

Tulkitsemalla itse husilaisten artikloja sekä Raamattua se saattoi vääntää niiden merkityksen omien tarkoitusperiensä mukaiseksi. ST 79.4

Suuri joukko böömiläisiä näki sopimuksen vaaran-tavan vapautensa eikä siksi voinut hyväksyä sitä. Syntyi hajaannusta ja sisäisiä riitoja. Jalo Procopius kaatui ja Böömi menetti vapautensa. ST 80.1

Jälleen vieras armeija hyökkäsi Böömiin, ja evan-keiumille uskolliset joutuivat verisen

vainon kohteiksi. Kuitenkin he pysyivät järkähtämättöminä. Pakotettuina etsimään suojaa luolista he kokoontuivat yhä lukemaan Jumalan sanaa ja palvelemaan häntä yhdessä. Eri maihin salaa lähetettyjen viestinviejien välityksellä he kuulivat, “että Alppien keskellä oli ikivanha seurakunta, joka perustautui Raamattuun ja vastusti Rooman jumalatonta turmelusta”. He iloitsivat suuresti kirjeenvaihdosta valdolaiskristittyjen kanssa. ST 80.2

Uskollisina evankeliumille
böömiläiset odottivat vainonsa
yön päättymistä kääntäen sen
pimeimmälläkin hetkellä
katseensa kohti taivaanrantaan,
kuten ne, jotka odottavat aamua.
ST 80.3

7.—Luther - oikea mies oikeaan aikaan

Huomattavin niistä, jotka oli kutsuttu johtamaan kirkkoa paavinvallan pimeydestä puhtaamman uskon valoon, oli Martti Luther. Hän pelkäsi ainoastaan Jumalaa eikä tunnustanut muuta uskon perustusta kuin Raamatun. Hän oli oikea mies oikeaan aikaan. ST 81.1

Luther vietti varhaiset vuotensa vaatimattomassa saksalaisessa talonpoikaiskodissa. Hänen

isänsä halu-si hänen ryhtyvän lakimieheksi, mutta Jumala aikoi tehdä hänestä hitaasti vuosisatojen kuluessa kohoavan suuren temppelin rakentajan. Vastoinkäymiset, puute ja ankara kuri olivat koulu, jossa Ääretön Viisaus valmisti Lutheria elämäntehtävänsä. ST 81.2

Lutherin isä oli harkintakykyinen mies. Hänen terve talonpoikaisjärkensä oli saanut hänet suhtautu-maan luostarijärjestelmään epäilevästi. Häntä ei miel-lyttänyt se, että Luther ilman hänen

suostumustaan meni luostariin.
Vasta kahden vuoden kuluttua
isä teki sovinnon poikansa
kanssa, mutta silloinkaan hän ei
luopunut mielipiteistään. ST 81.3

Lutherin vanhemmat yrittivät
ohjata lapsiaan tun-temaan
Jumalaa. He ponnistelivat
vilpittömästi ja kestävästi
valmentakseen heitä
hyödylliseen elämään. Joskus he
olivat liian ankaria, mutta
uskonpuhdistaja itse näki heidän
kurinpidossaan enemmän
kiitettävää kuin moitittavaa. ST
81.4

Koulussa Lutheria kohdeltiin
tylysti ja vieläpä väki-valtaisesti.
Hän näki usein nälkää.

Vallitsevan uskonnon synkät,
taikauskoiset käsitykset
herättivät hänessä pelkoa. Iltaisin
hän kävi levolle mieli apeana.

Ajatus Jumalasta, joka oli julma
tyranni pikemmin kuin lem-peä
taivaallinen Isä, piti hänet
jatkuvasti kauhun vallassa. ST
81.5

Kun hän meni Erfurtin
yliopistoon,
tulevaisuuden-näkymät olivat
valoisammat kuin aikaisempina

vuosi-na. Hänen vanhempansa olivat säästävästi eläen ja ahkerasti työskennellen hankkineet itselleen hyvän taloudellisen aseman ja pystyivät avustamaan häntä riittävästi. Järkevät ystävät puolestaan vähensivät jos-sain määrin hänen aikaisemman kasvatuksensa huonoja seurauksia. Suotuisien virikkeiden vaikutuksesta hän kehittyi nopeasti. Väsymätön ahkeruus nosti hänet pian toveriensa yläpuolelle. ST 82.1 Luther aloitti jokaisen päivän rukouksella ja pyysi sydämessään

jatkuvasti johdatusta. “Hyvin rukoiltu on enemmän kuin puoliksi opiskeltu”, hän sanoi usein. ST 82.2

Eräänä päivänä hän huomasi yliopiston kirjastossa latinankielisen Raamatun, kirjan, jota hän ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt. Hän oli kuullut katkelmia evankeliumeista ja kirjeistä ja luuli, ettei Raamatussa muita kirjoja ollutkaan. Nyt hän näki ensimmäisen kerran koko Raamatun. Kunnioittaen ja ihmetellen hän käänteli pyhiä

sivuja ja luki elämän sanaa
pysähtyen välillä huudahtamaan:
"Kunpa Jumala antaisi minulle
tällaisen kirjan!" Hänen
vierellään oli enkeleitä, ja
Jumalan antaman valon säteet
paljastivat hänelle totuuden
aarteita. Syvemmin kuin koskaan
hän tiedosti syntisen tilansa. ST
82.3

Halu päästä rauhaan Jumalan
kanssa johti hänet luos-tariin.
Siellä hän joutui suorittamaan
kaikkein halveksituimpiakin
tehtäviä ja kulkemaan kerjuulla
talosta taloon. Hän kesti

kuitenkin kärsivällisesti
nöyryytyksen, koska hän uskoi
sen olevan välttämätöntä
syn-tiensä tähden. ST 82.4

Hän nukkui liian vähän eikä
halunnut kuluttaa aikaa edes
niukkoihin aterioihinsa
saadakseen iloita Jumalan sanan
tutkimisesta. Hän oli löytänyt
luostarin seinään ketjulla
kiinnitetyn Raamatun, ja sen
luona hän kulutti usein aikaansa.
ST 83.1

Hän vietti äärimmäisen ankaraa
elämää yrittäen paastoilla, öisillä
hartaudenharjoituksilla ja

ruoskimi-silla tukahduttaa
luonteessaan piilevän pahan.
Jäl-keenpäin hän sanoi: “Jos
munkki voisi munkkiudellaan
ansaita taivaan, olisin varmasti
ansainnut sen. - Jos sitä olisi
jatkunut pitkään, itsekidutus olisi
vienyt minulta hengen.” Kaikista
ponnisteluista huolimatta hänen
uupunut sielunsa ei löytänyt
lepoa. Lopulta hän joutui
epätoivon partaalle. ST 83.2

Kun kaikki näytti menetetyltä,
Jumala lähetti hänen avukseen
ystävän. Staupitz avasi Lutherille
Jumalan sanan ja pyysi häntä

kääntämään katseensa pois
itsestään ja katsomaan
Jeesukseen. “Sen sijaan että
piinaisit itseäsi syntiesi vuoksi,
heittäydy Lunastajan käsivarsille.
Luota häneen, hänen elämänsä
vanhurs-kauteen ja
sovituskouluunsa. - Jumalan
Poikacatdog tuli ihmiseksi
antaakseen sinulle varmuuden
Jumalan suosioista. catdog Rakasta
häntä, joka rakasti ensin sinua.”
Hänen sanansa tekivät Lutheriin
syvän vaikutuksen. Hänen
levoton sielunsa sai rauhan. ST
83.3

Pappisvihkimyksensä jälkeen Luther kutsuttiin Wittenbergin yliopistoon professoriksi. Hän ryhtyi luennoimaan psalmeista, evankeliumeista ja kirjeistä suurille joukoille ilahtuneita kuulijoita. Staupitz, hänen esimiehensä, kannusti häntä nousemaan saamatuoliin ja julistamaan Jumalan sanaa. Mutta Luther tunsi itsensä arvottomaksi puhumaan ihmisille Kristuksen edustajana. Vasta pitkän taistelun jälkeen hän antoi periksi ystäviensä vetoomuksille. Hän tunsi hyvin Raamatun, ja Jumalan

armo oli hänen yllään. Selkeys ja voima, jolla hän julisti totuutta, sai heidät vakuuttumaan siitä älyllisesti, ja hänen palava intonsa kosketti heidän sydäntään. ST 83.4

Luther oli yhä paavinkirkon uskollinen poika, eikä hän aikonutkaan tulla muuksi.

Jumalan kaitsemuksesta hän joutui lähtemään Roomaan. Hän matkusti jalkaisin ja yöpyi luostareissa. Hänen näkemänsä loisto ja ylellisyys hämmästyttivät häntä. Munkit asuivat upeissa asunnoissa,

pukeutuivat kalliisiin vaatteisiin ja herkuttelivat ylellisillä aterioilla. Tämä kaikki alkoi hämmentää Lutherin mieltä. ST 84.1

Vihdoin hän näki etäällä seitsemän kukkulan kaupungin. Hän heittäytyi maahan ja huudahti: "Pyhä Rooma, tervehdin sinua!" Hän kävi kirkoissa, kuunteli pappien ja munkkien ihmeellisiä tarinoita ja suoritti kaikki vaaditut seremoniat. Kaikkialla hän näki asioita, jotka hämmästyttivät häntä. Papit käyttäytyivät

jumalattomasti, ja prelaatit laskivat sopimatonta pilaa. Häntä kauhistuttivat pappien rienaavat puheet vieläpä messun aikana. Hän näki kevytmielistä elämää ja irstailua. ” Kukaan ei osaa kuvitella”, hän kirjoitti, “mitä syntejä ja häpeällisiä tekoja Roomassa tehdään.— Ihmisillä on tapana sanoa: ‘Jos on olemassa helvetti, Rooma on rakennettu sen yläpuolelle.’” ST 84.2

Paavi oli luvannut aneen kaikille, jotka nousisivat polvillaan “Pilatuksen portaat”. Väitettiin, että por-taikko oli siirretty

yliluonnollisella tavalla
Jerusalemissa Roomaan. Luther
oli eräänä päivänä nousemas-
sainaita portaita, kun ukkosen
kaltainen ääni tuntui sanovan:
"Uskosta vanhurskas saa elää."
Häpeän ja kauhun valtaamana
hän hyppäsi jaloilleen. Tämän
jälkeen hän näki entistä
selvemmin, miten turhaa oli
luottaa ihmistekoihin pelastuksen
asiassa. Hän käänsi selkänsä
Roomalle. Siitä lähtien juopa
syveni, kunnes hän katkaisi
kaikki siteet paavinkirkkoon. ST
84.3

Palattuaan Roomasta Luther sai teologian tohtorin arvon. Nyt hän oli vapaa omistautumaan rakkaalle Raamatulleen. Hän oli antanut juhlallisen vakuutuksen, että hän saarnaisi uskollisesti Jumalan sanaa eikä paavien oppeja. Enää hän ei ollut tavallinen munkki vaan valtuutettu Raamatun julistaja. Hänet oli kutsuttu paimeneksi ruokkimaan Jumalan laumaa, joka kaipasi totuutta. Hän vakuutti, ettei kristittyjen tullut hyväksyä muita oppeja kuin ne,

jotka perustuivat pyhän
Raamatun arvovaltaan. ST 85.1

Innokkaat väkijoukot tarrautuivat
hänen sanoihin-sa. Ilosanoma
Vapahtajan rakkaudesta,
vakuutus an-teeksiannosta ja
rauhasta hänen sovitusverensä
perusteella ilahdutti heidän
sydäntään. Wittenbergissä syttyi
valo, jonka kirkkaus lisääntyisi
ajan loppuun saakka. ST 85.2

Mutta totuuden ja valheen välillä
on ristiriita. Va-pahtajamme itse
julisti: “En minä ole tullut
tuomaan rauhaa, vaan miekan.”
Muutamia vuosia

uskonpuh-distuksen alkamisen
jälkeen Luther sanoi: “Jumala -
ajaa minua eteenpäin. — Haluan
elää rauhassa, mutta minut
heitetään keskelle
levottomuuksia ja mullis-tuksia.”
ST 85.3

Rooman kirkko teki Jumalan
armosta kauppatavaraa. Pyhän
Pietarin kirkon rakentamiseksi
Roomaan ke-rättiin varoja
myymällä paavin hyväksymiä
aneita. Rikoksista saaduilla
rahoilla aiottiin rakentaa
temppeli Jumalan palvelemista
varten. Juuri tämä herätti

paavikunnan
menestyksekkäimmän vihollisen
ja johti taisteluun, joka horjutti
paavin valtaistuinta ja vaaransi
hänen kolminkertaisen
kruununsa. ST 85.4

Tetzel - virkamies, joka valittiin
johtamaan anekauppaa Saksassa -
oli todistettu syylliseksi alhaisiin
rikoksiin yhteiskuntaa ja Jumalan
lakia vastaan, mutta silti häntä
käytettiin edistämään paavin
liiketoimia Saksassa. Hän kertoi
räikeitä valheita ja uskomattomia
tarinoita pettääkseen
tietämätöntä ja taikauskoista

kansaa. Jos heillä olisi ollut
Jumalan sana, heitä ei olisi
johdettu harhaan, mutta
Raamattu oli evätty heiltä. ST
85.5

Kun Tetzeli saapui kaupunkiin,
hänen edellään kulki
sanansaattaja, joka kuulutti:
"Jumalan ja pyhän isän armo on
porteillanne." Ihmiset toivottivat
herjaavan teeskentelijän
tervetulleeksi kuin hän olisi ollut
Jumala itse. Tetzeli nousi kirkon
saarnatuoliin ja ylisti aneita
Jumalan arvokkaimmaksi
lahjaksi. Hän julisti, että hänen

anekirjojensa perusteella ostaja saisi anteeksi nekin synnit, jotka tämä haluaisi *myöhemmin* tehdä, “eikä katumuskaan ole välttämätön”. Hän vakuutti kuulijoilleen, että hänen aneensa pystyivät pelastamaan kuolleita: heti kun raha kilahtaisi hänen kirstunsa pohjalle, lähtisi sielu, jonka puolesta se oli maksettu, kiirastulesta taivaaseen. ST 86.1

Kultaa ja hopeaa virtasi Tetzelin raha-arkkuun. Pelastus, joka voitiin ostaa rahalla, saatiin helpommin kuin se pelastus, joka vaati katumusta, uskoa ja

uutte-ria ponnistuksia synnin
vastustamiseksi ja voittami-seksi.
(Katso liitettä kirjan lopussa.) ST
86.2

Luther kauhistui. Monet hänen
seurakunnastaan olivat ostaneet
anekirjoja. He tulivat pastorinsa
luo, tunnustivat syntinsä ja
odottivat synninpäästöä, ei
katumuksen ja parannuksen
halun vaan aneiden vuoksi.

Luther kieltäytyi ja varoitti heitä,
että ilman katumusta ja
parannusta he hukkaisivat
synneissään. He menivät Tetzelin
luo valittamaan, ettei heidän

riippiisänsä hyväksynyt hänen anekirjojaan, ja jotkut vaativat rohkeasti takaisin rahojaan.

Raivostunut munkki lasketteli kammottavia kirouksia, määräsi tulia sytytettäväksi toreille ja julisti, että hän "oli saanut paavilta määräyksen polttaa kaikki harhaoppiset, jotka rohkenivat vastustaa hänen pyhimpiä aneitaan". ST 86.3

Saarnatuolista käsin Luther ryhtyi vakavasti varoittamaan kansaa. Hän osoitti synnin vastenmielisen luonteen ja opetti, ettei ihminen voinut omilla

teoillaan päästä eroon
syyllisyydestä tai välttyä
rangaistukselta. Vain
kääntymisen Jumalan puoleen
katuen ja usko Kristukseen voi
pelastaa syntisen. Kristuksen
armoa ei voi ostaa; se on ilmainen
lahja. Hän neuvoi kansaa, ettei se
ostaisi aneita, vaan katsoisi
uskossa ristiinnau-littuun
Lunastajaan. Hän kertoi omasta
tuskallisesta kokemuksestaan ja
vakuutti kuulijoilleen, että usko
Kristukseen oli tuonut hänelle
rauhan ja ilon. ST 87.1

Tetzelin pitäessä kiinni
jumalattomista väitteistään
Luther päätti ryhtyä
voimakkaampaan vastarintaan.
Wittenbergin linnankirkossa oli
pyhäinjäännöksiä, joita tiettyinä
juhlapäivinä näytettiin kansalle.
Täydellinen synninpäästö
luvattiin kaikille, jotka sil-loin
kävivät kirkossa ripittäytymässä.
Yksi tärkeim-mistä juhlapäivistä,
pyhäinpäivä, lähestyi. Luther
liit-tyi väkijoukkoon ja naulasi
kirkon oveen
yhdeksänkymmentäviisi teesiä eli

väitelausetta aneoppia vas-taan.
ST 87.2

Hänen väitelauseensa herättivät
yleistä huomiota. Niitä luettiin ja
toistettiin kaikkialla. Koko
kaupunki joutui kiihtymyksen
valtaan. Nämä teesit osoittivat,
ettei paaville sen enempää kuin
muillekaan ihmisille ollut annettu
valtaa antaa anteeksi syntejä ja
lieventää niiden rangaistusta.
Kävi selvästi ilmi, että Jumalan
armo annetaan vapaasti kaikille,
jotka etsivät sitä osoittaen
katumusta ja uskoa. ST 87.3

Lutherin teesit levisivät kaikkialle Saksaan, ja muutaman viikon kuluttua ne tunnettiin koko Euroopassa. Monet hurskaat paavinkirkon jäsenet lukivat teesit iloiten ja tunnistivat niissä Jumalan äänen. He tunsivat, että Herra oli kohottanut kätensä pysäyttääkseen Roomasta vyöryvän turmeluksen hyökyaallon. Ruhtinaat ja viranomaiset iloitsivat salaa siitä, että nyt asetettaisiin este sille röyhkeälle vallalle, joka kielsi oikeuden valittaa päätöksistään.

ST 87.4

Viekkaat kirkonmiehet
raivostuivat nähdessään
voittojensa vaarantuvan.
Uskonpuhdistaja joutui
koh-taamaan katkeria syytöksiä.
“Kukapa ei tietäisi”, hän sanoi,
“että ihminen esittää harvoin
uusia ajatuksia - - joutumatta
syytetyksi riitojen lietsomisesta? -
Miksi Kristus ja kaikki marttyyrit
surmattiin? Koska - - he
esittivät uusia asioita kysymättä
ensin nöyrästi neuvoa vanhoihin
mielipiteisiin tukeutuvilta
auktoriteeteilta.” ST 88.1

Lutherin vihollisten syytökset, hänen päämääriensä vääristely ja maineensa mustamaalaus olivat hukuttaa hänet alleen. Hän oli luottanut siihen, että johtajat liittyisivät mielellään uskonpuhdistuksen rintamaan. Hän oli odottanut valoisan päivän sarastavan kirkolle. ST 88.2

Mutta rohkaisu oli vaihtunut syytöksiin. Monet korkeat kirkon ja valtion virkamiehet näkivät pian, että näiden totuuksien hyväksyminen itse asiassa mitätöisi Rooman arvovalloitan,

pysäyttäisi sen kassaan tulvivat rahavirrat ja vähentäisi siten paavillisten johtajien loistoa. Jos ihmiset opetettaisiin etsimään pelastusta yksin Kristukselta, paavin valtaistuim kukistuisi ja lopulta he itse menettäisivät arvovaltansa. Siksi he asettuivat Kristusta ja totuutta vastaan vastustamalla miestä, jonka hän oli lähettänyt valistamaan heitä.
ST 88.3

Luther vapisi ajatellessaan itseään - yksi mies vastustamassa maailman mahtavia. "Kuka minä olin", hän kirjoittaa,

“vastustamaan majesteettista paavia, jonka edessä - maan kuninkaat ja koko maailma vapisivat? - Kukaan ei voi tietää, mitä sydämeni kärsi näinä kahtena ensimmäisenä vuotena ja millai-seen masennukseen tai suorastaan epätoivoon olin vajonnut.” Mutta kun ihmisten tuki lakkasi, hän katsoi yksin Jumalaan. Hän saattoi nojata turvallisesti kaikkivoipaan käsivarteen. ST 88.4

Eräälle ystävälle Luther kirjoitti: “Ensimmäinen velvollisuutesi on aloittaa

rukouksella. - Älä toivo mitään omilta ponnistuksiltasi ja omalta ymmärrykseltäsi; luota yksin Jumalaan ja hänen Henkensä vai-kutukseen.” Tämä on tärkeä opetus niille, jotka tuntevat Jumalan kutsuneen heidät julistamaan muille vakavia ajankohtaisia totuuksia.

Taistelussa pahan voimia vastaan tarvitaan enemmän kuin älyn ja inhi-millisen viisauden voimaa.

ST 89.1

Kun viholliset vetosivat tapoihin ja perinteisiin, Luther perusteli kantansa yksin Raamatun

vastustamattomilla todistuksilla.
Lutherin saarnoista ja
kirjoituksista lähti valonsäteitä,
jotka herättivät ja valaisivat
tuhansia. Jumalan sana oli kuin
kaksiteräinen miekka, joka
tunkeutui ihmisten sydämeen.
Kansan silmät, jotka niin pitkään
olivat suuntautuneet inhimillisiin
rituaaleihin ja maallisiin
välittäjiin, kääntyivät nyt uskossa
ristinnaulittuun Kristukseen. ST
89.2

Tämä laajalle levinnyt
mielenkiinto herätti pelkoa
paavillisissa viranomaisissa.

Luther sai käskyn saapua
Roomaan. Hänen ystävänsä
tunsivat hyvin vaaran, joka
uhkasi häntä tuossa
turmeltuneessa kaupungissa, joka
jo ennestään oli juovuksissa
Jeesuksen marttyyrien verestä.
He pyysivät, että häntä
kuulusteltaisiin Saksassa. ST 89.3
Näin tapahtui, ja paavin lähettiläs
määrättiin tutkimaan asiaa.
Virkamiehen saamissa ohjeissa
todettiin, että Luther oli jo
julistettu harhaoppiseksi. Siksi
lähettilään tuli viipymättä nostaa
syyte ja pakottaa Luther

alistumaan. Lähettiläällä oli valta
“julistaa hänet lain-suojattomaksi
kaikkialla Saksassa sekä
karkottaa, kirotta ja erottaa
kirkosta kaikki hänen
kannattajansa”. Lisäksi hänen tuli
keisaria lukuunottamatta julistaa
pannaan kaikki valtion ja kirkon
edustajat, jotka eivät vangitsisi
Lutheria ja hänen kannattajiaan ja
luovuttai-si heitä
kostonhimoiselle Roomalle. ST
89.4

Asiakirjassa ei voi havaita
jälkeäkään kristillisistä
periaatteista tai edes yleisestä

oikeudenkäytöstä. Lut-herille ei ollut tarjottu ainoatakaan tilaisuutta selittää tai puolustaa kantaansa. Silti hänet julistettiin harha-oppiseksi. Samana päivänä tapahtui varoittaminen, syyttäminen, asian käsittely ja tuomitseminen. ST 90.1

Kun Luther tarvitsi kipeästi todellisen ystävän neuvoja, Jumala lähetti Wittenbergiin Melanchthonin. Hänen terve arvostelukykynsä sekä puhdas ja vilpitön luonteensa herättivät yleistä ihailua. Pian hänestä tuli Lutherin luotettavin ystävä.

Hänen lempeytensä,
varovaisuutensa ja tarkkuutensa
täydensivät Lutherin rohkeutta ja
tarmokkuutta. ST 90.2

Oikeudenkäynti oli määrä pitää
Augsburgissa, ja uskonpuhdistaja
lähti sinne jalkaisin. Hänet oli
uhattu murhata matkalla ja
ystävät pyysivät, ettei hän
antautuisi vaaraan. Mutta hän
sanoi: "Minä olen kuin Jere-mia,
riidan ja toran mies; mutta mitä
enemmän he uhkaavat, sitä
suurempi on iloni. - He ovat jo
tuhonneet maineeni ja nimeni. -
Mitä sieluuni tulee, sitä he eivät

voi tuhota. Joka haluaa julistaa Kristuksen sanaa maailmalle, sen on oltava valmis kuolemaan hetkellä millä hyvänsä.” ST 90.3

Uutinen Lutherin saapumisesta Augsburgiin tuotti paavin lähettiläälle suurta tyydytystä. Tuo hankala harhaoppinen, joka veti puoleensa maailman huomi-on, näytti nyt olevan Rooman vallassa; hän ei saisi päästä pakoon. Lähettiläs aikoi pakottaa Lutherin peruuttamaan tai, jos se ei onnistuisi, toimittaa hänet Roomaan osallistumaan Husin ja Hieronymuksen

kohtalosta. Siksi hän yritti
asiamiestensä välityksellä
houkutella Lutherin saapumaan
oikeudenkäyntiin ilman
suojakirjaa ja jättäytymään näin
hänen armoilleen.

Uskonpuhdistaja kieltäytyi. Hän
ei tullut paavin lähettilään luo
ennen kuin oli saanut asiakirjan,
joka takasi hänelle keisarin
suojelun. ST 90.4

Paavin edustajat päättivät voittaa
Lutherin teeskentelemällä
ystävällisyyttä. Lähettiläs esiintyi
erittäin hyvántahtoisesti, mutta
vaati Lutheria alistumaan

ehdoitta kirkon valtaan ja antamaan väittelemättä ja kyselemättä periksi jokaisessa kohdassa. Vastaukses-
saan Luther ilmoitti kunnioittavansa kirkkoa, rakastavansa totuutta ja olevansa valmis vastaamaan kaikkiin opillisiin vastaväitteisiin sekä alistamaan oppinsa joh-tavien yliopistojen arvioitavaksi. Samalla hän vastusti kardinaalin pyrkimystä pakottaa hänet peruuttamaan todistamatta ensin hänen olevan väärässä. ST 91.1

Ainoa vastaus oli: “Peruuta, peruuta!” Uskonpuh-distaja osoitti, että Raamattu tuki hänen kantaansa. Hän ei voisi luopua totuudesta. Lähettiläs, kykenemättä vastaamaan Lutherin perusteluihin, hukutti hänet syytösten, ivan, imartelun sekä perimätiedosta ja kirkkoisien kirjoituksista otettujen lainausten tulvaan, niin että uskonpuhdistaja ei saanut suunvuoroa. Lopulta Luther sai vastenmielisesti myönnetyn luvan vastata kirjallisesti. ST 91.2

Eräälle ystävälle hän kirjoitti:
"Kirjoituksen voi antaa muiden
arvioitavaksi; toiseksi sillä voi
paremmin herättää pelkoa, jos ei
omaatuntoa, ylimielisessä ja
lavertelevassa itsevaltiaassa, joka
muuten voittaisi kopealla
kielellään." ST 91.3

Seuraavassa tapaamisessa Luther
esitti selkeän ja voimakkaan
tiivistelmän mielipiteistään ja
perusteli niitä Raamatulla.

Luettuaan kirjoituksen ääneen
hän antoi sen kardinaalille, joka
heitti sen halveksivasti syrjään ja
selitti sen olevan täynnä tyhjiä

sanoja ja asiaankuulumattomia lainauksia. Tämän jälkeen Luther kohtasi ylpeän prelaatin tämän omalla maaperällä - kirkon perimätiedon ja opin kiemuroissa - ja kumosi täysin hänen väitteensä. ST 91.4

Prelaatti menetti kokonaan itsehillintänsä ja huusi raivoissaan: "Peruuta tai lähetän sinut Roomaan!" Lopuksi hän sanoi ylpeästi ja vihaisesti: "Peruuta tai älä tule takaisin." ST 92.1

Uskonpuhdistaja poistui välittömästi ystäviensä kanssa ja

ilmaisi näin selvästi, että häneltä oli turha odottaa peruutusta. Tätä kardinaali ei ollut tarkoittanut. Jäätyään nyt yksin kannattajiensa keskelle hän katseli näitä harmistuneena suunnitelmiansa odotta-mattomasta epäonnistumisesta. ST 92.2

Läsnäolevalla suurella seurueella oli tilaisuus ver-rata näitä kahta miestä toisiinsa ja arvostella heidän käytöstään samoin kuin heidän näkökantojensa kes-tävyyttä ja totuudellisuutta. Uskonpuhdistaja oli vaa-timaton, nöyrä, luja, ja totuus oli hänen

puolellaan. Paavin edustaja oli tärkeilevä, ylpeä ja kohtuuton. Vaikka hänellä ei ollut ainoatakaan Raamattuun pe-rustuvaa todistetta, hän huusi kiihkeästi: “Peruuta tai sinut lähetetään Roomaan.” ST 92.3

Lutherin ystävät vaativat häntä palaamaan viipymättä ja äärimmäistä varovaisuutta noudattaen Wittenbergiin, koska Augsburgiin jääminen oli hyödytöntä. Niin hän lähti Augsburgista ratsain ennen aamunkoittoa seuranaan vain maistraatin antama opas. Hän

ratsasti salaa pimeään kaupungin läpi. Valppaat ja julmat viholliset suunnittelivat hänen tuhoaan. Ne olivat ahdistuksen ja hartaan rukouksen hetkiä. Hän saapui kaupungin muurissa olevalle pienelle portille.

Se avattiin hänelle, ja hän pääsi oppaansa kanssa läpi. Ennen kuin lähettiläs kuuli Lutherin lähdöstä, tämä oli vainoojiensa tavoittamattomissa. ST 92.4

Uutinen Lutherin paosta hämmästytti ja raivostutti lähettilästä. Hän oli odottanut saavansa suurta kunniaa

lujuudestaan tätä kirkon
häiritsijää kohtaan. Kir-jeessään
Fredrikille, Saksin
vaaliruhtinaalle, hän tuo-mitsi
Lutherin ankarasti ja vaati
Fredrikiä lähettämään
uskonpuhdistajan Roomaan tai
karkottamaan hänet Saksista. ST
93.1

Vaaliruhtinaalla oli toistaiseksi
vain vähän tietoa
uskonpuhdistuksen opeista,
mutta Lutherin sanojen voima ja
selkeys oli tehnyt häneen syvän
vaikutuksen. Fredrik päätti
suojella uskonpuhdistajaa niin

kauan kuin ei voitu todistaa
tämän olevan väärässä.

Vastaukseksi lähettiläälle hän
kirjoitti: “Koska Martti-tohtori on
ollut edessänne Augsburgissa,
teidän pitäisi olla tyytyväinen.
Me emme odottaneet teidän
yrittävän pakottaa hänet
peruuttamaan vakuuttamatta
häntä ensin hänen
erehdyksistään. Yksikään
ruhtinaskuntamme oppineista ei
ole kertonut minulle, että Martin
oppi on jumalatonta,
antikristillistä tai kerettiläistä.”
Vaaliruhtinas näki, että

uskonpuhdistusta tarvittiin. Hän iloitsi salaa siitä, että tällainen parempi vaikutus alkoi tuntua kirkossa. ST 93.2

Vasta vuosi oli kulunut siitä, kun uskonpuhdistaja oli naulannut teesinsä linnankirkon oveen, ja jo nyt hänen kirjoituksensa olivat synnyttäneet kaikkialla uutta mielenkiintoa Raamattuun.

Yliopistoon tulvi opiskelijoita ei vain kaikkialta Saksasta vaan myös muista maista. Nuoret miehet, jotka ensimmäisen kerran näkivät Wittenbergin, "kohottivat kätensä kohti taivasta ja ylistivät

Jumalaa siitä, että hän oli antanut totuuden valon loistaa tästä kaupungista”. ST 93.3

Luther oli vasta osaksi kääntynyt paavilaisuuden erehdyksistä. Silti hän kirjoitti: “Luen paavin asetuksia - enkä tiedä, onko paavi antikristus itse vai hänen apostolinsa, niin pahoin on Kristus niissä väärennetty ja ristiinnaulittu.” ST 93.4

Rooma vimmastui yhä enemmän Lutherin hyök-käyksistä. Kiihkomieliset vastustajat, vieläpä eräät katolisten yliopistojen tohtorit, julistivat,

että tuon munkin tappaminen ei olisi syntiä. Mutta Jumala suojeli häntä. Hänen opeistaan puhuttiin kaikkialla - "tuvissa ja luostareissa - aatelisten linnoissa, yliopis-toissa ja kuningasten palatseissa". ST 94.1

Näihin aikoihin Lutherille selvisi, että böömiläinen uskonpuhdistaja Hus oli kannattanut uskosta vanhurskautumisen suurta totuutta. "Me olemme kaikki", Luther sanoi," Paavali, Augustinus ja minä, tietämättämme olleet husilaisia!"

“Totuutta saarnattiin - sata vuotta sitten, ja se poltettiin!” ST 94.2

Yliopistoista Luther kirjoitti:

“Pelkään pahoin, että yliopistot osoittautuvat suuriksi helvetin porteiksi, mikäli niissä ei ahkerasti selitetä pyhiä kirjoituksia ja syövytetä niitä nuorten mieleen. - Jokainen laitos, jossa ihmiset eivät ole jatkuvasti tekemisissä Jumalan sanan kanssa, rappeutuu väistämättä.” ST 94.3

Tämä vetoamus levisi kaikkialle Saksaan. Koko kansakunta joutui kuohuksiin. Lutherin vastustajat

vaativat paavilta määrätietoisia toimia häntä vastaan. Päätettiin, että hänen oppinsa tuli tuomita välittömästi. Jos uskonpuhdistaja ja hänen kannattajansa eivät muuttaisi mieltään, heidät kaikki julistettaisiin pan-naan. ST 94.4

Tämä oli vakava kriisi uskonpuhdistukselle. Luther ei ollut sokea uhkaavalle myrskylle, mutta hän luotti siihen, että Kristus olisi hänen tukensa ja turvansa. "En tiedä mitä tulee tapahtumaan, enkä edes välitä tietää. - Lehtikään ei putoa meidän Isämme tahtomatta.

Miten paljon halukkaammin hän pitääkään huolen meistä! On helppo kuolla Sanan vuoksi, koska lihaksi tullut Sana on itse kuollut.” ST 94.5

Kun paavin bulla tavoitti Lutherin, hän sanoi: “Halveksin ja vastustan sitä. Se on jumalaton ja väärä. - Siinä tuomitaan itse Kristus. Nyt minulla on vapautuneempi olo, sillä vihdoinkin tiedän, että paavi on antikristus ja että hänen valtaistuimensa on Saatanan valtaistuin.” ST 95.1

Rooman määräys ei kuitenkaan ollut tehoton. Paa-vin julistus sai

heikot ja taikauskoiset
vapisemaan, ja monet pitivät
elämää liian arvokkaana
vaarannetta-vaksi. Päättyisikö
uskonpuhdistajan työ tähän? ST
95.2

Luther oli yhä peloton.
Hirvittäväällä voimalla hän
sinkosi tuomion takaisin Roomaa
vastaan. Kaikkia kansankerroksia
edustaneen väkijoukon
läsnäollessa Luther poltti paavin
bullan ja sanoi: "Kiivas taistelu
on juuri alkanut. Tähän asti olen
vain leikitellyt paavin kanssa.
Aloitin tämän työn Jumalan

nimessä; se pääte-tään ilman minua ja hänen voimassaan. - Kukapa tietää, vaikka Jumala olisi valinnut ja kutsunut minut. Eikö heidän tulisi pelätä, että halveksiessaan minua he halveksivat itse Jumalaa? - - ST 95.3

“Jumala ei koskaan valinnut profeetaksi ylipappia tai muita merkkihenkilöitä. Yleensä hän valitsi vähä-väkisiä ja halveksittuja ihmisiä, kerran jopa paimenen, Aamoksen. Kaikkina aikoina pyhien on pitänyt nuhdella arvohenkilöitä,

kuninkaita, ruhtinaita, pap-peja ja oppineita henkensä kaupalla. - En sano olevani profeetta, mutta sanon, että heidän tulisi pelätä, koska minä olen yksin ja heitä on monta. Siitä olen varma, että Jumalan sana tukee minua, ei heitä.” ST 95.4

Kuitenkin Luther vasta ankaran taistelun jälkeen päätti lopullisesti erota kirkosta: “Oi, kuinka tuskallista onkaan ollut, vaikka Raamattu on puolellani, vakuuttua siitä, että minun on yksin uskallettava vastustaa paavia ja kutsua häntä

antikristukseksi! Miten monta kertaa olenkaan katkerasti esittänyt itselleni saman kysymyksen, mikä niin usein oli paavilaisten huulilla: ‘Sinäkö yksin olet viisas? Voivatko kaikki muut olla väärässä? Mitä tapahtuu, jos loppujen lopuksi oletkin väärässä ja eksytät monia sieluja, jotka joutuvat ikuiseen kadotukseen?’ Näin taistelin itseäni ja Saatanaa vastaan, kunnes Kristus erehtymättömällä sanallaan vahvisti sydämeni näitä epäilyksiä vastaan. “ ST 95.5

Ilmestyi uusi bulla, jossa uskonpuhdistaja erotettiin lopullisesti Rooman kirkosta ja julistettiin taivaan kiroamaksi. Sama tuomio koski kaikkia, jotka hyväk-syivät hänen oppinsa. ST 96.1

Vastustus on kaikkien niiden osa, joita Jumala käyttää omalle ajalleen soveltuvien totuuksien julista-miseen. Lutherin ajalle oli oma totuutensa; myös nykyajan seurakunnalle on oma nykyinen totuutensa. Mutta nykyajan enemmistö on kiinnostunut totuudesta yhtä vähän kuin

Lutheria vastustaneet paavin kannattajat. Tälle ajalle kuuluvaa totuutta esittävien ei tule odottaa parempaa vastaanottoa kuin varhaiset uskonpuhdistajat saivat. Suuri taistelu totuuden ja valheen, Kristuksen ja Saatanan välillä tulee kiihtymään tämän maailman historian loppuun saakka. ST 96.2

8. —Luther totuuden puolustajana

Uusi keisari, Kaarle V, nousi Saksan valtaistuimelle. Saksin vaaliruhtinas, jolle Kaarle oli paljon velkaa kruunustaan, pyysi hartaasti, ettei hän ryhtyisi toimiin Lutheria vastaan ennen kuin oli antanut tälle tilaisuuden puolustautua. Keisari joutui näin erittäin hämmentävään ja kiusalliseen asemaan. Paavin kannattajia ei tyydyttäisi muu kuin Lutherin kuolema. Vaaliruhtinas oli todennut, "että

tohtori Lutherille oli annettava suojakirja, jotta hän voisi saapua oppineiden, hurskaiden ja puolueettomien tuomarien tutkit-tavaksi”. ST 97.1

Valtiopäivät kokoontuivat Wormsiin. Siellä Saksan ruhtinaat tapasivat nuoren hallitsijansa ensimmäisen kerran. Wormsiin tuli kirkon ja valtion johtohenkilöitä sekä lähettäjäitä ulkomailta. Eniten mielenkiintoa herätti uskonpuhdistajan tapaus. Kaarle oli käskennyt vaaliruhtinasta tuomaan Lutherin mukanaan ja va-kuutti

suojelevansa häntä sekä lupasi, että riidanalai-sista kysymyksistä keskusteltaisiin vapaasti. Luther kirjoitti vaaliruhtinaalle: “Jos keisari kutsuu minua, pidän sitä Jumalan kutsuna. Jos he haluavat tehdä minulle väkivaltaa - jätän asian Herran käsiin. - Jos hän ei pelasta minua, elämälläni on vain vähän merkitystä. - Te voitte odottaa minulta mitä vain - paitsi pakoa ja peruutusta. Paeta en voi, ja vielä vähemmän peruuttaa.”

ST 97.2

Uutinen Lutherin tulosta
valtiopäiville herätti yleis-tä

kiihtymystä. Paavin lähettiläs
Aleander pelästyi ja raivostui.
Sellaisen asian tutkiminen, jossa
paavi oli jo antanut tuomion,
merkitsi paavin arvovallan
halvek-simista. Sitä paitsi tämän
miehen voimakkaat peruste-lut
voisivat saada monet ruhtinaat
kääntämään sel-känsä paaville.
Hän vaati Kaarlea estämään
Lutherin esiintymisen Wormsissa
ja sai keisarin myöntymään. ST
97.3

Voittoonsa tyytymätön Aleander
ponnisteli Lutherin tuomion
vahvistamiseksi syyttäen

uskonpuhdistajaa “kiihotuksesta, kapinasta, jumalattomuudesta ja jumalanpilkasta”. Mutta hänen raivokkuutensa paljasti hänen vaikuttimensa. “Häntä ohjaa viha ja kos-tonhimo”, todettiin yleisesti. ST 98.1

Kaksinkertaisella innolla Aleander vaati keisaria toteuttamaan paavin päätökset. Lähettilään itsepin-taisuuden uuvuttama Kaarle pyysi häntä esittämään asiansa valtiopäiville. Uskonpuhdistajan kannattajat odottivat huolestuneina Aleanderin puhetta. Saksin

vaaliruhtinas ei ollut paikalla,
mutta muutamat hänen
neuvosmiehistään tekivät
muistiinpanoja lähettilään
puheesta. ST 98.2

Oppineesti ja kaunopuheisesti
Aleander ryhtyi syyt-tämään
Lutheria kirkon ja valtion
viholliseksi. "Lutherin
harhaopeissa on riittävästi syytä
sadantuhannen kerettiläisen
polttamiseen", hän julisti. ST 98.3

"Mitä nämä luterilaiset ovat?
Joukko röyhkeitä opettajia,
turmeltuneita pappeja, irstaita
munkkeja, tietämättömiä

lakimiehiä ja rappeutuneita
aatelisia. - Miten paljon
suurempi, kyvykkäämpi ja
voimakkaampi onkaan katolinen
puolue! Tämän loistavan
kokouksen yksimielinen päätös
tulee valaisemaan yksinkertaisia,
varoittamaan häpeämättömiä,
rohkaisemaan horjuvia ja
antamaan voimaa heikoille.” ST
98.4

Samoin perustein vastustetaan
yhä niitä, jotka uskaltavat esittää
Jumalan sanan selviä opetuksia.

“Keitä nämä uusien oppien
saarnaajat ovat? He ovat

oppimattomia, harvalukuisia ja alemmista yhteiskun-taluokista. Silti he väittävät omistavansa totuuden ja olevansa Jumalan valittu kansa. He ovat tietämättömiä ja harhaan johdettuja. Miten paljon suurempi ja vaikutusvaltaisempi onkaan meidän kirkkomme!”
Tällaiset todistelut eivät ole nyt sen pätevämpiä kuin uskonpuhdistajankaan päivinä.
ST 98.5

Luther ei ollut paikalla vastustamassa paavin lähet-tilästä Jumalan sanan

selvillä ja vakuuttavilla
totuuk-silla. Yleisesti oltiin
taipuvaisia ei vain tuomitsemaan
hänet ja hänen oppinsa vaan, jos
mahdollista, kitke-mään
kerettiläisyys juurineen. Rooma
oli esittänyt kaiken mahdollisen
puolustukseen. Tämän jälkeen
totuuden ja erehdyksen
vastakohtaisuus näkyisi
selvemmin, kun ryhdyttäisiin
avoimeen taisteluun. ST 99.1

Nyt Herra innoitti erästä
valtiopäivien jäsentä ku-vaamaan
totuudenmukaisesti paavin
hirmuvallan vai-kutuksia. Saksin

herttua Yrjö nousi seisomaan
tuossa ruhtinaiden kokouksessa
ja luetteli pelottavan
yksi-tyiskohtaisesti paavinkirkon
petoksia ja hirmutekoja. ST 99.2

“Väärinkäytökset - todistavat
Roomaa vastaan.

Häpeämättömästi he tavoittelevat
vain - rahaa, rahaa, rahaa - niin
että saarnaajat, joiden tulisi
opettaa totuutta, lausuvat pelkkiä
valheita, eikä heitä ainoas-taan
suvaita vaan myös palkitaan, sillä
mitä enemmän he valehtelevat,
sitä suuremmat ovat heidän
tulonsa. Tästä saastaisesta

lähteestä sellaiset likavedet
virtaavat. Irstaus ojentaa kätensä
ahneudelle. - Valitettavasti
pappien aiheuttama pahennus
syöksee monen sieluparan
ikuiseen kadotukseen. Yleinen
uudistus on välttämätön.” Puhuja
oli uskonpuhdistajan
van-noutunut vihollinen, mikä
vahvisti hänen sanojensa
vaikutusta. ST 99.3

Jumalan enkelit lähettivät
valonsäteitä erehdysten
pimeyteen ja avasivat sydämiä
totuudelle. Totuuden Jumalan
voima hallitsi vieläpä

uskonpuhdistuksen vastustajia ja valmisti tietä suurelle työlle, joka pian tehtäisiin. Valtiopäivillä oli kuultu Lutheria suuremman olennon ääni. ST 99.4

Nimitettiin valiokunta laatimaan luettelo Saksan kansaa rasittavista paavillisista sortotoimista. Luettelo esitettiin keisarille ja pyydettiin, että hän ryhtyisi toimiin vääryyksien oikaisemiseksi.

Anomuksentekijät sanoivat:
“Velvollisuutemme on estää kansaamme joutumasta rappioon ja häpeään. Tämän vuoksi

pyy-dämme mitä nöyrimmin ja hartaimmin Teitä määrää-mään ja panemaan toimeen yleisen uudistuksen.” ST 100.1

Neuvosto vaati nyt Lutheria paikalle. Vihdoin keisari suostui, ja Luther kutsuttiin. Kutsun mukana oli suojakirja. Ne vei Wittenbergiin sanansaattaja, jonka oli määrä tuoda hänet Wormsiin. ST 100.2

Lutherin ystävät olivat perillä häneen kohdistuvista ennakkoluuloista ja vihamielisyydestä ja pelkäsivät siksi, ettei suojakirjaa

kunnioitettaisi. Hän vastasi:

“Kristus antaa minulle Henkensä, ja niin voitan nämä vääryyden lähettiläät. Halveksin heitä eläessäni, ja kuolemassani voitan heidät. He yrittävät Wormsissa saada minut peruuttamaan, ja tämä on peruutukseni: Ennen sanoin, että paavi on Kristuksen sijainen; nyt vakuutan, että hän on Herran vastustaja ja paholaisen apostoli.” ST 100.3

Keisarin sanansaattajan lisäksi kolme ystävää päätti lähteä Lutherin mukaan. Melanchthon oli kiintynyt Lutheriin, ja myös

hän halusi tulla. Mutta hänen pyyntöihinsä ei suostuttu. Uskonpuhdistaja sanoi: "Jos en palaa ja viholliseni surmaavat minut, jatka sinä opettamista ja pysy lujana totuudessa. Työskentele puolestani. - Jos sinä elät, kuolemani merkitsee vain vähän." ST 100.4

Synkät aavistelut painoivat ihmisiä. He kuulivat, että Lutherin kirjoitukset oli tuomittu Wormsissa. Sanansaattaja pelkäsi Lutherin turvallisuuden puolesta valtiopäivillä ja kysyi, halusiko hän jatkaa matkaa. Hän vastasi:

“Vaikka minut kirottaisiin
jokaisessa kau-pungissa, jatkan
eteenpäin.” ST 101.1

Erfurtissa Luther kulki ennestään
tutuilla kaduilla, kävi
luostarikammiossaan ja ajatteli,
millaisten taiste-lujen kautta hän
oli saanut valon, joka nyt loisti
Saksassa. Häntä pyydettiin
saarnaamaan. Tämä oli häneltä
kielletty, mutta sanansaattaja
antoi hänelle luvan, ja niin
munkki, joka kerran oli pantu
luostarin raskaimpiin töihin,
nousi nyt saarnatuoliin. ST 101.2

Väki kuunteli kuin lumouksen
vallassa. Nääntyville sieluille
murrettiin elämän leipää. Kristus
korotettiin heidän edessään
paavien, lähettäneiden, keisarien
ja kuninkaiden yläpuolelle.
Sanallakaan Luther ei viitannut
omaan vaaralliseen asemaansa.
Kristuksessa hän ei enää nähnyt
itseään. Hän piiloutui Golgatan
miehen taakse ja halusi vain
osoittaa Jeesuksen syntisen
Lunastajaksi. ST 101.3

Uskonpuhdistajan jatkaessa
matkaa innokas väkijoukko
tungeksi hänen ympärillään ja

ystävälliset äänet varoittivat häntä paavin kannattajista. “He polttavat sinut tuhkaksi”, jotkut sanoivat, “kuten he tekivät Jan Husille.” Luther vastasi: “Vaikka he sytyttäisivät tulen, joka ulottuisi Wormsista Wittenbergiin - kulkisin sen läpi Herran nimessä; ilmestyisin heidän eteensä - tunnustaen Herraa Jeesusta Kristusta.” ST 101.4

Kun Luther lähestyi Wormsia, syntyi suuri hälinä. Ystävät pelkäsivät hänen turvallisuutensa puolesta, viholliset taas asiansa puolesta. Paavilaisten

yllytyk-sestä häntä kehotettiin
menemään erään
ystävällismielisen ritarin linnaan,
jossa kaikki vaikeudet voitai-siin
muka ratkaista sovinnollisesti.

Ystävät kuvailivat häntä
uhkaavia vaaroja. Järkkymätön
Luther vastasi: “Vaikka
Wormsissa olisi yhtä paljon
paholaisia kuin tiiliä katoilla,
menisin silti sinne.” ST 101.5

Kun Luther saapui Wormsiin,
suuri väkijoukko tungeksi
porteille lausumaan hänet
tervetulleeksi. Kiihtymys oli
valtava. “Jumala tulee

puolustamaan minua”, Luther
sanoi laskeutuessaan vaunuista.
Hänen tulonsa sai paavin
kannattajat tyrmistymään. Keisari
kutsui koolle neuvoston jäsenet.
Miten tulisi menetellä? Eräs
järkähtämätön paavin kannattaja
sanoi: “Olemme keskustelleet
pitkään tästä asiasta. Teidän
Keisarillisen Majesteettinne tulee
heti hankkiutua eroon tästä
miehestä. Eikö Sigismund
lähettänyt Jan Husia
poltettavaksi? Harhaoppiselle
annettu suojakirja ei meitä sido.”
“Ei”, sanoi keisari, “lupaus on

pidettävä.” Päätettiin, että uskonpuhdistajaa tulisi kuulla.

ST 102.1

Koko kaupunki oli innokas näkemään tämän merkittävän miehen. Matkasta väsynyt Luther tarvitsi hiljaisuutta ja lepoa.

Mutta jo muutaman tunnin levon jälkeen hänen luokseen kerääntyi innokkaita aatelismiehiä, ritareita, pappeja ja porvareita. Heidän joukossaan oli aatelisia, jotka olivat rohkeasti vaatineet keisaria oikaisemaan kirkollisia väärinkäytöksiä. Sekä ystävät että viholliset tulivat katsomaan

pelotonta munkkia. Hänen esiintymisensä oli päättäväistä ja rohkeaa. Hänen kalpeilla, laihoilla kasvoillaan oli ys-tävällinen, suorastaan iloinen ilme. Hänen vilpittö-missä sanoissaan oli voimaa, jota edes hänen vihollisensa eivät voineet täysin torjua. Jotkut olivat varmoja, että hänessä vaikutti jumalallinen voima; toiset väittivät, kuten fariseukset Kristuksesta: "Hänessä on paha henki." ST 102.2

Seuraavana päivänä lähetettiin keisarillinen virka-mies

hakemaan Luther kokoussaliin.
Katsojia tungeksi kaikilla kaduilla
innokkaina näkemään munkin,
joka oli uskaltanut vastustaa
paavia. Eräs vanha kenraali,
monien taistelujen sankari, sanoi
hänelle ystävällisesti:

“Munkkiparka, sinä menet nyt
tekemään uljaampaa vastarintaa
kuin minä tai kuka tahansa
sotapäällikkö olemme
milloinkaan tehneet verisimmissä
taisteluissamme. Mutta jos asiasi
on oikea - kulje eteenpäin
Jumalan nimessä äläkä pelkää

mitään. Jumala ei hylkää sinua.”

ST 102.3

Keisari istui valtaistuimella
valtakunnan huomatta-vimpien
henkilöiden ympäröimänä, kun
Martti Lut-herin oli vastattava
uskostaan. “Tämä julkinen
esiinty-minen oli jo itsessään
merkittävä voitto paavikunnasta.
Paavi oli tuominnut tämän
miehen, ja nyt hän seiso
tuomioistuimen edessä, joka näin
asettui paavin yläpuolelle. Paavi
oli julistanut hänet
kirkonkiroukseen ja sulkenut
hänet yhteiskunnan ulkopuolelle;

silti hänet oli kutsuttu
kohteliaasti ja otettu suopeasti
vastaan maailman
kunnianarvoisimmassa
kokouksessa. - Rooma oli jo
laskeutumassa valtaistuimeltaan,
ja tämän nöyryytyksen sai aikaan
munkin ääni.” ST 103.1

Vaatimatonta syntyperää oleva
uskonpuhdistaja vaikutti
pelokkaalta ja hämilliseltä. Useat
ruhtinaat lähestyivät häntä, ja
eräs heistä kuiskasi: “Älkää
pelät-kö niitä, jotka tappavat
ruumiin mutta eivät voi tappaa
sielua.” Toinen sanoi: “Kun teidät

viedään maaherrojen ja
kuninkaiden eteen minun tähteni,
teidän Isänne Henki antaa teille,
mitä teidän on sanottava.” ST
103.2

Syvä hiljaisuus laskeutui
töpötäyteen kokoussaliin.
Keisarillinen virkamies nousi,
osoitti Lutherin kirjoituksia ja
vaati uskonpuhdistajaa
vastaamaan kah-teen
kysymykseen: myönsikö hän ne
omikseen ja aikoiko hän
peruuttaa niissä esitetyt
mielipiteet. Kun kirjojen nimet oli
luettu, Luther vastasi

ensimmäiseen kysymykseen myöntävästi. “Mitä toiseen kysymykseen tulee”, hän sanoi, “toimisin harkitsemattomasti, jos vastaisin mieltimättä. Saattaisin puhua vähemmän kuin tilanne vaatii tai enemmän kuin totuus edellyttää. Tästä syystä pyydän mitä nöyrimmin Teidän Majesteettianne antamaan minulle aikaa voidakseni vastata loukkaamatta Jumalan sanaa.” ST 103.3

Luther sai neuvoston vakuuttuneeksi, ettei hän toiminut yltiöpäisyydestä tai

hetken mielijohteesta. Rohkeaksi ja taipumattomaksi tunnetun miehen odottamaton tyyneys ja itsekuri teki hänet myöhemmin kykeneväksi vastaamaan niin viisaasti ja arvokkaasti, että vastustajat hämmästyivät ja saivat moitteen röyhkeydestään.
ST 104.1

Seuraavana päivänä hänen pitäisi antaa lopullinen vastaus.

Hetkeksi hänen rohkeutensa petti. Vaikutti siltä, että hänen vihollisensa voittaisivat. Hänen ympärilleen kerääntyi pilviä, jotka näyttivät erottavan hänet

Jumalasta. Hengen tuskassa
hänen sisimmäs-tään ryöppysi
vapisevia, sydäntä särkeviä
huutoja, jotka vain Jumala voi
täysin ymmärtää. ST 104.2

“Oi kaikkivaltias ja ikuinen
Jumala”, hän rukoili, “jos minun
on turvauduttava vain tämän
maailman voimaan, kaikki on
mennyttä. - Viimeinen hetkeni on
tullut, tuomioni on julistettu. - Oi
Jumala, auta minua kaikkea
maailman viisautta vastaan. -
Tämä asia on sinun - ja se on
vanhurskas ja iankaikkinen asia.
Oi Herra, auta minua! Uskollinen

ja muuttumaton Jumala,
kehenkään ihmiseen en aseta
luottamustani. - Sinä olet
valinnut minut tähän työhön. -
Seiso rinnallani, rakkaan Poikasi
Jeesuksen Kristuksen tähden,
joka on minun turvani, kilpeni ja
vahva tornini.” ST 104.3

Hänen kauhunsa syynä ei
kuitenkaan ollut
henki-lökohtaisen kärsimyksen,
kidutuksen tai kuoleman pelko.
Hän tunsi oman
riittämättömyytensä. Hänen
heikkoutensa vuoksi totuuden
asia saattaisi kärsiä tappion. Hän

painiskeli Jumalan kanssa
evankeliumin voiton, ei oman
turvallisuuksensa puolesta.

Äärimmäisessä

avuttomuudessaan hän tarrautui
uskossa Kris-tukseen, mahtavaan
pelastajaan. Hän ei menisi yksin
neuvoston eteen. Rauha palasi
hänen sieluunsa, ja hän iloitsi
saadessaan korottaa Jumalan
sanaa kansojen hallitsijoiden
edessä. ST 104.4

Luther pohti vastaustaan, tutki
katkelmia omista kirjoituksistaan
ja poimi Raamatusta todisteita
näkemystensä tueksi. Sitten hän

laski vasemman kätensä Pyhälle kirjalle, kohotti oikean kätensä kohti taivasta ja lupasi “pysyä uskollisena evankeliumille ja tunnustaa avoimesti uskonsa, vaikka hän joutuisi sinetöimään todistuksensa verellään”. ST 105.1

Kun Luther jälleen vietiin valtiopäiville, hän oli tyyni ja rauhallinen, mutta samalla rohkea ja uljas Jumalan todistajamaan mahtavien keskellä.

Keisarillinen virkamies vaati häntä tekemään päätöksensä.

Halusiko hän peruuttaa? Luther

antoi vastauksensa nöyrällä,
rauhallisella äänellä. Hänen
esiintymisensä oli varau-tunutta
ja kunnioittavaa; kuitenkin hän
osoitti sellaista luottamusta ja
iloa, joka hämmästytti
läsnäolijoita. ST 105.2

“Teidän Keisarillinen
Majesteettinne, maineikkaat
ruhtinaat ja armolliset herrat”,
Luther sanoi. “Tulen nyt eteenne
minulle eilen annetun käskyn
mukaisesti. Jos
tietämättömyydestä rikon
hovitapoja, pyydän teitä
antamaan anteeksi, sillä en ole

saanut kasvatustani kuninkaiden
palatseissa vaan luostarin
yksinäi-syydessä.” ST 105.3

Sitten hän totesi eräiden
kirjoitustensa käsittelevän uskoa
ja hyviä tekoja; vieläpä hänen
vihollisensa tunnustivat ne
hyödyllisiksi. Niiden
peruuttaminen merkitsisi
yleisesti hyväksytyjen totuuksien
tuomitsemista. Toisen ryhmän
muodostivat kirjoitukset, joissa
tuomittiin paavikunnan
väärinkäyttöksiä. Niiden
peruuttaminen vahvistaisi
Rooman hirmuvaltaa ja avaisi

oven entistä suuremmille jumalattomuuksille. Kolmannen ryhmän kirjoituksissa hän oli hyökännyt vallitsevia epäkohtia puolustavia yksilöitä vastaan. Mitä niihin tuli, hän tunnusti avoimesti olleensa tarpeettoman kiivas. Mutta näitäkään kirjoja hän ei voisi peruuttaa, koska silloin totuuden viholliset käyt-täisivät tilaisuutta hyväkseen ja kohtelisivat Jumalan kansaa entistä julmemmin. ST 105.4

Hän jatkoi: "Puolustan itseäni Kristuksen sanoilla: 'Jos minä

pahasti puhuin, niin näytä toteen, että se on pahaa.'catdog Jumalan armon nimessä pyydän Teidän Keisarillista Majesteettianne, teitä maineikkaita ruhti-naita ja kaikkia muitakin, arvoasemasta riippumatta, todistamaan profeettojen ja apostolien kirjoituksilla, että olen väärässä. Heti kun olen siitä vakuuttunut, peruutan kaikki erehdykseni ja olen ensimmäinen tarttumaan kirjoihini ja heittämään ne tuleen.

- "En ole lainkaan tyrmistynyt vaan iloitsen nähdessäni, että evankeliumi on nyt, kuten

ennenkin, syynä vaikeuksiin ja erimielisyyksiin. Tämä on Jumalan sa-nan luonne ja kohtalo. 'En ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan', sanoi Jeesus Kristus. - Varokaa, että erimielisyyttä tukahduttaessanne ette vainoaisi Ju-malan pyhää sanaa ja vetäisi yllenne ylipääsemättö-mien vaikeuksien, ajallisten onnettomuuksien ja ikui-sen hävityksen pelottavaa tulvaa." ST 106.1

Luther oli puhunut saksaksi, ja nyt häntä pyydet-tiin toistamaan sanansa latinaksi. Hän esitti

puheensa uudelleen, yhtä selvästi kuin ensimmäisellä kerralla.

Jumalan kaitseminen johti häntä siinä. Monet ruhtinaat olivat niin erehdysten ja taikauskon sokaisemia, että he eivät aluksi havainneet Lutherin perustelujen todistusvoimaa, mutta kun puhe toistettiin, he käsittivät selvästi kaikki esitetyt kohdat. ST 106.2

Lutherin sanojen voima raivostutti niitä, jotka itse-pintaisesti sulkivat silmänsä valolta. Valtiopäivien puhemies sanoi vihaisesti: "Et ole vastannut sinulle tehtyyn kysymykseen. -

Sinun tulee antaa selvä ja
täsmällinen vastaus. Peruutatko
vai et?” ST 107.1

Uskonpuhdistaja vastasi: “Koska
Teidän Keisaril-linen
Majesteettinne ja teidän
korkea-arvoiset ylhäi-syytenne
vaativat minulta selvää,
yksinkertaista ja täsmällistä
vastausta, annan teille sellaisen,
ja se kuu-luu: minä en voi alistaa
uskoani paavin tai
kirkollisko-kousten
määräysvaltaan, koska on
päivänselvää, että molemmat
ovat usein erehtyneet ja olleet

keskenään ristiriidassa. Jos minua
siis ei vakuuteta Raamatun
todistuksella - *minä en voi enkä
tahdo peruuttaa*, sillä kristityn on
vaarallista puhua omaatuntoaan
vastaan. Tässä seison, muuta en
voi; Jumala minua auttakoon.
Aamen.” ST 107.2

Siinä seiso i tämä hurskas mies.
Hänen luonteensa suuruus ja
puhtaus, hänen sydämensä rauha
ja ilo olivat ilmiselviä jokaiselle,
kun hän todisti sen uskon
ylivertaisuudesta, joka voittaa
maailman. ST 107.3

Ensimmäisen vastauksensa
Luther oli antanut
kun-nioittavaan, melkein
alistuvaan sävyyn. Katolilaiset
pitivät lykkäyksen pyytämistä
alkusoittona peruutuk-
selle.
Kaarle itse, pantuaan puolittain
halveksivasti merkille munkin
väsyneen olemuksen,
vaatimattoman puvun ja
yksinkertaisen puheen, oli
sanonut: “Minusta tämä munkki
ei tee koskaan harhaoppista.” Nyt
hänen rohkeutensa, lujutensa ja
todistelunsa pätevyys
hämmästytti kaikkia osapuolia.

Keisari huudahti ihailleen: “Tämä munkki puhuu päättävästi ja rohkeasti.” ST 107.4

Rooman kannattajat olivat hävinneet. He koettivat puolustaa valtaansa, ei vetoamalla Raamattuun vaan

esittämällä uhkauksia, Rooman pettämättömiä suostuttelukeinoja. Valtiopäivien puhemies sanoi: “Jos sinä et peru, keisari ja valtiosäädyt neuvottelevat, mitä parantumattomalle harhaoppiselle on tehtävä.”

Luther sanoi tyynesti: “Jumala minua auttakoon, sillä en voi peruuttaa mitään.” ST 107.5

Hänen käskettiin poistua ruhtinaiden neuvottelun ajaksi. Lutherin sinnikkäällä peräänantamattomuudella voisi olla kauaskantoisia vaikutuksia kirkon his-toriaan. Päätettiin antaa hänelle vielä yksi mahdolli-suus peruuttaa. Jälleen kysyttiin, peruuttaisiko hän oppinsa. “Minulla ei ole muuta vastausta kuin se, jonka jo olen antanut”, hän sanoi. ST 108.1

Paavilliset johtajat harmistuivat,
kun vähäpätöinen munkki
uhmasi näin heidän valtaansa.
Luther oli puhunut kaikille
kristillisen arvokkaasti ja
tyynesti. Hänen sanansa olivat
olleet kiihkottomia ja
totuudellisia. Hän oli unohtanut
itsensä ja tuntenut vain sen
Olennon läsnäolon, joka oli
äärettömästi korkeampi kuin
paavit, kuninkaat ja keisarit.
Jumalan Henki oli ollut läsnä ja
tehnyt syvän vaikutuksen
valtakunnan johtajiin. ST 108.2

Useat ruhtinaat tunnustivat rohkeasti, että Luther oli oikealla asialla. Muutamat eivät sillä hetkellä il-maisseet vakaumustaan, mutta myöhemmin heistä tuli uskonpuhdistuksen pelottomia tukijoita. ST 108.3

Vaaliruhtinas Fredrik oli syvästi liikuttuneena kuunnellut Lutherin puhetta. Iloisesti ja ylpeästi hän pani merkille tohtorin rohkeuden ja tyyneyden ja päätti puolustaa häntä entistä tehokkaammin. Hän näki, että totuuden voima oli mitätöinyt

paavien, kuninkaiden ja
prelaattien viisauden. ST 108.4

Kun lähettiläs huomasi Lutherin
puheen vaikutuk-sen, hän päätti
turvautua kaikkiin käytettävissä
oleviin keinoihin
uskonpuhdistajan nujertamiseksi.

Kau-nopuheisesti ja
diplomaattisen taitavasti hän
kertoi nuorelle keisarille, miten
vaarallista oli vähäpätöisen
munkin vuoksi uhrata Rooman
ystävyyys ja tuki. ST 108.5

Seuraavana päivänä Lutherin
vastauksen jälkeen Kaarle ilmoitti
valtiopäiville päättäneensä tukea

ja suojata katolista uskoa.
Lutheria ja hänen harhaoppejaan
tulisi vastustaa ankarasti. "Minä
uhraan valtakuntani, aarteeni,
ystäväni, ruumiini, vereni, sieluni
ja elämäni. - Aion - kohdella
häntä ja hänen kannattajiaan
uppiniskaisina kerettiläisinä ja -
käyttää pannaanjulistusta,
kirkonkirousta ja kaikkia
mahdollisia keinoja heidän
hävittämisekseen." Lutherin
suojakirjaa oli kuitenkin
kunnioitettava, keisari painotti.
Hänen tulisi päästä turvallisesti
kotiinsa. ST 109.1

Paavin edustajat vaativat uudelleen, että uskonpuh-distajan suojakirja mitätöitäisiin. "Reinin tulee saada hänen tuhkansa, kuten se sai Jan Husin tuhkan sata vuotta sitten." Mutta Saksan ruhtinaat, vaikka olivat-kin Lutherin vannoutuneita vihollisia, vastustivat täl-laista julkisen lupauksen rikkomista. He viittasivat onnettomuuksiin, jotka olivat seuranneet Husin kuo-lemaa. He eivät uskaltaneet aiheuttaa Saksalle sellaisia

kauhistuttavia vastoinkäymisiä.
ST 109.2

Vastaukseksi alhaiseen ehdotukseen Kaarle sanoi: “Vaikka kunniallisuus ja uskollisuus karkotettaisiin koko maailmasta, niillä tulisi kuitenkin olla turvapaikka ruhtinaiden sydämessä.” Lutherin paavilliset vihamiehet vaativat häntä kohtelemaan Lutheria samalla tavalla kuin Sigismund oli kohdellut Husia. Mutta Kaarle V muisti, miten Hus oli yleisessä kokouksessa osoittanut kahleitaan ja muistuttanut

hal-litsijaa rikotusta lupauksesta.

“En halua punastua ku-ten
Sigismund”, hän sanoi. ST 109.3

Kuitenkin Kaarle torjui tietoisesti
Lutherin esittämät totuudet. Hän
ei astuisi perinteiden polulta to-
tuuden ja vanhurskauden tielle.

Isiensä tavoin hän kannattaisi
paavikuntaa. Näin hän kieltäytyi
ottamasta vastaan muuta valoa
kuin mitä hänen isänsä olivat
saaneet. ST 109.4

Myös nykyään monet pitävät
kiinni isiensä perin-teistä. Kun
Herra lähettää lisävaloa, he
kieltäytyvät ottamasta sitä

vastaan, koska heidän isänsä
eivät siitä tienneet. Jumala ei tule
hyväksymään sitä, että
kat-somme isiin ratkaistaksemme
velvollisuutemme sen sijaan että
tutkisimme itse totuuden sanaa.
Me olemme vastuussa lisävalosta,
joka nyt loistaa meille Jumalan
sanasta. ST 110.1

Jumalallinen voima oli puhunut
Lutherin välityk-sellä Saksan
keisarille ja ruhtinaille. Vielä
kerran hä-nen Henkensä vetosi
kokouksen osanottajiin. Mutta
kuten Pilatus satoja vuosia
aikaisemmin, Kaarle V antoi

periksi maailmalliselle ylpeydelle
ja päätti torjua totuuden valon.

ST 110.2

Huhut Lutheriin kohdistuvista
pahoista aikomuk-sista
aiheuttivat kiihtymystä kaikkialla
kaupungissa. Monet ystävät
tunsivat Rooman petollisen
julmuuden ja päättivät, ettei
uskonpuhdistajaa tulisi uhrata.
Sadat aateliset sitoutuivat
suojelemaan häntä. Talojen
porteille ja julkisille paikoille
kiinnitettiin julisteita, joista
toisissa arvosteltiin ja toisissa
puolustettiin Lut-heria. Erääseen

oli kirjoitettu merkittävät sanat:
"Voi sinua, maa, jonka kuningas
on poikanen." Kansan into
Lutherin tukemiseen sai keisarin
ja valtiopäivät vakuuttuneiksi,
että häneen kohdistuva
epäoikeu-denmukaisuus
vaarantaisi valtakunnan rauhan
ja val-taistuimen turvallisuuden.
ST 110.3

Saksin Fredrik salasi huolellisesti
todelliset tunteensa
uskonpuhdistajaa kohtaan.
Samalla hän suojeli häntä
väsymättömän valppaasti
seuraten sekä hänen että hänen

vihollistensa liikkeitä. Toiset taas eivät yrittäneetkään salata myötätuntoaan Lutheria kohtaan. "Tohtorin pieneen huoneeseen ei mahtunut niin paljon vieraita kuin hänen luokseen saapui", Spalatin kirjoitti. Nekin, jotka pitivät hänen oppejaan väärinä, eivät voineet olla ihailematta rehellisyyttä, joka sai hänet mieluummin uhmaamaan kuolemaa kuin loukkaamaan omaatuntoaan. ST 110.4

Vakavia yrityksiä tehtiin Lutherin taivuttamiseksi sovitteluratkaisuun Rooman

kanssa. Aateliset ja ruhtinaat totesivat, että jos hän vastustaisi kirkon ja neuvostojen päätöksiä, hänet ajettaisiin maanpakoon eikä hänellä olisi mitään turvaa. Häntä kehoitettiin alistumaan keisarin tuomittavaksi, jolloin hänellä ei olisi mitään pelättävää. Luther vastasi: "Suostun koko sydämestäni siihen, että keisari, ruhtinaat ja myös halvimmat kristityt tarkastelevat ja arvioivat teoksiani, mutta sillä ehdolla, että he ottavat mittapuuksi Jumalan sanan. Vain sitä ihmisten on toteltava." ST 111.1

Toiseen vetoomukseen hän vastasi: “Suostun luo-pumaan suojakirjastani. Annan itseni ja elämäni keisarin käsiin, mutta en koskaan Jumalan sanaa!” Hän sanoi alistuvansa yleisen kirkolliskokouksen päätökseen sillä ehdolla, että kirkolliskokous velvoitettaisiin tekemään ratkaisunsa Raamatun perusteella. “Jumalan sanaa ja uskoa koskevissa asioissa jokainen kristitty on yhtä pätevä tuomari kuin paavi, vaikka tällä olisi tukenaan miljoona kirkolliskokousta.” Sekä ystävät

että viholliset vakuuttuivat
lopulta sovitteluyritysten
hyödyttömyydestä. ST 111.2

Jos uskonpuhdistaja olisi antanut
periksi yhdessäkin asiassa,
Saatana joukkoineen olisi perinyt
voiton. Mutta horjumattomalla
lujuudellaan Luther vapautti
kirkon. Tämän itsenäiseen
ajatteluun ja toimintaan
kykenevän miehen vaikutus
ulottuisi ei vain hänen oman
aikansa kirkkoon ja maailmaan
vaan myös kauas tulevaisuuteen.
ST 111.3

Vähän ajan kuluttua keisari käski Lutheria palaa-maan kotiinsa. Tätä käskyä seuraisi nopea tuomio. Uhkaavat pilvet riippuivat hänen yllään, mutta kun hän lähti Wormsista, ilo ja kiitos täytti hänen sydä-mensä.
ST 112.1

Lähtönsä jälkeen Luther halusi innokkaasti va-kuuttaa keisarille, ettei hänen tinkimättömyyttään tullut pitää kapinallisuutena. Siksi hän kirjoitti: “Olen täysin valmis tottelemaan Teidän Majesteettianne, veipä se kunniaan tai häpeään, elämään

tai kuole-maan, ottamatta
huomioon muuta kuin Jumalan
sa-nan, josta ihminen elää.catdog
Kun ikuiset asiat ovat
kysymyksessä, Jumala ei tahdo
ihmisen alistuvan toi-sen ihmisen
valtaan. Tällainen alistuminen
hengelli-sissä kysymyksissä on
todellista jumalanpalvontaa, ja
sen tulee kohdistua yksin
Luojaan.” ST 112.2

Paluumatkalla Wormsista
ylhäiset kirkonmiehet lausuiivat
kirkonkiroukseen julistetun
munkin terve-tulleeksi ja
maalliset ruhtinaat osoittivat

kunnioitusta miehelle, jonka keisari oli tuominnut. Häntä vaadittiin saarnaamaan, ja keisarin kiellosta piittaamatta hän nousi jälleen saarnatuoliin. “En ole koskaan luvannut kahlehtia Jumalan sanaa”, hän sanoi, “enkä tule sitä tekemään”. ST 112.3

Pian sen jälkeen kun Luther oli lähtenyt Wormsista, paavin kannattajat saivat keisarin antamaan julis-tuksen häntä vastaan. Luther leimattiin “munkin kaa-puun pukeutuneeksi Saatanaksi ihmishahmossa”. Kun hänen

suojakirjansa vanhenisi, kukaan ei enää saisi pitää häntä luonaan, antaa hänelle ruokaa tai juomaa eikä auttaa tai tukea häntä sanoin eikä teoin. Hänet tuli luovuttaa viranomaisten käsiin, ja myös hänen kannattajansa oli vangittava ja heidän omaisuutensa takavarikoitava. Hänen kirjoituksensa oli tuhottava, ja lopuksi uhattiin samoilla rangaistuksilla kaikkia, jotka uskaltaisivat uhmata julistuksen määräyksiä. Saksin vaaliruhtinas ja Lutheriin suopeimmin suhtautuneet

ruhtinaat olivat poistuneet Wormsista pian hänen lähtönsä jälkeen, ja niin valtiopäivät vahvistivat keisarin päätöksen. Rooman kannattajat rie-muitsivat. He pitivät uskonpuhdistajan kohtaloa sine-töitynä. ST 112.4

Valpas silmä oli seurannut Lutherin liikkeitä, ja jalo uskollinen sydän oli päättänyt tulla hänen avukseen. Jumala antoi Saksin Fredrikille suunnitelman uskon-puhdistajan pelastamiseksi. Kotimatalla Luther erotettiin seuralaisistaan ja

vieti nopeasti metsän halki
Wartburgin yksinäiseen
vuorilinnaan. Kaikki tapahtui
niin salassa, ettei Fredrik itsekään
tiennyt mihin hänet oli piilotettu.
Tämä tietämättömyys oli
harkittua; niin kauan kuin
vaaliruhtinas ei tiennyt mitään,
hän ei myöskään voinut paljastaa
mitään. Hän tyytyi tietoon, että
uskonpuhdistaja oli turvassa. ST
113.1

Kevät, kesä ja syksy kuluivat, tuli
talvi, ja Luther oli yhä vankina.
Aleander kannattajineen iloitsi.
Evanke-liumin liekki näytti

hiipuvan. Mutta
uskonpuhdistajan valo tulisi
loistamaan entistä kirkkaammin.
ST 113.2

Mukavassa turvapaikassaan
Wartburgissa Luther nautti siitä,
että oli päässyt eroon taistelun
melskeistä. Mutta toimeliaaseen
elämään ja ankaraan
kamppailuun tottuneena hän ei
kestänyt jatkuvaa
toimettomuutta. Noina
yksinäisinä päivinä kirkon tila
alkoi vaivata häntä. Hän ei
halunnut tulla syytetyksi
pelkuruudesta, koska oli

vetäytynyt taistelukentältä. Sitten hän alkoi moittia itseään velttoudesta ja itsekkyydestä. ST 113.3

Kuitenkin hän sai päivittäin aikaan enemmän kuin yhdelle ihmiselle näytti olevan mahdollista. Hänen kynänsä ei ollut milloinkaan joutilas. Selvät todisteet hänen toimeliaisuudestaan ällistyttivät ja hämmensivät hänen vihollisiaan. Hänen kynästään lähti joukko kirjasia, jotka levisivät yli Saksanmaan. Lisäksi hän käänsi Uuden testamentin

saksan kielelle. Kallioiselta
Patmokseltaan hän lähes vuoden
ajan julisti evankeliumia ja
arvosteli aikalaistensa
erehdyksiä. ST 113.4

Jumala oli vienyt palvelijansa
pois julkisen elämän näyttämöltä.
Vuorilinnan yksinäisyydessä
Luther oli erossa maallisesta
avusta ja ihmisten ylistyksestä.
Näin hän varjeltui ylpeydeltä ja
itseluottamukselta, jotka niin
usein seuraavat menestystä. ST
114.1

Kun ihmiset iloitsivat totuuden
tuomasta vapau-desta, Saatana

pyrkii kääntämään heidän
ajatuksensa ja rakkautensa pois
Jumalasta ja kohdistamaan ne
ihmisiin. Hän yrittää johtaa
heidät kunnioittamaan työkalua
ja unohtamaan käden, joka ohjaa
maailman tapahtumia. Kiitosta
saaneet uskonnolliset johtajat
ryhtyvät aivan liian usein
luottamaan itseensä. Ihmiset ovat
taipuvaisia etsimään ohjausta
heiltä eikä Jumalan sanasta.
Jumala halusi suojella
uskonpuhdistajaa tältä vaaralta.
Ihmisten katseet olivat
kääntyneet Lutheriin, jota he

pitivät totuuden tulkkina. Hänet siirrettiin syrjään, jotta kaikkien katseet kääntyisivät totuuden ikuiseen alkulähteeseen. ST 114.2

9.—Valo syttyy Sveitsissä

Muutamia viikkoja sen jälkeen kun Luther oli syntynyt kaivosmiehen tuvassa Saksissa, Ulrich Zwingli syntyi paimenen mökissä Alppien keskellä. Hän varttui luonnonkauniiden maisemien keskellä, ja Jumalan majesteettius teki häneen jo varhain syvän vaikutuksen. Isoäitinsä vieressä hän kuunteli Raamatun kerto-muksia, jotka tämä oli poiminut kirkon pyhimystarujen joukosta. ST 115.1

Kolmetoistavuotiaana Zwingli meni Berniin, jossa silloin oli Sveitsin kuuluisin koulu. Siellä häntä kuitenkin vaani vaara, sillä munkit tekivät kaikkensa houkutellakseen hänet luostariin. Jumalan sallimuksesta hänen isänsä sai tietää munkkien suunnitelmista. Hän näki poikansa tulevaisuuden olevan vaarassa ja käski hänen palata kotiin. ST 115.2

Nuorukainen totteli, mutta pitkään hän ei viihtynyt kotilaaksossaan vaan lähti pian jatkamaan opintojaan Baseliin.

Siellä Zwingli kuuli ensimmäisen kerran Jumalan vapaasta armosta. Wittembach oli kreikkaa ja hepreaa opiskellessaan tutustunut Raamattuun, ja näin jumalallisen valon säteet saavuttivat hänen oppi-laansa. Hän opetti, että vain Kristuksen kuolema lunastaa syntisen. Zwinglille nämä sanat olivat kuin ensimmäinen aamunkoittoa edeltävä valonsäde. ST 115.3

Zwingli kutsuttiin pian Baselista aloittamaan elä-mäntyönsä. Pieni alppipitäjä oli hänen ensimmäinen työkenttensä.

Papiksi vihkimisen jälkeen hän
“omis-tautui koko sielullaan
jumalallisen totuuden etsin-tään”.
ST 115.4

Mitä enemmän hän tutki
Raamattua, sitä selvem-min hän
näki totuuden ja Rooman
harhaoppien vastakohtaisuuden.
Hän hyväksyi Raamatun Jumalan
sanaksi ja ainoaksi riittäväksi,
erehtymättömäksi ohjeeksi. Hän
tajusi, että sen on oltava oma
selittäjänsä. Hän käytti kaikkia
apukeinoja oppiakseen
ymmärtä-mään sitä oikein, ja
rukoili Pyhän Hengen apua.

“Ryhdyin pyytämään Jumalalta hänen valoaan”, hän kirjoitti myöhemmin, “ja sen jälkeen minun oli paljon helpompi ymmärtää Raamattua.” ST 116.1

Zwinglin saarnaama oppi ei ollut peräisin Lutheril-ta. Se oli Kristuksen oppia. “Jos Luther saamaa Kris-tusta”, sveitsiläinen uskonpuhdistaja sanoi, “hän tekee samaa kuin minä. - Minä en ole kirjoittanut sanaakaan Lutherille, eikä hän minulle. Miksi? - Siksi, että kävisi ilmi miten sopusoinnussa Pyhä Henki on itsensä kanssa, kun me

molemmat ilman salaista
keskinäistä sopimusta opetamme
Kristuksen oppia
yhdenmukaisesti. “ ST 116.2

Vuonna 1516 Zwingli kutsuttiin
saarnaajaksi Einsiedelnin
luostariin. Siellä hän tuli
toimimaan uskon-puhdistajana,
jonka vaikutus ulottui kauas
hänen kotiseutunsa Alppien
ulkopuolelle. ST 116.3

Einsiedelnin tärkeimpiä
vetonauloja oli Neitsyt Marian
kuva, jonka väitettiin pystyvän
tekemään ih-meitä. Luostarin
portin yläpuolella oli kirjoitus:

“Tääl-lä voi saada kaikki synnit anteeksi.” Neitsyt Marian pyhäkköön tuli paljon väkeä kaikkialta Sveitsistä ja vieläpä Ranskasta ja Saksasta. Zwingli tarttui tilaisuuteen ja julisti evankeliumin vapautta näille taikauskon orjille. ST 116.4

“Älkää kuvitelko”, hän sanoi, “että Jumala on tässä temppelissä enemmän kuin luomakunnan muissa paikoissa. - Voivatko hyödyttömät teot, pitkät py-hiinvaellusmatkat, uhrilahjat, kuvat, Neitsyen tai py-himysten

rukoileminen ansaita teille
Jumalan armon?

- - Mitä voimaa on koreassa
kaavussa, sileäksi kerityssä
päässä, pitkässä liehuvassa
viitassa tai kullalla kirjailluissa
tohveleissa?” “Kristus, joka
kerran uhrattiin ristillä, on
syntiuhri, joka on sovittanut
uskovien synnit ikuisiksi ajoiksi.”
ST 116.5

Monet pettyivät katkerasti
kuullessaan, että raskas matka oli
ollut turha. He eivät voineet
ymmärtää vapaata anteeksiantoa
Kristuksessa. He tyytyivät

Roo-man viitoittamaan tiehen.
Oli helpompi uskoa pelastus
pappien ja paavin huoleksi kuin
etsiä sydämen puhtautta. ST 117.1

Mutta toiset ottivat iloiten
vastaan uutisen pelas-tuksesta
Kristuksessa ja hyväksyivät
uskossa Vapahta-jan veren
sovintouhrikseen. He palasivat
kotiin kerto-maan muille
saamastaan kallisarvoisesta
valosta. Näin totuus vietiin
kaupungista kaupunkiin, ja
Neitsyen pyhäkköön tulevien
toivioiretkeläisten määrä pieneni
merkittävästi. Uhrilahjat

vähenevät ja samalla niistä otettu Zwinglin palkka. Mutta tämä tuotti hänelle vain iloa, kun hän näki taikauskon vallan murenevan. Totuus oli saamassa otteen ihmisten sydäimestä. ST 117.2

Kolmen vuoden kuluttua Zwingli kutsuttiin Zürichin tuomiokirkon saarnaajaksi. Kaupunki oli Sveitsin liittovaltion tärkein. Sieltä hänen vaikutuksensa ulottuisi laajalle. Kirkonmiehet esittivät hänelle hänen velvollisuutensa: ST 117.3

“Sinun on tehtävä kaikkesi kerätäksesi tuomioka-pitulille sille kuuluvat tulot. - Sinun on ahkerasti kartutettava tuloja, joita saadaan sairailta, messuista ja yleensä kaikista kirkollisista toimituksista.” “Mitä sakramenttien hoitoon, saarnaamiseen ja laumasta huolehtimiseen tulee - niissä voit käyttää sijaista, etenkin saarnaamisessa. “ ST 117.4

Zwingli kuunteli hiljaa näitä ohjeita ja vastasi: “Kristuksen elämä on ollut liian kauan kätkössä ihmisiltä. Aion saarnata

koko Matteuksen evankeliumista.
- Viran hoidossa päämääräni on Jumalan kunnia, hänen Poikansa ylistys, ihmisten todellinen pelastus ja heidän rakentumisensa oikeassa uskossa.” ST 117.5

Kansaa tuli suurin joukoin kuuntelemaan hänen saarvojaan. Hän aloitti julistustyönsä avaamalla evan- keliumit ja selittämällä Kristuksen elämää, opetuksia ja kuolemaa. “Haluan johtaa teidät Kristuksen luo”, hän sanoi. “Kristus on pelastuksen tosi lähde.” Valtio-miehet,

oppineet, käsityöläiset ja talonpojat kuuntelivat hänen sanojaan. Hän nuhteli pelottomasti ajan paheista ja turmeluksesta. Monet poistuivat tuomio-kirkosta ylistäen Jumalaa. "Tämä mies saamaa totuut-ta", he sanoivat. "Hänestä tulee Mooseksemme, joka johtaa meidät ulos tästä Egyptin pimeydestä." Jonkin ajan kuluttua heräsi vastarinta. Munkit ivasivat ja pilkkasivat häntä; toiset taas uhkasivat. Mutta Zwingli kesti kaiken kärsivällisesti. ST 118.1

Kun Jumala valmistautuu
murtamaan tietämättö-myymyden ja
taikauskon kahleet, Saatana
ponnistelee kaikin voimin
pitääkseen ihmiset pimeydessä ja
si-toakseen heidät yhä lujempiin
kahleisiin. Rooma ryh-tyi uudella
innolla käymään kauppaa
kaikkialla kristi-kunnassa tarjoten
anteeksiantoa rahasta. Jokaisella
synnillä oli hintansa, ja ihmiset
saivat luvan tehdä paha, kunhan
kartuttivat kirkon kassaa. Näin
nämä kaksi liikettä etenivät.
Rooma salli synnin ja teki siitä
itselleen tulolähteen;

uskonpuhdistajat tuomitsivat synnin ja kiinnittivät huomion Kristukseen, joka vapauttaa ihmisen siitä. ST 118.2

Aneiden myynti Sveitsissä Saksassa aneiden myynnistä vastasi pahamaineinen Tetzeli. Sveitsissä kaupankäyntiä valvoi italialainen munkki Samson. Hän oli jo kerännyt Saksasta ja Sveitsistä valtavia summia paavin kassaan. Nyt hän kiersi Sveitsiä riistäen köyhiltä talonpojilta heidän niukat ansionsa ja vaatien rikkailta ruhtinaallisia lahjoja.

Uskonpuhdistaja ryhtyi välittömästi vastustamaan häntä. Zwingli paljasti munkin valheet niin menestyksellisesti, että tämän oli pakko lähteä muualle. Zürichissä Zwingli saamasi innokkaasti anteeksiannon kaupittelijoita vastaan. Samson pääsi kaupunkiin juonen avulla, mutta hänet karkotettiin ennen kuin hän oli myynyt ainoatakaan anetta, ja pian hän poistui Sveitsistä. ST 118.3

Rutto eli "musta surma" raivosi Sveitsissä 1519. Monet huomasivat ostamansa aneet

turhiksi ja arvot-tomiksi ja
kaipasivat uskolleen varmempaa
perustusta. Zwingli sairastui
Zürichissä, ja huhu hänen
kuolemastaan levisi laajalle.
Tuolla vaikealla hetkellä hän
katsoi uskossa Golgatan ristiin
luottaen sovituksen riittävyteen.
Palattuaan kuoleman porteilta
hän ryhtyi entistä innokkaammin
saarnaamaan evankeliumia.
Sairaiden ja kuolevien luota
tulevat kuulijat taas tunsivat
evankeliumin arvon paremmin
kuin koskaan ennen. ST 119.1

Zwingli oli oppinut paremmin ymmärtämään evankeliumin totuuksia ja kokenut syvällisemmin sen uudistavan voiman. Hän sanoi: "Kristus — on ostanut meille ikuisen pelastuksen. Hänen kärsimyksensä on - ikuinen uhri, aina voimallinen parantamaan; se tyydyttää ikuisesti jumalallisen oikeuden vaatimukset niiden puolesta, jotka luottavat siihen vakaasti ja horjumatta. - Missä on uskoa Jumalaan, siellä on intoa, joka kannustaa hyviin tekoihin."

ST 119.2

Askel askeleelta uskonpuhdistus eteni Zürichissä. Sen viholliset pelästyivät ja ryhtyivät tarmokkaaseen vastarintaan. Zwingliä vastaan hyökättiin toistuvasti. Harhaopin opettaja oli vaiennettava. Konstanzin piis-pa lähetti kolme edustajaa Zürichin neuvostoon syyttämään Zwingliä yhteiskunnan rauhan ja järjestyksen vaarantamisesta. Jos kirkon arvovalta mitätöitäisiin, seurauksena olisi yleinen anarkia, hän väitti. ST 119.3

Neuvosto kieltäytyi ryhtymästä toimiin Zwingliä vastaan, ja

Rooma valmistautui uuteen hyökkäykseen. Uskonpuhdistaja huudahti: "Antaa heidän tulla; pelkään heitä yhtä vähän kuin ulkoneva kallio pelkää sen juurella jyskiviä aaltoja."

Kirkonmiesten ponnistelut vain edistivät liikettä, jota he pyrkivät tukahduttamaan. Totuus levisi edelleen. Saksassa sen kannatta-jat, jotka Lutherin katoaminen oli lannistanut, saivat uutta rohkeutta nähdessään evankeliumin etenevän Sveitsissä. Kun uskonpuhdistus vakiintui Zürichissä, sen

hedelmät näkyivät paheiden
vähenemisenä ja järjestyksen
lujittumisena. ST 120.1

Kun Rooman paavin kannattajat
näkivät, ettei vainolla onnistuttu
tukahduttamaan Lutherin työtä
Saksassa, he päättivät ryhtyä
väittelyyn Zwinglin kanssa.

Voiton he varmistaisivat
valitsemalla paitsi väittelypaikan
myös väittelytuloksesta päättävät
tuomarit. Jos he saisivat Zwinglin
valtaansa, he pitäisivät huolen
siitä, ettei hän pääsisi pakoon.
Tämän aikeensa he kuitenkin
salasivat huolellisesti. ST 120.2

Väittely päätettiin pitää
Badenissa. Mutta koska paavia
kannattavissa kantoneissa
evankeliumin tun-nustajia varten
sytytetyt polttoroviot saivat
Zürichin neuvoston epäilemään
paavilaisten aikeita, se kielsi
pastoriaan asettumasta vaaralle
alttiiksi. Badenissa oli juuri
vuodatettu totuutta
puolustaneiden marttyyrien
verta, ja sinne meneminen
merkitsisi varmaa kuolemaa.
Uskonpuhdistajien edustajiksi
valittiin Oekolampadius ja Haller,
kun taas kuuluisa tri Eck

puo-lusti Roomaa monien oppineiden tohtorien ja prelaattien avustamana. ST 120.3

Paavin kannattajat valitsivat kaikki sihteerit, ja muita kiellettiin kuolemanrangaistuksen uhalla tekemästä muistiinpanoja. Tästä huolimatta eräs väittelyä seurannut opiskelija kirjoitti joka ilta yhteenvedon päivällä esitetyistä puheenvuoroista. Kaksi muuta opiskelijaa toimitti paperit ja Oekolampadiuksen päivittäiset kirjeet Zwinglille Zürichiin. Uskonpuhdistaja

vastasi ja antoi neuvoja.
Harhauttaakseen valpasta
vartijaa kaupungin portilla lähetit
kantoivat päänsä päällä
siipikarjakoreja ja pääsivät siten
esteettä läpi. ST 121.1

Zwingli, sanoi Myconius, “on
mietiskelemällä, öitä valvomalla
ja Badeniin neuvoja lähettämällä
uurasta-nut enemmän kuin jos
olisi henkilökohtaisesti
keskustellut vihollistensa
kanssa”. ST 121.2

Paavin edustajat olivat tulleet
Badeniin loisteliaimmissa
vaatteissaan, joissa jalokivet

säihkyivät. He aterioivat ylellisesti, pöydät täynnä kalliita herkkuja ja hienoja viinejä. Uskonpuhdistajat sitä vastoin söivät yksinkertaista ruokaa, joka pidätti heitä pöydässä vain hetken. Oekolampadiuksen isäntä, joka käytti tilaisuutta hyväkseen ja tarkkaili häntä huoneessaan, näki hänen aina lukevan tai rukoilevan ja kertoi, että harhaoppinen oli ainakin “hyvin hurskas”. ST 121.3

Kokouksessa “ylimielinen Eck nousi upeasti koris-tellun puhujapöydän taakse, kun taas

vaatimaton, yksinkertaisesti pukeutunut Oekolampadius joutui istumaan vastustajansa eteen karkeatekoiselle tuolille.” Eekin jylisevä ääni ja rajaton itseluottamus eivät kertaakaan pettäneet. Häntä innosti toivo saada kultaa ja mainetta, sillä uskon puolustajan tuli saada runsas palkkio. Kun parempia vastaväitteitä ei ollut, hän turvautui solvauksiin ja vieläpä kirouksiin. ST 121.4

Vaatimaton ja itseluottamuksen puutteesta kärsivä Oekolampadius oli yrittänyt

välttää taistelua. Lem-peästä ja kohteliaasta käytöksestään huolimatta hän osoittautui kykeneväksi ja taipumattomaksi.

ST 121.5

Päätäväisesti uskonpuhdistaja pitäytyi Raamattuun.

“Va-kiintuneella tavalla”, hän sanoi, “ei ole mitään voimaa Sveitsissä, ellei se ole sopusoinnussa perustuslain kanssa; ja uskonasioissa Raamattu on perustuslakimme.”

ST 122.1

Uskonpuhdistajan tyyni, selkeä esitys vetosi kuuli-joihin, kun

taas Eekin pöyhkeät olettamukset
herättivät heissä
vastenmielisyyttä. ST 122.2

Väittely jatkui kahdeksantoista
päivää. Paavin kannattajat
julistautuivat voittajiksi.

Useimmat valtuutetuista
asettuivat Rooman puolelle.

Kokous julisti uskonpuhdistajat
voitetuiksi ja totesi, että heidät
samoin kuin Zwingli oli erotettu
kirkosta. Mutta väittely antoi
uskonpuhdistukselle vauhtia.

Pian sen jälkeen tärkeät
kaupungit Bern ja Basel
ilmoittivat olevansa

uskonpuhdistuksen puolella. ST
122.3

10.—Hurmahenget voitetaan

Lutherin salaperäinen katoaminen herätti tyrmistystä kaikkialla Saksassa. Liikkui hurjia huhuja, ja monet uskoivat että hänet oli murhattu. Vallitsi suuri suru, ja monet sitoutuivat juhlallisella valalla kostamaan hänen kuolemansa. ST 123.1

Lutherin viholliset olivat riemuinneet hänen oletetusta kuolemastaan. Nyt he pelästyivät kuullessaan hänen joutuneen vangiksi. Eräs heistä sanoi:

“Ainoa pelastuksemme on siinä,

että sytytämme soihdut ja
etsimme Lutheria kaikkialta
maailmasta ja annamme hänet
takaisin kansalle, joka vaatii
häntä.” Uutinen siitä, että hän oli
turvassa, joskin vankina,
tyynnytti kansan, samalla kun
hänen kirjoituksiaan luettiin
innokkaammin kuin koskaan
ennen. Kasvavat joukot ryhtyivät
tukemaan Jumalan sanaa
puolustaneen san-karillisen
miehen asiaa. ST 123.2

Lutherin kylvämä siemen orasti
kaikkialla. Hänen poissaolonsa
teki sen, mitä hänen läsnäolonsa

ei olisi voinut tehdä. Nyt kun heidän suuri johtajansa oli poissa, muut työntekijät ponnistelivat eteenpäin, jotta uljaasti aloitettu työ ei jäisi kesken. ST 123.3

Saatana pyrki nyt pettämään ja tuhoamaan kansan houkuttelemalla sitä hyväksymään väärän liikkeen oikean asemasta. Kuten ensimmäisellä vuosisadalla oli vääriä kristuksia, niin kuudennellatoista vuosisadalla ilmaantui vääriä profeettoja. ST 123.4

Jotkut kuvittelivat saavansa erityisiä ilmestyksiä taivaasta ja väittivät Jumalan lähettäneen heidät viemään eteenpäin uskonpuhdistusta, jonka he julistivat Lutherin vain heikosti panneen alulle. Todellisuudessa he olivat tekemässä tyhjäksi Lutherin saavutuksia. He hylkäsivät uskonpuhdistuksen peruseriaatteen - että Jumalan sana on uskon ja elämän ainoa riittävä ohje. Tuon erehtymättömän mittapuun he korvasivat omilla epävarmoilla tunteillaan ja vaikutelmillaan.

Heihin liittyi muita
kiihkomielisyyteen taipuvaisia
henkilöitä. Näiden intoilijoiden
toimet herättivät melkoista
kohua. Luther oli saanut ihmiset
tajuamaan uudistusten tarpeen, ja
nyt näiden uusien “profeettojen”
perusteettomat vaatimukset
johtivat muutamia vilpittömiä
ihmisiä harhaan. ST 123.5

Liikkeen johtajat esittivät
vaatimuksiaan Melanchthonille:
“Jumala on lähettänyt meidät
opettamaan kansaa. Olemme
olleet läheisessä yhteydessä
Herraan. Tiedämme mitä tulee

tapahtumaan. Sanalla sanoen olemme apostoleja ja profeettoja ja vetoamme tohtori Lutheriin.”
ST 124.1

Uskonpuhdistajat olivat hämmentyneitä. Melanchthon sanoi: “Näissä miehissä on todella erikoinen henki. Mutta mikä henki? - Toisaalta meidän on varottava sammuttamasta Jumalan Henkeä, toisaalta taas katsottava, ettei Saatanan henki johda meitä harhaan.” ST 124.2

Ihmiset tulivat välinpitämättömiksi Raamatun suh-teen tai hylkäsivät sen

kokonaan. Opiskelijat halveksivat kaikkia rajoituksia, keskeyttivät opintonsa ja poistuivat yliopistosta. Miehet, jotka pitivät itseään pätevinä jatkamaan ja valvomaan uskonpuhdistustyötä, onnistuivat vain saattamaan sen tuhon partaalle. Paavin kannattajat saivat takaisin itseluottamuksensa ja huudahtivat: "Vielä yksi taistelu, ja voitto on meidän." ST 124.3

Kun Luther Wartburgissa kuuli mitä oli tapahtunut, hän sanoi syvästi huolestuneena: "Olen

koko ajan odottanut, että Saatana lähettäisi meille tämän vitsauksen.” Hän näki näiden “profeettojen” todellisen luonteen. Paavin ja keisarin vastustus ei ollut herättänyt hänessä näin suurta hämmennystä ja ahdistusta. Uskonpuhdistuksen pahimmat viholliset olivat nousseet sen ystäviksi tunnustautuvien joukosta kylvämään riittaa ja luomaan epäjärjestystä. ST 125.1 Jumalan Henki oli kannustanut Lutheria eteenpäin ja vienyt hänet pidemmälle kuin hän oli

itse aikonut. Kuitenkin hän pelkäsi usein työnsä seurauksia: "Jos tietäisin oppini vahingoittavan jotakin ihmistä, yhtä ainoaa ihmistä, kuinka alhaista ja tuntematonta hyvänsä - mikä on mahdotonta, sillä se on itse evankeliumia - kuolisin mieluummin kymmenen kertaa kuin olisin peruuttamatta sitä."

ST 125.2

Myös Wittenberg oli joutumassa kiihkomielisyyden ja laittomuuden valtaan. Kaikkiällä Saksassa Lutherin viholliset lukivat sen hänen syykseen.

Katkerana hän kysyi: “Voiko
tämä olla suuren
uskonpuhdistustyön loppu?”
Kun hän jälleen paini Jumalan
kanssa rukouksessa, rauha täytti
hänen sydämensä. “Työ ei ole
minun vaan sinun”, hän sanoi.
Silti hän päätti palata
Wittenbergiin. ST 125.3

Luther oli julistettu
valtionkiroukseen. Vihollisilla oli
lupa riistää hänen henkensä,
eivätkä ystävät saa-neet tarjota
hänelle suojaa. Mutta hän näki
evanke-liumin työn olevan
vaarassa ja lähti Herran nimessä

pelottomasti taistelemaan uskon puolesta. Vaaliruhti-naalle Luther kirjoitti: "Lähden Wittenbergiin hallitsijoita ja vaaliruhtinaita korkeamman suojassa. En aio pyytää Teidän Ylhäisyytenne apua, ja sen sijaan että anoisin suojelustanne, voisin pikemminkin suojella Teitä. - Mikään miekka ei voi edistää tätä asiaa. Jumalan täytyy yksinään tehdä kaikki." Toisessa kirjeessä Luther lisäsi: "Olen valmis saamaan osakseni Teidän Ylhäisyytenne tyytymättömyyden ja koko

maailman vihan. Eivätkö wittenbergiläiset ole minun lampaitani? Ja eikö minun tarvittaessa tule antautua kuolemanvaaraan heidän tähtensä?” ST 125.4

Pian koko Wittenberg kohisi Lutherin paluusta ja tulevasta saamasta. Kirkko täyttyi. Hän opetti ja nuhteli viisaasti ja lempeästi: ST 126.1

“Messu on paha asia; Jumala on sitä vastaan. Se pitäisi poistaa. - Mutta älköön ketään vieroitettako siitä väkivalloin. - Jumalan - sanan on toimittava, ei meidän. -

Meillä on oikeus puhua, mutta väkivaltaan meillä ei ole oikeutta. Saarnatkaamme; loppu kuuluu Jumalalle. Jos turvautuisin voimaan, mitä se hyödyttäisi? Jumala valloittaa sydämen; ja kun sydän on vallattu, kaikki on voitettu. - - ST 126.2

“Minä aion saarnata, keskustella ja kirjoittaa; ke-tään en kuitenkaan pakota, sillä usko on vapaaehtoi-nen asia. - Ryhdyin vastustamaan paavia, aneita ja Paavilaisia, mutta ilman väkivaltaa ja mellakointia. Esitin Jumalan sanaa, saarnasin ja

kirjoitin - muuta en tehnyt. Ja minun nukkuessani - sana, jota olin saarnannut, tuotti paavinkirkolle niin suuren tappion, ettei yksikään ruhtinas tai keisari ole aiheuttanut sille sellaista vahinkoa. Itse en kuitenkaan tehnyt mitään; sana teki kaiken yksin.” Jumalan sana mursi hurmahenkisyyden lumouksen. Evankeliumi ohjasi eksyneet takaisin totuuden tielle.
ST 126.3

Useita vuosia myöhemmin kiihkomielisyys puh-kesi uudelleen paljon vakavammin

seurauksin. Luther sanoi: “Heille Raamattu oli vain kuollut kirjain, ja he alkoivat kaikki huutaa:

‘Henki! Henki! Mutta minä en totisesti seuraa heitä sinne, minne nuo henget johtavat.” ST 126.4

Tuomas Münzer, kiihkoilijoista toimeliain, oli erit-täin kyvykäs mies, mutta kristinuskon ydintä hän ei ollut oppinut tuntemaan.

“Hän halusi innokkaasti uudistaa maailman, mutta kaikkien intoilijoiden tavoin hän unohti, että uudistuksen tulee alkaa uudistajasta itsestään.” Hän ei halunnut olla kenenkään

alapuolella, ei edes Lutherin. Hän väitti, että Jumala oli antanut todellisen uudistuksen hänen tehtäväkseen: “Tämän hengen omaavalla on oikea usko, vaikka hän ei koskaan elämänsä aikana näkisi Raamattua.” ST 127.1

Kiihkomieliset opettajat jättäytyivät mielijohteiden hallittaviksi pitäen jokaista ajatusta ja vaikutelmaa Jumalan äänenä. Muutamat vieläpä polttivat Raamattunsa. Tuhannet ottivat vastaan Münzerin opit. Pian hän julisti, että ruhtinaiden totteleminen merkitsi yritystä

palvella sekä Jumalaa että
Belialia. ST 127.2

Münzerin vallankumoukselliset
opetukset tekivät ihmiset täysin
holtittomiksi. Seurasi hirvittäviä
taiste-luja, ja Saksan kentät
peittyivät vereen. ST 127.3

Paavia kannattavat ruhtinaat
väittivät, että kapina oli seurausta
Lutherin opeista. Tämä syytös
tuotti uskonpuhdistajalle suurta
surua - kuinka totuuden asia
voitiin häpäistä samastamalla se
alhaisimpaan kiihkomielisyyteen.
Sitä paitsi kapinan johtajat
vihasivat Lutheria. Hän ei ollut

ainoastaan kiistänyt heidän väitteitään jumalallisesta innoituksesta vaan myös julistanut heidät yhteiskuntaa vastustaviksi kapinallisiksi. Kostoksi he leimasivat hänet kelvottomaksi teeskentelijäksi. ST 127.4

Paavin kannattajat odottivat näkevänsä uskonpuh-distuksen romahduksen. He syyttivät Lutheria niistä-kin virheistä, joita hän oli mitä innokkaimmin pyrkinyt oikaisemaan. Kiihkoilijoiden puolue, joka aiheettomasti väitti tulleensa

kohdelluksi
epäoikeudenmukaisesti, sai
osakseen yleistä myötätuntoa, ja
sen jäseniä alettiin pitää
marttyyreina. Näin
uskonpuhdistuksen vastustajat
saivat osakseen sääliä ja kiitosta.
Tässä vaikutti sama kapinahenki,
joka ilmeni ensin taivaassa. ST
127.5

Saatana yrittää jatkuvasti pettää
ihmisiä ja saada heidät
kutsumaan syntiä hurskaudeksi
ja hurskautta synniksi.
Tekopyhydessä, vääristyneessä
pyhityk-sessä, näkyy yhä sama

henki kuin Lutherin päivinä. Se
kääntää ajatukset pois
Raamatusta ja johtaa ihmiset
seuraamaan tunteita ja
mielijohteita pikemmin kuin
Jumalan lakia. ST 128.1

Luther torjui pelottomasti
evankeliumiin kohdistuneet
hyökkäykset. Hän taisteli paavin
anastamaa arvovaltaa vastaan
Jumalan sanalla ja torjui samalla
järkkymättä hurmahenkisyyden,
joka pyrki liittoutu-
maan uskonpuhdistuksen kanssa. ST
128.2

Kumpikin vastustava ryhmä syrjäytti Raamatun ja korotti ihmisviisauden totuuden lähteeksi. Rationalismi palvoo järkeä ja tekee siitä uskonnon mittapuun. Rooman paavius, joka väittää omistavansa suoraan apostoleilta perityn innoituksen, mahdollistaa kohtuuttomuuden ja turmeluksen kätkemisen "apostolisen" valtakirjan pyhyiden alle. Innoitus, jonka Münzer väitti omistavansa, oli mielikuvituksen tuotetta. Aito kristinusko ottaa Jumalan sanan

kaiken innoituksen koetinkiveksi.
ST 128.3

Palattuaan Wartburgista Luther
vei päätökseen Uuden
testamentin kääntämisen, ja pian
sen jälkeen evankeliumi annettiin
Saksan kansalle sen omalla
kielellä. Kaikki, jotka rakastivat
totuutta, ottivat tämän
käännöksen iloiten vastaan. ST
128.4

Papit pelästyivät nyt ajatusta, että
tavallinen kansa voisi keskustella
heidän kanssaan Jumalan sanasta
ja että heidän oma

tietämättömyytensä näin
paljastuisi.

Rooma käytti kaiken
arvovaltansa estääkseen
Raama-tun levittämisen. Mutta
mitä enemmän Raamattua
vastustettiin, sitä innokkaammin
kansa halusi tietää, mitä se
todella opetti. Kaikki
lukutaitoiset kuljettivat sitä
mukanaan ja olivat tyytyväisiä
vasta kun olivat opetelleet siitä
ulkoa pitkiä katkelmia. Luther
aloitti välittömästi Vanhan
testamentin kääntämisen. ST
128.5

Lutherin kirjoitukset olivat haluttuja sekä kaupun-geissa että maaseudulla. “Mitä Luther ystävineen kir-joitti, sen muut levittivät. Munkit, jotka olivat vakuut-tuneita luostarivelvoitusten laittomuudesta mutta joilla ei ollut riittävästi tietoa julistaakseen Jumalan sanaa - myivät Lutherin ja hänen ystäviensä kirjoja. Pian näitä rohkeita kirjallisuuden levittäjiä oli kaikkialla Saksassa.” ST 129.1

Iltaisin kyläkoulujen opettajat lukivat Raamattua tak-katulen

ääreen kokoontuneille pienille ryhmille. Joka kerta muutamat vakuutuivat totuudesta. “Kun sinun sanasi avautuu, se valaisee, tyhmäkin saa siitä ymmär-rystä.”
ST 129.2

Paavin kannattajat, jotka olivat jättäneet Raamatun tutkimisen papeille ja munkeille, vaativat nyt heitä todistamaan uudet opit vääriksi. Mutta koska papit ja munkit eivät tunteneet Raamattua, he kärsivät täydellisen tappion. “Ikävä kyllä”, kirjoitti eräs katolilainen, “Luther on taivuttanut

seuraajansa uskomaan yksin Raamattuun.” Väkijoukot kerääntyivät kuulemaan totuutta, jota vähäisen koulutuksen saaneet miehet julistivat. Suurten miesten häpeällinen tietämättömyys paljastui, kun heidän väitteisiinsä vastattiin Jumalan sanan yksinkertaisilla opetuksilla. Työmiehet, sotilaat, naiset ja vieläpä lapsetkin tunsivat Raamatun paremmin kuin papit ja oppineet tohtorit. ST 129.3

Jalot nuorukaiset ryhtyivät opiskelemaan, tutkimaan

Raamattua ja perehtymään
ikivanhoihin mesta-riteoksiin.
Koska näillä nuorilla miehillä oli
vireä mieli ja uljas sydän, he
hankkivat nopeasti niin laajat
tiedot, ettei kukaan pystynyt
pitkään aikaan kilpailemaan
heidän kanssaan. Ihmiset
havaittivat uusien oppien
tydyttävän sisäiset tarpeensa ja
käänsivät selkensä niille, jotka
niin kauan olivat ruokkineet heitä
taikaus-koisten riittien ja
perimätiedon akanoilla. ST 129.4
Kun totuuden opettajia
ryhdyttiin vainoamaan, he

noudattivat Kristuksen sanoja:

“Kun teitä yhdessä kaupungissa vainotaan, paetkaa toiseen.”

Pakolaiset löysivät aina vieraanvaraisesti avatun oven, ja niin he saarnasivat Kristusta, milloin kirkossa, milloin kodeissa tai ulkosalla. Totuus levisi vastustamatto-malla voimalla. ST 130.1

Turhaan kirkolliset ja maalliset viranomaiset tur-vautuivat vankeuteen, kidutukseen, tuleen ja miekkaan. Tuhannet uskovat sinetöivät uskonsa verellään, ja vaino vain nopeutti totuuden

leviämistä. Fanaattisuus, jota
Saatana yritti siihen liittää, teki
Saatanan työn ja Jumalan työn
eron entistä selvemmäksi. ST
130.2

11.—Ruhtinaiden protesti

Suurenmoisimpia todistuksia,
mitä milloinkaan on annettu
uskonpuhdistuksen puolesta oli
Saksan ruhtinaiden protesti
Speyerin valtiopäivillä 1529.

Näiden Jumalan miesten rohkeus
ja lujuus hankki tuleville
sukupolville

omantunnonvapauden ja antoi
uudiste-tulle kirkolle nimen
“protestanttinen”. ST 131.1

Jumalan kaitseminen oli pitänyt
totuutta vastustavat voimat
kurissa. Kaarle V oli halukas

murskaamaan
uskonpuhdistuksen, mutta aina
kun hän kohotti kä-tensä iskuun,
hänet pakotettiin
puolustuskanalle. Yhä
uudelleen Turkin sotajoukot
ilmaantuivat ratkaisevalla
hetkellä rajalle, tai Ranskan
kuningas tai paavi itse ryhtyi
sotaan häntä vastaan. Näin
uskonpuhdistus sai rauhassa
vahvistua ja levitä
kansainvälisten kiistojen ja
sekasorron keskellä. ST 131.2
Viimein paavia kannattavat
hallitsijat ryhtyivät yhdessä

toimiin uskonpuhdistajia vastaan. Keisari kutsui koolle valtiopäivät Speyeriin kerettiläisyyden murskaamiseksi. Jos tuhoaminen ei onnistuisi rauhallisin keinoin, Kaarle oli valmis tarttumaan miekkaan. ST 131.3

Paavin kannattajat osoittivat julkisesti vihamieli-syyttään uskonpuhdistajia kohtaan.

Melanchthon sa-noi: "Me olemme maailman pohjasakkaa, kaikkien inhon kohde; mutta Kristus tulee katsomaan heikon kansansa puoleen ja suojelemaan sitä." Speyerin asukkaat janosivat

Jumalan sanaa, ja kiellosta
piittaamatta tuhannet
kokoontuivat Saksin
vaaliruhtinaan kappelissa
järjestettyihin
jumalanpalveluksiin. Tämä
joudutti ratkaisua. Uskonnollinen
suvaitsevaisuus oli lailla
vahvistettu, ja evankeliset valtiot
olivat päättä-neet vastustaa
oikeuksiensa loukkaamista.
Luther ei voinut tulla paikalle,
mutta hänen tilallaan olivat
hänen työtoverinsa ja ruhtinaat,
jotka Jumala oli kutsunut
puolustamaan asiaansa. Saksin

Fredrik oli kuollut, mutta Juhana-herttua, hänen seuraajansa, oli ottanut uskonpuhdistuksen iloiten vastaan ja osoitti suurta rohkeutta. ST 131.4

Papit vaativat uskonpuhdistuksen hyväksyneitä valtioita alistumaan Rooman tuomiovaltaan.

Uskonpuhdistajat taas eivät voineet myöntyä siihen, että Rooma alistaisi jälleen valvontaansa valtiot, jotka olivat ottaneet vastaan Jumalan sanan. ST 132.1

Lopulta ehdotettiin, että Wormsin julistus pidet-täisiin voimassa siellä, missä uskonpuhdistusta ei vielä ollut pantu toimeen, ja että “missä kansaa ei voinut alistaa siihen [Wormsin julistukseen] ilman kapinanvaaraa, siellä ei ainakaan pantaisi toimeen uusia muutoksia - ei estettäisi messun järjestämistä eikä sallittaisi yhdenkään roomalaiskatolisen kääntyä luterilaisuuteen.”

Valtiopäivät hyväksyi ehdotuksen pappien ja prelaattien suureksi tyydytykseksi. ST 132.2

Jos tämä julistus saatettaisiin voimaan, "uskonpuhdistusta ei voitaisi laajentaa - eikä sen perustusta vahvistaa - siellä, missä se oli pantu toimeen."

Sanan-vapaus kiellettäisiin.

Kääntymyksiä ei sallittaisi.

Maailman toiveet näyttivät raukeavan tyhjiin. ST 132.3

Evankeliset katsoivat toisiaan tyrmistyneinä. "Mitä on tehtävä?" "Pitääkö

uskonpuhdistuksen johtajien alistua ja hyväksyä julistus? -

Luterilaisille ruhtinaille taattiin vapaa uskonnonharjoitus. Sama

suosionosoitus myönnettiin niille alamaaisille, jotka ennen julistuksen antamista olivat ottaneet vastaan puhdistetun opin. Eikö heidän tulisi tyytyä tähän? — ST 132.4

“Onneksi he panivat merkille periaatteen, jolle tämä sopimus perustui, ja toimivat uskossa. Mikä se periaate oli? Että Roomalla oli oikeus pakottaa omaatuntoa ja kieltää vapaa tutkimus. Mutta eivätkö he itse samoin kuin heidän protestanttiset alamaaisensa saisi nauttia uskonnonvapaudesta?

Kyllä, sopimuksessa erikseen mainittuna suosionosoituksena, mutta ei oikeutena. - Sopimuksen hyväksyminen olisi itse asiassa myöntymistä siihen, että uskonnonvapaus olisi rajoitettava luterilaiseen Saksiin ja että muualla kristikunnassa vapaa tutkimus ja puhdistetun uskon tunnustaminen olivat rikoksia, joista rangaistaisiin vankeudella ja polttoroviolla. Voisivatko he myöntyä rajoittamaan uskonnonvapauden tietylle alueelle? - Voisivatko uskonpuhdistajat vakuuttaa

viattomuuttaan niiden satojen ja tuhansien vereen, jotka sopimuksen vuoksi joutuisivat antamaan henkensä paa-villisissa maissa?” ST 133.1

“Torjukaamme tämä päätös”, ruhtinaat sanoivat.

“Omantunnonasioissa ei enemmistöllä ole valtaa.”

Omantunnonvapauden suojeleminen on valtion velvollisuus, eikä sillä muuta valtaa uskonnollisissa kysymyksissä olekaan. ST 133.2

Paavin kannattajat päättivät tukahduttaa tämän “röyhkeän

itsepäisyyden”.

Vapaakaupunkien edustajia vaadittiin ilmoittamaan, suostuisivatko he sopimuksen ehtoihin. He pyysivät lykkäystä, mutta turhaan. Lähes puolet asettui tukemaan uskonpuhdistajia tietäen, että seurauksena olisi arvostelua ja vainoja. Eräs heistä sanoi: “Meidän täytyy joko kieltää Jumalan sana tai - tulla poltetuiksi.” ST 133.3

Kuningas Ferdinand, keisarin edustaja, koetti suostu-tella. Hän “pyysi ruhtinaita hyväksymään

päätöksen vakuuttaen, että keisari olisi heihin erittäin tyytyväinen”. Mutta nämä uskolliset miehet vastasivat tyynesti: “Me tottelemme keisaria kaikessa, mikä edistää rauhaa ja Jumalan kunniaa.” ST 133.4

Lopulta kuningas ilmoitti, että “he eivät voineet muuta kuin alistua enemmistön päätökseen”. Tämän lausuttuaan hän poistui antamatta uskonpuhdistajille tilaisuutta vastata. “He lähettivät lähetystön pyytämään kuningasta palaamaan.” Hän

vastasi: “Asia on päätetty; teidän on pakko alistua.” ST 134.1

Keisarillinen puolue kuvitteli, että keisarin ja paavin kannattajat olivat vahvoja ja uskonpuhdistajat heikkoja. Jos uskonpuhdistajat olisivat turvautuneet yksin inhimilliseen apuun, he olisivatkin olleet niin voimattomia kuin paavilaiset luulivat. Mutta he veto-sivat “valtiopäivien päätöksestä Jumalan sanaan, ja Kaarlekeisarin sijasta Jeesukseen Kristukseen, kuninkaiden Kuninkaaseen ja herrojen Herraan”. ST 134.2

Koska Ferdinand oli kieltäytynyt ottamasta heidän vilpítőntä vakaumustaan huomioon, ruhtinaat päättivät olla välittämättä hänen poissaolostaan ja esittää viipymättä vastalauseensa kansalliselle neuvostolle.

Laadittiin juhlallinen julistus, joka esitettiin valtiopäi-ville: ST 134.3

“Täten vakuutamme - että me, itsemme ja kan-samme puolesta, emme hyväksy emmekä noudata ehdotettua säädöstä yhdessäkään kohdassa, joka on vastoin

Jumalaa, hänen pyhää sanaansa,
meidän omaatuntoamme ja
sielumme pelastusta. - Tästä
syystä hylkäämme päällemme
asetetun ikeen. - Samalla
odotamme Hänen Keisarillisen
Majesteettinsa kohtelevan meitä
kuten kristitty ruhtinas, joka
rakastaa Jumalaa yli kaiken. Me
olemme valmiit osoittamaan
hänelle, kuten teille, armolliset
herrat, sitä rakkautta ja
kuuliaisuutta, joka on
kohtuullinen ja lainmukainen
velvollisuutemme.” ST 134.4

Enemmistö hämmästyí ja säikähti vastalauseen esittäjien rohkeutta. Erimielisyydet, taistelut ja veren-vuodatus näyttivät väistämättömiltä. Mutta uskon-puhdistajat luottivat Kaikkivaltiaan käsivarteen ja oli-vat “rohkeita ja lujia”. ST 135.1

“Tämän kuuluisan vastalauseen periaatteet - muodostavat protestantismín ytimen. - Protestantismi asettaa omantunnonvapauden viranomaisten yläpuolelle ja Jumalan sanan arvovallan

näkyvän seurakun-
nan
yläpuolelle. - Se - sanoo
profeettojen ja apostolien tavoin:
*'Ennemmin tulee totella Jumalaa
kuin ihmisiä.'* Kaarle V:n kruunun
edessä se kohottaa Jeesuksen
Kristuksen kruunun." Speyerin
vastalause oli vakava todistus
uskonnollista
suvaitsemattomuutta vastaan ja
vakuutus kaikkien ihmisten
oikeudesta palvella Jumalaa
omantuntonsa mukaisesti. ST
135.2

Näiden jalojen uskonpuhdistajien
kokemus tarjoaa opetuksen

kaikille myöhemmille ajoille.
Saatana vastustaa yhä Raamatun
asettamista elämän ohjeeksi.
Meidän on palattava
protestantismiin suureen
periaatteeseen: Raamattu ja yksin
Raamattu uskon ja elämän
ohjeeksi. Saatana työskentelee
yhä uskonnonvapauden
hävittämiseksi. Se antikristillinen
valta, jonka protestin esittäjät
Speyerissä torjuivat, pyrkii nyt
saamaan takaisin menetetyn
valta-asemansa. ST 135.3
Kuningas Ferdinand oli
kieltäytynyt kuulemasta

evankelisia ruhtinaita, mutta lopettaakseen valtakuntaa häiritsevät erimielisyydet Kaarle V kutsui seuraavana vuonna valtiopäivät koolle Augsburgiin. Hän ilmoitti aikovansa johtaa niitä itse. Protestanttien johtajat kutsuttiin paikalle. ST 135.4

Saksin vaaliruhtinaan neuvonantajat kehottivat häntä pysymään poissa valtiopäiviltä: "Eikö se ole kaiken vaarantamista, että sulkeutuu kaupungin muu-rien sisäpuolelle voimakkaan vihollisen kanssa?" Mutta toiset vakuuttivat uljaasti:

“Ruhtinaat käyttäytykööt rohkeasti, niin Jumalan asia voittaa.” “Jumala on uskollinen; hän ei hylkää meitä”, Luther sanoi. ST 135.5

Vaaliruhtinas seurueineen lähti Augsburgiin. Monet kulkivat eteenpäin synkkinä ja huolestuneina. Mutta Luther, joka seurasi heitä Coburgiin saakka, vahvisti heidän uskoaan laulamalla matkan aikana kirjoittamansa virren “Jumala ompe linnamme”. In-noittavat sävelet saivat monen raskaan sydämen keve-nemään. ST 136.1

Uskonpuhdistusta kannattavat ruhtinaat olivat päättäneet esittää valtiopäiville raamatullisilla todisteilla vahvistetun julkilausuman näkemyksistään. Sen valmistaminen uskottiin Lutherin, Melanchthonin ja heidän työtoveriensa tehtäväksi. Protestantit hyväksyivät tämän tunnustuksen ja kokoontuivat allekirjoittamaan asiakirjan. ST 136.2

Uskonpuhdistajat pitivät tärkeänä, ettei heidän asiaansa sekoitettaisi poliittisiin kysymyksiin. Kun kristityt

ruhtinaat astuivat esiin
allekirjoittaakseen tunnustuksen,
Melanchthon meni väliin ja sanoi:
“Näiden seikkojen esittäminen
kuuluu teologeille ja saarnaajille;
varatkaamme maan mahtavien
arvovalta muille asioille.”
“Jumala varjelkoon teitä
sulkemasta minua pois”, Saksin
Juhana sanoi. “Olen päättänyt
tehdä mikä oikein on,
kruunustani välittämättä.
Ha-luan tunnustaa Herran.
Vaaliruhtinashattuni ja
kärpännahkaviittani eivät ole
minulle yhtä kalliita kuin

Jeesuksen Kristuksen risti.” Eräs toinen ruhtinas sanoi tarttuessaan kynään: “Jos minun Herrani Jeesuksen Kristuksen kunnia vaatii, olen valmis - luopumaan omaisuudestani ja elämästäni.”

“Mieluummin luovun alamaisistani ja ruhtinaskunnastani, mieluummin jätän isieni maan sauva kädessä”, hän jatkoi, “kuin hyväksyn muita oppeja kuin sen, joka on tässä tunnustuksessa. “ ST 136.3

Sovittu aika tuli. Vaaliruhtinaiden ja ruhtinaiden ympäröimä Kaarle V otti protestanttiset

uskonpuh-distajat vastaan.
Tuossa kunnianarvoisessa
kokouk-sessa esitettiin selvästi
niin evankeliumin totuudet kuin
paavinkirkon erehdykset. Tuota
päivää on kut-suttu
“uskonpuhdistuksen
suurimmaksi päiväksi ja yhdeksi
kunniakkaimmista kristikunnan
ja ihmiskun-nan historiassa”. ST
137.1

Wormsissa Wittenbergin munkki
oli seisonut yksin. Nyt hänen
tilallaan olivat valtakunnan
mahtavimmat ruhtinaat. “Olen
suunnattoman iloinen”, Luther

kirjoitti, “kun olen saanut elää tähän hetkeen, jolloin näin maineikkaat tunnustajat ovat julkisesti korotta-neet Kristusta näin kunnianarvoisessa kokouksessa.” Se mitä keisari oli kieltänyt saarnaamasta kirkossa julistettiin nyt palatsissa. Mitä monet olivat pitäneet sopimattomana palvelijoidenkin korville, sitä kuuntelivat nyt ihmetellen valtakunnan herrat ja valtiaat. Saarnaajina olivat kruunatut ruhtinaat ja saamana Jumalan kuninkaallinen totuus. “Sitten apostolisen ajan ei ole

ollut suurempaa teosta eikä mahtavampaa tunnustusta.” ST 137.2

Lutherin tärkeimpiä periaatteita oli, ettei uskon-puhdistukselle tullut pyytää maallisen vallan tukea. Hän iloitsi siitä, että valtakunnan ruhtinaat tunnusti-vat evankeliumin, mutta kun he ehdottivat puolustus-liiton muodostamista, hän totesi että “Jumala yksin puolustaisi evankeliumin oppia. - Kaikki ehdotetut poliittiset varotoimet johtuivat hänen mielestään ar-vottomasta pelosta

ja synnillisestä epäluottamuksesta.” ST 137.3

Viitatessaan myöhemmin uskonpuhdistusta tukevien ruhtinaiden suunnittelemaan liittoon Luther ilmoitti, että ainoa ase tässä taistelussa olisi “Hengen miekka”. Saksin vaaliruhtinaalle hän kirjoitti: “Me emme voi puhtaalla omallatunnolla hyväksyä ehdotettua liittoa. Kristuksen ristiä on kannettava. Älköön Teidän Ylhäisyytenne pelätkö. Me saamme rukouksillemme aikaan

enemmän kuin vihollisemme kerskailuillaan.” ST 137.4

Salaisesta rukouspaikasta lähti voima, joka järkytti maailmaa uskonpuhdistuksessa.

Augsburgin kamp-pailun aikana

x)Luther ei itse ollut Augsburgissa. Luther “ei antanut päivänkään kulua käyttämättä vähintään kolmea tuntia rukoukseen”. Huoneensa yksinäisyydessä hänen kuultiin vuodatta-van sielunsa Jumalan eteen sanoissa, jotka olivat “täynnä kunnioitusta, pelkoa ja toivoa”. Melanchthonille hän kirjoitti: “Jos asia on väärä, luovu

siitä; jos asia on oikea, miksi epäilisimme hänen lupauksiaan, joka käskee meidän nukkua ilman pelkoa?” Protes-tanttiset uskonpuhdistajat olivat rakentaneet Kristuk-selle. Tuonelan portit eivät heitä voittaneet! ST 138.1

12.—Päivä sarastaa Ranskassa

Speyerin vastalauseetta ja
Augsburgin tunnustusta
seurasivat taistelun ja pimeyden
vuodet. Erimielisyyksien
heikentämä protestantismi näytti
tuhoon tuomitulta. ST 139.1

Mutta näennäisen voittonsa
hetkellä keisari kärsi tappion.
Lopulta hänen oli pakko suvaita
oppeja, joiden tuhoaminen oli
ollut hänen kunnianhimoisin
tavoitteensa. Hän näki
sotajoukkojensa häviävän
sodassa, varojensa hupenevan,
kapinan uhkaavan monia

valtakuntansa alueita samalla kun usko, jonka hän oli yrittänyt tukahduttaa, levisi kaikkialla.

Kaarle V oli taistellut

Kaikkivaltiasta vastaan. Jumala oli sanonut: "Tulkoon valkeus", mutta keisari oli yrittänyt pitää yllä pimeyttä. Pitkän taistelun uuvuttamana hän luopui valtaistuimesta ja hautautui luostariin. ST 139.2

Sveitsissä monet kantonit ottivat vastaan reformoidun uskon, kun taas toiset pitäytyivät Rooman uskontunnustukseen. Vaino johti sisällissotaan. Zwingli ja monet

muut uskonpuhdistuksen kannattajat kaatuivat Cappelin verisellä kentällä. Rooma riemuitsi voitosta ja näytti monin paikoin saavan takaisin kaiken mitä oli menettänyt. Mutta Jumala ei ollut hylännyt asiaansa eikä kansaansa. Hän kutsui työntekijöitä viemään uudistusta eteenpäin muissa maissa. ST 139.3

Ensimmäisiä niistä, jotka näkivät valon Ranskassa, oli Pariisin yliopiston professori Lefèvre. Muinaista kirjallisuutta tutkiessaan hän kiinnitti

huomionsa Raa-mattuun ja sisällytti sen opiskelijoidensa ohjelmaan. Hän oli ryhtynyt kirjoittamaan pyhimysten ja marttyy-rien historiaa kirkon legendojen pohjalta ja päässyt huomattavan pitkälle, kun hän tuli ajatelleeksi, että voisi saada apua Raamatusta, ja niin hän aloitti sen tutkimisen. Sieltä hän tosiaan löysi pyhimyksiä, jos-kaan ei sellaisia, joista Rooman kalenteri kertoi. Inhon valtaamana hän jätti valitsemansa työn ja omistautui Jumalan sanan tutkimiseen. ST 139.4

Vuonna 1512, ennen kuin Luther ja Zwingli olivat aloittaneet uskonpuhdistustyön, Lefèvre kirjoitti: "Jumala antaa meille uskon perusteella sen vanhurskauten, joka yksin armosta vanhurskauttaa ikuiseen elämään." Ja samalla kun hän opetti kunnian pelastuksesta kuuluvan yksin Jumalalle, hän vakuutti, että ihmisen velvollisuus on olla kuuliainen.

ST 140.1

Muutamit Lefèvren oppilaista kuuntelivat innokkaasti hänen sanojaan ja jatkoivat totuuden

julistamis-ta kauan sen jälkeen,
kun opettajan ääni oli vaiennut.
Yksi heistä oli William Farel.
Tämä hurskaiden van-hempien
poika ja innokas Rooman kirkon
kannattaja halusi tuhota kaikki,
jotka uskalsivat vastustaa
kirkkoa. "Kiristelin hampaitani
kuin raivokas susi kuullessani
jonkun puhuvan paavia vastaan",
hän kirjoitti myöhemmin. Mutta
pyhimysten palvonta,
rukoilemi-nen alttareilla ja
pyhänjäännösarkkujen
koristaminen lahjoilla ei tuonut
sielunrauhaa. Häntä painoi

synnintunto, jota mitkään katumusharjoitukset eivät poistaneet. Hän kuunteli Lefèvren sanoja: “Me pelas-tumme armosta.”

“Kristuksen risti yksin avaa taivaan portit ja sulkee helvetin portit.” ST 140.2

Paavalin kääntymystä muistuttava kokemus vei Farelin perinnäistapojen orjuudesta Jumalan lasten vapauteen. Hän kertoi muuttuneensa

“saaliinhimoisesta sudesta rauhalliseksi, vaarattomaksi karitsaksi, joka oli kokonaan

luopunut paavista ja jättänyt
sydä-mensä Jeesukselle
Kristukselle”. ST 140.3

Lefèvren levittäessä valoa
opiskelijoiden parissa Farel lähti
julistamaan totuutta julkisesti.
Eräs kirkon arvohenkilö, piispa
Meaux, liittyi heihin pian.
Muitakin opettajia osallistui
evankeliumin julistamiseen, ja se
sai kannattajia käsityöläisten ja
talonpoikien kodeista aina
kuninkaan palatsiin saakka.
Frans I:n sisar otti vastaan
puhdistetun uskon. Suurin
toivein uskonpuhdistajat

odottivat aikaa, jolloin koko
Ranska olisi voitettu
evankeliumille. ST 141.1

Mutta heidän toiveensa eivät
toteutuneet. Koettele-mukset ja
vainot odottivat Kristuksen
opetuslapsia. Ensin tuli kuitenkin
rauhallinen aika, jotta he saisivat
voimaa myrskyn kohtaamiseen.
Uskonpuhdistus edis-tyi
nopeasti. Lefèvre ryhtyi
kääntämään Uutta testa-menttia,
ja samaan aikaan kun Lutherin
saksalainen Raamattu ilmestyi
Wittenbergin painosta,
ranskalainen Uusi testamentti

julkaistiin Meauxissa. Pian Meauxin asukkaat omistivat pyhät kirjoitukset. Työmiehet pelloilla ja käsityöläiset työpajoissaan saivat piristystä päivittäiseen aherrukseensa keskustelemalla Raamatun kalliista totuuksista. Vaikka oppimattomat ja uutterat talonpojat kuuluivat alimpaan luokkaan, heidän elämässään näkyi Jumalan armon uudistava, kohottava voima. ST 141.2

Meauxissa syttynyt valo ulotti säteensä kauas. Käännynnäisten luku lisääntyi joka päivä.

Kuningas piti jonkin aikaa papiston raivon kurissa, mutta lopulta paavilliset johtajat saivat tahtonsa läpi. Polttoroviot syttyivät. Monet todistivat totuudesta liekkien keskellä. ST 141.3

Linnojen ja palatsien mahtavissa saleissa oli kunin-kaallisia henkilöitä, joille totuus oli rikkautta, korkeaa asemaa ja vieläpä elämää kalliimpi. Louis de Berquin oli jaloa sukua, innokas tutkija, hyväkäytöksinen ja moraaliltaan moitteeton. "Hän kruunasi kaikki muut hyveensä

halveksimalla syvästi
luterilaisuutta. ” Mutta kun
sallimus johti hänet tutkimaan
Raamattua, hän hämmästy
löytäessään sieltä “ei Rooman
vaan Luthe-rin opit”. Hän
omistautui evankeliumin asialle.
ST 141.4

Ranskalaiset Rooman kirkon
kannattajat heittivät hänet
harhaoppisena vankilaan, mutta
kuningas va-pautti hänet.
Vuosikausia Frans horjui Rooman
ja uskonpuhdistuksen välillä.
Kolme kertaa paavilliset
viranomaiset vangitsivat

Berquinin, mutta kuningas ei halunnut jättää häntä papiston vihan uhriksi vaan vapautti hänet joka kerta. Berquinia varoitettiin tois-tuvasti vaarasta, joka uhkasi häntä Ranskassa, ja häntä kehotettiin seuraamaan niiden esimerkkiä, jotka olivat löytäneet turvan vapaaehtoisessa maanpakolai-suudessa. ST 142.1

Mutta Berquinin into vain lisääntyi. Hän päätti ryhtyä entistä rohkeampiin toimiin. Hän ei ainoastaan puolustaisi totuutta, vaan myös hyökkäisi valhetta vastaan. Hänen innokkaimpia

vastustajiaan olivat Pariisin yliopiston teologisen tiedekunnan oppineet munkit, jotka kuuluivat maan korkeimpiin kirkollisiin viranomaisiin. Näiden tohtorien kirjoituksista Berquin poimi kaksitoista väittämää, joiden hän julkisesti totesi olevan “vastoin Raamattua”, ja pyysi kuningasta toimimaan riita-asiassa tuomarina. ST 142.2

Hallitsija iloitsi saadessaan nöyryyttää ylimielisiä munkkeja ja pyysi heitä puolustamaan asiaansa Raa-matulla. Tästä

aseesta he eivät juuri hyötyisi,
sillä he osasivat käyttää
paremmin kidutusta ja
polttoroviota. Nyt he huomasivat
olevansa putoamaisillaan
kuiluun, johon he olivat
halunneet syöstä Berquinin, ja
ryhtyivät etsimään ulospääsyä.
ST 142.3

“Samaan aikaan oli vahingoitettu
eräässä kadunkulmassa
sijaitsevaa Neitsyt Marian
kuvaa.” Paikalle kokoontui paljon
väkeä murehtimaan ja
paheksumaan tapahtunutta.
Kuningas liikuttui syvästi.

“Nämä ovat Berquinin oppien hedelmiä”, munkit huusivat.

“Tämä luterilainen salaliitto uhkaa kaikkea - uskontoa, lakeja, vieläpä itse valtaistuinta.” ST 142.4

Kuningas poistui Pariisista, ja munkit saivat tehdä mitä tahtoivat. Kuulustelun jälkeen Berquin tuomittiin kuolemaan, ja tuomio pantiin täytäntöön samana päivänä, jotta Frans ei ehtisi pelastaa häntä. Tapahtumaa todistamaan kokoontui puolenpäivän aikaan valtava väkijoukko, ja monet

kummastuivat nähdes-sään, että uhri oli valittu Ranskan parhaimmasta ja loistavimmasta aatelisperheestä. Hämmästyks, närkästys, iva ja katkera viha synkensivät vellovan väkijoukon kasvot, mutta yksillä kasvoilla ei näkynyt varjon varjoa. Marttyyri tunsi vain Herransa läsnäolon. ST 143.1

Berquinin kasvoilla säteili taivaallinen valo. Hänellä oli yllään "samettiviitta, satiini ja damastitakki sekä kullalla kirjailut housut". Hän todistaisi pian uskos-taan kuninkaiden

Kuninkaan edessä, eikä yksikään surun merkki saanut himmentää hänen iloaan. ST 143.2

Kun kulkue eteni hitaasti katujen tungoksessa, ihmiset hämmästelivät hänen voitonriemuista olemustaan.

“Hän on kuin henkilö, joka istuu temppelissä mietiskelemässä pyhiä asioita”, he sanoivat. ST 143.3

Roviolla Berquin yritti lausua kansalle muutaman sanan, mutta munkit ryhtyivät huutamaan ja sotilaat kalisuttamaan aseitaan niin, että marttyyrin ääni huk-kui

meluun. Näin sivistyneen Pariisin korkeimmat kirkolliset viranomaiset antoivat 1529 “kehnon esi-merkin vuoden 1793 väestölle siitä, miten kuolevan pyhät sanat vaiennetaan mestauslavalla”. Berquin tukehtui, ja liekit kuluttivat hänen ruumiinsa. ST 143.4

Puhdistetun uskon opettajat lähtivät muille kentille. Lefèvre meni Saksaan. Farel palasi syntymäkaupunkiinsa Itä-Ranskaan levittämään valoa lapsuuten-sa kotiseudulle. Totuus, jota hän opetti, löysi

kuulijoita. Pian hänet karkotettiin kaupungista. Hän kierteli kylissä opettaen kodeissa ja syrjäisillä niityillä, yöpyen metsissä ja luolissa, joissa hän oli poikana viettänyt aikaansa. ST 144.1

Kuten apostolien päivinä, vaino oli “ollut eduksi evankeliumille”. Pariisista ja Meauxista karkotetut, “jotka näin olivat hajaantuneet, kulkivat seudulta toiselle ja levittivät evankeliumin sanaa.” Näin valo levisi moniin Ranskan syrjäisiin maakuntiin. ST 144.2

Eräässä Pariisin tiedekunnassa oli hiljainen, ajatteleva nuorukainen,

joka tunnettiin moitteettomasta elämästään, terävästä älystään ja hartaasta uskonnollisuudestaan. Hänen nerokkuutensa ja ahkeruutensa tekivät hänestä tiedekunnan ylpeyden, ja kaikki olivat varmoja, että Jean Calvinista tulisi kirkon taitavimpia puolustajia. ST 144.3

Mutta jumalallisen valon säde läpäisi Calvinia ympäröivät skolastiikan ja taikauskon muurit. Calvinin serkku Olivetan oli liittynyt uskonpuhdistajiin. Nämä kaksi sukulaista keskustelivat kristikuntaa

kuohutta-vista asioista.

“Maailmassa on vain kaksi uskontoa”, protestanttinen Olivetan sanoi. “Ensimmäinen, - ihmisten keksimä uskonto opettaa - , että pelastus saadaan juhlamenoilla ja hyvillä töillä. Toinen uskonto on ilmoitettu Raamatussa. Sen mukaan pelastus tulee yksin Jumalan vapaasta armosta.” ST 144.4

“Minä en halua kuulla sanaakaan uusista opeista-si”, Calvin huudahti. “Väitänkö, että olen koko ikäni ollut väärässä?” Mutta huoneensa yksinäisyydessä hän

pohti serkkunsa sanoja. Hän näki itsensä ilman välittäjää pyhän ja oikeudenmukaisen Tuomarin edessä. Hyvät teot ja kirkon juhlamenot eivät pystyneet sovittamaan syntiä. Rippi ja katumusharjoitukset eivät voineet sovittaa ihmistä Jumalan kanssa. ST 144.5

Kerran Calvin sattui menemään eräälle kaupungin toreista ja näki siellä harhaoppisen polttamisen. Tuon pelottavan kuoleman tuskista ja kirkon kammottavasta tuomiosta huolimatta marttyyri osoitti sellaista uskoa ja

rohkeutta, että nuori opiskelija
ahdistui verratessaan sitä omaan
epätoivoonsa ja pimeyteensä.
Hän tiesi, että “harhaoppiset”
perustivat uskonsa Raamattuun.
Hän päätti ryhtyä tutkimaan sitä
löytääkseen heidän ilonsa
salaisuuden. ST 145.1

Raamatusta hän löysi Kristuksen.
“Oi Isä”, hän huudahti, “hänen
uhrinsa on tyynnyttänyt vihasi;
hänen verensä on pessyt pois
epäpuhtauteni; hänen ristinsä on
kantanut kiroukseni; hänen
kuolemansa on sovittanut minut.
- Sinä olet koskettanut sydäntäni,

jotta inhoaisin kaikkia muita ansioita paitsi Jeesuksen ansioita.” ST 145.2

Nyt hän päätti omistaa elämänsä evankeliumille. Mutta hän oli luonteeltaan arka ja halusi vielä opiskel-la. Ystävien vakavat vetoamukset saivat hänet kuitenkin lopulta suostumaan julkiseksi opettajaksi. Hänen sanansa olivat kuin maata virkistävä kaste. Hän oli nyt eräässä maaseutukaupungissa prinsessa Margareetan suojeluksessa. Prinsessa rakasti evankeliumia ja suojeli sen

kannattajia. Calvin aloitti työnsä ihmisten kodeissa. Ne, jotka kuulivat sanoman, veivät hyvän uutisen muille. Hän jatkoi työtään ja laski perustuksen seurakunnille, jotka todistaisivat pelottomasti totuuden puolesta.
ST 145.3

Pariisille esitettäisiin uusi kutsu ottaa vastaan evankeliumi.

Lefèvren ja Farelin kutsu oli torjuttu, mutta tuon suuren

pääkaupungin kaikki

kansanluokat kuulisivat sanoman uudelleen. Kuningas ei ollut vielä asettunut täysin Rooman puolelle

uskonpuhdistusta vastaan.
Margareeta päätti, että
puhdistettua uskoa tulisi saarnata
Pariisissa. Hän käski erästä
protestanttista sananjulistajaa
saarnaamaan kirkoissa. Koska
paavilliset kirkonmiehet eivät
sallineet tätä, prinsessa avasi
palatsin sananjulistustyölle.
Ilmoitettiin, että joka päivä
pidettäisiin saama, ja kansaa
kutsuttiin osallistumaan. Joka
päivä saapui tuhansia. ST 145.4
Kuningas käski avata kaksi
Pariisin kirkkoa. Koska ei
Jumalan sana ollut sillä lailla

koskettanut kaupunkia.
Kohtuullisuus, puhtaus, järjestys
ja ahke-ruus syrjäyttivät
juoppouden, irstauden, riidat ja
jou-tilaisuuden. Monet ottivat
evankeliumin vastaan, mutta
kansan enemmistö torjui sen.
Paavin kannattajat pääsivät
jälleen voitolle. Kirkot suljettiin
uudelleen ja polttorovio
pystytettiin. ST 146.1

Calvin oli yhä Pariisissa. Lopulta
viranomaiset päättivät viedä
hänet roviolle. Hän ei epäillyt
vaaraa, kun ystävät kiiruhtivat
hänen huoneeseensa kertomaan,

että viranomaiset olivat tulossa pidättämään hänet. Samassa ulko-ovelta kuului äänekäs koputus. Hetkeäkään ei ollut hukattavissa. Ystävät pidättivät viranomaisia ovella toisten auttaessa uskonpuhdistajaa laskeutumaan ikkunasta. Hän kiiruhti nopeasti erään uskonpuhdistusta kannattavan työmiehen mökkiin. Siellä hän pukeutui tämän vaatteisiin ja lähti kuokka olalla kulkemaan kohti etelää, kunnes pääsi turvaan Margareetan hallintoalueelle. ST 146.2

Kauan ei Calvin voinut pysyä toimeettomana. Heti kun myrsky oli hieman laantunut, hän valitsi uudeksi työkentäkseen Poitiersin, missä uudet käsitykset olivat jo saaneet kannatusta.

Kaikensäätyiset henkilöt kuuntelivat mielellään evankeliumia. Kuulijoiden määrän lisääntyessä pidettiin turvallisempaa kokoontua kaupungin ulkopuolelle.

Kokouspaikaksi valittiin luola, jonka puut ja ulkonevat kalliit peittivät näky-vistä. Tässä syrjäisessä paikassa luettiin ja

selitettiin Raamattua. Siellä Ranskan protestantit viettivät ensimmäisen kerran Herran ehtoollista. Tästä pienestä seurakunnasta lähetettiin työhön useita uskollisia evankelistoja. ST 146.3

Vielä kerran Calvin palasi Pariisiin, mutta totesi työn siellä lähes mahdottomaksi. Lopulta hän päätti lähteä Saksaan. Tuskin hän oli poistunut Ranskasta, kun myrsky puhkesi. Ranskan uskonpuhdistajat päät-tivät iskeä Rooman taikauskoisia käsityksiä vastaan niin rohkeasti, että koko

kansakunta heräisi. Eräänä yönä asetettiin kaikkialle Ranskaan messua vastusta-via julisteita. Tämä innokas mutta harkitsematon teko antoi Rooman kannattajille tekosyyntä vaatien "harhaop-pisten" hävittämistä valtaistuinta ja kansakunnan rauhaa uhkaavina kiihottajina. ST 147.1

Yksi julisteista oli kiinnitetty kuninkaan makuu-huoneen oveen. Tämä ennenkuulumaton röyhkeys herätti kuninkaan vihan. Hän ilmaisi raivonsa kauhis-tuttavin sanoin: "Ottakaa

erotuksetta kiinni kaikki, joita epäillään luterilaisesta harhaopista. Minä aion hävittää heidät kaikki.” Kuningas oli päättänyt aset-tua kokonaan Rooman puolelle. ST 147.2

Eräs köyhä puhdistetun uskon kannattaja, jolla oli ollut tapana kutsua uskovia salaisiin kokouksiin, pidätettiin ja määrättiin välittömän roviolla polttamisen uhalla opastamaan paavin salainen asiamies kaupun-gin jokaisen protestantin kotiin. Liekkien pelko voitti, ja hän suostui kavaltamaan

veljensä. Kuninkaan salapoliisi Morin kiersi petturin kanssa hitaasti ja äänettömästi kaupungin katuja. Kun he saapuivat luterilaisen talon eteen, petturi antoi merkin, mutta sanaakaan ei lausuttu. Kulkue pysähtyi, taloon hyökättiin, perhe raahattiin ulos ja pantiin kahleisiin, minkä jälkeen kammottava kulkue lähti etsimään uusia uhreja. “Morin pani koko kaupungin vapise-maan. - Se oli hirmuvallan aikaa.” ST 147.3

Uhrit surmattiin julmasti kiduttamalla. Oli annettu nimenomainen määräys pitää tuli heikkona heidän kärsimystensä pitkittämiseksi. Mutta he kuolivat voit-tajina. Heidän uskollisuutensa ei horjunut, heidän rauhansa ei häiriintynyt. Vainoojat tunsivat kärsi-neensä tappion. "Koko Pariisi sai nähdä, millaisen muutoksen uudet käsitykset voivat saada aikaan ihmisissä. Mikään saarnatuoli ei vetänyt vertoja marttyyrin roviolle. Tyyni ilo, joka valaisi näiden ihmisten kasvot matkalla

teloituspaikalle - vetosi
vastaan-sanomattoman
kaunopuheisesti evankeliumin
puo-lesta.” ST 148.1

Protestantteja syytettiin
katolilaisten joukkomurhan,
hallituksen kaatamisen ja
kuninkaan murhan
suunnittelusta. Väitteiden tueksi
ei voitu esittää pie-nintäkään
todistetta. Viattomiin
protestantteihin koh-distuneet
julmuudet eivät jääneet
rankaisematta vaan tuottivat
satoja vuosia myöhemmin
kuninkaalle, hal-litukselle ja

alamaisille juuri sen turmion, jota syyttäjät olivat ennustaneet.

Mutta sen panivat toimeen uskottomat ja paavilaiset itse.

Protestantismien

tukahduttaminen syöksisi

Ranskan näihin hirvittäviin

on-nettomuuksiin. ST 148.2

Kaikki yhteiskuntaluokat olivat nyt epäluulon ja kauhun vallassa.

Sadoittain ihmisiä lähti Pariisista

vapaaehtoiseen maanpakoon, ja

näin monet ensimmäisen kerran

paljastivat olevansa puhdistetun

uskon suosijoita. Paavin

kannattajat hämmästyivät

aja-tellessaan “kerettiläisiä”, joita he olivat tietämättään suvainneet. ST 148.3

Frans I oli koonnut hoviinsa oppineita miehiä kaikista maista. Mutta nyt, halutessaan hävittää kerettiläisyyden, tämä tieteiden suojelija kielsi painotyön kaikkialla Ranskassa! Frans I on yksi niistä monista historiallisista esimerkeistä, jotka osoittavat, ettei älyllinen sivistys suojaa uskonnolliselta suvaitsemattomuudelta ja vainolta. ST 149.1

Papit vaativat, että taivasta
loukannut messun
tuo-mitseminen pitäisi sovittaa
verellä. Tämä kauhistutta-va
rituaali oli määrä suorittaa 21.
tammikuuta 1535. Jokaisen oven
edessä paloi soihtu “pyhän
sakramen-tin” kunniaksi. Ennen
aamunkoittoa muodostettiin
kulkue kuninkaan palatsin luona.
ST 149.2

“Pariisin piispa kanto
ehtoollisleipää upean
kunniakatoksen alla, jota neljä
ylhäistä ruhtinasta kannatteli. -
Ehtoollisleivän jäljessä kulki

kuningas - Frans I ilman kruunua ja kuninkaan viittaa.” Jokaisen alttarin edessä hän kumartui nöyrästi, ei omaa sieluaan saastuttavien paheiden ja käsiään tahraavan viattoman veren vuoksi, vaan niiden alamaistensa “kuolemansynnin” vuoksi, jotka olivat uskaltaneet tuomita messun. ST 149.3

Piispan palatsin suuressa salissa hallitsija piti puheen ja valitti liikuttavan kaunopuheisin sanoin kan-sakuntaa kohdannutta “rikosta, häväistystä, surun ja häpeän päivää”. Hän kehotti

jokaista uskollista ala-maista
avustamaan Ranskaa uhkaavan
vaarallisen “harhaoppisuuden”
hävittämisessä. Kyyneleet
tukahduttivat hänen äänensä, ja
kaikki läsnäolijat itkivät
vakuuttaen yksimielisesti: “Me
tahdomme elää ja kuolla
katolisen uskon puolesta!” ST
149.4

Jumalan armo oli ilmestynyt,
mutta Ranska oli kääntynyt pois
ja valinnut mieluummin
pimeyden kuin valon.

Ranskalaiset olivat kutsuneet
pahan hyväksi ja hyvän pahaksi,

ja niin he olivat joutuneet tahallisen itsepetoksen uhriksi. He olivat tietten tahtoen hylänneet valon, joka olisi voinut pelastaa heidät petoksesta ja tahraamasta käsiään vereen. ST 149.5

Jälleen muodostettiin kulkue.

“Lyhyen matkan päähän toisistaan oli pystytetty rovioita, joilla tietyt protestanttiset kristityt oli määrä polttaa elävältä. Oli sovittu, että risukimput sytytettäisiin heti kun kunin-gas lähestyi ja että kulkue pysähtyisi seuraamaan teloitusta.” Uhrit eivät epäröineet. Kun erästä

ke-hotettiin peruuttamaan, hän vastasi: “Uskon vain siihen, mitä profeetat ja apostolit muinoin saarnasivat ja mihin koko pyhien joukko uskoi. Luotan Jumalaan, joka pystyy vastustamaan kaikkia helvetin voimia.” ST 150.1

Palatsin luona väkijoukko hajaantui. Kuningas ja prelaatit poistuivat onnitellen itseään siitä, että työ jatkuisi kunnes “harhaoppisuus” oli kokonaan hävitetty. ST 150.2

Ranskan torjuma rauhan evankeliumi tultaisiin hävittämään liiankin

perusteellisesti, ja seuraukset olisivat hirvittäviä. 21.

tammikuuta 1793 Pariisin ka-duilla nähtiin toinen kulkue. “Jälleen kuningas oli huomion keskipisteessä; jälleen oli meteliä ja huutoja; jälleen vaadittiin lisää uhreja; jälleen nähtiin synkkiä teloituslavoja ja jälleen päivän tapahtumat päättyivät hirvittäviin teloituksiin.

Vangitsijoitaan ja pyöveleitään vastaan kamppaileva Ludvig XVI raahattiin mestauspölkylle ja pidettiin siinä väkisin, kunnes kirves oli pudonnut ja hänen

irronnut päänsä vieri lavalle.”

Saman paikan lähistöllä tapettiin giljotiinilla kaksituhatta kahdeksansataa ihmistä. ST 150.3

Uskonpuhdistus oli antanut maailmalle avoimen Raamatun. Ääretön rakkaus oli paljastanut ihmisille taivaan periaatteet. Kun Ranska torjui taivaan lahjan, se kylvi tuhon siemenet. Syyn ja seurauksen laki johti väistämättä vallankumoukseen ja hirmuvallan aikaan. ST 150.4

Rohkea ja innokas Farel oli joutunut pakenemaan synnyinmaastaan Sveitsiin.

Kuitenkin hän vaikutti yhä merkittävästi Ranskan uskonpuhdistukseen. Muiden maanpakolaisten avustamana hän käänsi saksalaisten uskonpuhdistajien kirjoituksia ranskaksi, ja niitä samoin kuin ranskankielistä Raamattua painettiin suuria määriä.

Kirjaevankelistat myivät näitä teoksia laajalti Ranskassa. ST 151.1

Farel aloitti työnsä Sveitsissä vaatimattomana kou-lumestarina ja opetti varovasti Raamatun totuuksia. Jotkut uskoivat, mutta

papit yrittivät estää hänen työnsä ja kiihottivat taikauskoista kansaa vastusta-maan sitä. "Tämä ei voi olla Kristuksen evankeliumia", papit väittivät, "koska sen saarnaaminen ei tuo rauhaa vaan sodan." ST 151.2

Kylästä kylään hän kiersi nälkäisenä, kylmissään ja väsyneenä. Joka paikassa hänen henkensä oli vaarassa. Hän saamasi toreilla, kirkoissa ja joskus tuomio-kirkkojenkin saarnatuoleissa. Useammin kuin kerran hänet piestiin henkihieveriin. Mutta hän ei

antanut periksi. Kerran toisensa jälkeen hän näki paavilaisuuden linnoituksina toimineiden kylien ja kaupunkien avaavan porttinsa evankeliumille. ST 151.3

Farel oli halunnut pystyttää protestanttien lipun Geneveen. Jos tämä kaupunki voitettaisiin, se muodostaisi uskonpuhdistuksen keskuksen Ranskassa, Sveitsissä ja Italiassa. Monet ympäröivistä kaupungeista ja kylistä oli voitettu. ST 151.4

Yksi ainoa seuralainen mukanaan hän saapui Ge-neveen. Mutta hän

sai pitää vain kaksi saamaa. Papit kutsuivat hänet kirkkoneuvoston kokoukseen ja tulivat paikalle aseet kätkettyinä vaatteiden alle, sillä he olivat päättäneet riistää hänen henkensä. Hurjistunut väkijoukko kokoontui varmistamaan hänen kuolemansa siltä varalta, että hän pääsisi pakoon kirkko-neuvostoa. Viranomaisten ja aseistetun joukon läsnäolo pelasti kuitenkin hänen henkensä. Varhain seuraavana aamuna hänet vietiin järven yli turvaan. Näin päättyi

hänen ensimmäinen yrityksensä
evankelioida Geneve. ST 151.5

Seuraavaan yritykseen valittiin
alhaisempi välikap-pale - niin
vaatimattoman näköinen nuori
mies, että uskonpuhdistuksen
ystäviksi tunnustautuneetkin
kohtelivat häntä kylmästi. Mutta
mitä hänenlaisensa voisi tehdä
siellä, missä Farel oli torjuttu?

“Mikä maailmassa on hulluutta,
sen Jumala valitsi saattaakseen
viisaat häpeään.” ST 152.1

Froment aloitti työnsä
koulumestarina. Lapset kertoivat
kotoaan totuuksista, joita hän

opetti koulussa. Pian vanhemmat tulivat kuulemaan raamatunselityksiä. Uusia testamentteja ja kirjasia levitettiin avoimesti. Jonkin ajan kuluttua myös tämä työntekijä joutui pakenemaan, mutta hänen opettamansa totuudet olivat juurtuneet ihmisten mieleen. Uskonpuhdistus oli pantu alulle. Saarnaajat palasivat, ja lopulta Genevessä aloitettiin protestanttiset jumalanpalvelukset. ST 152.2 Kaupunki oli jo ilmoittanut olevansa uskonpuhdistuksen

puolella, kun Calvin astui sen porteista sisään. Hän oli matkalla Baseliin, mutta joutuikin kiertämään Geneven kautta. ST 152.3

Tässä vierailussa Farel näki Jumalan käden. Vaikka Geneve oli ottanut vastaan puhdistetun uskon, uudestisyntymisen saa sydämessä aikaan Pyhä Henki, eivät neuvostojen päätökset.

Geneven väki oli kyllä torjunut Rooman arvovallan mutta ei ollut yhtä valmis luopumaan paheista, jotka olivat kukoistaneet sen hallitessa. ST 152.4

Jumalan nimessä Farel pyysi hartaasti nuorta evan-keelistaa jäämään työhön. Calvin säikähti. Häntä pelotti ryhtyä tekemisiin rohkeiden ja vieläpä väkivaltais-ten geneveläisten kanssa. Hän halusi löytää rauhalli-sen opiskelupaikan ja sieltä käsin opettaa ja rakentaa seurakuntia kirjapainon välityksellä. Mutta hän ei uskaltanut kieltäytyä. Hänestä tuntui, “että Jumalan käsi ojentui alas taivaasta, tarttui häneen ja naulitsi hänet peruuttamattomasti paikkaan,

mistä hän niin kiihkeästi halusi lähteä”. ST 152.5

Paavin kiroukset jylsivät Geneveä vastaan. Miten tämä pieni kaupunki voisi vastustaa voimakasta pappisvaltaa, joka oli pakottanut kuninkaat ja keisarit alistumaan? ST 153.1

Uskonpuhdistuksen ensimmäiset voitot olivat ta-kanapäin, ja Rooma kokosi uusia joukkoja sen tu-hoamiseksi. Perustettiin jesuiittaveljestö, paavinkirkon puolustajista julmin, häikäilemättömin ja mahta-vin. Jesuiitat eivät piitanneet

luonnollisen kiintymyk-sen
vaatimuksista ja omantunnon
äänestä eivätkä tunnustaneet
muita sääntöjä ja siteitä kuin
oman järjestönsä antamat. (Katso
liitettä.) ST 153.2

Kristuksen evankeliumi oli
tehnyt kannattajansa kykeneviksi
kohtaamaan kärsimyksiä,
sietämään kyl-mää, nälkää,
raadantaa ja köyhyyttä,
korottamaan totuutta
piinapenkistä, vankityrmästä ja
polttoroviosta välittämättä.
Jesuiittojen oppi teki
kannattajansa niin fanaattisiksi,

että he pystyivät kohtaamaan
sa-manlaisia vaaroja ja
vastustamaan totuuden voimaa
kaikilla petoksen aseilla. Mikään
rikos ei ollut heille liian suuri, ei
mikään petos liian alhainen, eikä
mikään valepuku liian
vastenmielinen. Heidän vakaa
aikomuksensa oli tuhota
protestantismi ja palauttaa
paavin ylivalta. ST 153.3

He vierailivat vankiloissa ja
sairaaloissa, auttoivat sairaita ja
köyhiä ja käyttivät Jeesuksen
pyhää nimeä, hänen, joka vaelsi
ympäri ja teki hyvää. Mutta

moit-teeton ulkokuori kätki usein
alleen rikollisia ja vaaral-lisia
aikeita. ST 153.4

Järjestön peruseriaatteita oli,
että tarkoitus pyhit-tää keinot.
Valehtelu, varkaus, väärä vala ja
salamurha olivat suositeltavia,
kun ne palvelivat kirkon etua.
Jesuiitat soluttautuivat valtion
virkoihin, etenivät kuninkaiden
neuvonantajiksi ja vaikuttivat
kansakuntien politiikkaan. He
ryhtyivät palvelijoiksi
vakoillakseen isäntiään. He
perustivat oppikouluja ruhtinaille
ja aatelisille ja kouluja rahvaalle.

Protestanttisten van-hempien lapsia houkuteltiin noudattamaan paavinkirkon rituaaleja. Näin pojat kavalsivat vapauden, jonka puolesta isät olivat ponnistelleet ja uhrautuneet. Mihin tahansa jesuiitat menivät, siellä paavikunnan asema elpyi. ST 154.1

Heidän valtansa lisäämiseksi julkaistiin bulla, joka vakiinnutti uudelleen inkvisition. Paavilliset hallitsijat käynnistivät jälleen tämän kammottavan tuomiois-tuimen toiminnan, ja salaisissa vankityrmissä tehtiin

taas julmuuksia, jotka ovat liian kammottavia päivän-valoon tuotaviksi. Monissa maissa tuhannet kansan parhaimmiston kuuluvat, kaikkein älykkäimmät ja oppineimmat, surmattiin tai ajettiin maanpakoon. (Katso liitettä.) ST 154.2

Sellaisia keinoja Rooma käytti tukahduttaakseen us-konpuhdistuksen valon ja palauttaakseen pimeän keskiajan tietämättömyyden ja taikauskon. Mutta Ju-malan siunausten ja niiden jalojen miesten ponnistus-ten avulla, jotka hän

kutsui Lutherin seuraajiksi,
pro-testantismi ei kärsinyt
tappiota. Sen voima ei ollut
riippuvainen ruhtinaiden aseista.

Vähäpätöisimmistä ja
heikoimmista kansoista tuli sen
linnakkeita. Pieni Geneve,
Espanjan tyranniaa vastaan
taisteleva Hollanti ja kylmä, karu
Ruotsi saavuttivat voittoja
uskonpuh-distukselle. ST 154.3

Lähes kolmekymmentä vuotta
Calvin työskenteli Genevessä
vahvistaakseen uskonpuhdistusta
kaikkialla Euroopassa. Vaikka
hänen menettelytapansa ja

oppinsa eivät olleet virheettömiä,
hän levitti tärkeitä totuuksia,
puolusti protestantismia
paavinkirkon uutta nousua
vastaan ja edisti yksinkertaisia ja
puhtaita elämäntapoja
reformoiduissa seurakunnissa. ST
155.1

Genevestä lähetettiin julkaisuja ja
opettajia levittä-mään
puhdistettua oppia. Sieltä
kaikkien maiden vainotut
odottivat neuvoja ja rohkaisua.
Calvinin kau-punki tuli koko
läntisen Euroopan vainottujen
uskon-puhdistajien

turvapaikaksi. He olivat
tervetulleita ja heistä pidettiin
hyvää huolta. Löydettyään uuden
kodin he siunasivat sitä
taidoillaan, oppineisuudellaan ja
hurskaudellaan. Urhea
skottilainen uskonpuhdistaja
John Knox, monet englantilaiset
puritaanit, Hollannin ja Espanjan
protestantit sekä Ranskan
hugenotit veivät Genevestä
totuuden soihdun valaisemaan
synnyinmaansa pimeyttä. ST
155.2

13.—Alankomaat ja Skandinavia

Alankomaissa paavin tyrannia herätti varhain vastustusta. Seitsemänsataa vuotta ennen Lutheria kaksi piispaa, jotka erään lähetystön jäseninä Roomassa käydessään olivat oppineet tuntemaan “pyhän istuimen” todellisen luonteen, esittivät paavia vastaan rohkeita syytöksiä: “Sinä asetut Jumalan temppeliin. Et ole lampaille paimen vaan susi. - Sinun tulisi olla palvelijoiden palvelija, kuten sinä itseäsi nimität, mutta

pyritkin herrojen herraksi. - Sinä
teet Jumalan käskyt
halveksituiksi. “ ST 156.1

Vuosisadasta toiseen nousi
henkilöitä, jotka toisti-vat tämän
vastalauseen. Valdolaisten
Raamatun he käänsivät hollannin
kielelle ja totesivat, “että se oli
erittäin hyödyllinen: ei piloja, ei
satuja, ei joutavuuksia, ei
valheita, vaan ainoastaan
totuuden sanoja”. Näin
kirjoittivat ikivanhan uskon
ystävät kahdennellatoista
vuosisadalla. ST 156.2

Sitten alkoivat paavilliset vainot, mutta uskovien määrä kasvoi jatkuvasti. He julistivat, että Raamattu on ainoa erehtymätön auktoriteetti uskonasioissa ja että "ihmisiä ei tule pakottaa uskomaan, vaan heidät on voitettava saaman avulla". ST 156.3

Lutherin opetukset tavoittivat Alankomaissa vil-pittömiä ja uskollisia miehiä, jotka ryhtyivät saarnaamaan evankeliumia.

Menno Simons, joka oli kasvatettu roomalaiskatolilaiseksi ja vihitty

papiksi, ei tuntenut lainkaan Raamattua eikä harhaopin pelosta suostunut edes lukemaan sitä. Hän yritti vaientaa omantunnon äänen kevytmielisellä elämällä, mutta turhaan. Jonkin ajan kuluttua hän ryhtyi tutkimaan Uutta testamenttia, joka yhdessä Lutherin kirjoitusten kanssa sai hänet ottamaan vastaan puhdistetun uskon. ST 156.4

Pian tämän jälkeen Menno näki miten eräs mies tapettiin, koska hän oli antanut kastaan itsensä uudelleen. Tämä sai hänet

tutkimaan, mitä Raamattu sanoi lapsikasteesta. Hän havaitsi, että kasteen ehtona oli katumus ja usko. ST 157.1

Menno erosi paavinkirkosta ja omistautui löytä-miensä totuuksien opettamiseen. Sekä Saksassa että Alankomaissa esiintyi kiihkoilijoita, jotka rikkoivat järjestystä, käyttäytyivät sopimattomasti ja valmisteli-vat kapinaa. Menno vastusti ankarasti intoilijoiden vääriä oppeja ja juonia. Kahdenkymmenenviiden vuoden ajan hän kierteli Alankomaissa ja

PohjoisSaksassa. Hän ulotti vaikutuksensa laajalle ja havain-nollisti opetuksiaan omalla elämällään. Hän oli rehel-linen mies, nöyrä ja vaatimaton, vilpitön ja innokas. Suuri joukko kääntyi hänen työnsä tuloksena. ST 157.2

Saksassa Kaarle V oli kieltänyt uskonpuhdistuksen, mutta ruhtinaat vastustivat hänen tyranniuttaan. Alankomaissa hänen valtansa oli suurempi. Vainojulistukset seurasivat nopeasti toisiaan. Raamatun luke-minen, kuuleminen tai

saarnaaminen, Jumalan
rukoukseen yksinäisyydessä,
kieltäytyminen
kuvainpalvonnasta ja virsien
laulaminen olivat kuolemalla
rangaistavia rikoksia. Tuhannet
kuolivat Kaarlen ja Filip II:n
hallituskaudella. ST 157.3

Kerran tuotiin inkvisiittorien
eteen kokonainen perhe, jota
syytettiin messun
laiminlyömisestä ja
jumalanpalveluksen pitämisestä
kotona. Nuorin poika vastasi:
"Me polvistumme ja rukoilemme,
että Jumala valaisisi mielemme ja

antaisi anteeksi syntimme.
Rukoilemme hallitsijamme
puolesta, että hänen
hallituksensa olisi
menestyksenkäs ja elämänsä
onnellinen. Rukoilemme
viranomaisien puolesta, että
Jumala varjelisi heidät. ” Isä ja
yksi pojista tuomittiin
polttoroviolle. ST 157.4

Miesten lisäksi naiset ja tytöt
osoittivat peräänantamatonta
rohkeutta. ”Vaimoilla oli tapana
seisoa polttorovion vieressä ja
kuiskailla tulessa kärsivälle
puolisolleen lohduttavia sanoja

tai laulaa rohkaisevia virsiä.”

“Kun nuoria tyttöjä haudattiin elävältä, he kävivät pitkälleen kuin olisivat menneet huoneeseensa levolle.

Mestauslavalle ja tuleen he astuivat parhaissa vaatteissaan ikään kuin olisivat menossa häihinsä.” ST 158.1

Vaino lisäsi totuuden todistajien lukumäärää. Vuodesta toiseen hallitsija jatkoi julmuuksiaan, mutta turhaan. Lopulta Vilhelm Oranialainen antoi Hollannille vapauden palvella Jumalaa. ST 158.2

Pohjoismaihin evankeliumi tuli
rauhallisesti. Wittenbergistä
kotiin palaavat opiskelijat toivat
puhdistetun uskon
Skandinaviaan. Myös Lutherin
kirjoitukset le-vittivät valoa.
Pohjolan karaistunut kansa
kääntyi pois Rooman
turmeluksesta ja taikauskosta
ottaakseen vastaan Raamatun
elähdyttävät totuudet. ST 158.3

Tausen, "Tanskan
uskonpuhdistaja", osoitti jo
var-hain lapsena suurta
älykkyyttä ja meni luostariin.
Kävi ilmi, että hänellä oli lahjoja,

jotka lupasivat hyvää palvelusta kirkolle. Nuori ylioppilas sai valita mieleisensä yliopiston Saksasta tai Alankomaista. Ehtoja oli vain yksi: hän ei saisi mennä Wittenbergiin panemaan itseään alttiiksi harhaopin vaaroille. ST 158.4

Tausen meni Kölniin, joka oli paavilaisuuden tukikohtia. Siellä hän kyllästyi pian. Siihen aikaan hän luki mielellään Lutherin kirjoituksia ja halusi saada uskonpuhdistajalta henkilökohtaista opetusta. Mutta silloin hän saattaisi menettää

priorin tuen. Hän teki ratkai
sensa nopeasti ja siirtyi
opiskelijaksi Wittenbergiin. ST
158.5

Palattuaan Tanskaan hän ei
paljastanut salaisuut-taan, mutta
pyrki johtamaan toverinsa
puhtaampaan uskoon. Hän avasi
Raamatun ja saamasi heille
Kristusta syntisen ainoana
pelastuksen toivona. Piori
raivostui, sillä hän oli toivonut
Tausenista Rooman puolustajaa.
Hänet lähetettiin toiseen
luostariin ja suljettiin
kammioonsa. Kalterien läpi hän

välitti tovereilleen tiedon totuudesta. Jos tanskalaiset isät olisivat hallinneet kirkon menettelytavat harhaoppisia kohtaan, Tausenin ääntä ei olisi enää koskaan kuultu, mutta sen sijaan että he olisivat sulkeneet hänet maanalaiseen vankiluolaan, he karkottivat hänet luostarista.

ST 159.1

Äskettäin annettu kuninkaallinen julistus tarjosi suojan uuden opin julistajille. Kirkot avattiin hänelle, ja kansaa tulvi kuuntelemaan.

Tanskankielinen Uusi testamentti levisi laajalle. Pyrkimykset työn

lopettamiseksi vain edistivät sitä,
ja ennen pitkää Tanska ilmoitti
ottaneensa vastaan puhdistetun
uskon. ST 159.2

Myös nuoret ruotsalaiset veivät
Wittenbergistä elämän vettä
maanmiehilleen. Ruotsin
uskonpuhdistuksen johtajat
Olaus ja Laurentius Petri
opiskelivat Lutherin ja
Melanchthonin johdolla. Suuren
uskonpuhdistajan tavoin Olaus
herätti kansan
kaunopuheisuudellaan, kun taas
Laurentius oli Melanchthonin
tavoin harkitseva ja rauhallinen.

Molemmat olivat järkky-mättömän rohkeita. Katoliset papit kiihottivat tietä-mätöntä ja taikauskoista kansaa, ja Olaus Petri oli useita kertoja menettää henkensä. Mutta näitä uudis-tajia suojeli kuningas, joka kannatti uskonpuhdistusta ja otti mielihyvin vastaan heidän apunsa taistelussa Roomaa vastaan. ST 159.3

Ruotsin hallitsijan ja johtavien miesten edessä Olaus Petri puolusti taitavasti puhdistettua uskoa. Hän totesi, että kirkkoisien opetukset tulee hyväksyä vain

silloin kun ne ovat sopusoinnussa Raamatun kanssa ja että uskon keskeiset opinkohdat on esitetty Raamatussa niin selvästi, että kaikki voivat ne ymmärtää. ST 159.4

Tämä taistelu osoittaa meille, “millaisia uskonpuh-distajien armeijan sotilaat olivat. He eivät olleet oppi-mattomia, hurmahenkisiä, meluisia rettelöitsijöitä - kaukana siitä. He olivat miehiä, jotka olivat tutkineet Jumalan sanaa ja osasivat käyttää Raamatun tarjoamia aseita. - He olivat

tutkijoita ja teologeja, miehiä, jotka hallitsivat perusteellisesti koko evankeliumin totuuden järjestelmän ja voittivat helposti skolastiset saivartelijat ja Rooman korkeat kirkonmiehet.” ST 160.1

Ruotsin kuningas otti vastaan protestanttisen us-kon, ja valtiopäivät ilmoittivat tukevansa sitä. Kuninkaan pyynnöstä Petrin veljekset ottivat tehtäväkseen koko Raamatun kääntämisen. Valtiopäivät määräsi-vät, että sananjulistajien oli kaikkialla maassa selitettä-vä Raamattua ja

että koululaiset tuli opettaa
lukemaan sitä. ST 160.2

Rooman sorrosta vapautunut
kansakunta saavutti sellaisen
mahdin ja suuruuden, mitä sillä
ei ollut koskaan ollut. Sata vuotta
myöhemmin tämä siihen asti
heikko kansa tuli - ainoana
Euroopan maana - Saksan avuksi
kauhistuttavassa
kolmikymmenvuoti-sessa
sodassa. Koko Pohjois-Eurooppa
näytti joutuvan uudelleen
Rooman hirmuvallan alle.
Ruotsin so-tajoukot auttoivat
Saksaa voittamaan protestanteille

uskonnonvapauden ja
palauttamaan
omantunnonva-pauden niihin
maihin, jotka olivat ottaneet
vastaan uskonpuhdistuksen. ST
160.3

14.—Valo leviää Britanniassa

Samaan aikaan kun Luther avasi suljetun Raamatun Saksan kansalle, Jumalan Henki kannusti Tyndalea tekemään samoin Englannissa. Wycliffin Raamattu oli käännetty latinalaisesta tekstistä, jossa oli paljon virheitä. Käsin kirjoitetut jäljennökset olivat niin kalliita, että niiden levikki oli vähäinen. ST 161.1

Vuonna 1516 painettiin Uusi testamentti ensimmäisen kerran alkuperäisellä kreikan kielellä. Monet aikaisempien jäljennösten

virheistä korjattiin ja tekstin
ajatus ilmaistiin selkeämmin.
Tämä johti monet sivistyneet
tuntemaan paremmin totuuden ja
antoi uskonpuhdistukselle uutta
vauhtia. Suurin osa tavallisesta
kansasta oli kuitenkin vailla
Jumalan sanaa. Tyndale päättäisi
Wycliffin työn antamalla
Raamatun maanmiehilleen. ST
161.2

Hän saarnasi vakaumustaan
pelottomasti. Paavilaisten
väitteeseen, että kirkko oli
antanut Raamatun ja että kirkko
yksin pystyi selittämään sitä,

Tyndale vastasi: “Te ette suinkaan antaneet meille Raamattua vaan päinvastoin olette kätkeneet sen meiltä. Te poltatte sen opettajat, ja jos voisitte, polttaisitte itse Raamatunkin.” ST 161.3

Tyndalen julistus herätti suurta mielenkiintoa. Mutta papit yrittivät mitätöidä hänen työnsä. “Mitä on tehtävä?” hän huudahti. “En voi olla kaikkialla. Oi jospa kristityillä olisi Raamattu omalla kielellään, niin he pystyisivät itse vastustamaan näitä saivartelijoita. Ilman Raamattua on mahdotonta

juurruttaa maalli-koita
totuuteen.” ST 161.4

Uusi suunnitelma valtasi nyt
hänen mielensä. “Eikö
evankeliumin tulisi puhua
keskuudessamme englannin
kieltä? - Pitääkö kirkolla olla
keskipäivällä vähemmän valoa
kuin
aamunkoitteessa?-Kristittyjen on
luettava Raamattua
äidinkielellään.” Vain
Raama-tusta ihmiset löytäisivät
totuuden. ST 162.1

Hänen kanssaan kiistelevä
oppinut katolilainen huudahti:

“Meidän on parempi olla ilman Jumalan lakeja kuin ilman paavin lakeja.” Tyndale vastasi: “Minä uhmaan paavia ja kaikkia hänen lakejaan. Ja jos Jumala antaa minun elää, niin muutaman vuoden kuluttua saan aikaan sen, että auraa ohjaava poika tuntee Raamatun paremmin kuin sinä.”
ST 162.2

Vainottuna Tyndale joutui lähtemään kodistaan. Hän meni Lontooseen ja sai työskennellä siellä jonkin aikaa rauhassa. Mutta sitten paavin kannattajat pakottivat hänet jälleen

pakenemaan. Koko Englanti näytti olevan häntä vastaan. Saksassa hän aloitti englanninkielisen Uuden testamentin painamisen. Kun häntä kiellettiin painamasta yhdessä kaupungissa, hän siirtyi toiseen. Lopulta hän meni Wormsiin, missä Luther oli joitakin vuosia aikaisemmin puolustanut evankeliumia valtiopäivillä. Tuossa kaupungissa oli paljon uskonpuhdistuksen ystäviä. Pian valmistui kolmetu-hatta Uutta

testamenttia, ja samana vuonna ilmestyi toinen painos. ST 162.3

Jumalan sana kuljetettiin salaa Lontooseen ja se levisi ympäri maan. Paavin kannattajat yrittivät turhaan tukahduttaa totuuden.

Durhamin piispa osti erään kirjakauppiaan koko raamattuvaraston tuhotakseen, sillä hän luuli siitä koituvan työlle haittaa. Mutta näin saaduilla rahoilla ostettiin tarvikkeita uutta ja parempaa painosta varten. Kun Tyndale otettiin myöhemmin vangiksi, hänet luvattiin vapauttaa, jos hän

paljastaisi niiden nimet, jotka auttoivat häntä Raamattujen kustantamisessa. Hän vastasi, että Durhamin piispa oli tehnyt enemmän kuin kukaan muu maksamalla suuren summan varastoon jääneistä kirjoista. ST 162.4

Tyndale todisti lopuksi uskostaan marttyyrikuolemalla, mutta hänen valmistamansa aseet tekivät muut kykeneviksi jatkamaan taistelua vuosisatojen halki meidän päiviimme saakka. ST 163.1

Latimer totesi saarnatuolissa, että Raamattua tulisi lukea kansan kielellä. “Älkäämme poiketko syrjäpoluille, vaan antakaamme Jumalan sanan ohjata meitä.

Älkäämme kulkeko - esi-isiemme jäljessä tai tavoitelko mitä he tavoittelivat, vaan mitä heidän olisi pitänyt tavoitella.” ST 163.2

Englannin uskonpuhdistuksen johtajat Barnes, Frith, Ridley ja Cranmer olivat oppineita miehiä, joiden intoa ja hurskautta arvostettiin suuresti Rooman kirkossa. Opittuaan tuntemaan “pyhän istuimen” erehdykset he

ryhtyivät vastustamaan
paavinvaltaa. ST 163.3

Näiden uskopuhdistajien
johtavana periaatteena - jota
myös valdolaiset, Wycliff, Hus,
Luther, Zwingli ja heidän
toverinsa puolustivat - oli
Raamatun erehtymätön
arvovalta. Sen opetuksella he
koettelivat kaikki opit ja väitteet.
Usko Jumalan sanaan antoi näille
pyhille miehille voimaa, kun he
heittivät henkensä polttoroviolla.
"Ole rohkealla mielellä", Latimer
huudahti marttyyritoverilleen,
kun liekit olivat vaientamaisillaan

heidän äänensä. “Me sytytämme tänään Jumalan armon avulla Englannissa kynttilän, jota ei koskaan sammuteta.” ST 163.4

Satoja vuosia sen jälkeen kun Englannin seurakunnat alistuivat Rooman valtaan, Skotlannin seurakunnat säilyttivät vapautensa. Mutta kahdennellatoista vuosisadalla paavinkirkko pääsi valtaan, ja pimeys oli synkempi kuin missään muualla. Mutta pimeyden keskellä näkyi valonsäteitä. Lollardit, jotka tulivat Englannista mukanaan

Raamattu ja Wycliffin opetukset, tekivät paljon evankeliumin tuntemuksen säilyttämi-seksi. Uskonpuhdistuksen alkaessa tulivat Lutherin kirjoitukset ja Tyndalen englanninkielinen Uusi testa-mentti. Nämä sanansaattajat kulkivat äänettömästi yli vuorten ja laaksojen, sytyttivät uuteen loimuun totuu-den soihdun, joka oli lähes sammunut, ja tekivät tyhjäksi neljäsataa vuotta kestäneet sortotoimet. ST 163.5

Äkkiä paavinkirkon johtajat tajusivat vaaran ja veivät polttorviolle muutamia

Skotlannin jaloimmista pojista.
Nämä kuolevat todistajat
innoittivat kaik-kialla maassa
ihmisiä ponnistelemaan
määrätietoisesti Rooman
kahleiden katkaisemiseksi. ST
164.1

Hamilton, Wishart ja suuri
joukko vähemmän tunnet-tuja
opetuslapsia antoivat henkensä
polttoroviolla. Mutta Wishartin
palavan rovion ääreltä tuli mies,
jota liekit eivät vaientsisi, mies,
joka Jumalan avulla antaisi
paaviudelle kuoliniskun
Skotlannissa. ST 164.2

John Knox kääntyi pois kirkon perimätiedosta ja alkoi etsiä ravintoa Jumalan sanan totuuksista. Wishartin opetukset lujittivat hänen päätöstään hylätä Rooma ja liittyä vainottuihin uskonpuhdistajiin. ST 164.3

Kun toverit kannustivat häntä saarnaamaan, hän kavahti siihen liittyvää vastuuta. Vasta päiväkausien ankaran sisäisen taistelun jälkeen hän suostui. Heti tämän jälkeen hän tarttui toimeen päättävästi ja rohkeasti. Tämä vilpitön uskonpuhdistaja ei pelännyt ihmisiä. Kun Knox

vietiin Skotlannin kuningattaren eteen, häntä ei voitettu ystävällisyydellä, eikä hän säikähtänyt uhkauksia. Kuningatar väitti hänen yllyttäneen ihmisiä ottamaan vastaan valtion kieltämän uskonnon ja rikkoneen siten Jumalan käskyä, jonka mukaan alamaisten on toteltava hallitsijoitaan. Knox vastasi lujasti: “Jos kaikilla Aabrahamin jälkeläisillä olisi ollut sama uskonto kuin faraolla, jonka alamaisia he pitkään olivat, mitä uskontoa maailmassa olisi ollut?”

Tai jos kaikilla apostolien ajan ihmisillä olisi ollut Rooman keisarien uskonto, mitä uskontoa silloin olisi ollut maan päällä?”

ST 164.4

Maria sanoi: “Te selitätte Raamattua yhdellä tavalla ja he [roomalaiskatolilaiset] selittävät sitä toisella tavalla. Ketä minun tulee uskoa, ja kuka on tuomari?”

ST 165.1

“Teidän on uskottava Jumalaa, joka puhuu selvästi sanassaan”, uskonpuhdistaja vastasi. -

“Jumalan sana on selkeää. Jos jokin kohta vaikuttaa epäselvältä,

Pyhä Henki, joka ei koskaan ole ristiriidassa itsensä kanssa, selittää asian tarkemmin muissa paikoissa.” ST 165.2

Järkkymättömällä rohkeudella peloton uskonpuh-distaja ajoi asiaansa henkensä kaupalla, kunnes Skot-lanti vapautui paavinvallasta. ST 165.3

Englannissa protestantismiin vahvistaminen val-tionuskonnoksi vähensi vainoa, mutta ei lopettanut sitä kokonaan. Useita Rooman kirkon tapoja säilyi. Paavin ylivalta hylättiin, mutta hallitsija

asetettiin hänen tilalleen kirkon
pääksi. Evankeliumin
puhtautteen oli yhä pitkä matka.
Uskonnonvapautta ei vielä
ymmärretty. Vaikka
protestanttiset hallitsijat
turvautuivat vain harvoin
Rooman kammottaviin
julmuuksiin, jokaisen oikeutta
palvella Jumalaa
vakaumuksen-sa mukaisesti ei
tunnustettu. Eriuskoiset kärsivät
vainoa satojen vuosien ajan. ST
165.4

Seitsemännellätoista vuosisadalla
erotettiin tuhansia pappeja ja

ihmisiä kiellettiin osallistumasta muihin kuin kirkon hyväksymiin uskonnollisiin tilaisuuksiin.

Metsien suojassa nuo vainotut Jumalan lapset kokoontuivat rukoilemaan ja ylistämään Herraa. Monet kärsivät uskonsa vuoksi. Vankilat olivat täynnä, perheitä hajotettiin. Kuitenkaan vaino ei vaientanut heidän todistustaan. Monet joutuivat lähtemään valta-meren yli Amerikkaan ja laskivat siellä perustuksen yhteiskunnalliselle ja uskonnolliselle vapaudelle. ST 165.5

Rikollisia täynnä olevassa
vankilassa John Bunyan hengitti
taivaan ilmaa ja kirjoitti
ihmeellisen allegoriansa kristityn
matkasta perikadon maasta
taivaalli-seen kaupunkiin.

*Kristityn vaellus ja Ylenpalttinen
armo syntisistä suurimmalle* ovat
johtaneet monet elämän tielle. ST
166.1

Hengellisen pimeyden aikana
Whitefield ja Wesley'n veljekset
ryhtyivät Jumalan valon
kantajiksi. Valtiokirkon alaisena
kansa oli vajonnut tilaan, joka ei
juuri poikennut pakanuudesta.

Ylemmät luokat pilkkasivat hurskautta ja alemmat luokat olivat heittäyty-neet paheisiin. Kirkolla ei ollut rohkeutta eikä uskoa tukea totuuden asiaa. ST 166.2

Lutherin selvästi julistama suuri uskonvanhurskauden oppi oli melkein kokonaan unohtunut; sen tilalle oli tullut Rooman kirkon periaate, jonka mukaan pelastus ansaittiin hyvillä teoilla. Whitefield ja Wesley'n veljekset tavoittelivat vilpittömästi Jumalan suosiota. Heille oli opetettu, että se saataisiin

hyveillä ja uskonnollisilla
menoilla. ST 166.3

Kun Charles Wesley kerran
sairastui ja luuli kuoleman
lähestyvän, häneltä kysyttiin
mihin hän perusti toivonsa
ikuisesta elämästä. Hän vastasi:
"Olen tehnyt parhaani
palvellakseni Jumalaa." Kun
ystävä ei näyttänyt täysin
tyytyväiseltä vastaukseen, Wesley
ajatteli: "Mitä! - Haluaako hän
tehdä pyrkimykseni tyhjiksi? Ei
minulla ole muuta mihin
turvautua." Tällainen pimeys oli
laskeutunut kirkon ylle. Se käänsi

ihmisten ajatukset pois
pelastuksen ainoasta toivosta -
ristiin-naulitun Lunastajan
verestä. ST 166.4

Wesley kumppaneineen oppi
näkemään, että Jumalan laki
ulottuu sanojen ja tekojen lisäksi
myös ajatuksiin. Ahkerasti ja
hartaasti he ponnistelivat
tukahduttaakseen luonnollisen
sydämensä pahat taipumukset.
He viettivät vaatimatonta, itsensä
kieltävää elämää ja noudattivat
tarkasti kaikkea, minkä luulivat
auttavan heitä saavuttamaan
Jumalalle kelpaavan pyhyiden.

Mutta turhaan he yrittivät
vapautua synnin tuomiosta ja
murtaa sen vallan. ST 167.1

Jumalallisen totuuden tuli, joka
oli sammumaisillaan
protestantismien alttareilta,
syttyisi uudelleen Böömin
kristittyjen ojentamasta
ikivanhasta soihdusta. Muutamat
heistä löysivät turvapaikan
Saksista ja säilyttivät muinaisen
uskonsa. Näiltä kristityiltä valo
tuli Wesleylle. ST 167.2

John ja Charles lähetettiin
saarnaajiksi Amerikkaan.
Samassa laivassa oli

herrnhutilaisseurue. Matkalla kohdattiin rajuja myrskyjä, ja kuoleman kanssa kasvokkain joutunut John tunsi, ettei hänellä ollut rauhaa Jumalan kanssa. Saksalaiset taas osoittivat sel-laista rauhaa ja luottamusta, joka oli hänelle vierasta. “Olin pitkään seurannut heidän vakavamielistä käy-töstään”, hän sanoi. “Nyt oli tilaisuus nähdä, olivatko he vapautuneet ylpeyden, vihan ja kostonhalun lisäksi myös pelosta. He olivat aloittaneet jumalanpalve-luksensa virrellä,

kun aalto vyöryi yli, repi
isonpurjeen riekaleiksi, peitti
laivan ja tulvi kannen alle kuin
syvyys olisi nielaissut meidät.
Englantilaisten joukosta kuului
kammottavaa huutoa. Saksalaiset
jatkoivat tyynesti laulamista.
Myöhemmin kysyin eräältä
heistä: 'Ettekö te pelänneet?' Hän
vastasi: 'Jumalan kiitos, emme.'
Kysyin: 'Mutta eivätkö naisenne
ja lapsenne pelänneet?' Hän
vastasi lempeästi: 'Eivät, meidän
naisemme ja lapsemme eivät
pelkää kuolemaa.'" ST 167.3

Palattuaan Englantiin Wesley sai selvemmän käsityksen raamatullisesta uskosta erään herrnhutilaisen opastuksella. Herrnhutilaisyhdistyksen kokouksessa Lontoossa luettiin muuan Lutherin lausunto. Kun Wesley kuuli sen, hänen sydämessään syttyi usko. "Tunsin sydämessäni outoa lämpöä", hän sanoo. "Tunsin luottavani pelastuksen asiassa Kristukseen, yksin Kristukseen. Sain varmuuden siitä, että hän oli ottanut pois *minun* syntini, juuri

minun, ja pelastanut minut synnin ja kuoleman laista.” ST 168.1

Nyt hänelle oli selvinnyt että armo, jonka hän oli yrittänyt ansaita rukouksilla, paastolla ja kieltäyksillä, olikin lahja, joka saatiin “rahatta ja hinnatta”.

Koko hänen sielunsa täytti palava halu levittää kaikki-alle Jumalan vapaan armon suurenmoista evankeliumia. “Pidän koko maailmaa työkenttänäni”, hän sanoi. “Missä tahansa olenkin, pidän asiaan kuuluvana velvollisuutenani julistaa kaikille halukkaille kuuli-joille

pelastuksen ilosanomaa.” ST
168.2

Hän jatkoi tinkimätöntä ja
uhrautuvaa elämäänsä, ei enää
uskon *perustana* vaan *seurauksena*;
ei pyhyiden *juurena* vaan
hedelmänä. Jumalan armo
Kristuksessa ilmenee
kuuliaisuutena. Wesley omisti
elämänsä niiden suurten
totuuksien julistamiseen, jotka
hän oli vastaanottanut. Ne olivat
vanhurskautuminen uskosta
Kristuksen sovintovereen ja
sydämessä vaikuttava Pyhän
Hengen uudistava voima, joka

kantaa hedelmää Kristuksen
esimerkin mukaisessa elämässä.

ST 168.3

Whitefieldin ja Wesleyyn veljesten
jumalattomat opiskelutoverit
kutsuivat heitä halveksivasti
“metodisteiksi” - nimi, jota
nykyään pidetään
kunniakkaana. Pyhä Henki
kehotti heitä saarnaamaan
Kristusta ja häntä
ristinnaulittuna. Tuhannet tulivat
todelliseen kääntymykseen. Oli
välttämätöntä varjella näitä
lam-paita saaliinhimoisilta
susilta. Wesleyllä ei ollut

aikomusta perustaa uutta
kirkkokuntaa, vaan hän järjesti
heidät niin kutsutuiksi
metodistiyhdistyksiksi. ST 168.4

Valtiokirkon taholta nämä
saarnaajat kohtasivat
selittämätöntä ja ankaraa
vastustusta. Mutta koska herätys
oli alkanut kirkon omasta piiristä,
totuus pääsi paikkoihin, joiden
ovet olisivat muuten pysyneet
kiinni. Osa papistosta heräsi
moraalisesta horroksesta ja
ryhtyi saarnaamaan innokkaasti
omassa seurakunnassaan. ST
169.1

Wesleyn aikana erilaisia lahjoja omaavat henkilöt eivät olleet yhtä mieltä jokaisesta opinkohdasta. Whitefieldin ja Wesleyyn veljesten erimielisyydet uhkasivat yhdessä vaiheessa luoda hajaannusta, mutta kun he oppivat Kristuksen koulussa nöyryyttä, molemminpuolinen kärsivällisyys ja rakkaus johti sovintoon. Heillä ei ollut aikaa väitellä, kun väärät käsitykset ja jumalattomuus rehottivat kaikkialla. ST 169.2

Vaikutusvaltaiset miehet vastustivat heitä. Monet papit

paljastivat vihamielisyytensä, ja kirkkojen ovet suljettiin puhtaalta uskolta. Papisto tuomitsi heidät saarnatuolista ja herätti näin pimeyden ja jumalattomuuden voimat. Yhä uudelleen Jumalan armon ihme pelasti John Wesley'n kuolemasta. Kun kaikki pakotiet näyttivät olevan tukossa, ihmishahmoinen enkeli tuli hänen rinnalleen, jolloin roskejoukko väistyi ja Kristuksen palvelija pääsi turvallisesti vaaraa pakoon. ST 169.3

Erästä tällaisesta pelastumisesta Wesley sanoi. "Vaikka monet

koettivat tarttua kaulukseeni tai
vaat-teisiini kaataakseen minut,
he eivät saaneet minusta otetta.
Vain yksi sai kiinni liivini
liepeestä, joka jäi hänen käteensä.
Toinen lieve, jonka taskussa oli
seteli, repeytyi vain osaksi. —
Takanani ollut voimakas mies
yritti iskeä minua useita kertoja
paksulla tammisauvalla; jos
yksikin isku olisi osunut
takaraivooni, hän olisi säästynyt
enemmiltä vaivoilta. Mutta
jokainen isku osui sivuun, en
tiedä miten, sillä en pystynyt

liikkumaan oikealle enkä vasemmalle.” ST 169.4

Tuohon aikaan metodistit saivat kärsiä pilkkaa ja joskus väkivaltaisiakin vainoa. Toisinaan asetettiin julkisiin paikkoihin ilmoituksia, joissa kehoitettiin kaikkia, jotka halusivat olla mukana särkemässä meto-distien ikkunoita ja ryöstämässä heidän kotejaan, kokoontumaan ilmoitettuna aikana määrättyyn paik-kaan. Ihmisiä, joiden ainoa vika oli, että he pyrkivät ohjaamaan syntiset pyhyiden

tielle, vainottiin

järjes-telmällisesti. ST 170.1

Hengellinen rappio Englannissa juuri ennen Wesleyyn aikaa johtui suureksi osaksi opetuksesta, että Kristus oli kumonnut moraalilain ja ettei kristityillä ollut velvollisuutta totella sitä. Toiset väittivät, ettei saarnaajien tarvinnut kehottaa kansaa noudattamaan sen käskyjä koska ne, jotka Jumala oli valinnut pelas-tukseen, "johdettiin harjoittamaan hurskautta ja hy-veitä", kun taas ikuiseen kadotukseen tuomituilla "ei ollut

voimaa totella Jumalan lakia”. ST
170.2

Toiset uskoivat, että “valitut eivät voi langeta ar-mosta tai menettää Jumalan suosiota”, ja tulivat siihen kauheaan johtopäätökseen, että “heidän jumalattomat tekonsa eivät itse asiassa olekaan syntiä - minkä vuoksi heillä ei ole mitään tarvetta tunnustaa synte-jään tai tehdä niistä parannusta”. Siksi he julistivat, että eräs häpeällisimmistäkin synneistä, “jota yleisesti pidetään Jumalan lain vakavana rikkomuksena, ei olekaan syntiä

Jumalan silmissä”, jos valittuihin kuu-luva tekee sen. “He eivät voi tehdä mitään, mikä on vastenmielistä Jumalalle tai laissa kiellettyä.” ST 170.3

Nämä kauheat opit ovat pohjimmiltaan samanlaisia kuin ne myöhemmät väitteet, ettei ole olemassa mitään muuttumatonta jumalallista lakia oikean mit-tapuuna vaan että yhteiskunta itse määrittelee moraalin, joka on jatkuvan muutoksen alainen. Tällaisten ajatusten innoittajana on hän, joka taivaan synnittä-mien

asukkaiden keskuudessa aloitti Jumalan lain vanhurskaiden vaatimusten vastustamisen. ST 170.4

Oppi siitä, että Jumala määrää peruuttamattomasti ihmisten luonteen, on johtanut monet hylkäämään Jumalan lain. Wesley vastusti päättävästi tätä oppia, joka johti antinomismiin. "Sillä Jumalan armo on näet ilmestynyt pelastukseksi *kaikille ihmisille.*" Jumala, Vapahtajamme, "tahtoo, että. *kaikki ihmiset* pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. Jumala on yksi, ja yksi on välittäjä

Jumalan ja ihmisten välillä,
ihminen Kristus Jeesus. Hän antoi
itsensä lunnaksi *kaikkien*
puolesta”. Kristus, “todellinen
valo, joka valaisee *jokaisen*
ihmisen”. Ihmiset menettävät
pelastuksen kieltäytymällä
itsepintaisesti elämän lahjasta. ST
171.1

Vastaukseksi väitteeseen, että
kymmenen käskyn laki oli
kumottu seremonialain kanssa
Kristuksen kuole-massa, Wesley
sanoi: “Profeettojen vahvistamaa
kym-menen käskyn moraalilakia
hän ei ottanut pois. Tätä lakia ei

voi koskaan kumota, sillä se pysyy lujana kuin uskollinen todistaja taivaassa’”. ST 171.2

Wesley julisti lain ja evankeliumin täydellistä sopu-sointua. “Yhtäällä laki valmistaa jatkuvasti tietä evan-keliumille ja kääntää katseemme siihen; toisaalla evankeliumi johtaa meidät noudattamaan tarkemmin lakia. Laki vaatii meitä esimerkiksi rakastamaan Jumalaa ja lähimmäistämme, olemaan nöyriä, sävyisiä ja pyhiä. Me tunnemme olevamme tähän

kykenemättömiä - mutta näemme Jumalan lupauksen antaa meille tuota rakkautta ja tehdä meidät nöyriksi, sävyisiksi ja pyhiksi; me tartumme tähän evankeliumiin, näihin hyviin uutisiin. - ja niin lain vanhurskaus täytetään meissä, kun uskomme Jeesukseen Kristukseen. - - ST 171.3

“Kristuksen evankeliumin pahimpia vihollisia ovat ne, jotka - opettavat ihmisiä rikkomaan - ei vain yhtä käskyä, oli se sitten pienin tai suurin, vaan kaikkia käskyjä yhdellä kertaa. - He kunnioittavat häntä samalla

tavoin kuin Juudas, kun hän
sanoi: 'Terve, rabbi' ja suuteli
häntä. - Kun puhutaan hänen
veres-tään ja samalla riistetään
hänen kruununsa; kun
vähä-tellään jotakin osaa hänen
laistaan ja väitetään tämän
edistävän hänen evankeliumiaan,
ei se ole muuta kuin hänen
kavaltamistaan suudelmalla." ST
172.1

Niille, jotka väittivät
evankeliumin julistamisen
täyt-tävän kaikki lain tavoitteet,
Wesley vastasi: "Se ei täytä edes
lain ensimmäistä tavoitetta,

nimittäin ihmisten saattamista
synnintuntoon, niiden
herättämistä, jotka vielä
nukkuvat helvetin partaalla. - On
järjetöntä tarjota lääkäriä niille,
jotka ovat terveitä tai ainakin
luulevat olevansa. Ensin heidät
on saatava vakuuttu-neiksi
sairaudestaan; muuten he eivät
kiitä sinua vaivannäöstäsi. Yhtä
järjetöntä on tarjota Kristusta
niille, joiden sydän ei ole koskaan
murtunut.” ST 172.2

Saarnatessaan Jumalan armon
evankeliumia Wesley yritti
Mestarinsa tavoin tehdä lain

“suureksi” ja “loistavaksi”. Hän sai nähdä työnsä suurenmoiset tulokset. Yli viisikymmentä vuotta kestäneen toimintansa lopussa hänellä oli yli puoli miljoonaa kannattajaa. Mutta miten suuri joukko oli hänen työnsä tuloksena noussut synnin turmeluksesta jalompaan ja puhtaampaan elämään, se tiedetään vasta kun kokoonlunastettujen perhe kokoontuu Jumalan valtakuntaan. Hänen elämänsä tarjoaa sanomattoman kalliin opetuksen jokaiselle kristitylle. ST 172.3

Kunpa tämän Kristuksen
palvelijan usko, väsymätön into,
uhrautuvaisuus ja hurskaus
ilmenisivät meidän aikamme
seurakunnissa! ST 172.4

15.—Ranskan hirmuvallan aikaisen todelliset syyt

Muutamit kansat ottivat uskonpuhdistuksen vastaan kuin taivaasta tulleen sanansaattajan. Toisiin maihin Raamatun totuuden valon pääsy estettiin lähes täydellisesti. Eräässä maassa totuus ja erehdys taistelivat vuosisatoja yliherruudesta. Lopulta taivaallinen totuus sysättiin syrjään. Jumala otti hillitsevän Henkensä pois kansalta, joka oli halveksinut hänen armonsä

lahjaa. Koko maailma näki valon
tahallisen hylkäämisen
seuraukset. ST 173.1

Sota Raamattua vastaan
Ranskassa huipentui
val-lankumoukseen, joka oli
luonnollinen seuraus Rooman
ponnisteluista Raamatun valon
tukahduttamiseksi. (Katso
liitettä.) Se tarjosi historian
hätkähdyttävimmän esimerkin
Rooman kirkon opetuksen
hedel-mistä. ST 173.2

Ilmestyskirjan kirjoittaja viittaa
niihin kammottaviin seurauksiin,
joihin "synnin ihmisen" valta

etenkin Ranskassa johtaisi: ST
173.3

“Ne polkevat pyhää kaupunkia neljäkymmenkahden kuukauden ajan. ‘Minä annan kahdelle todistajalleni tehtäväksi julistaa sanaani säkkivaatteeseen pukeutuneina tuhat kaksisataakuusikymmentä päi-vää.’ - Ja kun he ovat päättäneet todistajantyönsä, käy syvyydestä nouseva peto taisteluun heitä vastaan, ja se voittaa heidät ja tappaa heidät. Heidän ruumiinsa lojuvat sen suuren kaupungin kadulla, jota

profeettojen puheissa kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi ja jossa heidän Herransa ristiinnaulittiin.

- Maan asukkaat iloitsevat heidän kohtalostaan, pitävät juhlia ja lähet-tävät toisilleen lahjoja, sillä nuo kaksi profeettaa olivat pahoin vaivanneet maan asukkaita. Mutta noiden kolmen ja puolen päivän kuluttua tuli profeettoihin elämän henki, jonka Jumala oli lähettänyt, ja he nou-sivat jaloilleen. Kauhua valtasi kaikki, jotka sen näki-vät.”

ST 173.4

“Neljäkymmentäkaksi kuukautta” ja “tuhat kaksisataakuusikymmentä päivää” merkitsevät samaa. Ky-seessä on aika, jolloin Kristuksen seurakunta kärsisi Rooman vainosta. 1260 vuoden ajanjakso alkoi 538 jKr. ja päättyi 1798. (Katso liitettä.) Sinä vuonna ranskalainen sotajoukko vangitsi paavin, joka kuoli maanpaossa. Sen jälkeen paavillinen hierarkia ei ole kyennyt saavuttamaan entistä valta-asemaansa. Seura-kunnan vainoaminen ei kestänyt koko 1260 vuoden

ajanjaksoa. Armossaan Jumala
käytti uskonpuhdistus-ta
kansansa tulikokeen
lyhentämiseen. ST 174.1

“Kaksi todistajaa” kuvaa Vanhan
ja Uuden testa-mentin
kirjoituksia, jotka ovat sekä
Jumalan lain alku-perän ja
pysyvyyden että
pelastussuunnitelman tärkeitä
todistajia. ST 174.2

“Minä annan kahdelle
todistajalleni tehtäväksi ju-listaa
sanaani säkkivaatteeseen
pukeutuneina tuhat
kaksisataakuusikymmentä

päivää. ” Kun Raamattu kiellettiin ja sen todistus vääristeltiin; kun niitä, jotka uskalsivat julistaa sen totuuksia, kavallettiin, kidutettiin ja surmattiin uskonsa vuoksi tai pakotettiin pakenemaan - silloin uskolliset todistajat julistivat sanaa ”säkkivaatteeseen pukeutuneina”. Pimeimpinä aikoina uskollisille miehille annettiin viisautta ja arvovaltaa Jumalan totuuden julistamiseen. (Katso liitettä.) ST 174.3

”Jos joku aikoo tehdä heille paha, heidän suustaan lähtee

tuli, joka nielee heidän
vihollisensa. Näin on kuoleva
jokainen, joka aikoo heille paha.
“ Ihmiset eivät voi rankaisematta
tallata Jumalan sanaa! ST 174.4

“Kun he ovat päättäneet
todistajantyönsä.” Kun nuo kaksi
todistajaa olivat lopettamaisillaan
huomaa-mattoman työnsä,
“syvyydestä nouseva peto”
ryhtyy sotaan heitä vastaan.
Tässä esitetään Saatanan vallan
uusi ilmestyminen. ST 175.1

Rooma oli Raamatun
kunnioituksen varjolla ha-lunnut
salata Jumalan sanan kansalta

kätkemällä sen vieraaseen
kieleen. Sen hallitessa todistajat
julistivat sanaa “säkkivaatteeseen
pukeutuneina”. Mutta
“syvyydestä nouseva peto”
ryhtyisi avoimeen sotaan
Jumalan sanaa vastaan. ST 175.2
“Se suuri kaupunki”, jossa
todistajat tapetaan ja jonka
kadulla he lojuvat, on
“profeettojen puheissa” Egypti.
Kaikista Raamatussa mainituista
kansoista Egypti kielsi
röyhkeimmin elävän Jumalan
olemassa-olon ja vastusti hänen
käskyjään. Yksikään muu

hallit-sija ei uskaltanut kapinoida taivasta vastaan ylimielisemmin kuin Egyptin farao: “Minä en tunne Herraa enkä aio päästää Israelia. “ Tämä on ateismia; Egyptin edustama kansakunta kieltäisi Jumalan samalla tavalla ja osoittaisi samanlaista kapinahenkeä. ST 175.3

Sitä suurta kaupunkia verrataan “profeettojen puheissa” myös Sodomaan, jonka turmeltuneisuus ilmeni erityisesti siveettömyytenä. Sama synti olisi myös sen kansakunnan

tunnusmerkki, johon tämä
raamatunkohta viittasi. ST 175.4
Profeetan mukaan hieman ennen
vuotta 1798 ryhtyisi luonteeltaan
saatanallinen valta käymään
sotaa Raamattua vastaan. Ja
maassa missä Jumalan kahden
todistajan työ näin keskeytyisi,
ilmenisi faraon ateismi ja
Sodoman siveettömyys. ST 175.5
Ennustus toteutui
hätkähdyttävällä tavalla Ranskan
vallankumouksessa 1793.
“Ranska on maailmanhistorian
ainoa valtio, joka lakia säätävän
kokouksen päätöksellä kielsi

Jumalan olemassaolon ja jossa
pääkau-pungin koko väestö ja
suuri enemmistö muualla, niin
naiset kuin miehetkin, tanssi ja
lauloi ilosta kuulles-saan
julistuksen.” ST 175.6

Ranskassa ilmeni myös
Sodomalle tyypillisiä piir-teitä.
Historioitsija kuvailee Ranskan
ateismia ja siveettömyyttä
seuraavasti: “Uskontoa koskeviin
lakeihin liittyi läheisesti asetus,
joka muutti avioliiton -
pyhimmän liiton minkä ihmiset
voivat solmia ja jonka pysyvyys
parhaiten edistää yhteiskunnan

vakautta - pelkäksi
lyhytaikaiseksi
siviilioikeudelliseksi
sopimukseksi, jonka ketkä
tahansa kaksi henkilöä voivat
tehdä ja purkaa mielensä
mukaan. - Sophie Arnoult,
sukkeluustaan kuuluisa
näyttelijä, kutsui tasavaltalaista
avioliittoa 'siveettömyyden
sakramentiksi'." ST 176.1

"Jossa heidän Herransa
ristiinnaulittiin." Myös tämä
toteutui Ranskassa. Missään
muussa maassa ei totuutta ollut
vastustettu julmemmin.

Vainoamalla evanke-liumin
kannattajia Ranska oli
ristinnaulinnut Kristuk-sen
hänen opetuslastensa hahmossa.
ST 176.2

Vuosisadasta toiseen oli
vuodatettu pyhien verta.
Valdolaisten antaessa henkensä
Piemonten vuorilla “Jeesuksen
todistuksen tähden” Ranskan
albigenssit todistivat uskostaan
samalla tavalla.
Uskonpuhdistuk-sen kannattajat
olivat kuolleet kammottaviin
kidutuk-siin. Kuninkaat ja
aateliset, jalosukuiset naiset ja

hienot neitokset olivat
hekumoineet Jeesuksen
marttyyrien tuskilla. Urheat
hugenotit olivat vuodattaneet
verensä useilla taistelukentillä,
takaa-ajettuina kuin villieläimet.
ST 176.3

Ne muinaisten kristittyjen harvat
jälkeläiset, joita
kahdeksannentoista vuosisadan
Ranskassa vielä oli, piileskelivät
etelän vuorilla vaalien isiensä
uskoa. Heidät raahattiin
elinkautiseen kaleeriorjuuteen.
Sivistyneimmät ja älykkäimmät
ranskalaiset kahlehdittiin

rosvojen ja salamurhaajien keskelle. Toiset ammuttiin kylmäverisesti heidän polvistuessaan ruko-ukseen. Heidän maansa, joka oli autioitettu miekalla, kirveellä ja tulella, "muuttui suureksi, synkäksi erä-maaksi". "Näitä julmuuksia - ei tehty pimeällä kes-kiällä vaan Ludvig XIV:n loistavalla hallituskaudella. Silloin harrastettiin tieteitä, kaunokirjallisuus kukoisti, hovin ja pääkaupungin papit olivat oppineita ja kaunopuheisia miehiä, jotka arvostivat suuresti

nöy-ryyden ja rakkauden
hyveitä.” ST 176.4

Noiden hirvittävien vuosisatojen
kauhein tapahtuma oli kuitenkin
Pärtylynyön verilöyly. Ranskan
kuningas antoi sille pappien ja
prelaattien vaatimuksesta
suostumuksensa. Keskellä yötä
löi kello merkiksi teurastuksen
alkamisesta. Tuhansittain
protestantteja, jotka nukkuivat
kodeissaan luottaen kuninkaansa
kunniasanaan, raahattiin ulos ja
murhattiin. ST 177.1

Verilöyly jatkui Pariisissa
seitsemän päivää. Kunin-kaan

määräyksestä se ulotettiin
kaikkiin kaupunkeihin, joista
löytyi protestantteja. Aateliset ja
talonpojat, vanhat ja nuoret, äidit
ja lapset, kaikki tapettiin yhdessä.
Seitsemänkymmentätuhatta
kansakunnan parhaimmiston
kuuluvaa menehtyi. ST 177.2

“Kun uutinen verilöylystä saapui
Roomaan, papis-ton riemulla ei
ollut rajoja. Lorrainen kardinaali
palkitsi viestintuojan tuhannella
kruunulla; St. Angelon tykki jylisi
ilosanomian kunniaksi; kellot
soivat kaikissa kirkontorneissa;
kokot muuttivat yön päiväksi;

Gregorius XIII meni kardinaalien ja kirkon muiden arvohenkilöiden saattamana pitkässä kulkueessa St. Lousin kirkkoon, jossa Lorrainen kardinaali lauloi Te Deumin. - Verilöylyn muistoksi lyötiin mitali. - Eräs ranskalainen pappi — puhui 'siitä onnen ja ilon päivästä, jolloin pyhin isä kuuli uutisen ja meni juhla-lisesti kiittämään Jumalaa ja Pyhää Louisia'." ST 177.3

Sama villitsijähenki, joka kiihotti Pärtylynyön veri-löylyyn, johti myös vallankumouksen

tapahtumia. Jeesus Kristus julistettiin huijariksi, ja ranskalaisten jumalankieltäjien iskulause oli: “Murskatkaa se rois-to”, jolla he tarkoittivat Kristusta. Jumalanpilkka ja pahuus kulkivat käsi kädessä. Kaikki tämä toi kunniaa Saatanalle, kun taas Kristus “ristiinnaulittiin” halvek-simalla hänen ominaisuuksiaan: totuutta, puhtautta ja epäitsekästä rakkautta. ST 178.1

Peto, joka nousee syvyydestä, käy “taisteluun heitä vastaan, ja se voittaa heidät ja tappaa heidät”.

Vallankumouksen ja hirmuvallan aikana Ranskassa hallinnut ateistinen valta kävi juuri tällaista sotaa Jumalaa ja hänen sanaansa vastaan. Kansalliskokous lakkautti jumalanpalvelukset. Raamattuja koottiin ja poltettiin julkisesti. Raamatulliset instituutiot lakkautettiin. Viikoittainen lepopäivä syrjäytettiin ja sen sijaan omistettiin joka kymmenes päivä juomingeille. Kaste ja ehtoollinen kiellettiin. Hautausmaille pystytettiin julisteita, joissa

kuolema selitettiin ikuiseksi
uneksi. ST 178.2

Kaikki uskonnollinen palvonta
kiellettiin, lukuun-ottamatta
"vapauden" ja isänmaan
palvontaa. "Perustuslaillinen
Pariisin piispa tuotiin -
julistamaan konventille että
uskonto, jota hän oli niin monta
vuotta opettanut, oli kokonaan
pappien juonia eikä perustu-
nut sen enempää historiaan kuin
pyhään totuuteen-kaan. Hän
kielsi juhlallisin ja täsmällisin
sanoin sen Jumalan

olemassaolon, jonka palvelukseen hänet oli vihitty.” ST 178.3

“Maan asukkaat iloitsevat heidän kohtalostaan, pitävät juhlia ja lähettävät toisilleen lahjoja, sillä nuo kaksi profeettaa olivat pahoin vaivanneet maan asukkaita.” Jumalaton Ranska oli vaitentanut Jumalan kahden todistajan nuhtelevan äänen. Totuuden sana lojui kuolleena sen kaduilla, ja Jumalan lain viholliset riemuitsivat. Ihmiset uhmasivat julkisesti taivaan Kuningasta. ST 178.4

Eräs uuden järjestyksen
"papeista" sanoi: "Jumala, jos olet
olemassa, kosta häpäisty nimesi.
Minä haastan sinut taisteluun!
Sinä vaikenet; et uskalla singota
salamoitasi. Kuka tämän jälkeen
uskoo olemassaoloo-si?" Mikä
kaiku tämä onkaan faraon
sanoista: "Kuka on Herra, että
minun olisi toteltava häntä - -?"
"Mieletön se, joka ajattelee: 'Ei
Jumalaa ole'." Ja Herra julistaa:
"Heidän järjettömyytensä
paljastuu pian kaikille. "
Hylättyään elävän Jumalan
palvonnan Ranska vajosi

palvomaan paheellista naista järjen jumalattarena. Ja näin tapahtui kansakunnan edustajainkokouksessa! “Eräs tuon mielettömän ajan juhla-menoista oli järjettömyydessään ja jumalattomuudessaan vertaansa vailla. Konventin ovet avattiin. Kaupungin viranomaiset astuivat sisään juhlallisessa kulkueessa laulaen ylistystä vapaudelle ja saattaen tulevan palvontansa kohdetta, hunnutettua naista, jota he nimittivät järjen jumalattareksi. Kun hänet oli

tuotu aitauksen sisälle, hänen huntunsa riisuttiin juh-lallisesti ja hänet asetettiin puheenjohtajan oikealle puolelle, jolloin hänet yleisesti tunnistettiin oopperan tanssijattareksi.” ST 179.1

“Järjen jumalattaren virkaanasettajaisia järjestettiin samalla tavalla ympäri valtakuntaa kaikkialla, missä asukkaat halusivat osoittaa olevansa vallankumouksen kaikkien saavutusten tasalla.” ST 179.2

Kun “jumalatar” tuotiin konventtiin, puheenjohtaja tarttui

hänen käteensä, kääntyi
edustajien puoleen ja sanoi: ”
Kuolevaiset, lakatkaa
vapisemasta oman pelkonne
luoman jumalan voimattomia
uhka-uksia. Tunnustakaa
jumalaksenne ainoastaan järki.
Tarjoan teille sen jaloimman ja
puhtaimman kuvan; jos teillä
pitää olla epäjumalia, uhratkaa
vain sellaisille kuin tämä. - ST
179.3

“Kun puheenjohtaja oli syleillyt
jumalataria, tämä autettiin
upeisiin vaunuihin ja vietiin
Notre Damen tuomiokirkkoon

asetettavaksi Jumalan paikalle.
Siellä hänet nostettiin
pääalttarille, missä hän otti
vastaan läsnäolijoiden
palvonnan.” ST 180.1

Paavinkirkko aloitti työn, jonka
ateismi vei päätökseen. Ranska
ajautui nopeasti tuhoaan kohti.
Viitattaessaan vallankumouksen
kauhuihin kirjoittajat sanovat,
että niistä on syytettävä
valtaistuinta ja kirkkoa. (Katso
liitettä.) Tosiasiassa niistä on
syytettävä yksin kirkkoa. Paavius
oli myrkyttänyt kuninkaiden
mielen uskonpuhdistusta

vastaan. Valtaistuimen julmuus ja sortotoimet olivat Rooman hengen innoittamia. ST 180.2

Kaikkialla missä evankeliumi otettiin vastaan, ih-miset heräsivät ajattelemaan. He ryhtyivät katkomaan kahleita, jotka olivat pitäneet heidät tietämättömyyden ja taikauskon orjuudessa. Hallitsijat näkivät sen ja pelkäsivät yksinvaltansa puolesta. ST 180.3

Rooma ei ollut hidas lietsomaan heidän kateellista pelkoaan. Paavi sanoi Ranskan kuninkaalle 1525: "Tämä hulluus [protestantismi] ei

hävitä ja tuhoa vain uskontoa
vaan myös ruhtinaiden vallan,
aateliston, lait, ritarikunnat ja
arvoasemat.” Paavin lähettiläs
va-roitti kuningasta: “Protestantit
tulevat häiritsemään sekä
yhteiskunnallista että
uskonnollista järjestystä.-
-Valtaistuin on yhtä suuressa
vaarassa kuin alttari-kin.” Näin
Rooma sai Ranskan
vastustamaan uskon-puhdistusta.
ST 180.4

Raamatun opetukset olisivat
juurruttaneet kansan sydämeen
oikeudenmukaisuuden,

itsehillinnän ja totuudellisuuden periaatteita, jotka muodostavat kan-sakunnan menestyksen kulmakiven. “Vanhurskaus on kansalle kunniaksi.” “Ilman oikeutta ei valtaistuin kestä.” “Se joka tottelee Jumalan lakia, kunnioittaa ja tottelee vilpittömimminkin maansa lakeja. Ranska kielsi Raamatun. Vuosisadasta toiseen rehelliset, älykkäät ja moraalisesti voimakkaat ihmiset, jotka olivat valmiit kärsimään totuuden vuoksi, raatoivat kaleerijoina, kuolivat roviolla tai mätänivät

vankityrmissä.

Uskon-puhdistuksen
käynnistymistä seuraavan
kahdensadanviidenkymmenen
vuoden aikana tuhannet
pelastuivat pakenemalla
turvaan. ST 180.5

“Tuona pitkänä aikana Ranskassa
oli tuskin ainoa-takaan
sukupolvea, joka ei olisi nähnyt
evankeliumin opetuslasten
pakenevan vainoojien silmitöntä
raivoa vieden mukanaan heille
ominaisen ymmärryksen, taidon,
ahkeruuden ja järjestelykyvyn
niiden maiden hyödyksi, joissa he

saivat turvapaikan. - Jos kaikki se, mikä näin ajettiin pois, olisi jäänyt Ranskaan, millainen - suuri, menestyvä ja onnellinen maa - esikuva kaikille kansoille - se olisikaan ollut! Mutta sokea ja taipumaton kiihkoilu ajoi sen maaperältä kaikki hyveen opettajat, järjestyksen tukipylväät ja valtaistuimen vilpittömät puolustajat. — Lopulta val-takunta raunioitui täysin.” Vallankumous kauhuineen oli seurauksena. ST 181.1

“Hugenottien paon jälkeen alkoi Ranskan yleinen taantuminen.

Kukoistavat teollisuuskaupungit rappeutuivat. - On arvioitu, että vallankumouksen puhjetessa Pariisissa eli kaksisataatuhatta köyhää kuninkaan hyväntekeväisyyden varassa. Vain jesuiitat menestyivät rappeutuvassa maassa.” ST 181.2

Evankeliumi olisi tarjonnut ratkaisun Ranskan ongelmiin, jotka hämmensivät papistoa, kuningasta ja lainsäätäjiä ja lopulta syöksivät kansakunnan tu-hoon. Mutta Rooman hallitessa ihmiset olivat unohtaneet Vapahtajan opetukset

uhrautuvaisuudesta ja epäitsekkäästä rakkaudesta muiden hyväksi. Rikkaita ei moitittu köyhien sortamisesta, eivätkä köyhät saaneet apua alennustilassaan. Rikkaiden ja vaikutusvaltaisten itsekkyyks muuttui yhä pahemmaksi. Satojen vuosien ajan rikkaat tekivät vääryyttä köyhille, ja köyhät vihasivat rikkaita. ST 181.3

Useissa maakunnissa työtä tekevät luokat olivat maanomistajien armoilla ja joutuivat alistumaan

koh-tuuttomiin vaatimukseen.
Valtio ja papisto verottivat
keskiluokkaa ja alempia luokkia
ankarasti. "Sortajien puolesta
maanviljelijät ja talonpojat saivat
nääntyä nälkään. - Maatyöläisten
elämä oli lakkaamatonta
raadantaa ja loputonta kurjuutta.
Heidän valituksiinsa —
suhtauduttiin piittaamattoman
halveksivasti. — Tuomarit ottivat
tunnetusti vastaan lahjuksia. -
Vähemmän kuin puolet veroista
päätyi kuninkaan tai piispan
kassaan; loput tuhlatettiin
hillittömiin nautin-toihin. Miehet,

jotka näin köyhdyttivät lähimmäisiään, olivat itse vapautettuja verotuksesta ja lain tai vakiintuneen tavan mukaan oikeutettuja pääsemään kaikkiin valtion virkoihin. - Heidän halujensa tyy-dyttämiseksi miljoonat oli tuomittu toivottomaan ja alentavaan elämään.” (Katso liitettä.) ST 182.1

Runsaat viisikymmentä vuotta ennen vallankumo-usta valtaistuimelle nousi Ludvig XV, joka tunnettiin velttona, kevytmielisenä ja aistillisena

hallitsijana. Kun valtio oli taloudellisissa vaikeuksissa ja kansa katkeroitunutta, ei tarvinnut profeetan silmää nähdäkseen, että kammottava purkaus oli tulossa. Turhaan vedottiin parannuksen tarpeeseen. Ranskaa uhkaava tuomio kuvastui kuninkaan itsekkästä vastauksesta:

“Minun jälkeeni vedenpaisumus!” ST 182.2

Rooma oli rohkaissut kuninkaita ja hallitsevia luokkia ST 182.3

pitämään kansan orjuudessa saadakseen sekä hallitsijat että

kansan valtaansa. Tuota politiikkaa seurannut moraalinen rappio oli tuhat kertaa pahempi kuin siitä johtunut ruumiillinen kärsimys. Ilman Raamattua kansa vajosi tietämättömyyteen ja paheisiin, täysin kykenemättömänä hillitsemään itseään. ST 183.1

Sen sijaan että Rooma olisi saanut ihmiset alistumaan sokeasti oppeihinsa, se teki heistä jumalankieltäjiä ja vallankumouksellisia. He halveksivat paavikirkon opetusta pitäen sitä pappien petoksena.

Ainoa jumala, jonka he tunsivat,
oli Rooman jumala. He pitivät
paavinkirkon ahneutta ja
julmuutta Raamatun hedel-mänä
eivätkä tahtoneet olla sen kanssa
missään teke-misissä. ST 183.2

Rooma oli tulkinnut väärin
Jumalan luonteen, ja nyt ihmiset
torjuivat sekä Raamatun että sen
antajan. Voltaire kumppaneineen
hylkäsi Jumalan sanan kokonaan
ja levitti epäuskoa. Rooma oli
tallannut kansan rautaisen
korkonsa alle, ja nyt ihmiset
torjuivat kaikki rajoitukset.
Raivoissaan he hylkäsivät

totuuden yhdessä valheen
kanssa. ST 183.3

Vallankumouksen alussa kansa
sai kuninkaan suostumuksella
valita enemmän edustajia kuin
aateliset ja papit yhteensä. Näin
se sai vallan käsiinsä mutta oli
kykenemätön käyttämään sitä
viisaasti ja maltillisesti. Loukattu
väestö päätti kostaa, ja sorretut
ryhtyivät sortamaan sortajiaan.
ST 183.4

Ranska korjasi verisen sadon
siitä, että oli alistunut Rooman
valtaan. Mihin Ranska
paavinkirkon vaikutuksesta oli

uskonpuhdistuksen alussa
pystyttänyt ensimmäisen rovon,
sinne vallankumous pystytti
ensimmäisen giljotiininsa.
Samalla paikalla missä
protestanttisen uskon
ensimmäiset marttyyrit poltettiin
kuudennellatoista vuosisadalla,
mestattiin ensimmäi Set uhrin
kahdeksannellatoista
vuosisadalla. Kun Ju-malan lain
hillikkeet hylättiin, kansakunta
joutui kapi-nan ja anarkian
pyörteisiin. Sota Raamattua
vastaan tunnetaan
maailmanhistoriassa hirmuvallan

aikana. Se joka riemuitsi tänään,
tuomittiin huomenna. ST 183.5

Kuningas, papisto ja aatelisto
joutuivat alistumaan hurjistuneen
kansan julmuuksiin. Ne, jotka
tuomitsivat kuninkaan
kuolemaan, seurasivat häntä
nopeasti mestauslavalle.

Päätettiin, että kaikki
vallankumouksen vihollisiksi
epäiltyt oli tapettava. Ranskasta
tuli intohimojen valtaan
joutuneiden kilpailevien
joukkojen suuri taistelukenttä.

“Pariisissa mellakka seurasi toista
ja asukkaat jakaantuivat lukuisiin

ryhmittymiin, joiden ainoana tavoitteena näytti olevan toistensa hävittäminen. - Maa oli vararikon partaalla, sotajoukot vaativat maksamatonta palkkaansa, pariisilaiset näkivät nälkää, maantierosvot hävittivät maakuntia ja sivistys oli melkein kokonaan tukahtunut anarkiaan ja kurittomuuteen.” ST 184.1

Kansa oli aivan liian hyvin oppinut ne julmuuden ja kidutuksen läksyt, joita Rooma niin ahkerasti oli opettanut. Nyt ei roviolle raahattu Jeesuksen opetus-lapsia. Heidät oli kauan

sitten tapettu tai ajettu
maan-pakoon. "Pappien veri
punasi mestauslavat. Kaleerit ja
vankilat, jotka kerran olivat olleet
täynnä hugenotteja, täyttyivät nyt
heidän vainoojistaan. Penkkiin
kahlehditut, airon varressa
hikoilevat roomalaiskato-liset
papit kokivat nyt kaikki ne
kärsimykset, joita heidän
kirkkonsa niin halukkaasti oli
aiheuttanut lempeille
kerettäiläisille." (Katso liitettä.) ST
184.2

"Sitten tulivat päivät —, jolloin
vakoojia vaani joka kulmassa;

jolloin giljotiini oli kovassa
käytössä joka aamu; jolloin
vankilat oli ahdettu yhtä täyteen
kuin orjalaivan ruumat; jolloin
veri virtasi katuojissa vaahdoten
Seineen. - Pitkiä vankirivejä
niitettiin maahan
kartessiammuksilla. Väkeä
täynnä olevien proomujen
pohjaan hakattiin reikiä. - Tuon
katalan hallituksen murhaamien
seitsentoistavuotiaiden poikien ja
tyttöjen luku nousee satoihin.
Äitinsä rinnalta riistettyjä
vauvoja heiteltiin keihäästä

keihääseen pitkin jakobiinien
rivejä.” (Katso liitettä.) ST 184.3

Juuri tätä Saatana halusi. Hänen
toimintansa perus-tuu petokseen,
ja hänen tavoitteenaan on tuoda
ihmisille kurjuutta, pilata
Jumalan työ, turmella
jumalallisen rakkauden
suunnitelma ja aiheuttaa näin
murhetta taivaassa. Sitten hän
petollisilla juonillaan johtaa
ihmiset syyttämään Jumalaa
ikään kuin kaikki tämä kurjuus
johtuisi Luojan suunnitelmasta.
Kun ihmiset havaitsivat Rooman
opetukset petokseksi, paholainen

yllytti heitä pitämään kaikkea uskontoa valheena ja Raamattua taruna. ST 185.1

Ranskan onnettomuuden syynä oli kohtalokas erehdys, jonka se teki sivuuttaessaan tämän suuren totuuden: todellinen vapaus on Jumalan lain määräysten noudattamisessa. “Kunpa kuulisit minun käskyjäni! Silloin sinun onnesi olisi runsas kuin virta, sinulle tuleva siunaus loputon kuin meren aallot.” Ne, jotka eivät opi tätä Jumalan kirjasta, joutuvat oppimaan sen historiasta. ST 185.2

Kun Saatana toimi Rooman
kirkon välityksellä johtaakseen
ihmisiä tottelemattomuuteen, hän
toimi salaisesti. Jumalan Hengen
vaikutuksesta hänen
suun-nitelmansa eivät päässeet
täysin toteutumaan. Ihmiset eivät
osanneet päätellä kurjuutensa
perimmäistä syytä. Mutta
vallankumouksessa
kansalliskokous syrjäytti
avoimesti Jumalan lain, ja sitä
seuranneen hirmuvallan aikana
kaikki saattoivat nähdä syyn ja
seurauksen keskinäisen
yhteyden. ST 185.3

Oikeudenmukaisen ja vanhurskaan lain rikkominen johtaa väistämättä tuhoon. Jumala otti suuressa määrin pois hillitsevää Henkeään, joka vastustaa Saatanan julmaa valtaa, ja niin hän, joka nauttii ihmisten kurjuudesta, sai toteuttaa tahtoaan. Kapinan valinneet saivat korjata sen hedelmiä. Maa täyttyi rikoksista. Hävitetyistä maakunnista ja tuhotuista kaupungeista kuului katkeran tuskan kammottava huuto. Ranska vapisi kuin maanjäristyksen kourissa.

Uskonnon, lain,
yhteiskunnallisen järjestyksen,
perheen, valtion ja kirkon -
kaiken löi maahan jumalaton
käsi, joka kohotettiin Jumalan
lakia vastaan. ST 185.4

Jumalan uskollisten todistajien,
jotka syvyydestä nousset Jumalaa
herjaava valta oli surmannut, ei
tullut olla kauan vaiti. "Mutta
noiden kolmen ja puolen päivän
kuluttua tuli profeettoihin
elämän henki, jonka Jumala oli
lähettänyt, ja he nousivat
jaloilleen. Kauhun valtasi kaikki,
jotka sen näkivät." Vuonna 1793

Ranskan lakia säätävä kokous hyväksyi asetukset, jotka syrjäyttivät Raamatun. Kolme ja puoli vuotta myöhemmin sama elin päätti kumota nuo asetukset. Ihmiset tunnustivat, että usko Jumalaan ja hänen sanaansa on hyveen ja moraalin välttämätön perustus. ST 186.1

Näistä kahdesta todistajasta [Vanhasta ja Uudesta testamentista] profeetta sanoo edelleen: “He kuulivat, kuinka taivaasta huudettiin kovalla äänellä: ‘Nouskaa tänne!’, ja vihollistensa nähden profeetat

nousivat pilven kannattelemina taivaaseen. “ Jumalan kahta todistajaa on kunnioitettu enemmän kuin koskaan ennen. Vuonna 1804 perustettiin Britannian ja ulko-maan raamattuseura, ja myöhemmin samanlaisia seu-roja perustettiin Euroopan mantereelle. 1816 perus-tettiin Amerikan raamattuseura. Sittemmin Raamattu on käännetty sadoille kielille ja murteille. (Katso liitettä.) ST 186.2

Ennen vuotta 1792 kiinnitettiin ulkolähetystyöhön vain vähän

huomiota. Mutta kahdeksannentoista vuosisadan loppupuolella tapahtui suuri muutos. Ih-miset saivat tarpeekseen rationalismista ja tajusivat jumalallisen ilmoituksen ja kokemusperäisen uskonnon välttämättömyyden. Tämän jälkeen ulkolähetystyö kasvoi ennennäkemättömän voimakkaasti. (Katso liitettä.) ST 186.3

Kirjapainotaidon kehitys on antanut vauhtia Raa-matun levittämiselle. Vanhojen ennakkoluulojen ja kansallisen

eristyneisyyden murtuminen ja Rooman paavin maallisen vallan menetys ovat avanneet oven Jumalan sanalle. Raamattu on nyt levinnyt kaikkialle maailmaan.
ST 187.1

Epäuskoinen Voltaire sanoi:
"Olen kyllästynyt kuulemaan ihmisten jatkuvia puheita siitä, että kaksi-toista miestä perusti kristillisen uskonnon. Minä aion todistaa, että yksi mies on kylliksi hävittämään sen." Miljoonat ovat liittyneet sotaan Raamattua vastaan. Mutta se on kaikkea muuta kuin hävinnyt. Missä

Voltairen aikana oli sata Raamattua, on nyt satatuhatta Jumalan kirjaa. Eräs varhainen uskonpuhdistaja sanoi:

“Raamattu on alasin, joka on kuluttanut loppuun monta vasaraa.” ST 187.2

Kaikki mikä rakennetaan ihmisen arvovallan varaan sortuu, mutta mikä perustetaan Jumalan sanan kalliolle, se kestää ikuisesti. ST 187.3

16.—Vapauden etsintää uudesta maailmasta

Vaikka Rooman arvovalta ja uskontunnustus hylättiin, useita sen juhlamenoja sisällytettiin Englannin kirkon jumalanpalvelukseen. Väitettiin, etteivät ne olleet itsessään pahoja, koska niitä ei ollut kielletty Raamatussa. Niiden noudattaminen oli omiaan ka-ventamaan uskonpuhdistuskirkkojen ja Rooman välistä kuilua, ja niiden väitettiin auttavan Rooman

kirjon kannattajia hyväksymään protestanttisen uskon. ST 188.1

Eräs ryhmä ei ajatellut tällä tavoin. Sen jäsenet pitivät näitä tapoja sen orjuuden tunnusmerkkeinä, josta he olivat vapautuneet. He päättelivät, että Jumala oli sanassaan antanut palvontaansa koskevat säädökset ja ettei ihmisillä ollut lupa lisätä niihin mitään eikä vähentää niistä mitään. Rooma aloitti määräämälä sellaista, mitä Jumala ei ollut kieltänyt, ja päätyi kieltämään sen, minkä Jumala oli selvästi määrännyt. ST 188.2

Monet pitivät Englannin kirkon tapoja epäjuma-lanpalveluksena eivätkä voineet osallistua sen juma-lanpalvelukseen. Mutta viranomaisten tukema kirkko ei hyväksynyt poikkeavia mielipiteitä. Laittomiin ju-malanpalvelukseen osallistuminen kiellettiin vankeu-den, maanpaon ja kuoleman uhalla. ST 188.3

Takaa-ajetut, vainotut ja vangitut puritaanit eivät nähneet merkkiäkään paremmista ajoista. Muutamat päättivät paeta Hollantiin, mutta heidät

kavallettiin vihollisten käsiin.
Lopulta järkähtämätön
peräänantamattomuus kuitenkin
palkittiin, ja he pääsivät turvaan.

ST 188.4

He olivat jättäneet talonsa ja
elinkeinonsa. He olivat
muukalaisia vieraassa maassa ja
joutuivat turvautumaan outoihin
ammatteihin ansaitakseen
leipänsä. Mutta he eivät
haaskanneet aikaansa
toimettomuuteen tai valitukseen.
He kiittivät Jumalaa hänen
siunauksistaan ja iloitsivat

saadessaan pitää rauhassa
hengellisiä kokouksiaan. ST 189.1

Kun Jumalan käsi näytti
osoittavan meren yli maahan,
jonne he voisivat perustaa valtion
ja jättää lapsilleen perinnöksi
uskonnonvapauden, he lähtivät
kulkemaan kaitsemuksen
osoittamaa tietä. Vaino ja
maanpako avasivat tien
vapaudelle. ST 189.2

Jouduttuaan eroamaan Englannin
kirkosta puri-taanit olivat
liittyneet yhteen Herran vapaaksi
kansaksi “vaeltaakseen yhdessä
kaikilla hänen teillään, jotka he

tunsivat tai tulisivat tuntemaan”.
Tämä oli protes-tantismin
elintärkeä periaate. Tämän vuoksi
pyhiin-vaeltajat lähtivät
Hollannista etsimään kotia
uudesta maailmasta. John
Robinson, heidän pastorinsa,
sanoi jäähyväispuheessaan
maanpakolaisille: ST 189.3

“Jumalan ja hänen siunattujen
enkeliensä edessä kehotan teitä
seuraamaan minua vain niin
pitkälle kuin minä olen seurannut
Kristusta. Jos Jumala jonkun
muun välityksellä ilmoittaa teille
jotain, olkaa vähintään yhtä

valmiit hyväksymään se kuin olette olleet valmiit ottamaan vastaan totuutta minun väli-tykselläni; olen nimittäin aivan varma, että Herralla on lisää totuutta ja valoa annettavaksi pyhästä sanas-taan.”
ST 189.4

“Omasta puolestani en voi tarpeeksi valittaa puh-distettujen seurakuntien tilaa. Ne - eivät tahdo mennä pitemmälle kuin uskonpuhdistajat. Luterilaisia ei voi vetää kauemmaksi kuin Luther näki - ja kalvinistit ovat

juuttuneet sinne, mihin heidät
jätti tuo

suuri Jumalan mies, joka ei
kuitenkaan ymmärtänyt kaikkia
asioita - Vaikka he olivat palavia
ja loistavia lamppuja omana
aikanaan, he eivät ymmärtäneet
Jumalan koko suunnitelmaa,
mutta jos he eläisivät nyt, he
olisivat yhtä halukkaat ottamaan
vastaan uutta valoa kuin he olivat
hyväksymään ensiksi saamansa
valon.” ST 189.5

“Muistakaa liittonne Jumalan ja
toistenne kanssa sekä

lupauksenne ottaa vastaan kaikki se valo ja totuus, joka ilmoitetaan teille hänen kirjoitetussa sanassaan. Olkaa kuitenkin varovaisia sen suhteen, mitä hyväksytte totuudeksi. Tutkikaa sitä ja verratkaa sitä muihin raamatullisiin totuuksiin ennen kuin hyväksytte sen, sillä kristillinen maailma on vasta äskettäin vapautunut synkästä antikristillisestä pi-meydestä eikä pysty hetkessä saamaan täydellistä tietoa.” ST 190.1

Omantunnonvapauden kaipuu
innoitti pyhiinvaeltajaisät

ylittämään meren, kestäämään
vaikeuksia erämaassa ja
laskemaan perustuksen
mahtavalle kan-sakunnalle. He
eivät kuitenkaan käsittäneet
uskonnonvapauden periaatetta.
He olivat uhranneet paljon
saadakseen itselleen vapauden,
mutta eivät olleet valmiit
antamaan sitä muille. Oppi, että
Jumala on antanut kirkolle
oikeuden hallita omaatuntoa,
ratkaista mikä on harhaoppia ja
rangaista harhaoppisia, on
syvimmälle juurtuneita
paavillisia erehdyksiä.

Uskon-puhdistajat eivät olleet täysin vapaita Rooman suvaitsemattomuuden hengestä. Synkkä pimeys, johon paavinkirkko oli kietonut kristikunnan, ei ollut vielä kokonaan hälvennyt. ST 190.2

Siirtolaiset muodostivat eräänlaisen valtiokirkon, ja viranomaisilla oli valta tukahduttaa harhaoppisuus. Näin maallinen valta oli kirkon käsissä. Nämä toimet johtivat väistämättömään seuraukseen - vainoon. ST 190.3

Varhaisten pyhiinvaeltajaisien tavoin Roger Williams tuli uuteen maailmaan voidakseen elää vapaasti uskonsa mukaan. Mutta muista poiketen hän näki sen - minkä vain harvat olivat siihen mennessä nähneet - että tämä vapaus oli kaikille kuuluva oikeus. Hän oli vilpitön totuuden etsijä. Williams oli uuden ajan kristikunnassa "ensimmäinen henkilö, joka perusti yhteiskunnallisen hallinnon omantunnonvapauden periaatteelle". "Kansa tai viranomaiset voivat päättää

ihmisten keskinäisistä
velvollisuuksista, mutta ylittä-vät
valtuutensa yrittäessään määrätä
ihmisen suhteesta Jumalaan”,
hän sanoi. “Silloin ei kukaan ole
turvassa, sillä on selvää, että jos
viranomaisilla on valta, ne voivat
tänään vaatia noudatettavaksi
yhtä uskomusta ja huomenna
toista, kuten eri kuninkaat ja
kuningattaret ovat tehneet
Englannissa ja eri paavit ja
kirkollis-kokoukset Rooman
kirkossa.” ST 191.1

Osallistuminen valtionkirkon
jumalanpalvelukseen oli määrätty

pakolliseksi sakon tai vankeuden
uhalla. "Ihmisten pakottamista
liittymään niihin, jotka
tunnustavat erilaista uskoa, hän
[Williams] piti heidän
luonnollisten oikeuksiensa
avoimena loukkauksena;
uskonnottomien ja
vastahakoisten raahaaminen
jul-kisiin jumalanpalvelukseen
edisti vain tekopyhyyttä - 'Ketään
ei tule pakottaa
jumalanpalvelukseen eikä', hän
lisäsi, 'tukemaan varoillaan
uskonnollista toimintaa vastoin
omaa tahtoaan.'" ST 191.2

Roger Williamsia kunnioitettiin, mutta hänen esit-tämäänsä uskonnonvapauden vaatimusta ei suvaittu. Välttääkseen pidätyksen hän joutui pakenemaan tal-ven myrskyissä ja pakkasissa syvälle metsään. ST 191.3

“Neljätoista viikkoa”, hän kertoo,” olin vastoinkäymisten kourissa kylmänä vuodenaikana tietämättä mitä leipä ja sänky merkitsevät.” Mutta “korpit ruokkivat minua erämaassa”, ja ontto puu tarjosi monesti suojan. Hän jatkoi piinallista pakoan

läpi lumen ja poluttoman metsän,
kunnes pääsi turvaan erään
intiaaniheimon luokse, jonka
luottamukseen ja kiintymyksen
hän oli voittanut. ST 191.4

Hän laski perustuksen uuden
ajan ensimmäiselle valtiolle, joka
tunnusti “että jokaisella on oltava
vapaus palvella Jumalaa
omantuntonsa mukaisesti”.

Hä-nen pieni valtionsa Rhode
Island kasvoi ja menestyi, kunnes
sen perusperiaatteet -
yhteiskunnallinen ja
uskonnollinen vapaus - tulivat

Amerikan liittotasavallan
kulmakiviksi. ST 192.1

Amerikan
itsenäisyysjulistuksessa todettiin:
“Me pi-dämme itsestään selvänä
totuutena, että kaikki ihmiset on
luotu tasa-arvoisiksi; että Luoja
on antanut heille tiettyjä
luovuttamattomia oikeuksia,
joiden joukossa ovat elämä,
vapaus ja onnen tavoittelu.”

Perustuslaki takaa omantunnon
loukkaamattomuuden:

“Kongressi ei saa säätää mitään
lakia uskonnon tukemiseksi tai

sen vapaan harjoittamisen
kieltämiseksi.” ST 192.2

“Perustuslain laatijat tunnustivat
sen ikuisen peri-aatteen, että
ihmisen suhde Jumalaansa on
inhimillisen lainsäädännön
yläpuolella ja omantunnon
oikeudet ovat loukkaamattomia.
- Tätä synnynnäistä oi-keutta ei
mikään voi kumota.” ST 192.3

Läpi Euroopan levisi uutinen
maasta, jossa jokai-nen sai nauttia
työnsä hedelmistä ja seurata
omantun-tonsä ääntä.

Tuhansittain ihmisiä tulvi uuden
maail-man rannoille.

Kahdenkymmenen vuoden kuluessa ensimmäisestä maihinnoususta Plymouthissa (1620) Uuteen Englantiin oli muuttanut yhtä monta tuhatta siirtolaista. ST 192.4

“He eivät vaatineet maalta enempää kuin kohtuullisen korvauksen työstään. - He kestivät kärsivällisesti erämaan rasitukset kastellen vapauden puuta kyynelillään ja otsansa hiellä, kunnes se juurtui syväälle maahan.” ST 192.5

Raamatun periaatteita opetettiin kodissa, koulussa ja kirkossa; sen

hedelmät ilmenivät
toimeliaisuutena, älykkyytenä,
puhtautena ja raittiutena. Joku
saattoi asua vuosia puritaanien
keskuudessa “näkemättä
juoppoa, kuulematta kirosanaa
tai kohtaamatta kerjäläistä”.
Raamatun periaatteet ovat
kansallisen suuruuden varmin
takaaja. Heikot siirtokunnat
kasvoivat voimakkaiksi
valtioiksi, ja maailma pani
merkille menestyksen, joka oli
“kirkolla ilman paavia ja valtiolla
ilman kuningasta”. ST 193.1

Mutta Amerikkaan tuli yhä enemmän niitä, joiden vaikuttimet olivat aivan toisenlaiset kuin pyhiinvaeltajaisien. Niiden joukko lisääntyi, jotka etsivät vain maallista hyötyä. ST 193.2

Varhaiset siirtolaiset sallivat vain kirkon jäsenten äänestää ja toimia valtion viroissa. Tämä laki oli säädetty valtion puhtauden säilyttämiseksi, mutta se johti kirkon turmeltumiseen. Monet liittyivät kirkkoon ilman sydämen muutosta. Saarnatyössäkin oli niitä, jotka

eivät tunteneet Pyhän Hengen uudistavaa voimaa.

Konstantinuksen päivästä nykyaikaan saakka kirkon aseman vahvistaminen valtion tuella, vaikka se näyttäisi tuovan maailman lähemmäksi kirkkoa, on kuitenkin aina vienyt kirkon lähemmäksi maailmaa. ST 193.3

Sekä Amerikan että Euroopan protestanttiset seurakunnat pysähtyivät uudistuksen tiellä. Enemmistö tyytyi isiensä uskoon, kuten Kristuksen ajan juutalaiset ja Lutherin ajan paavikirkon jäsenet. Erehdyksistä ja

taikauskosta pidettiin kiinni. Vähitellen uskonpuh-distus hiipui, kunnes protestanttiset kirkot tarvitsivat uudistusta lähes yhtä kipeästi kuin Rooman kirkko Lutherin aikana. Ihmisten mielipiteitä kunnioitettiin aivan yhtä paljon, ja Jumalan sana korvattiin inhimil-lisillä teorioilla. Ihmiset löivät laimin Raamatun tutki-misen ja jatkoivat sellaisten oppien suosimista, joilla ei ollut raamatullista pohjaa. ST 193.4

Ylpeyttä ja kohtuuttomuutta vaalittiin uskonnon verhon alla, ja seurakunnat turmeltuivat.

Niihin juurtui perittyjä tapoja,
jotka tulisivat tuhoamaan
miljoonia. Kirkko vaali näitä
perinnäistapoja sen sijaan että
olisi taistellut “sen uskon
puolesta, joka pyhille on
kertakaikkisesti annettu”. ST
194.1

Näin turmeltuivat periaatteet,
joiden vuoksi uskonpuhdistajat
olivat niin paljon kärsineet. ST
194.2

17.—Lupauksia Kristuksen paluusta

Raamatun keskeisiä sanomia on lupaus siitä, että Kristus tulee toisen kerran päättääkseen suuren lunastustyönsä. Eedenistä saakka uskon lapset ovat odottaneet, että luvattu Vapahtaja saapuisi viemään heidät takaisin kadotettuun paratiisiin. ST 195.1

Eenok, joka oli Eedenin asukkaiden jälkeläinen seitsemännessä sukupolvessa ja vaelsi kolmesataa vuottajumalan yhteydessä, julisti: “Katso, Herra tulee pyhiensä tuhatlukuisen

joukon kanssa ja panee jokaisen tuomiolle.” Job huudahti kärsimyksen yönä: “Minä tiedän, että lunastajani elää. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä. - saan katsella häntä omin silmin, ja silmäni näkevät: hän ei ole minulle outo!” Raamatun runoilijat ja profeetat ovat kuvailleet Kris-tuksen tulemista hehkuvin sanoin. “Iloitkoon taivas, riemuitkoon maa! Pauhatkoon meri - -. Herran edessä, sillä hän tulee! Hän tulee tuomaan oikeutta, hallitsemaan

vanhurskaasti maata, uskollisesti
sen kan-soja.” ST 195.2

Jesaja sanoi: “Sinä päivänä
sanotaan: ‘Tämä on meidän
Jumalamme! Häneen me
panimme toivomme, ja hän
pelasti meidät. Tämä on Herra,
häneen me kiinnitämme
toivomme, iloitkaamme ja
riemuitkaam-me! Hän pelastaa
meidät.” ST 195.3

Vapahtaja lohdutti
opetuslapsiaan lupauksella, että
hän tulisi takaisin: “Minun isäni
kodissa on monta huonetta - -.
Minä menen valmistamaan teille

sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni.”

“Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä.” Enkelit toistivat opetuslapsille lupauksen hänen paluustaan: “Tämä Jeesus, joka otettiin teidän luotanne taivaaseen, tulee kerran takaisin, samalla tavoin kuin näitte hänen taivaaseen menevän.” Ja Paavali todisti: “Itse Herra laskeutuu

taivaasta ylienkelin
käs-kyhuudon kuuluessa ja
Jumalan pasuunan kaikues-sa.”
Patmoksen profeetta sanoi:
“Katso, hän tulee pilvissä! Kaikki
ihmiset näkevät hänet.” ST 195.4
Pitkään jatkunut pahan valta
murtuu: “Koko maa-ilman
kuninkuus on nyt tullut meidän
Herrallemme ja hänen
Voidellulleen. Hän on hallitseva
aina ja ikuisesti.” “Niin Herra,
minun Jumalani, saa
vanhurskauden versomaan, ja
ylistys kohoaa kaikkien kansojen
kuultavaksi. “ ST 196.1

Sitten perustetaan Messiaan rauhan valtakunta: “Yhä Herra lohduttaa Siionia ja armahtaa sen rauniomaita. Hän muuttaa aution maan Eedenin puutarhan kaltaiseksi ja aron kuin Herran paratiisiksi.” ST 196.2

Herran tulo on kaikkina aikoina ollut hänen uskol-listen seuraajiensa toivo. Kärsimyksen ja vainon keskellä Vapahtajan Kristuksen Jeesuksen ilmestyminen oli heille “autuas toivo”. Paavali viittasi Vapahtajan toisessa tulemisessa tapahtuvaan ylösnousemukseen, jolloin

Kristuksessa kuolleet nousevat
ylös ja temma-taan yhdessä
elävien kanssa yläilmoihin
Herraa vas-taan. “Näin saamme
olla aina Herran kanssa.
Rohkaiskaa siis toisianne näillä
sanoilla.” ST 196.3

Patmoksessa rakastettu
opetuslapsi kuuli lupauksen:
“Tämä on tosi, minä tulen pian”,
ja hänen vastauksessaan kaikuu
seurakunnan rukous: “Aamen.
Tule, Herra Jeesus!” ST 196.4

Vankityrmistä, polttorovioilta ja
mestauslavoilta, missä pyhät
marttyyrit todistivat totuudesta,

tulee vuosisatojen takaa todisteita heidän uskostaan ja toivostaan. Eräs näistä kristityistä sanoo: “Koska he olivat varmoja hänen henkilökohtaisesta ylösnousemuksestaan ja siksi myös omasta ylösnousemuksestaan hänen tulonsa yhteydessä, he halveksivat kuolemaa, ja heidän havaittiin olevan sen yläpuolella.” Valdolaiset vaalivat samaa uskoa. Wycliff, Luther, Calvin, Knox, Ridley ja Baxter odottivat uskossa Herran tuloa. Sellainen oli apostolisen

seurakunnan,

“autiomaaseurakunnan”, ja

uskonpuhdistajien toivo. ST 196.5

Raamattu ei ainoastaan ilmaise

Kristuksen toisen tulemisen tapaa

ja tarkoitusta vaan kertoo

merkeistä, joiden avulla voi

tietää, milloin tuo päivä on

lähellä. “Auringossa, kuussa ja

tähdissä näkyy merkkejä.”

“Aurinko pimenee eikä kuu anna

valoaan, tähtiä putoaa taivaalta ja

taivaiden voimat järkkyvät.

Silloin nähdään Ihmisen Pojan

tulevan pilvien keskellä suu-ressa

voimassaan ja kirkkaudessaan.”

Ilmestyskirja kuvailee
ensimmäisiä Kristuksen tuloa
edeltäviä merk-kejä seuraavasti:
“Maa järkkyy ja vavahteli,
aurinko pimeni mustaksi kuin
suruvaate, ja kuu muuttui
kaut-taaltaan verenpunaiseksi.”
ST 197.1

Tämä ennustus alkoi toteutua
vuonna 1755, jolloin tapahtui
historian kauhein maanjäristys.
Vaikka se tunnetaan Lissabonin
maanjäristyksenä, se ulottui
Eurooppaan, Afrikkaan ja
Amerikkaan. Se tuntui
Grön-lannissa, Länsi-Intiassa,

Madeiralla, Norjassa ja Ruot-sissa, Isossa-Britanniassa ja Irlannissa noin kymmenen miljoonan neliökilometrin alueella. Afrikassa järjestys oli lähes yhtä ankara kuin Euroopassa. Suuri osa Alger'ta tuhoutui. Valtava aalto pyyhkäisi yli Espanjan ja Afrikan rannikon hukuttaen alleen kaupunkeja. ST 197.2

Vuoret, "muutamasta niistä Portugalin suurimpia, järkkäivät rajusti perustuksiaan myöten. Muutamien huiput avautuivat ja halkesivat hämmästyttävällä

tavalla ja valtavia lohkkareita
sinkoutui viereisiin laaksoihin.
Liekkien kerrotaan lyöneen ylös
näistä vuorista.” ST 197.3

Lissabonissa “kuultiin
maanalaista ukkosta
muis-tuttavaa jyrinää ja heti sen
jälkeen raju järistys tuhosi
suurimman osan kaupunkia.
Noin kuudessa minuutissa
menetti henkensä
kuusikymmentätuhatta ihmistä.
Meri vetäytyi ensin taaksepäin ja
matalikko tuli näkyviin; sitten se
vyöryi takaisin nousten
vähintään viisitoista metriä yli

tavallisen vedenkorkeuden”. ST
198.1

“Maanjäristys tapahtui
pyhäpäivänä. Kirkot ja luos-tarit
olivat täynnä ihmisiä, joista vain
harvat pelastui-vat.” “Ihmisten
kauhu oli sanoinkuvaamaton.
Kukaan ei itkenyt; kyyneleet
olivat merkityksettömiä. He
juoksivat sinne tänne sekapäisinä
kauhusta ja hämmästyksestä,
löivät kasvojaan ja rintojaan sekä
huusivat: ‘Misericordia!
Maailmanloppu on tullut!’ Äidit
unohtivat lapsensa ja juoksivat
ympäriinsä ris-tinnaulitun kuvia

kantaen. Pahaksi onneksi monet etsivät suojaa kirkoista; turhaan otettiin ehtoollisvälineet esille; turhaan ihmisparat tarrautuivat alttareihin; kuvat, papit ja kansa hautautuivat samaan rauniokasaan.” ST 198.2

Kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin näkyi seuraava ennustuksessa mainittu merkki - auringon ja kuun pimeneminen. Vapahtaja oli selvästi ilmaissut sen täyttymisen ajankohdan keskustellessaan opetus-lastensa kanssa Öljymäellä. *“Mutta noina päivinä, tuon ahdingon jälkeen,*

aurinko pimenee, eikä kuu anna valoaan.” Nuo 1260 päivää eli vuotta päättyivät 1798.

Vainoaminen oli melkein kokonaan lakannut neljännesvuosisataa aikaisemmin. Tuon vainon jälkeen aurinko pimenisi. Tämä ennustus toteutui 19. toukokuuta 1780. ST 198.3

Eräs silminnäkijä

Massachusettsissa kuvailee ta-pahtumaa seuraavasti: “Paksu musta pilvi peitti koko taivaan lukuun ottamatta kapeaa kaistaletta taivaan-rannassa - -. “Vähitellen ihmiset joutuivat

pelon, ahdistuksen ja kauhun
valtaan. Naiset seisoivat ovella
katsellen pimeää maisemaa;
miehet palasivat työstään
pelloilta; puuseppä jätti
työkalunsa, seppä ahjonsa,
kauppias myyntipöytänsä.
Koulut suljettiin, ja lapset
juoksivat peloissaan kotia kohti.
Matkustajat pysähtyivät
lähimpään maataloon. 'Mitä on
tulossa?' kysyivät kaikki. Tuntui
kuin pyörremyrsky olisi
puh-keamassa tai kuin kaiken
loppu olisi käsillä. ST 199.1

“Kynttilöitä sytytettiin, ja takkavalkeat loimusivat yhtä kirkkaasti kuin kuuttomana syysiltana - -. Kanat vetäytyivät orrelleen nukkumaan, karja kokoontui ammuen laidunsuojoiin, sammakot kurnuttivat, linnut visersivät iltalaulujaan ja lepakot lensivät ympäriinsä. Mutta ihmiset tiesivät, ettei yö ollut vielä tullut. - - ST 199.2

“Kirkkoihin kokoontui väkeä. Valmistamattomien saarnojen teksteiksi valittiin poikkeuksetta jakeita, jotka näyttivät osoittavan

pimeyden Raamatun ennustusten täyttymykseksi. - Pimeys oli synkimmillään pian yhdentoista jälkeen.” ST 199.3

“Suurimmassa osassa maata oli niin pimeää, että ilman kynttilänvaloa ei voinut nähdä aikaa taskutai seinäkellosta, ei myöskään syödä eikä tehdä kotitöitä.” ST 199.4

“Seuraavan yön pimeys oli aivan yhtä outo ja pelottava. Vaikka oli melkein täysikuu, mitään esinettä ei voinut erottaa ilman keinotekoista valoa, joka naapuritaloista tai muualta

matkan päästä nähtynä tuntui
tuikkivan lähes
läpinäkymättömässä Egyptin
pimeydessä. “ “Vaikka kaikki
maailmankaikkeuden valaisevat
kappaleet olisi kiedottu
läpinäkymättömään pi-meyteen
tai kokonaan hävitetty, pimeys ei
olisi voinut olla täydellisempi.”
Keskiyön jälkeen pimeys hälveni,
ja kun kuu tuli näkyviin, se näytti
vereltä. ST 199.5

Toukokuun 19. päivää 1780
kutsutaan historiassa “pimeäksi
päiväksi”. Mooseksen ajan
jälkeen ei histo-riassa ole

mainintaa yhtä synkältä, laajalle
ulottuneesta ja kauan
kestäneestä pimeydestä.

Silminnäkijöiden kuvaus on
kaikua Joelin sanoista, jotka
kirjoitettiin kaksituhattaviisisataa
vuotta aikaisemmin: "Aurinko
pimenee, kuu värjäytyy vereen,
ennen kuin koittaa Herran päivä,
suuri ja pelottava." ST 200.1

"Kun nuo tapahtumat alkavat",
Kristus sanoi, "nostakaa
rohkeasti päanne pystyyn, sillä
teidän vapautuksenne on
lähellä." Hän suuntasi
seuraajiensa katseen keväällä

silmikoiviin puihin: “Kun näette sen puhkeavan lehteen, te tiedätte ilman muuta, että kesä on jo lähellä. Samalla tavoin te nähdessänne tämän tapahtuvan tiedätte, että Jumalan valtakunta on lä-hellä.” ST 200.2

Mutta rakkaus Kristukseen ja usko hänen tulemiseensa olivat kylmenneet seurakunnassa.

Jumalan kansaksi tunnustautuneet olivat tulleet sokeiksi Va-pahtajan opetuksille hänen tulostaan. Oppia Kristuk-sen toisesta tulemisesta oli lyöty laimin, kunnes se

suureksi osaksi syrjäytettiin ja unohdettiin etenkin Amerikassa. Uppoutuminen rahan ansaitsemiseen, suosion ja vallan tavoitteluun sai ihmiset siirtämään kaukaiseen tulevaisuuteen sen vakavan päivän, jolloin asioiden nykyinen järjestys häviää. ST 200.3

Vapahtaja ennusti hänen toista tulemistaan edeltä vän luopumuksen. Tämän ajan ihmisille hän antaa neuvon: “Pitäkää varanne, ettei juopottelu ja päihty-mys tai jokapäiväisen elämän huolet turruta teitä, niin

että se päivä yllättää teidät.”

“Pysykää siis alati valveilla ja ruoilkaa itsellenne voimaa, jotta selviäisitte kaikesta siitä, mikä on tapahtuva, ja kestäisitte Ihmisen Pojan edessä.” ST 200.4

Oli välttämätöntä, että ihmiset herätettiin valmis-tautumaan armonajan päättymisen vakaviin tapahtumiin. “Herran päivä on suuri, pelottava ja hirmuinen. Kuka sen kestää?” Kuka voi kestää, kun ilmestyy hän, jolle sanotaan: “Sinun silmäsi ovat pyhät ja puhtaat, sinä et voi katsoa pahaa, et saata katsella

vääryyttä”? “Minä, Herra, vaadin maailman tilille pahuudestaan ja jumalattomat synneistään. Minä teen lopun röyhkeiden ylimielisyydestä, painan maahan väkivaltaisten ylpeyden.”

“Heidän hopeansa ja kultansa eivät voi heitä pelastaa.” “Heidän omaisuutensa ryöstetään, heidän talonsa hävitetään.” ST 201.1

Tuota suurta päivää silmällä pitäen Jumalan sana kehottaa etsimään hänen kasvojaan katuen: ST 201.2

“Herran päivä tulee. Se on jo lähellä.” “Kuulutta-kaa pyhä

paasto, kutsukaa koolle
juhlakokous! Koot-kaa väki,
pyhittäkää kansa, kutsukaa
vanhukset, koot-kaa lapset - -.
Itkekää, papit, pyhäkön
esipihalla, eteishallin ja alttarin
välissä.” “Kääntykää minun
puo-leeni, tehkää niin koko
sydämestänne, paastotkaa,
itkekää ja valittakaa. Repikää
rikki sydämenne, älkää
vaatteitanne. Palatkaa Herran,
Jumalanne, luo, sillä hän on
anteeksiantava ja laupias, hän on
kärsivällinen ja hänen
hyvyytensä on suuri.” ST 201.3

Ihmisten valmistamiseksi
kestämään Jumalan päi-vänä oli
suoritettava suuri
uskonpuhdistustyö. Armossaan
hän aikoi lähettää sanoman
herättääkseen kristityt ja
valmistaakseen heidät Herran
tulolle. ST 201.4

Tämä varoitus annetaan
Ilmestyskirjan 14. luvussa. Siinä
esitetään taivaallisten olentojen
julistama kolminkertainen
sanoma, jota seuraa välittömästi
Ihmisen Pojan tuleminen
korjaamaan maan eloa. Profeetta
näki “taas uuden enkelin, joka

lensi korkealla taivaan laella.
Hänen tehtävänään oli julistaa
ikuinen evankeliumi maan
asukkaille, kaikille kansoille,
hei-moille, kielille ja maille. Hän
kuulutti kovalla äänellä: 'Pelätkää
Jumalaa ja antakaa hänelle
kunnia - hänen tuomionsa aika
on tullut! Kumartakaa häntä, joka
on luonut taivaan, maan ja meren
ja vesien lähteet'." ST 201.5

Tämä sanoma on osa "ikuista
evankeliumia". Sen
saarnaaminen on uskottu
ihmisille. Pyhät enkelit joh-tavat
työtä, mutta evankeliumin

varsinaisesta julistuk-sesta
huolehtivat Kristuksen palvelijat
maan päällä. Jumalan Hengen
kehotuksia ja hänen sanansa
ope-tuksia tottelevien uskollisten
ihmisten oli määrä julis-taa tätä
varoitusta. He olivat etsineet
tietoa Jumalasta, koska
“tuottoisampi on tieto kuin
kulta”. “Herra ilmoittaa
suunnitelmansa palvelijoilleen, ja
he tulevat tuntemaan, millainen
on hänen liittonsa.” ST 202.1

Jos teologit olisivat olleet
uskollisia vartiomiehiä ja
tutkineet ahkerasti rukoillen

Raamattua, he olisivat tunteneet ajan. Ennustukset olisivat paljastaneet heille tulevat tapahtumat. Mutta nyt sanomaa julistivat vähäpätöisemmät henkilöt. Ne, jotka eivät etsi valoa, kun se on heidän ulottuvillaan, jäävät pimeään. Mutta Vapahtaja julistaa: "Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo." Sellaiselle sielulle lähetetään taivaallista valoa säteilevä tähti johtamaan hänet koko totuuteen. ST 202.2

Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikana papit ja lainopettajat olisivat voineet tuntea ajan merkit ja julistaa luvatus Messiaan tuloa. Miika ilmoitti hänen synnyinpaikkansa, Daniel hänen tulonsa ajankohdan. Juutalaisten johtajat eivät voineet mitenkään puolustaa tietämättömyyttään. Se oli synnillisen laiminlyönnin seurausta. ST 202.3

Israelin vanhimpien olisi tullut tutkia innokkaasti maailmanhistorian suurimpaan tapahtumaan - Jumalan Pojan

tuloon - liittyviä paikkoja, aikoja ja oloja. Kansan olisi pitänyt valvoa voidakseen lausua maailman Lunastajan tervetulleeksi. Mutta Betlehemissä kaksi uupunutta matkustajaa kulki kapeaa katua kaupungin itäpuolelle asti etsien turhaan yösijaa. Yksikään ovi ei ollut avoinna heille. Lopulta he löysivät turvapaikan viheliäisestä karjasuojasta, ja siellä syntyi maailman Vapahtaja. ST 203.1

Enkelit lähetettiin viemään ilouutista niille, jotka olivat valmiit ottamaan sen vastaan ja

kertomaan siitä muille Kristus oli
alentunut ottamaan
ihmislunnon, kärsimään
ääretöntä tuskaa antaessaan
sielunsa syn-tiuhriksi. Silti enkelit
halusivat, että Korkeimman
Poika alennustilassaankin
ilmestyisi ihmisille luonteensa
arvon mukaisessa kunniassa.
Kokoontuivatko maan
mahtavat Israelin pääkaupunkiin
lausumaan hänet tervetulleeksi?
Esittelisivätkö enkelit hänet
odottavalle joukolle? ST 203.2
Enkeli kävi maan päällä
katsomassa, ketkä olivat valmiit

toivottamaan Jeesuksen tervetulleeksi. Mutta hän ei kuullut kenenkään kiittävän Jumalaa siitä, että Messiaan tulo oli käsillä. Enkeli viipyi jonkin aikaa valitun kaupungin ja sen temppelin yläpuolella, missä Jumalan läsnäolo oli ilmennyt satojen vuosien ajan, mutta siellä vallitsi sama välinpitämättömyys. Papit kaikessa komeudessaan ja ylpeydessään uhrasivat saastaisia uhreja. Fariseukset puhuttelivat ihmisiä kovaäänisesti ja esittivät kerskailevia rukouksia katu-jen kulmissa. Kuninkaat, filosofit ja

rabbit eivät piitan-neet siitä
ihmeellisestä tosiasiasta, että
ihmisten Lu-nastaja ilmestyisi
pian. ST 203.3

Hämmästynyt enkeli oli
palaamaisillaan taivaaseen
mukanaan häpeällinen viesti, kun
hän löysi joukon paimenia
vartioimasta laumaansa.

Katsellessaan tähtitaivasta he
pohtivat ennustusta Messiaan
tulosta ja kaipasivat maailman
Vapahtajan ilmestymistä. Tämä
seurue oli valmis ottamaan
vastaan taivaallisen sanoman.
Äkkiä taivaallinen kirkkaus

valaisi tasangon ja lukematon
enkelijoukko ilmestyi; ja aivan
kuin ilo olisi ollut liian suuri
yhden sanansaattajan tuotavaksi
taivaasta, suuri joukko yhtyi
lauluun, jota kaikki pelas-tetut
tulevat kerran laulamaan:

“Jumalan on kunnia
korkeuksissa, maan päällä rauha
ihmisillä, joita hän rakastaa.” ST
203.4

Millainen opetus sisältyykään
tähän ihmeelliseen Betlehemin
kertomukseen! Millainen nuhde
epäus-kollemme, ylpeydellemme
ja itseriittoisuudellemme!

Millainen varoitus siitä, ettei
sokeus ajan merkeille estäisi
meitä tuntemasta
etsikkoaikaamme! ST 204.1

Enkelit eivät löytäneet Messiaan
tulon odottajia ainoastaan
vaatimattomien paimenten
joukosta. Myös pakanoiden
joukossa oli niitä, jotka odottivat
häntä. He olivat rikkaita, jaloja
tietäjiä - idän filosofeja.

Heprealaista kirjoituksista he
olivat saaneet tietää tähdestä,
joka nousi Jaakobista. He
odottivat innok-kaasti hänen
tuloaan, joka ei olisi ainoastaan

“Israelil-le luvattu lohdutus”
vaan tulisi myös valoksi, “joka
koittaa pakanakansoille” ja
“pelastukseksi maan ää-riin
saakka”. Taivaan lähettämä tähti
johti nämä vieraat pakanat
vastasyntyneen Kuninkaan luo.
ST 204.2

Kristus “ilmestyy vielä kerran,
mutta ei enää syn-nin tähden
vaan pelastaakseen ne, jotka
häntä odotta-vat” Vapahtajan
syntymää koskevien uutisten
tavoin sanomaa hänen toisesta
tulostaan ei annettu
uskonnollisten johtajien

julistettavaksi. He olivat tor-juneet taivaan valon eivätkä siksi kuuluneet niihin, joista apostoli Paavali sanoo: “Mutta te, ystävät, ette elä pimeydessä, eikä tuo päivä pääse yllättämään teitä kuin varas. Te kaikki olette valon ja päivän lapsia. Me emme kuulu yölle emmekä pimeydelle.” ST 204.3

Siionin muureilla olevien vartiomiesten olisi pitänyt ensimmäisinä kuulla uutiset Vapahtajan tulosta, ensimmäisinä julistaa hänen saapumistaan. Mutta he olivat huolettomia

kansan nukkuessa synneissään.
Jeesus näki seurakuntansa olevan
hedelmättömän viikunapuun
tavoin täynnä lehtiä, mutta vailla
kallis-arvoisia hedelmiä. Aito
nöyryyden henki, katumus ja
usko puuttuivat. Niiden tilalla oli
ylpeyttä, muodollisuutta,
itsekkyyttä ja sortoa.
Luopioseurakunta sulki silmänsä
ajan merkeiltä. Sen jäsenet
luopuivat Juma-lastasta ja
hylkäsivät hänen rakkautensa.
Kun he kieltäytyivät
mukautumasta ehtoihin, hänen

lupauksensa eivät toteutuneet
heille. ST 205.1

Monet Kristuksen seuraajiksi
tunnustautuvista kieltäytyivät
ottamasta vastaan taivaan valoa.
Muinaisten juutalaisten tavoin he
eivät tunteneet etsikkoaikaansa.
Herra kulki heidän ohitseensa ja
paljasti totuutensa niille, jotka
Betlehemin paimenten ja idän
tietäjien tavoin olivat ottaneet
vaarin kaikesta saamastaan
valosta. ST 205.2

18.—Uutta valoa uudessa maailmassa

Eräs suoraselkäinen ja rehellinen maanviljelijä, joka etsi vilpittömästi totuutta, oli se henkilö, jonka Jumala valitsi johtamaan Kristuksen toista tulemistä koskevan sanoman julistamista. Monen muun uskonpuhdistajan tavoin William Miller oli taistellut köyhyyttä vastaan ja oppinut itsensä kieltämisen läksyn. ST 206.1

Jo lapsuudessa hän osoitti tavallista suurempaa älykkyyttä. Iän karttuessa se ilmeni yhä

selvemmin. Hänen mielensä oli vilkas ja kehittynyt, ja hänellä oli suunnaton tiedonjano. Halu opiskella, syvällinen ajattelu ja kriittinen asenne kehittivät hänen arvostelukykyään ja avarsivat hänen mieltään. Hänellä oli moitteeton moraalinen luonne ja kadehdittava maine. Hän toimi ansiokkaasti sekä yhteiskunnallisissa että sotilaallisissa tehtävissä. Tie rikkauteen ja maineeseen näytti olevan hänelle avoinna. ST 206.2

Lapsuudessa hän oli ollut altis uskonnollisille vaikutteille.

Nuoruudessaan hän kuitenkin joutui deistien seuraan. Näillä oli suuri vaikutusvalta, koska he olivat yleensä kunnan kansalaisia, ihmisystävällisiä ja hyväntahtoisia. Koska he elivät kristillisessä ympäristössä, se vaikutti jonkin verran heidän luonteeseensa. He saivat kiittää Raamattua niistä ominaisuuksista, joilla he olivat voittaneet yleisen kunnioituksen, ja silti he käyttivät näitä hyviä lahjoja taisteluun Jumalan sanaa vastaan. Miller omaksui heidän käsityksensä. ST 206.3

Aikansa raamatuntulkinnossa hän näki ylipääse-mättömiä vaikeuksia, mutta uusi Raamatun syrjäyttävä uskokaan ei tarjonnut mitään parempaa eikä tyy-dyttänyt häntä. Mutta kun Miller oli täyttänyt kolmekymmentäneljä vuotta, Pyhä Henki johti hänet näke-mään syntisen tilansa. Hänellä ei ollut varmuutta haudantakaisen elämän onnesta. Tulevaisuus näytti pimeältä ja synkältä. Myöhemmin hän tilitti silloisia tunteitaan: ST 207.1

“Taivas ylläni oli kuin vaskea ja maa jalkojeni alla kuin rautaa. - Mitä enemmän ajattelin, sitä hämmentyneempi olin. Yritin lakata ajattelemasta, mutta en pystynyt hallitsemaan ajatuksiani. Olin todella onneton, mutta en ymmärtänyt miksi. Nurisin ja valitin, en vain tiennyt minkä vuoksi. Tiesin että jokin oli vinossa, mutta en tiennyt mistä ja miten voisin löytää totuuden.” ST 207.2

“Äkkiä”, hän sanoo, “Vapahtajan luonne ilmaistiin minulle elävästi. Minusta näytti, että

sellainen hyvä ja sääliväinen olento, joka sovittaisi rikkomuksemme ja siten pelastaisi meidät kärsimästä synnin rangaistusta, voisi sittenkin olla olemassa. - Mutta heräsi kysymys, miten tällaisen olennon olemassaolo voidaan todistaa. Tajusin, että Raamatun ulkopuolelta en löytäisi mitään todisteita tällaisen Vapahtajan olemassaolosta enkä edes tulevasta olotilasta. - - ST 207.3

“Näin Raamatun kertovan juuri sellaisesta Vapahtajasta jota tarvitsin, enkä voinut ymmärtää,

miten innoittamaton kirja voisi esittää periaatteita, jotka sopivat niin täydellisesti langenneen maailman tarpeisiin. Minun oli pakko tunnustaa, että Raamatun täytyi olla Jumalan ilmoitusta. Se tuli minun ilokseni, ja Jeesuksesta löysin ystävän. Vapahtaja tuli minulle rakkaammaksi tuhansien joukosta, ja Raamattu, joka

ennen oli ollut hämärä ja ristiriitainen, tuli jalkaini lampuksi ja valkeudeksi minun tielläni. - Havaitsin, että Herra Jumala on kallio elämän

valtameren keskellä. Raamatusta tuli nyt tutkimukseni tärkein kohde, ja voin todella sanoa nauttineeni suuresti sen tutkimisesta. - Ihmettelin, miksi en aikaisemmin ollut nähnyt sen kauneutta ja kirkkautta, ja hämmästelin miten olin kerran saattanut hylätä sen. - Menetin kaiken halun muuhun lukemiseen ja keskityin hankkimaan viisautta Jumalalta.”

ST 207.4

Miller tunnusti julkisesti uskonsa. Mutta hänen eiuskovat toverinsa esittivät kaikki samat todisteet,

joilla hän itse oli usein hyökännyt Raamattua vastaan. Hän päätteli, että jos Raamattu on Jumalan ilmoitusta, sen täytyy olla johdonmukainen. Hän päätti ryhtyä tutkimaan Raamattua selvittääkseen, voitaisiinko kaik-ki näennäiset ristiriitaisuudet selittää. ST 208.1 Hän ei käyttänyt selitysteoksia vaan vertasi raama-tunkohtia toisiinsa reunaviittausten ja hakusanakirjan avulla. Hän aloitti ensimmäisestä Mooseksen kirjasta ja luki jakeen kerrallaan. Kun jokin kohta vaikutti

epäselvältä, hänellä oli tapana verrata sitä kaikkiin muihin jakeisiin, jotka näyttivät käsittelevän samaa asiaa. Joka ainoalla sanalla oli merkitystä tekstin ym-märtämisen kaimalta. Aina kun vastaan tuli vaikeasti ymmärrettävä kohta, hän löysi selityksen jostain toisesta raamatunkohdasta. Hän rukoili vilpittömästi valoa Jumalalta ja koki todeksi psalmistan sanat: "Kun sinun sanasi avautuu, se valaisee, tyhmäkin saa siitä ymmärrystä." ST 208.2

Hän tutki innokkaasti Danielin kirjaa ja Ilmestys-kirjaa ja huomasi, että profeetallisia symboleja saattoi ymmärtää. Hän näki, että kaikki erilaiset vertauskuvat selitettiin joko välittömästi tai muissa raamatunkohdissa ja että ne tuli ymmärtää kirjaimellisesti. Rengas renkaalta totuuden ketju täydentyi ja siten palkitsi hänen ponnistelunsa. Askel askeleelta hän hahmotti ennustusten suuret linjat. Taivaan enkelit ohjasivat hänen ajatuksiaan. ST 208.3

Hän tuli vakuuttuneeksi, ettei Jumalan sana tukenut laajalle levinnyttä käsitystä maailmanloppua edeltävästä maanpäällisestä tuhatvuotiskaudesta. Oppi Herran tuloa edeltävästä tuhannesta rauhan vuodesta on vastoin Kristuksen ja hänen apostoliensa opetuksia siitä, että vehnä ja rikkavilja kasvavat yhdessä elonleikkuuseen eli maailman loppuun asti ja että “kelvottomat ihmiset ja petkuttajat menevät pahuu-dessa yhä pitemmälle”. ST 209.1

Apostolisella seurakunnalla ei ollut oppia maailman kääntymisestä ja Kristuksen hengellisestä hallinnosta. Tuon opin kristityt hyväksyivät yleisesti vasta kahdeksannentoista vuosisadan alussa. Se opetti heidät pitämään Herran tuloa kaukaiseen tulevaisuuteen kuuluvana asiana ja esti heitä kiinnittämästä huomiota hänen tulonsa läheisyydestä kertoviin merkkeihin. Sen vuoksi monet eivät välittäneet valmistautua kohtaamaan Herraansa. ST 209.2

Miller huomasi Raamatun opettavan selvästi, että Kristus tulee takaisin kirjaimellisesti ja henkilökohtaisesti. “Itse Herra laskeutuu taivaasta ylienkelin käsky-huudon kuuluessa ja Jumalan pasuunan kaikuessa.” - kun näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan.” “Sillä niin kuin salama leimahtaa idässä ja valaisee taivaan länteen asti, niin on oleva Ihmisen Pojan tulo.” “Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien

enkeliensä kanssa - -.” “Suuren torven soidessa hän lähettää enkelinsä neljälle ilmansuunnalle kokoamaan kaikkialta, maan kaikista ääristä ne, jotka hän on valinnut.” ST 209.3

Jeesuksen tullessa vanhurskaat kuolleet herätetään ja elossa olevat pyhät muutetaan. “Me emme kaikki kuole, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa. Pasuuna soi, ja kuolleet herätetään katoamattomina ja me muut muutamme. Tämän katoavan on

näet pukeuduttava
katoamattomuuteen ja
kuolevaisen kuolemattomuuteen.

” “Ensin nousevat ylös ne, jotka
ovat kuolleet Kristukseen
uskovina. Meidät, jotka olemme
vielä elossa ja täällä jäljellä,
temmataan sitten yhdessä heidän
kanssaan pilvissä yläilmoihin
Herraa vastaan. Näin saamme
olla aina Herran kanssa.” ST
210.1

Nykyisessä tilassaan ihminen on
kuolevainen, katoavainen; mutta
Jumalan valtakunta tulee
olemaan katoamaton. Siksi

ihminen ei nykyisessä tilassaan
voi päästä Jumalan valtakuntaan.
Kun Jeesus tulee, hän antaa
kansalleen kuolemattomuuden ja
kutsuu omansa sitten perimään
valtakunnan, joka on ollut
valmiina heitä varten maailman
luomisesta asti. ST 210.2

Nämä ja muut raamatunpaikat
todistivat Millerille selvästi, että
yleismaailmallinen rauha alkaa ja
Jumalan valtakunta perustetaan
maan päälle vasta Kristuksen
toisen tulemisen jälkeen. Sitä
paitsi maailman tila vastasi
profeetallista kuvausta

viimeisistä päivistä. Hän tuli väistämättä siihen johtopäätökseen, että nykyisessä tilassa olevalle maalle määrätty aika oli lop-pumaisillaan. ST 210.3

“Toinen ajatteluuni ratkaisevasti vaikuttanut todistus oli Raamatun kronologia. — Huomasin, että ennustetut tapahtumat - olivat toteutuneet ennus-tusten mukaisesti.” ST 210.4

Kun hän löysi Kristuksen toiseen tulemiseen ulot-tuvia ajanjaksoja, hän ei voinut muuta kuin pitää

niitä Jumalan määrääminä aikoina, jotka hän oli ilmoittanut palvelijoilleen. “Ne asiat, jotka hän on ilmoittanut, ovat tarkoitettut meille ja lapsillemme.” Herra julistaa, ettei hän “tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille”. Jumalan sanan tutkijat voivat luottaa siihen, että ihmiskunnan historian valtavin tapahtuma on ilmoitettu selvästi Raamatussa. ST 210.5

“Olin täysin vakuuttunut”, Miller sanoo, “että jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt

kirjoitus on hyödyllinen'; että ihmiset ovat puhuneet Pyhän Hengen johtamina sen, minkä ovat Jumalalta saaneet, ja että kaikki 'on kirjoitettu meille opiksi, jotta saisimme siitä kestävyyttä, lohtua ja toivoa'. - Siksi tunsin, ettei minulla, yrittäessäni ymmärtää mitä Jumala armossaan oli nähnyt sopivaksi ilmoittaa meille, ollut oikeutta sivuuttaa profeetallisia ajanjaksoja." ST 211.1

Ennustus, joka näytti selvimmin ilmoittavan Kris-tuksen toisen tulemisen ajan, oli Dan. 8: 14:

“Niin kauan, että kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua on kulunut; sitten nousee pyhäkkö taas kunniaan” (engl. kuningas Jaakon käänös: “pyhäkkö puhdistetaan”). Miller antoi Raamatun selittää itse itseään ja havaitsi, että vertauskuvallisessa ennustuksessa päivä merkitsee vuotta. (Katso liitettä.) Hän näki, että nuo 2300 profeetallista päivää eli kirjaimellista vuotta ulottuivat paljon pitemmälle kuin juutalaisille määrätty aika eivätkä siksi voineet viitata vanhan liiton pyhäkköön. ST 211.2

Miller omaksui sen yleisen käsityksen, että kristillisdellä aikakaudella maa on "pyhäkkö", ja luuli siksi Dan. 8: 14 ennustaman pyhäkön puhdistuksen merkitsevän maan puhdistamista tulella Kristuksen toisessa tulemisessa. Ja niin hän päätteli, että jos noille 2300 päivälle löytyisi oikea lähtökohta, Kristuksen toisen tulemisen ajankohta voitaisiin paljastaa. ST 211.3

Miller jatkoi ennustusten tutkimista ja käytti päivien lisäksi kokonaisia öitä tämän

suunnattoman tärkeältä vaikuttavan asian selvittämiseen. Danielin kirjan kahdeksannesta luvusta hän ei löytänyt ainoatakaan joh-tolankaa 2300 päivän alkamiskohdasta. Enkeli Gabriel, joka oli saanut käskyn selittää Danielille näyn, selitti siitä vain osan. Kun seurakuntaa kohtaava kauhea vaino paljastettiin profeetalle näyssä, hänen voimansa pettivät. Daniel oli "uupunut ja sairas jonkin aikaa". "Minä olin hämmentynyt näystäni", hän sanoo, "enkä saanut siihen selvyyttä." ST 212.1

Kuitenkin Jumala oli sanonut sanansaattajalleen: "Selitä hänelle tämä näky!" Niin enkeli palasi Danielin luo ja sanoi: "Nyt olen tullut ohjaamaan ymmärrystäsi oikeaan. - Kuuntele siis tarkoin tätä sanaa, niin ymmärrät näkysi." Eräs tärkeä kohta oli jäänyt kah-deksannessa luvussa selittämättä, nimittäin 2300 päi-vän jakso. Siksi enkeli selitystä jatkaessaan puhuu lähinnä aikakysymyksestä: ST 212.2

"Seitsemänkymmentä vuosiviikkoa on määrätty

kansallesi ja pyhälle
kaupungillesi. - 'Sinun tulee
tietää ja ymmärtää: Siitä ajasta,
jolloin se sana lähti liikkeelle, että
Jerusalem on jälleen
rakennettava, on voidellun
hallitsijan tuloon seitsemän
vuosiviikkoa ja
kuusikymmentäkaksi
vuosiviikkoa. Kaupunki
raken-netaan jälleen toreineen ja
vallihautoineen, mutta keskellä
vaikeita aikoja. Ja
kuudenkymmenen kahden
vuosiviikon kuluttua raivataan
voideltu tieltä, eikä kansalla ole

toista. - Hän vahvistaa liiton monille yhden vuosiviikon ajaksi, ja vuosiviikon puolivälissä hän on lakkauttava teurasja ruokauhrin. ” [Katso selitystä tämän raamatunkohdan suomennoksen sana-muodosta lähdeviitteen yhteydessä] ST 212.3

Enkeli oli lähetetty Danielin luo selittämään kohtaa, jota hän ei ollut ymmärtänyt: “Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua on kulunut; sitten nousee pyhäkkö taas kunniaan.” Enkelin ensimmäiset sanat ovat:

“Seitsemänkymmentä vuosiviikkoa on määrätty kansallesi ja pyhälle kaupungillesi.” Alkutekstin sana *määrätty* merkitsee kirjaimellisesti “leikattu”. Seitse-mänkymmentä vuosiviikkoa eli 490 vuotta oli leikattu juutalaisille. ST 212.4

Mutta mistä ne oli leikattu?
Koska nuo 2300 päivää ovat ainoa kahdeksannessa luvussa mainittu ajanjak-so, seitsemänkymmenen vuosiviikon täytyy olla sen osa. Molemmilla ajanjaksoilla täytyy olla sama lähtö-kohta.

Seitsemänkymmenen vuosiviikon jakso alkoi, kun annettiin käsky Jerusalemin jälleenrakentamiseksi. Jos tämän käskyn ajankohta saataisiin selville, samalla ratkeaisi 2300 päivän lähtökohta. ST 213.1

Käsky löytyy Esran kirjan seitsemännestä luvusta.

Täydellisimmässä muodossa sen antoi Persian kuninkas Artakserkses vuonna 457 eKr.

Kun tämä vuosi otettiin lähtökohdaksi, havaittiin seitsemääkymmentä vuosiviikkoa koskevan

ennustuksen jokaisen
yksi-tyiskohdan täyttyneen.
(Katso liitettä.) ST 213.2

“Siitä ajasta, jolloin se sana lähti
liikkeelle, että Jerusalemin on
jälleen rakennettava, on voidellun
hallitsijan tulon seitsemän
vuosiviikkoa ja
kuusikymmentäkaksi
vuosiviikkoa” -
kuusikymmentäyhdeksän
vuosiviikkoa eli 483 vuotta.
Artakserkseen käsky astui
voimaan syksyllä 457 eKr. Siitä
laskettuna 483 vuotta ulottuu
syksyyn 27 jKr. Silloin tämä

ennustus täyttyi. Syksyllä 27 jKr. Johannes kastoi Kristuksen, joka samalla sai Hengen voitelun.

Kasteensa jälkeen Jeesus meni “Galileaan ja julisti Jumalan evankeliumia. Hän sanoi: ‘Aika on täyttynyt’. ST 213.3

“Hän vahvistaa liiton monille yhden vuosiviikon ajaksi”. Kysymys on juutalaisille määrätyn ajan viimeisestä seitsemän vuoden jaksosta. Tänä aikana, vuodesta 27 jKr. vuoteen 34 jKr., Kristus ja hänen opetuslapsensa julisti evankeliumin kutsua erityisesti

juutalaisille. Vapahtajan käsky oli: "Älkää menkö vie-rasheimoisten keskuuteen älkääkään mihinkään Sama-rian kaupunkiin. Sen sijaan menkää Israelin kansan eksyneiden lampaiden luo." ST 213.4

"-Vuosiviikon puolivälissä hän on lakkauttava teuras-ja ruokauhrin." Vuonna 31 jKr., kolme ja puoli vuotta kasteensa jälkeen, meidän Herramme ristiin-naulittiin. Golgatan suuressa uhrissa vertauskuva koh-tasi todellisuuden. Kaikkien

seremonialain määrää-mien
uhrien täytyi lakata. ST 214.1

Juutalaisille määrätyt 490 vuotta
päätyivät 34 jKr. Silloin
kansakunta hylkäsi lopullisesti
evankeliumin suuren neuvoston
päätöksellä, joka johti
Stefanoksen marttyyrikuolemaan
ja Kristuksen seuraajien vainoon.
Tämän jälkeen pelastussanoma
annettiin maailmalle.

Opetuslapset joutuivat
pakenemaan vainoa
Jerusale-mista ja “kulkivat
seudulta toiselle ja levittivät
evanke-liumin sanaa”. ST 214.2

Tähän asti ennustuksen jokainen yksityiskohta on toteutunut hätkähdyttävän tarkasti.

Seitsemänkymmentä

vuosiviikkoa alkavat kiistatta 457 eKr. ja päättyvät 34 jKr. Kun

2300:sta päivästä leikataan

seitsemänkymmentä

vuosiviikkoa (490 vuotta), jää

jäljelle 1810 päivää. Kun vuoteen 34 jKr. lisätään 1810 vuotta,

tullaan vuoteen 1844. Danielin 8.

luvussa mainitut 2300 päivää

päätyivät siis 1844. Tämän

pitkän profeetallisen ajanjakson

lopussa "nousee pyhäkkö taas

kunniaan” [engl. käännöksen (KJV) mukaan: pyhäkkö puhdistetaan]. Täten pyhäkön puhdistamisen aika tuli osoitetuksi (katso aikakarttaa sivulla 229), ja yleisesti uskottiin sen tapahtuvan Kristuksen toisessa tulemisessa. ST 214.3

Tutkimuksensa alussa Millerillä ei ollut pienintäkään aavistusta siitä, mihin johtopäätökseen hän tulisi. Hän pystyi tuskin uskomaan tutkimuksensa tulosta. Mutta Raamatun todistus oli niin selvä, ettei sitä voinut sivuuttaa. ST 215.1

Vuonna 1818 Miller vakuuttui, että noin kahden-kymmenenviiden vuoden kuluttua Kristus tulisi vapauttamaan kansansa. Hän sanoi: "Minun on tarpeetonta puhua ilosta, joka täytti sydämeni tämän riemas-tuttavan tulevaisuudennäyn edessä, tai sieluni hartaasta kaipauksesta osallistua lunastettujen iloista - Oi, miten kirkkaalta ja suurenmoiselta totuus näyttikään!" Miller tunsi velvollisuudekseen jakaa saamaansa valoa muille. Hän

odotti vastustusta jumalat-tomien
taholta mutta uskoi kaikkien
kristittyjen iloit-sevan toivosta,
että saisivat kohdata
Vapahtajansa. Kuitenkin hän
epäröi ryhtyä julistamaan
sanomaa pikaisesta
vapautuksesta, ettei vain johtaisi
muita harhaan, jos hän sittenkin
olisi väärässä. Siksi hän kävi
kaiken läpi uudelleen ja pohti
huolellisesti jokaista mieleensä
tulevaa ongelmaa. Viiden vuoden
kuluttua hän oli vakuuttunut
kantansa oikeellisuudesta. ST
215.2

“Kun hoidin tehtäviäni”, hän sanoi, “korvissani kaikui jatkuvasti: ‘Mene kertomaan maailmalle sitä uhkaa-vasta vaarasta. ‘ Mieleeni tuli toistuvasti jae: ‘Kun minä uhkaan jumalatonta kuolemalla, asetan sinut vastuu-seen hänestä. Ellet sinä puhu hänelle, ellet varoita häntä hänen elämänmenostaan, hän kuolee syntiensä tähden - ja hänen kuolemastaan minä vaadin tilille sinut.’ Minusta tuntui, että jos jumalattomia varoitettaisiin tehokkaasti, monet heistä tekisivät parannuksen, mutta jos

heitä ei varoitettaisi, heidän verensä vaadittaisiin ehkä minun kädestäni.” Hänen mieleensä tulivat yhä uudelleen sanat: “Mene kertomaan maailmalle; heidän kuolemastaan minä vaadin tilille sinut.” Yhdeksän vuotta hän odotti taakan painaessa hänen sydäntään, kunnes hän vuonna 1831 ensimmäisen kerran esitti julkisesti uskonsa perusteet. ST 215.3

Hän oli nyt viisikymmenvuotias, tottumaton pu-humaan, mutta hänen ponnistelunsa siunattiin.

Hä-nen ensimmäistä luentoaan seurasi uskonnollinen herätys. Kolmetoista kokonaista perhettä, kahta henkilöä lukuunottamatta, tuli kääntymykseen. Häntä pyydettiin puhumaan muilla paikkakunnilla, ja mel-kein joka paikassa syntisiä tuli kääntymykseen. Kris-tityt pyhittäytyivät täydellisemmin Jumalalle, ja deistit ja uskottomat tunnustivat Raamatun totuuden. Hänen saamansa vaikuttivat yleiseen mielialaan ja hillitsivät aikakauden lisääntyvää

maallistumista ja aistillisuutta. ST
216.1

Monin paikoin kaikki
protestanttiset kirkot avasivat
hänelle ovensa, ja yleensä kutsut
tulivat sananjulistajilta.

Periaatteesta hän työskenteli
ainoastaan siel-lä, mihin hänet
kutsuttiin, ja kuitenkin hän oli
pian kykenemätön vastaamaan
puoliinkaan pyynnöistä. Monet
vakuuttuivat Kristuksen tulon
läheisyydestä ja tarpeestaan
valmistautua siihen. Eräissä
suurissa kau-pungeissa
väkijuomakauppiat muuttivat

myymälän-sä kokoushuoneiksi,
peliluolat suljettiin ja
pahimmat-kin hurjastelijat
tekivät parannuksen. Eri
uskonsuunnat järjestivät
rukouskokouksia lähes
tunneittain, lii-kemiehet
kokoontuivat keskipäivällä
rukoilemaan ja kiittämään
Jumalaa. Hillitöntä kiihtymystä ei
esiintynyt. Varhaisten
uskonpuhdistajien tavoin Miller
vetosi enemmän ymmärrykseen
ja omaantuntoon kuin pyrki
pelkän tunnekuohon
aikaansaamiseen. ST 216.2

Vuonna 1833 baptistiseurakunta antoi Millerille saarnaluvan. Suuri joukko hänen kirkkonsa sananju-listajista hyväksyi hänen toimintansa, ja heidän muodollisella suostumuksellaan hän jatkoi työtään. Hän matkusti ja saamasi lakkaamatta eikä saanut koskaan riittävää korvausta matkakulujen peittämiseksi. Näin hänen julkinen toimintansa rasitti tuntuvasti hänen varallisuuttaan.

ST 216.3

Vuonna 1833 näkyi viimeinen niistä merkeistä, jotka Vapahtajan

mukaan edeltäisivät hänen tuloaan: “Täh-det putoavat taivaalta.” Ja Johannes kirjoitti Ilmes-tyskirjassa: “Taivaan tähdet putosivat maahan, niin kuin viikunat varisevat puusta myrskyn sitä ravistel-lessa” Tämä ennustus toteutui hätkähdyttävällä ta-valla historian laajimmassa ja upeimmassa tähtisateessa 13. marraskuuta 1833. “Sadepisarat voivat tuskin pudota paljon tiheämmin kuin meteorit putosivat maata kohti. Ne putosivat itään, länteen,

pohjoiseen ja etelään, kaikkiin suuntiin samalla tavalla. Sanalla sanoen koko taivas näytti olevan liikkeessä. - Kello kahdesta päivän valkenemiseen asti, taivaan ollessa täysin selkeä ja pilvetön, näkyi häikäisevän kirkkaiden valojen taukoamaton välke yli koko taivaan.” “Näytti siltä kuin kaikki tähdet olisivat kokoontuneet samaan pisteeseen lähelle keskitaivasta ja sinkoilleet yhtä aikaa salamannopeasti kaikkialle horisonttiin; kuitenkin ne eivät loppuneet - tuhannet seurasivat nopeasti

tuhanten jäljessä aivan kuin ne olisi luotu tätä tapahtumaa varten.” “Parempaa kuvaa myrskytuulella raakileitaan varistavasta viikunapuusta ei olisi voinut nähdä.” ST 217.1

New Yorkin *Journal of Commerce* -lehdessä il-mestyi 14.

marraskuuta 1833 ilmiötä käsittelevä pitkä kirjoitus:

“Luulen, ettei yksikään filosofi tai tiedemies ole puhunut tai kirjoittanut eilisaamun ilmiön kaltai-sesta tapahtumasta.

Profeetta ennusti sen tarkasti tuhatkahdeksansataa vuotta

sitten, jos vain haluamme
ymmärtää tähtien putoamisen
tarkoittavan putoavia tähtiä -
siinä ainoassa merkityksessä,
jossa se voi kirjaimellisesti olla
totta.” ST 217.2

Näin näkyi viimeinen niistä
Jeesuksen tulon mer-keistä, joista
hän sanoi opetuslapsilleen:
“Samalla tavoin te kaiken tämän
nähdessänne tiedätte, että se aika
on lähellä, aivan ovella.” Monet
tähtisateen nähneistä pitivät sitä
tulevan tuomion airuena. ST
218.1

Vuonna 1840 toinen merkittävä ennustuksen täyt-tyminen herätti laajaa huomiota. Kaksi vuotta aikai-semmin Josiah Litch oli julkaissut Ilmestyskirjan 9. luvun selityksen ja ennustanut osmanien [Turkin] valtakunnan luhistuvan “elokuussa 1840”. Vain muutamia päiviä ennen ennustuksen toteutumista hän kirjoitti: “Se luhistuu 11. elokuuta 1840, jolloin osma-nien vallan Konstantinopolissa voidaan odottaa mur-tuvan.” ST 218.2

Täsmälleen ennustettuna aikana Turkki hyväksyi Eu-roopan

liittoutuneiden valtojen
suojeleksen ja alistui näin
kristittyjen kansojen valvontaan.
Tämä tapahtuma toteutti
ennustuksen tarkasti. (Katso
liitettä.) Suuret joukot
vakuutuivat Millerin ja hänen
työtoveriensa omaksumista
ennustusten tulkintaperiaatteista.
Oppineita ja korkeassa asemassa
olevia miehiä ryhtyi saarnaamaan
ja julkaisemaan Millerin
käsityksiä. Vuodesta 1840
vuoteen 1844 työ eteni nopeasti.
ST 218.3

William Millerillä oli suuret hengenvoimat, ja lisäksi hän sai taivaallista viisautta olemalla yhteydessä viisauden lähteeseen. Häntä kunnioitettiin kaikkialla, missä arvostettiin rehellisyyttä ja moraalista luonnetta. Hän osoitti kristillistä nöyryyttä, huomaavaisuutta ja ystävällisyyttä kaikkia kohtaan, oli valmis kuuntelemaan muita ja punnitsemaan heidän mielipiteitään. Hän koetteli kaikki teoriat Jumalan sanalla, ja hänen terve päättelykykynsä sekä raamatuntuntemuksensa tekivät

hänet kykeneväksi kumoamaan
väärät käsi-tykset. ST 218.4

Mutta aikaisempien
uskonpuhdistajien tavoin hän
huomasi, etteivät kansan
suosimat uskonnolliset opet-tajat
ottaneet vastaan hänen
esittämiään totuuksia.

Kykenemättöminä perustelemaan
kantaansa Raama-tulla nämä
turvautuivat ihmisten keksimiin
oppeihin ja kirkkoisien
käsitteisiin. Mutta
adventtitotuuden saarnaajat
hyväksyivät vain Jumalan sanan
todistuk-sen. Vastustajat

parjasivat ja ivasivat niitä, jotka odottivat iloiten Herransa paluuta ja pyrkivät elämään pyhää elämää ja valmistamaan muita hänen tulolleen. Kristuksen tuloa ja maailmanloppua koskevien ennustusten tutkiminen saatiin näyttämään synniltä. Näin kansan suosimat saarnaajat heikensivät uskoa Jumalan sanaan. Heidän opetuksensa teki ihmisistä epäuskoisia, ja monet vaelsivat jumalattomien himojen mukaan. Sitten pahan alkuunpanijat

syyttivät kaikesta adventisteja. ST
219.1

Vaikka Miller veti salit täyteen
ymmärtäväisiä kuu-lijoita, hänen
nimensä mainittiin harvoin
uskonnolli-sissa lehdissä paitsi
pilkan ja paheksunnan
yhteydes-sä. Uskonnollisten
opettajien rohkaisemina
jumalat-tomat yrittivät herjaavilla
sukkeluuksilla häpäistä häntä ja
hänen työtään. Tämä
harmaapäinen mies, joka oli
jättänyt mukavan kotinsa
matkustaakseen omalla
kustannuksellaan varoittamaan

maailmaa lähestyvästä tuomiosta, leimattiin kiihkoilijaksi. ST 219.2

Kiinnostus lisääntyi jatkuvasti, ja kannattajien luku-määrä nousi tuhansiin. Mutta jonkin ajan kuluttua kirkot ryhtyivät kurinpidollisiin toimiin niitä vastaan, jotka olivat omaksuneet Millerin käsitykset. Tämän johdosta hän kirjoitti: "Jos me olemme väärässä, pyydämme teitä näyttämään missä olemme erehtyneet. Näyttäkää meille Jumalan sanasta, että me olemme väärässä. Meitä on pilkattu kyllicki; se ei saa meitä koskaan

vakuuttuneiksi siitä, että olemme
väärässä. Jumalan sana yksin voi
muuttaa käsityksemme. Me
olemme tehneet
johtopäätöksemme harkiten ja
ru-koillen Raamatun todistuksen
perusteella.” ST 219.3

Kun ihmisten pahuus sai Jumalan
lähettämään vedenpaisumuksen
maan päälle, hän ilmoitti heille
ensin aikomuksensa.

Sadankahdenkymmenen vuoden
ajan julistettiin varoitussanomaa.
Mutta ihmiset eivät uskoneet. He
pilkkasivat Jumalan
sanansaattajaa. Jos Nooan

sanoma oli totta, miksi koko maailma ei sitä ymmärtänyt ja uskonut? Yhden miehen väitteet tuhansien viisautta vastaan! He eivät uskoneet varoitusta eivätkä etsineet suojaa arkista. ST 220.1

Pilkkaajat viittasivat vuodenaikojen muuttumatto-maan kiertoon ja siniseen taivaaseen, josta ei ollut koskaan satanut. Halveksivasti he julistivat vanhurskauden saarnaajan yltiöpäiseksi kiihkoilijaksi ja menivät yhä syvemmälle pahuudessa. Mutta määrättynä aikana Jumalan

tuomiot kohtasivat niitä, jotka hylkäsivät hänen armonsa. ST 220.2

Kristus sanoi, että niin kuin oli Nooan päivinä, "sa-moin käy, kun Ihmisen Poika tulee." Kun Jumalan lapsiksi tunnustautuvat liittyvät yhteen maailman kanssa, kun seurakunta omaksuu maailman ylellisen elämäntavan, kun kaikki odottavat useita maallisen menestyksen vuosia - silloin, yhtäkkiä kuin salaman leimahdus, tulee loppu heidän petollisille toiveilleen. Kuten Jumala lähetti palvelijansa

varoittamaan tule-vasta
vedenpaisumuksesta, niin hän
lähetti valits-mansa
sanansaattajat ilmoittamaan
viimeisen tuomion läheisyydestä.
Ja kuten Nooan aikalaiset
pilkkasivat vanhurskauden
saarnaajan ennustuksia,
Millerinkin aikana monet
Jumalan lapsiksi tunnustautuvat
pilkkasivat varoituksen sanoja.
ST 220.3

Ei voi olla lopullisempaa
todistusta siitä, että seurakunnat
ovat luopuneet Jumalasta, kuin
tämän tai-vaasta lähetetyn

sanoman herättämä
vihamielisyys. ST 221.1

Adventtisanoman
vastaanottaneet tunsivat, että nyt
oli aika tehdä lopullinen ratkaisu.
"Ikuiset asiat tulivat heille -
todellisiksi. Taivas tuli lähelle, ja
he kokivat itsensä syyllisiksi
Jumalan edessä." Kristityt
tunsivat, että aika oli lyhyt ja että
heidän piti toimia nopeasti
lähimmäistensä hyväksi. Ikuisuus
näytti avautuvan heidän eteensä.
Jumalan Henki antoi voimaa
heidän vetoomuksilleen, kun he
kehottivat ihmisiä

valmistautumaan Herran päivää
varten. Heidän päi-vittäinen
elämänsä oli nuhde
pyhittymättömille
seurakunnanjäsenille. Nämä eivät
halunneet tulla häiri-tyiksi
tavoitellessaan nautintoja, rahaa
ja maallista kunniaa. Siksi
adventtiuskoa vastustettiin. ST
221.2

Vastustajat yrittivät estää
Raamatun tutkimista
opettamalla, että ennustukset oli
suljettu sinetillä. Näin
protestantit seurasivat Rooman
kirkon esimerkkiä. Protestanttiset

kirkot väittivät, että erästä Raamatun tärkeää osaa - sitä, joka koskee erityisesti meidän aikaamme - oli mahdoton ymmärtää. Saarnaajat julistivat, että Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan ennustukset olivat käsittämättömiä salaisuuksia. ST 221.3

Mutta Kristus suuntasi opetuslastensa huomion profeetta Danielin sanoihin: "Huomatkoon lukija tämän!" Myös Ilmestyskirja on tarkoitettu ymmärrettäväksi: "Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle,

näyttääkseen palvelijoilleen, mitä pian on tapahtuva. - *Autuas se, joka tämän toisille lukee, autuaat ne, jotka kuulevat* nämä ennussanat ja *ottavat varteen* sen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu, sillä hetki on lähellä!” ST 221.4

“Autuas se, joka - lukee” - on niitä, jotka eivät lue; “autuaat ne, jotka kuulevat” - on muutamia, jotka eivät suostu kuuntelemaan mitään ennustuksiin liittyvää; “ja ottavat varteen sen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu” - monet kieltäytyvät tottelemasta Ilmes-tyskirjan neuvoja; kukaan

näistä ei voi vaatia luvattua
siunausta. ST 222.1

Miten ihmiset uskaltavat opettaa,
että Ilmestyskirja on inhimillisen
käsityskyvyn ulottumattomissa?
Se on ilmoitettu salaisuus, avoin
kirja. Ilmestyskirja suuntaa
ajatukset Danielin kirjaan.
Molemmat sisältävät tärkeitä
opetuksia maailmanhistorian
viimeisistä ta-pahtumista. ST
222.2

Johannes näki Jumalan kansan
vaarat, taistelut ja lopullisen
vapautuksen. Hän esittää
viimeiset sanomat, jotka

kypsyttävät maan sadon joko taivaan viljaaittaan korjattavaksi tai tulella hävitettäväksi, jotta ne, jotka kääntyvät erehdyksestä totuuteen, oppisivat tuntemaan edessään olevat vaarat ja taistelut.
ST 222.3

Mistä sitten johtuu tämä laajalle levinnyt tietämät-tömyys näistä pyhän kirjan tärkeistä osista? Siitä, että pimeyden ruhtinas on määrätietoisesti pyrkinyt salaa-maan ihmisiltä tiedot, jotka paljastavat hänen petok-sensa. Tämän vuoksi Kristus, Ilmestyskirjan antaja, nähdessään

etukäteen Ilmestyskirjaan
kohdistuvan vastustuksen, julisti
siunauksen kaikille, jotka lukevat,
kuulevat ja noudattavat tämän
profetian sanoja. ST 222.4

19.—Miksi suuri pettymys?

Jumalan työ on aikakaudesta toiseen hätkähdyttävän samanlaista jokaisessa suuressa uskonpuhdistuksessa ja hengellisessä liikkeessä. Ne periaatteet, joiden mukaan Jumala kohtelee ihmisiä, ovat aina samat. Nykyhetken tärkeillä liikkeillä on vastineensa menneisyyden tärkeissä liikkeissä. Seurakunnan kokemus menneisyydessä tarjoaa opetuksia omalle ajallemme. ST 223.1

Pyhän Henkensä välityksellä
Jumala ohjaa palvelijoitaan
erityisesti pelastustyön
edistämiseksi maailmassa.

Ihmiset ovat työkaluja Jumalan
kädessä. Jokaiselle annetaan
riittävästi valoa hänelle uskotun
tehtävän suorittamiseen. Mutta
yksikään ihminen ei ole koskaan
ymmärtänyt täydellisesti Jumalan
tarkoitusta oman aikansa hyväksi
tehdyssä työssä. Ihmiset eivät
ymmärrä hänen nimessään
julistamansa sanoman kaikkia
ulottuvuuksia. Edes profeetat
eivät ymmärtäneet täydellisesti

heille annettuja ilmestyksiä.
Niiden merkitys selvisi vasta
tulevaisuudessa. ST 223.2

Pietari sanoo: “Tätä pelastusta
ovat profeetat etsi-neet ja
tutkineet. He ovat ennustaneet ja
puhuneet teidän osaksenne
tulevasta armosta ja tutkineet,
mihin tai millaiseen aikaan heissä
vaikuttava Kristuksen Henki
viittasi todistaessaan Kristuksen
kärsimyksistä ja niitä seuraavasta
kirkkaudesta. Heille ilmaistiin,
etteivät he palvelleet *itseään vaan*
teidä.” Mikä opetus Jumalan
kansalle kristillisellä ajalla! Nämä

Jumalan pyhät miehet tutkivat huolellisesti ilmestyksiä, jotka oli annettu vielä syntymättömiä sukupolvia varten. Millainen nuhde tämä onkaan maailmaa rakas tavalle välinpitämättömyydelle, joka tyytyy väittämään, ettei ennustuksia voi ymmärtää. ST 223.3

Usein vieläpä Jumalan palvelijoidenkin mieli on niin perinteiden ja väärin opetusten sokaisema, että he ymmärtävät vain osittain hänen sanassaan ilmais-tut asiat. Vaikka Vapahtaja

oli henkilökohtaisesti läsnä,
Kristuksen opetuslapset luulivat
muiden tavoin, että Messias olisi
maallinen ruhtinas, joka
korottaisi Israelin hallitsevaan
asemaan maailmassa. He eivät
voineet ymmärtää, mitä hän
tarkoitti puhuessaan tulevasta
kärsimisestään ja kuolemastaan.
ST 224.1

Kristus oli lähettänyt heidät
julistamaan sanomaa: “Aika on
täyttynyt, Jumalan valtakunta on
tullut lähelle. Kääntykää ja
uskokaa hyvä sanoma!.” Tämä
sano-ma perustui Danielin kirjan

9. luvun ennustukseen.

Kuudenkymmenen yhdeksän vuosiviikon jakso ulottuisi “voidellun hallitsijan tuloon”, ja opetuslapset odottivat Messiaan valtakunnan perustamista Jerusalemiin, josta käsin hän hallitsisi koko maailmaa. ST 224.2

He saarnasivat heille uskottua sanomaa, vaikka he ymmärsivät väärin sen merkityksen. Heidän julistuksensa perustui Danielin 9. luvun 25. jakeeseen, mutta he eivät huomanneet, että seuraavan jakeen mukaan Messias tuhottaisiin. Heidän toivonsa oli

kohdistunut maallisen
valtakunnan loistoon, ja tämä
sokaisi heidän ymmärryksensä.
Juuri kun he odottivat Herransa
nousevan Daavidin
valtaistuimelle, he näkivät miten
hänet vangittiin, ruoskittiin,
häpäistiin ja tuomittiin ristille.
Millainen epätoivo ja tuska
kouristikaan näiden opetuslasten
sydäntä! ST 224.3

Kristus oli tullut täsmälleen
ennustettuna aikana Kirjoitukset
olivat toteutuneet
yksityiskohtaisesti Jumalan sana
ja Henki todistivat hänen

Poikansa jumalallisesta tehtävästä. Ja silti opetuslasten mieli oli epäilyn sumentama. Jos Jeesus olisi ollut oikea Messias, olisivatko he joutuneet murheen ja pettymyksen valtaan? Tämä kysymys piinasi heitä hänen kuole-mansa ja ylösnousemuksensa välisen sapatin toivottomina tunteina. ST 224.4

Kuitenkaan heitä ei hylätty.

“Vaikka olen keskellä pimeyttä, Herra on minun valoni. - Hän johdattaa minut valoon, minä saan nähdä, kuinka hän pelastaa

minut. ” ” Pimeydessäkin koittaa oikeamieliselle valo. ” “Minä muutan pimeyden heidän edellään valoksi, louhikkopolut sileäksi tieksi. Nämä ovat minun tekoni, näin olen tehnyt ja näin teen yhä.” ST 225.1

Opetuslasten sanoma oli oikea: “Aika on täyttynyt, Jumalan valtakunta on tullut lähelle.” Kun “aika” oli täyttynyt - Danielin 9. luvussa mainitut 69 vuosiviikkoa, jotka ulottuivat Messiaaseen, Voideltuun - Kristus oli Johanneksen kasteen jälkeen saanut Hengen voitelun.

“Jumalan valtakunta” ei ollut maallinen val-takunta, kuten heidät oli opetettu uskomaan. Se ei myöskään ollut tuo tuleva katoamaton valtakunta, jossa “kaikki vallat palvelevat ja tottelevat sitä”. ST 225.2

Ilmaus “Jumalan valtakunta” tarkoittaa sekä armon että kirkkauden valtakuntaa. Apostoli sanoo: “Astukaamme sen tähden rohkeasti *armon valtaistuimen* eteen, jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun.” Valtaistuini edellyttää valtakuntaa. Kristus käyttää

ilmausta “taivasten valtakunta”
osoittamaan armon työtä
ihmisten sydämessä. Samoin
kirkkauden valtaistuim edustaa
kirkkauden val-takuntaa. Tämä
valtakunta kuuluu
tulevaisuuteen. Sitä ei perusteta
ennen Kristuksen toista
tulemistä. ST 225.3

Kun Vapahtaja antoi henkensä ja
huusi: “Se on täytetty”, syntiselle
ihmisparille Eedenissä annettu
lupaus lunastettiin. Armon
valtakunta, joka siihen asti oli
ollut Jumalan lupauksen varassa,

vahvistettiin lo-pullisesti. ST
225.4

Näin Kristuksen kuolema -
tapahtuma, jonka ope-tuslapset
luulivat tuhonneen toivonsa -
vahvisti sen ikiajoiksi. Samalla
kun se tuotti katkeran
pettymyksen, se todisti heidän
uskonsa oikeaksi. Tapautuma,
joka oli täyttänyt heidät
epätoivolla, avasi toivon oven
kaikille Jumalan uskollisille
kaikkina aikoina. ST 226.1

Opetuslasten Jeesukseen
kohdistuvan rakkauden
puhtaaseen kultaan oli

sekoittunut itsekkään
kunnianhimon epäjaloa
metalliseosta. Valtaistuini, kruunu
ja kunnia täyttivät heidän
ajatuksensa. Ylpeys ja maallinen
kunnianhimo oli estänyt heitä
ymmärtämästä Vapahtajan
sanoja, jotka paljastivat hänen
valtakuntansa todellisen luonteen
ja viittasivat hänen kuolemaansa.
Nämä erehdykset johtivat
koetukseen, joka sallittiin heidän
ojennukseksi. Opetuslapsille
oli määrä uskoa suurenmoinen
evankeliumi heidän
ylösnoussesta Herrastaan.

Heidän valmistamiseksi tähän työhön sallittiin tämä katkeralta tuntunut kokemus. ST 226.2

Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus ilmestyi opetuslapsille Emmauksen tiellä ja “selitti heille Mooseksesta ja kaikista profeetoista alkaen, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu”. Hänen tarkoituksensa oli kiinnittää heidän uskonsa “profeetalliseen sanaan” , ei vain henkilökohtaisella todistuksellaan vaan Vanhan testamentin ennustusten avulla. Ensimmäisen askeleen tämän

tiedon antamiseksi Jeesus otti kiinnittämällä opetuslasten huomion Moosekseen ja profeettoihin. ST 226.3

Täydellisemmässä merkityksessä kuin koskaan ennen opetuslapset olivat nyt "löytäneet sen, josta Mooseksen laki ja profeettojen kirjat todistavat! ". Epävarmuus ja epätoivo väistyivät varmuuden ja valoisan uskon tieltä. He olivat läpäisseet ankarimman mahdollisen koetuksen ja nähneet miten Jumalan sana oli voitokkaasti toteutunut. Mikä enää saattoi tämän jälkeen

horjuttaa heidän uskoaan?

Syvimmässä surussa heillä oli varma lohdutus, toivo, joka oli “ankkuri, luja ja varma”. ST 226.4

Herra sanoo: “Minun kansaani ei enää koskaan pilkata.” “Illalla on vieraana itku mutta aamulla ilo.”

Ylösnousemuspäivänä

opetuslapset kohtasivat

Va-pahtajan, ja heidän sydämensä lämpeni, kun he kuuntelivat

hänen sanojaan. Ennen

taivaaseen astumistaan Jeesus

käski heitä: “Menkää kaikkialle

maailmaan ja julistakaa

evankeliumi kaikille luoduille” ja

lisäsi: “Katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät.”

Luvattu Lohduttaja tuli helluntaina, ja tieto ylösno- seen Herran läsnäolosta sai uskovat riemuitsemaan. ST 227.1

Opetuslasten kokemus Jeesuksen ensimmäisen tulemisen yhteydessä oli samanlainen kuin niiden kokemus, jotka julistivat hänen toista tulemistaan. Kuten opetuslapset saarnasivat: “Aika on täyttynyt, Jumalan valtakunta on tullut lähelle”, Miller työtovereineen julisti, että Raamatun viimeinen

profeetallinen ajanjakso oli kulumassa umpeen, että tuomio oli käsillä ja että ikuinen valtakunta perustettaisiin.

Opetuslasten aikaa koskeva julistus perustui Danielin 9.

luvun seitsemäänkymmeneen vuosiviikkoon. Millerin ja hänen työtoveriensa julistama sanoma ilmoitti, milloin päättyisi Danielin 8. luvun 14. jakeessa mainittu 2300 päivän ajanjakso, josta 70 vuosiviikkoa muodosti osan.

Molemmat julistukset perustuivat saman profeetallisen ajanjakson eri osien päättymiseen. ST 227.2

Ensimmäisten opetuslasten
tavoin Miller työtöve-reineen ei
täysin ymmärtänyt julistamansa
sanoman merkitystä. Kauan
sitten juurtuneet väärät käsitykset
estivät ennustuksen tärkeän
kohdan oikean tulkinnan. Siksi he
pettyivät, vaikka julistivatkin
Jumalan antamaa sanomaa. ST
227.3

Miller omaksui sen yleisen
käsityksen, että maa oli
"pyhäkkö", ja uskoi, että
pyhäkön puhdistaminen merkitsi
maan puhdistamista tulella
Herran tullessa. Siksi hän

päätteli, että 2300 päivän
päätyessä Kristus tulisi toisen
kerran. ST 227.4

Pyhäkön puhdistaminen oli
viimeinen tehtävä, jonka ylipappi
suoritti vuotuisessa
virantoimituksessaan. Kyseessä
oli sovitustyön viimeinen vaihe -
synnin poistaminen Israelista. Se
kuvasi Ylipappimme viimeistä
työtä taivaassa, kun hän poistaa
taivaan kirjoihin merkityt
kansansa synnit. Tähän
toimitukseen sisältyy
tutkimuksen suorittaminen ja
tuomitseminen, ja se tapahtuu

juuri ennen Kristuksen tuloa taivaan pilvissä, sillä hänen tullessaan on jokaisen asia ratkaistu. Jeesus sanoo: “Minä tulen pian, ja tullessani minä tuon jokaiselle palkan, maksan kullekin hänen tekojensa mukaan.” Tästä tuomiosta kertoo Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäisen enkelin sanoma: “Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia - hänen tuomionsa aika on tullut!” ST 228.1

Tämän varoituksen julistajat antoivat oikean sanoman oikeaan

aikaan. Mutta kuten opetuslapset erehtyivät seitsemänkymmenen vuosiviikon lopussa perustettavan valtakunnan suhteen, adventistitkin erehtyivät 2300 päivän lopussa tulevan tapahtuman suhteen. Vallitsevat väärät käsitykset estivät kummassakin tapauksessa näkemästä totuutta. Kumpikin ryhmä täytti Jumalan tahdon julistamalla hänen antamansa sanoman, ja kumpikin kärsi pettymyksen ymmärrettyään sanoman väärin. ST 228.2

Jumala saavutti kuitenkin tavoitteensa, kun hän salli tuomiosta varoitettavan tällä tavalla. Kaitsemuksessaan hän käytti sanomaa seurakunnan koet-telemiseksi ja puhdistamiseksi. Rakastiko se maailmaa vai Kristusta ja taivasta? Oliko se valmis luopumaan maailmallisista tavoitteistaan ja lausumaan Herransa tervetulleeksi? ST 228.3

Lisäksi pettymys koettelisi niitä, jotka olivat tun-nustaneet ottaneensa varoituksen vastaan. Kieltäisivätkö he hätiköiden

kokemuksensa ja luopuisivatko he luottamuksestaan Jumalan sanaan, kun he joutuisivat kohtaamaan maailman halveksunnan sekä viivytyksen ja pettymyksen aiheuttaman koetuksen? Luopuisivatko he Jumalan sanan vahvistamista selvistä totuuksista, kun he eivät heti ymmärtäneet Jumalan menettelyä? ST 229.1

Tämä koe osoittaisi, miten vaarallista on hyväksyä ihmisten selitykset sen sijaan että antaisi Raamatun selittää itse itsensä. Se johtaisi todelliset uskovaiset

tutkimaan tarkemmin sanaa ja uskonsa perustusta sekä hylkäämään kaikki opit, jotka eivät perustu Raamattuun, olivat ne kristillisessä maailmassa miten yleisiä hyvänsä. ST 229.2

Se mikä koettelemuksen hetkellä näytti hämärältä, selitettäisiin myöhemmin. Erehdyksensä aiheuttamasta koettelemuksesta huolimatta he kokisivat, että “Anteeksiantava ja laupias on Herra”, että “Herran tie on hyvä, hän on uskollinen niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja lakinsa”. ST 229.3

“Niin kauan, että kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua on kulunut; sitten nousee pyhäkkö taas kunniaan.” ST 229.4

20.—Suuri herätys

Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäisen enkelin sanoma ennustaa suuren uskonnollisen herätyksen. Profeetta näki keskitaivaalla lentävän enkelin, jonka tehtävänä “oli julistaa ikuinen evankeliumi maan asukkaille, kaikille kansoille, heimoille kielille ja maille. Hän kuulutti kovalla äänellä: ‘ Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia - hänen tuomionsa aika on tullut! Kumartakaa häntä, joka on

luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet’.” ST 230.1

Enkeli kuvaa sanoman vaikutuksen ylevää luonnetta ja sen julistukseen liittyvää voimaa ja kirkkautta. Sanat “korkealla taivaan laella”, “kovalla äänellä” ja “kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille” todistavat liikkeen leviävän nopeasti ympäri maailman. Sanoman julistus on merkkinä tuomion alkamisesta. ST 230.2

Tämä sanoma on sellainen evankeliumin osa, jota voidaan julistaa vasta viimeisinä päivinä,

sillä vasta silloin voidaan sanoa, että tuomion aika on *tullut*.

Danielin käskettiin pitää “nämä asiat salassa” ja sulkea “kirja sinetillä lopun aikaan saakka”.

Vasta silloin voitaisiin julistaa tuomion sanomaa, joka perustui näiden ennustusten toteutumiseen. ST 230.3

Paavali varoitti seurakuntaa odottamasta Kristuksen tuloa hänen aikanaan. Vasta suuren luopumuksen jälkeen ja kun “itse laittomuus ihmishahmossa” on hallinnut, voimme odottaa Herramme tuloa. “Laittomuus

ihmishahmossa”, joka tunnetaan myös nimillä “vääryyden salainen vaikutus”, “kadotuksen ihminen” ST 230.4

ja “vastustaja”, edustaa paavikuntaa, jonka valtakausi kestäisi 1260 vuotta. Tämä ajanjakso päättyi vuonna 1798. Kristus ei voinut palata ennen tuota ajankohtaa. Paavalin varoitus koskee koko kristillistä aikakautta vuoteen 1798 asti. Sanomaa Kristuksen toisesta tulosta on julistettava vasta tämän ajan jälkeen. ST 231.1

Mitään sellaista sanomaa ei ole julistettu menneinä aikoina.

Paavali, kuten olemme nähneet, ei sitä julis-tanut; hän osoitti, että Herran tulo tapahtuu kaukana tulevaisuudessa.

Uskonpuhdistajat eivät sitä julistaneet. Martti Luther sijoitti tuomion noin kolmensadan vuoden päähän omasta ajastaan.

Mutta vuoden 1789 jälkeen Danielin kirjan sinetti avattiin, ja monet ovat julistaneet sanomaa lähestyvistä tuomiosta. ST 231.2

Kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistuksen ta-voin

adventtiliike ilmaantui eri maissa samaan aikaan. Uskon miehet ryhtyivät tutkimaan ennustuksia ja löysivät vakuuttavia todisteita lopun läheisyydestä. Toisistaan tietämättä eri kristilliset ryhmät vakuutuivat pelkästään Raamattua tutkimalla Vapahtajan tulon läheisyydestä. ST 231.3

Kolme vuotta sen jälkeen kun Miller oli löytänyt oman tulkinnan ennustuksille tri Joseph Wolff, "maa-ilman lähetyssaarnaaja", ryhtyi julistamaan Herran pikaista tuloa. Wolff oli syntynyt Saksassa

heprealai-sista vanhemmista ja hän vakuuttui jo nuorena kristin-uskon totuudesta. Hän oli kuunnellut innokkaasti isänsä talossa käytyjä keskusteluja, kun hurskaat hep-realaiset kokoontuivat kertomaan kansansa toivosta, tulevan Messiaan kunniasta ja Israelin aseman palauttamisesta. Kuullessaan eräänä päivänä Jeesus Nasaretilaisen nimen poika kysyi kuka hän oli. “Erittäin lahjakas juutalainen”, hänelle vastattiin, “mutta kun hän väitti olevansa Messias,

juutalainen oikeus tuomitsi hänet kuolemaan.” ST 231.4

“Miksi Jerusalemin on tuhottu ja me olemme maan-paossa?”

kysyjä jatkoi. ST 232.1

“Voi, voi”, isä vastasi, “siksi että juutalaiset tappoi-vat profeetat.”

Siinä samassa lapsen mieleen juolahti ajatus: “Ehkä Jeesuskin oli profeetta, ja juutalaiset tappoivat hänet, vaikka hän oli viaton.” Häntä kiellettiin menemästä kristittyjen kirkkoon, mutta hän py-sähtyi usein ulkopuolelle kuuntelemaan saamaa. Ollessaan vasta

seitsenvuotias hän kerskui eräälle kristitylle naapurille Israelin tulevasta menestyksestä Messiaan saapuesssa. Vanha mies vastasi ystävällisesti: "Poika kulta, minä kerron kuka oli todellinen Messias. Hän oli Jeesus Nasaretilainen - jonka sinun esiisäsi ristiinnaulitsivat - . Mene kotiin ja lue Jesajan viideskymmeneskolmas luku, niin vakuutat että Jeesus Kristus on Jumalan Poika." ST 232.2

Hän meni kotiin ja luki tuon raamatunpaikan. Miten täydellisesti se sopikaan Jeesus

Nasaretilaiseen. Olivatko kristityn sanat totta? Poika pyysi isää selittämään ennustuksen mutta sai vastaukseksi niin uhkaavan hiljaisuuden, ettei uskaltanut enää koskaan ottaa asiaa esille. ST 232.3

Yksitoistavuotiaana hän lähti maailmaan hankki-maan koulutusta sekä valitsemaan uskontonsa ja elä-mäntehtävänsä. Yksin ja rahattomana hän joutui sel-viytymään omin voimin. Hän opiskeli ahkerasti ja elätti itsensä opettamalla hepreaa. Hän kääntyi roomalaiskatolilaisuuteen ja meni

jatkamaan opintojaan Roomassa sijaitsevaan katoliseen oppilaitokseen. Siellä hän hyökkäsi avoimesti kirkon väärinkäytöksiä vastaan ja vaati uudistuksia. Jonkin ajan kuluttua hänet siirrettiin muualle. Kävi selväksi, ettei hän ikinä alis-tuisi Rooman orjuuteen. Hänet julistettiin parantu-mattomaksi ja vapautettiin tehtävistään. Hän matkusti ST 232.4

Englantiin ja liittyi Englannin kirkkoon. Kahden vuoden opintojen jälkeen hän aloitti

vuonna 1821 lähetystyönsä. ST
233.1

Wolff näki, että ennustukset
kertoivat Kristuksen tulevan
toisen kerran voimassa ja
kirkkaudessa. Samalla kun hän
yritti johtaa juutalaiset Jeesus
Nasare-tilaisen, luvatusen
Messiaan, luo ja kääntää heidän
kat-seensa hänen ensimmäiseen
tuloonsa syntiuhrina, hän kertoi
heille myös hänen toisesta
tulemisestaan. ST 233.2

Wolff uskoi Herran tulon olevan
käsillä. Hänen tulkintansa
profeetallisista ajanjaksoista

sijoitti sen muutaman vuoden
päähän Millerin julistamasta
ajas-ta. “Eikö meidän Herramme
- antanut meille ajan merkkejä,
jotta tietäisimme milloin hänen
tulonsa lähestyy, kuten lehtien
puhkeaminen viikunapuuhun
kertoo kesän tulosta? Ajan merkit
ovat riittävän selviä, niin että
voimme ryhtyä suorittamaan
valmisteluja hänen tulolleen,
kuten Nooa valmisti arkin.” ST
233.3

Vallitsevista

raamatunselitysmenetelmistä

Wolff kirjoitti: “Useimmat

kristityt ovat luopuneet
Raamatun yksinkertaisesta
tulkinnasta ja - olettavat, että kun
he lukevat sanan *juutalaiset*, se
merkitsee *pakanoita*; että *Jerusalem*
tarkoittaa kirkkoa ja *maa taivasta*;
että Herran tuleminen tarkoittaa
lähetysseurojenedistymistä ja
Herran huoneen vuorelle
nouseminen *metodistien suurta*
luokkakokousta. ST 233.4

Vuosina 1821-1845 Wolff kävi
Egyptissä, Abessiniassa,
Palestiinassa, Syyriassa,
Persiassa, Buharassa, Intiassa ja
Yhdysvalloissa. ST 233.5

Tri Wolff matkusti mitä
barbaarisimmissa maissa il-
man
suojelua, vastoinkäymisten ja
lukemattomien vaarojen keskellä.
Häntä pidettiin nälässä, hänet
myytiin orjaksi ja tuomittiin
kolmesti kuolemaan. Rosvot
ahdistivat häntä, ja joskus hän oli
nääntymäisillään janoon. Kerran
hänet riisuttiin ja jätettiin
kulkemaan jalan satoja
kilometrejä yli vuorien, lumen
piiskatessa hänen kasvojaan ja
jäisen maan kohmettaessa hänen
paljaat jalkansa. ST 233.6

Kun häntä varoitettiin lähtemästä
aseettomana vil-lien,
vihamielisten heimojen pariin,
hän sanoi olevansa “aseistettu”.
Hänen aseinaan olivat “rukous,
into Kristuksen puolesta ja
luottamus hänen apuunsa”.
“Lisäksi minulla on rakkaus
Jumalaan ja lähimmäiseen
sydämessäni ja Raamattu
kädessäni. ” “Tunsin voimani
olevan tuossa kirjassa ja että se
pitäisi minua yllä.” ST 234.1
Hän ponnisteli hellittämättä,
kunnes sanoma oli viety suureen
osaan asuttua maailmaa.

Juutalaisten, turkkilaisten,
parsilaisten, hindujen ja muiden
kansal-lisuuksien ja rotujen
keskellä hän levitti Jumalan sanaa
eri kielillä ja julisti kaikkialla
Messiaan pikaista tuloa. ST 234.2

Buharassa hän löysi eristyksissä
elävän ihmisryh-män, joka uskoi
Herran pikaiseen tuloon. Jemenin
arabeilla, hän sanoo, “on kirja
nimeltä Seera, joka kertoo
Kristuksen toisesta tulemisesta ja
kirkkauden valtakunnasta; he
odottavat suuria tapahtumia
vuodelta 1840”. “Löysin Israelin
lapsia - jotka Rekabin lasten

kanssa odottavat Messiaan
pikaista tuloa tai-vaan pilvissä.”

ST 234.3

Eräs toinen lähetyssaarnaaja löysi
samanlaista us-koa Tatariasta.

Muuan tataaripappi kysyi,
milloin Kristus tulisi toisen
kerran. Kun lähetyssaarnaaja
sanoi, ettei tiennyt asiasta mitään,
pappi vaikutti hämmästy-
neeltä, kun raamatunopettaja oli näin
tietämätön, ja ilmaisi oman
ennustukseen perustuvan
käsityksensä, jonka mukaan
Kristus tulisi noin vuonna 1844.

ST 234.4

Englannissa sanomaa Kristuksen tulosta ryhdyttiin levittämään jo vuonna 1826. Kristuksen tulon tarkkaa aikaa ei julistettu kovin yleisesti, mutta totuutta hänen pikaisesta tulostaan voimassa ja kunnialla saarnattiin laajalti. Eräs englantilainen kirjoittaja toteaa, että noin seitsemänsataa Englannin kirkon pappia osallistui "valtakunnan evankeliumin" saarnaamiseen. ST 234.5

Sanomaa Herran tulosta vuonna 1844 julistettiin myös Isossa-Britanniassa.

Yhdysvalloista lähetetyt
adventtisanomaa käsittelevät
julkaisut levisivät laajalti. Vuonna
1842 Robert Winter,
adventtiuskon Amerikassa
vastaanottanut englantilainen,
palasi ko-timaahansa julistamaan
Herran tuloa. Monet liittyivät
häneen, ja sanomaa julistettiin eri
puolilla Englantia. ST 235.1

Etelä-Amerikassa Lacunza,
espanjalainen jesuiitta, otti
vastaan totuuden Kristuksen
pikaisesta paluusta. Haluten
välttää Rooman moitteet hän
julkaisi näke-myksensä

salanimellä Rabbi Ben-Ezra esiintyen kääntyneenä juutalaisena. Noin 1825 hänen teoksensa käännettiin englanniksi. Se vahvisti Englannissa jo herännyttä mielenkiintoa asiaan. ST 235.2

Saksassa tätä oppia oli julistanut luterilainen pappi ja raamatuntutkija J.A. Bengel. Valmistaessaan saamaa Ilmestyskirjan 21. luvun pohjalta Kristuksen toisen tulemisen valo täytti hänen mielensä.

Ilmestyskirjan ennustukset avautuivat hänelle. Profeetan

esittämien tapahtumien tärkeys ja kirkkaus teki häneen niin syvän vaikutuksen, että hänen oli pakko joksikin aikaa luopua asian tutkimisesta. Saarnatuolissa totuus tuli taas elävästi hänen mieleensä. Tämän jälkeen hän omistautui ennustusten tutkimiseen ja vakuuttui pian Kristuksen tulon läheisyydestä. Hänen Kristuksen tulolle laskemansa aika poikkesi vain muutamalla vuodella Millerin myöhemmin määrittämästä ajasta. ST 235.3

Bengelin kirjoitukset levisivät hänen omaan osavaltioonsa Württembergiin ja Saksan muihin osiin. Adventtisanoma kuultiin Saksassa samaan aikaan kuin se herätti huomiota muissa maissa.
ST 236.1

Genevessä Gaussen julisti Kristuksen toista tulemistä. Astuessaan papinvirkaan hän oli taipuvainen epäilyyn. Nuoruudessaan hän oli kiinnostunut ennustuksista. Luettuaan Rollinin "Vanhan ajan historian" hänen huomionsa kiinnittyi Danielin kirjan toiseen

lukuun. Ennustuksen tarkka toteutuminen teki häneen syvän vaikutuksen. Tässä oli todiste Raamatun innoituksesta.

Rationalismi ei enää tyydyttänyt häntä, ja Raamatun tutkiminen johti hänet elävään uskoon. ST 236.2

Hän vakuuttui Herran tulon läheisyydestä ja halusi viedä kansalle tämän tärkeän totuuden. Mutta vallitseva ennakkoluulo, että Danielin ennustuksia ei voinut käsittää, muodosti vakavan esteen. Lopulta hän päätti - kuten Farel saarnatessaan

Genevessä - aloittaa lapsista, joiden välityksellä hän toivoi herättävänsä vanhempien mielenkiinnon. Hän sanoi: “Kokoan kuulijoiksi lapsia. Jos ryhmä kasvaa ja huomaan, että lapset kuuntelevat halukkaasti ja kiinnostuneesti sekä ymmärtävät ja osaavat selittää kuulemansa, tiedän saavani pian toisen kuulijakunnan, ja niin aikuiset havaitsevat vuorollaan, että heidänkin kannattaa istua tutkimaan asiaa. Kun tämä on tehty, asia on ratkaistu.” ST 236.3

Hänen puhuessaan lapsille paikalle tuli myös van-hempia henkilöitä. Hänen kirkkonsa täyttyi kuulijoista, korkea-arvoisista ja oppineista henkilöistä, sekä Genevessä vierailevista ulkomaalaisista. Näin sanoma levisi muualle. ST 236.4

Rohkaistuneena Gaussen julkaisi luentonsa toivoen siten edistävänsä profeetallisten kirjojen tutkimista. Myöhemmin hänestä tuli erään teologisen op-pilaitoksen opettaja samalla kun hän jatkoi sunnuntaisin

Raamatun opettamista lapsille.
Professorina, kirja-painon
välityksellä ja lasten opettajana
hän kiinnitti monen vuoden ajan
ihmisten huomion ennustuksiin,
jotka osoittivat Herran tulon
olevan lähellä. ST 236.5

Myös Skandinaviassa julistettiin
adventtisanomaa. Monet
johdettiin tunnustamaan ja
hylkäämään syntinsä sekä
etsimään anteeksiantoa
Kristuksen nimessä. Mutta
valtionkirkon papit vastustivat
liikettä, ja muutamia sanoman
julistajia vangittiin. ST 237.1

Kun Herran pikaisen tulon
julistajat näin vaiennet-tiin,
Jumala näki monin paikoin
hyväksi levittää sanomaa pienten
lasten välityksellä. Koska he
olivat ala-ikäisiä, valtio ei voinut
estää heitä, vaan he saivat puhua
esteettä. ST 237.2

Ihmiset kokoontuivat työläisten
vaatimattomiin koteihin
kuulemaan varoitusta. Jotkut
lapsisaarnaajista olivat vasta
kuusitai kahdeksanvuotiaita, ja
vaikka heidän elämänsä todisti
rakkaudesta Vapahtajaan, he
eivät yleensä osoittaneet sen

suurempaa älykkyyttä ja lahjakkuutta kuin muut samanikäiset lapset. Mutta seisoessaan kansan edessä heissä vaikutti korkeampi voima kuin heidän omat luonnonlahjansa. Äänensävy ja käytös muuttuivat, kun he varoittivat juhlallisesti ja vakavasti tuomiosta: "Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia - hänen tuomionsa aika on tullut!" ST 237.3

Ihmiset kuuntelivat vakavina. Jumalan Henki puhui heille. Monet alkoivat tutkia Raamattua, juomarit ja siveettömyyteen

langenneet tekivät parannuksen,
ja tulokset olivat niin selvästi
nähtävissä, että jopa
valtioneuvoston pappien oli pakko
myöntää Jumalan johtavan
liikettä. ST 237.4

Jumalan tahto oli, että sanomaa
Vapahtajan tulosta saarnattaisiin
Skandinaviassa, ja hän antoi
Henkensä vaikuttaa lasten kautta,
jotta työ tulisi tehdyksi. Kun
Jeesus lähestyi Jerusalemiä, kansa
pappien ja hallitus-miesten
uhkailua peläten lopetti iloiset
ylistyslaulunsa astuessaan sisään
Jerusalemien porteista. Mutta

lapset jatkoivat temppelissä
ylistystä huutamalla:

“Hoo-sianna, Daavidin Poika!”

Samoin kuin Jumala toimi lasten
välityksellä Kristuksen
ensimmäisen tulemisen aikana,
hän antoi heidän tehtäväkseen
toisen tulemi-sensa sanoman
julistamisen. ST 237.5

Amerikasta tuli suuren
adventtiliikkeen keskus. Mille-rin
ja hänen työtoveriensa
kirjoituksia levitettiin kau-kaisiin
maihin, kaikkialle maailmaan,
missä lähetys-työntekijät
liikkuivat. Iankaikkisen

evankeliumin sa-noma levisi lähelle ja kauas: “Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia - hänen tuomionsa aika on tullut!” ST 238.1

Ennustukset, jotka näyttivät osoittavan Kristuksen tulevan keväällä 1844, tekivät ihmisiin syvän vaiku-tuksen. Monet vakuutuivat profeetallisten aikalaskelmien luotettavuudesta, luopuivat omista mielipiteistään ja ottivat totuuden iloiten vastaan. Muutamat saarnaajat jättivät palkkansa ja seurakuntansa ja ryh-tyivät

julistamaan Jeesuksen tuloa. Kuitenkin vain verrattain harvat saarnaajat ottivat sanoman vastaan, ja siksi se uskottiin pääasiassa vaatimattomille maalli-koille. Maanviljelijät jättivät peltonsa, käsityöläiset työkalunsa, kauppiaat tavaransa, akateemisen ammatin harjoittajat asemansa. He olivat valmiit raatamaan, kärsimään vaivaa ja puutetta johtaakseen ihmisiä parannukseen ja pelastukseen. Tuhannet ottivat vastaan adventtitotuuden. ST 238.2

Johannes Kastajan tavoin saarnaajat panivat kirveen puun juurelle ja kehottivat kaikkia tekemään “hedelmää, jossa kääntymyksenne näkyy”. Vastakohtana niille rauhan ja turvallisuuden vakuutuksille, joita tavallisesti kuultiin saarnatuolista, Raamatun yksin-kertaiset todistukset olivat niin voimallisia, että vain harvat voivat ne kokonaan torjua. Monet etsivät Herraa katuen. Heidän mielensä, joka pitkään oli ollut kiintynyt maallisiin asioihin, suuntautui nyt taivaa-seen. He

yhtyivät nöyrästi ja antautuneesti julistamaan varoitusta: “Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia - hänen tuomionsa aika on tullut!” ST 238.3

Synnintuntoon tulleet ihmiset tiedustelivat itkien: “Mitä minun on tehtävä pelastuakseni?” Ne, jotka olivat menetelleet epärehellisesti, tahtoivat hyvittää vääryytensä. Kaikki, jotka löysivät rauhan Kristuksessa, halusivat muiden osallistuvan siunauksesta. Vanhempien sydän kääntyi lasten puoleen, ja lasten sydän vanhempien

puoleen. Ylpeyden ja
pidättyvyyden esteet murtuivat,
liikuttavia tunnustuksia tehtiin.
Kaikkialla rukoiltiin. Monet
kamppailivat koko yön
rukouksessa saadakseen
varmuuden syntien
anteek-siannosta tai johtaakseen
sukulaisensa tai naapurinsa
kääntymykseen. ST 239.1

Kaikki yhteiskuntaluokat, rikkaat
ja köyhät, ylhäiset ja alhaiset,
halusivat kuulla Kristuksen
toisesta tulemisesta. Jumalan
Henki antoi totuudelle voiman.
Näissä kokouksissa tuntui pyhien

enkeliä läsnäolo, ja joka päivä liittyi monia uskovien joukkoon.

Suuret joukot kuuntelivat hiljaa vakavia sanoja. Taivas ja maa näyttivät lähestyvän toisiaan.

Ihmiset palasivat kotiin ylistys huulillaan, ja iloiset äänet kaikuivat tyynessä yössä.

Yksikään kokouksiin osallistunut ei voinut koskaan niitä unohtaa.

ST 239.2

Kristuksen tulon tarkkan ajan julistaminen herätti suurta vastustusta kaikissa

yhteiskuntaluokissa. Monet

väittivät, etteivät he vastustaneet

oppia Kristuksen toi-sesta tulemisesta; he vastustivat vain tarkan ajan määräämistä. Mutta kaikkinäkevä Jumala luki heidän aja-tuksensa. He eivät halunneet kuulla Kristuksen tulosta tuomitsemaan maailmaa vanhurskaudessa. Heidän tekonsa eivät kestäneet sydämet tutkivan Jumalan tarkastelua, ja he pelkäsivät Herransa kohtaamista. Kuten juutalaiset Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikana, he eivät olleet valmiit lausumaan Jeesusta tervetulleeksi. He eivät

ainoastaan kieltäytyneet
kuun-telemasta Raamatun selviä
todistuksia vaan pilkkasivat niitä,
jotka odottivat Herraa. Saatana
pilkkasi Kristusta avoimesti siitä,
että hänen seuraajansa eivät
rakastaneet häntä niin paljon, että
olisivat toivoneet hänen tulevan
takaisin. ST 239.3

Adventtiuskon hylkääjien
tavallisin vastaväite oli: "Siitä
päivästä ja hetkestä ei tiedä
kukaan." Kyseinen
raamatunkohta kuuluu näin:
"Mutta sitä päivää ja hetkeä ei
tiedä kukaan, eivät taivaan

enkelit eikä edes Poika, sen tietää vain Isä.” Herraa odottavat selittivät tämän jakeen selvästi ja osoittivat, että heidän vastustajansa käyttivät sitä väärin. ST 240.1

Vapahtajan lausumia ei saa tulkita niin, että ne kumoavat toisensa. Vaikka yksikään ihminen ei tiedä hänen tulonsa päivää tai hetkeä, meidän on tiedettävä milloin se on lähellä. Hänen tulonsa läheisyyttä koskevan tiedon kieltäminen tai laiminlyöminen on meille yhtä kohtalokasta kuin

tietämättömyys

vedenpaisu-muksen tuloajasta oli Nooan ajan ihmisille. Kristus sanoo: “Ellet ole hereillä, minä tulen kuin varas, yllätän sinut hetkellä, jota et aavista.” ST 240.2

Paavali sanoo niistä, jotka ovat ottaneet vaarin Vapahtajan varoituksesta: “Mutta te, ystävät, ette elä pimeydessä, eikä tuo päivä pääse yllättämään teitä kuin varas. Te kaikki olette valon ja päivän lapsia.” ST 240.3

Mutta ne, jotka kaipasivat tekosyytä totuuden hylkäämiselle, sulkivat korvansa

tältä selitykseltä, ja niin sekä pilkkaajat että Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvat saarnaajat toistivat edelleen sanoja: “Siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan.” Kun ihmiset alkoivat kysellä pelastuksen tietä, uskonnolliset opettajat astuivat heidän ja totuuden väliin tulkitsemalla väärin Jumalan sanaa. ST 240.4

Seurakuntien hurskaimmat jäsenet ottivat tavallisesti sanoman ensimmäisinä vastaan. Missä hyvänsä ihmiset eivät olleet papiston valvonnassa vaan

halusi-vat itse tutkia Jumalan sanaa, siellä oppia Kristuksen toisesta tulemisesta tarvitsi vain verrata Raamattuun sen jumalallisen arvovallan vahvistamiseksi. ST 241.1

Moni joutui harhaan aviomiehen, vaimon, van-hempien tai lasten vaikutuksesta ja uskoi, että jo pelkkä adventistien "harhaoppien" kuunteleminen oli syntiä. Enkeleitä kehoitettiin vartioimaan uskollisesti näitä sieluja, sillä he saisivat vielä lisävaloa Jumalan valtaistuimelta. ST 241.2

Sanoman vastaanottaneet odottivat Vapahtajansa tuloa. Aika, jolloin he olettivat kohtaavansa hänet, oli käsillä. He odottivat tuota hetkeä tyynen juhlallisesti. Yksikään tästä kokemuksesta osallistunut ei voi unoh-taa noita kalliita odotuksen hetkiä. Muutamia viikkoja ennen odotettua aikaa pantiin suurin osa maallisista toimista syrjään. Vilpittömät uskovat tutkivat tarkasti sydäntään ikään kuin he muutaman tunnin kuluttua sulkisivat silmänsä tämän maailman näkymiltä. Mi-tään

“taivaaseenastumisvaatteita” ei tehty (Katso lii-tettä.), mutta kaikki tunsivat tarvitsevänsä sisäisen todistuksen siitä, että he olivat valmiit kohtaamaan Vapahtajan. Heidän valkoisena pukunaan oli sielun puhtaus - Kristuksen sovintoveren puhdistama luonne. Kunpa Jumalan kansan keskuudessa esiintyisi yhä samaa itsetutkistelua, samaa vilpittöytä uskoa. ST 241.3

Jumala halusi koetella kansaansa. Hänen kätensä kätki profeetallisten ajanjaksojen

laskemisessa tehdyn virheen.
Odotettu aika [että Kristus tulisi
keväällä 1844] meni ohi, eikä
Kristus ilmestynyt. Ne, jotka
olivat odottaneet Vapahtajaansa,
pettyivät katkerasti. Mutta
Jumala koetteli niiden sydäntä,
jotka tunnustivat odottavansa
hänen ilmestymistään. Monen
vai-kuttimena oli ollut pelko.
Nämä henkilöt julistivat, etteivät
he olleet koskaan uskoneetkaan
Kristuksen tulevan. He olivat
ensimmäisten joukossa
pilkkaa-massa tosiuskovien
surua. ST 241.4

Mutta Jeesus ja kaikki taivaan enkelit katselivat rakastavasti ja myötätuntoisesti niitä, jotka pettymyksestä huolimatta pysyivät uskollisina. Jos näkyvän maailman näkymättömästä erottava verho olisi vedetty syrjään, enkelien olisi nähty lähestyvän näitä uskollisia sieluja ja suojaavan heitä saatanan nuolilta. ST 242.1

21.—Torjuttu varoitus

William Miller ja hänen työtoverinsa olivat yrittäneet herättää kristityiksi tunnustautuvat näkemään seura-kunnan todellisen toivon ja tajuamaan, että he tarvitsivat syvempää kristillistä kokemusta. Lisäksi he pyrkivät johtamaan kääntymättömät parannukseen ja kääntymykseen. “He eivät yrittäneet käännättää ihmisiä mihinkään lahkoon. He työskentelivät kaikkien

uskonsuuntien ja lahkojen parissa. ” Miller sanoi: ”Halusin auttaa kaikkia. Luulin että kaikki kristityt iloitsivat Kristuksen tulosta ja että ne, jotka näkivät asiat toisin kuin minä, eivät rakastaisi ihmisiä vähemmän sen vuoksi että nämä hyväksyvät tämän opin, enkä siksi arvannut, että tarvittaisiin erillisiä kokouksia. - Valtaosa niistä, jotka tulivat kääntymykseen minun työni tuloksena, liittyivät jo olemassa oleviin kirkkokuntiin.”

ST 243.1

Mutta kun uskonnolliset johtajat
päättivät vastustaa
adventtisanomaa, he kielsivät
jäseniään kuuntelemasta
Kristuksen toista tuloa
käsitteleviä saarnoja ja vieläpä
puhumasta toivostaan
seurakunnassa. Uskovat
rakastivat seurakuntaansa, mutta
kun heitä kiellettiin tutkimasta
ennustuksia, uskollisuus Jumalaa
kohtaan esti heitä alistumasta.
Siksi he kokivat eron
oikeutetuksi. Kesällä 1844
seurakunnista erosi noin

viisikymmentätuhatta henkilöä.

ST 243.2

Useimmissa seurakunnissa maailmallisuus oli vuosien varrella vähitellen lisääntynyt ja hengellisyys vastaavasti vähentynyt. Mutta sinä vuonna tilanne paheni merkittävästi lähes kaikissa maan seurakunnissa.

Asiaa käsiteltiin laajalti sekä lehdistössä että saarnatuoleissa.

ST 243.3

Herra Barnes,
raamatunselitysteoksen kirjoittaja
ja Philadelphian suurimpiin
kuuluvan seurakunnan pastori,

totesi, että *“nyt ei esiinny herätyksiä eikä kääntymyksiä, uskovat eivät näytä kasvavan armossa, eikä kukaan tule hänen työhuoneeseensa keskustelemaan sielunsa pelastuksesta. -*

Maailmanmielisyys lisääntyy. Näin on kaikissa uskonsuunnissa.”

ST 244.1

Saman vuoden helmikuussa Oberlin Collegen professori Finney sanoi: “Yleisesti ottaen kaikki maamme protestanttiset kirkot suhtautuvat joko välinpitämättömästi tai vihamielisesti lähes kaikkiin

moraalisiin uudistuksiin. -
Hengellinen pelottavan syvä
lama vallitsee melkein kaikkialla;
näin todistaa koko maan
uskonnollinen lehdistö. — Suuri
osa seurakuntien jäsenistä on
muodin palvojia ja osallistuu
jumalattomien kanssa
huvitilaisuuksiin, tansseihin,
juhliin jne. - *Seurakunnat ovat
yleensä onnettomasti rappiolla. Ne
ovat etääntyneet kauaksi
Herrasta, ja hän on vetäytynyt
pois niiden keskuudesta.”* ST
244.2

Hengellinen pimeys ei johdu siitä, että Jumala vetäisi mielivaltaisesti pois armonsa, vaan siitä että ihmiset hylkäävät valon. Maailmallisuus ja Jumalan unohtaminen estivät Juudan kansaa näkemästä Messiaan tuloa. Epäuskossaan he hylkäsivät Lunastajan. Jumala ei sulkenut juutalaisia pelastuksen ulkopuolelle. Ne, jotka hylkäsivät totuuden, tekivät "pimeyden - valoksi ja valon pimeydeksi". ST 244.3

Torjuttuaan evankeliumin juutalaiset jatkoivat muinaisten

rituaalien harjoittamista samalla kun myönsivät, ettei Jumala enää ollut läsnä heidän keskellään.

Danielin profetia viittasi selvästi Messiaan tuloon aikanaan ja ennusti suoraan hänen kuolemansa. Siksi sen tutkiminen yritettiin estää, ja

lopulta rabbiinit julistivat kirouksen kaikille, jotka yrittäisivät laskea aikaa.

Sokeudessaan ja

katumattomuudessaan,

välinpitämättömänä pelastuksen

armollisille kutsuille Israelin

kansa on läpi vuosisatojen ollut

vakavana ja pelottavana

varoituksena taivaallisen valon hylkäämisen vaaroista. ST 244.4

Se, joka vaientaa velvollisuuden äänen koska se on ristiriidassa hänen mieltymystensä kanssa, ei lopulta kykene erottamaan totuutta valheesta. Sielu joutuu eroon Jumalasta. Missä jumalallista totuutta halveksitaan, siellä seurakunta vajoaa pimeyteen, usko ja rakkaus kylmenevät ja eripuraisuus pääsee valtaan. Seurakunnan jäsenet kiinnostuvat maallisista pyrkimyksistä, ja syntiset

paatuvat katumattomuuteensa.
ST 245.1

Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäisen enkelin sanoman oli määrä erottaa Jumalan omiksi tunnustautuvat turmiollisista vaikutuksista. Tässä sanomassa Jumala lähetti seurakunnalle varoituksen, joka vastaanotettuna olisi korjannut ne epäkohdat, jotka erottivat sen hänestä. Jos seurakunnan jäsenet olisivat ottaneet sanoman vastaan, nöyryttäneet sydämensä ja valmistautuneet seisomaan hänen edessään, Jumalan Henki olisi

ilmestynyt. Seurakunnassa olisi jälleen näkynyt sama yksimielisyys, usko ja rakkaus kuin apostolisena aikana, jolloin uskovaisten joukossa oli “yksi sydän ja yksi sielu” ja “päivä päivältä Herra liitti heidän joukkoonsa niitä, jotka pelastuivat”. ST 245.2

Jos Jumalan kansa suostuisi ottamaan vastaan valoa hänen sanastaan, se saavuttaisi sen yhteyden, jota apostoli kuvasi seuraavasti: “Pyrkikää rauhan sitein säilyttämään Hengen luoma ykseys. On vain yksi

ruumis ja yksi Henki, niin kuin myös se toivo, johon teidät on kutsuttu, on yksi. Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste!” ST 245.3

Adventtisanoman

vastaanottaneet tulivat eri us-konsuunnista, ja uskonnolliset raja-aidat sortuivat. Ristiriitaiset uskontunnustukset hävisivät.

Erheelliset käsitykset Kristuksen toisesta tulemisesta oikaistiin.

Vääryyksiä korjattiin, sydänten välille muodostui su-loinen yhteys. Rakkaus vallitsi. Näin olisi käynyt kaikkialla, jos

sanoma olisi otettu vastaan. ST
246.1

Sananjulistajat, joiden olisi
vartiomiehinä pitänyt
ensimmäisinä nähdä Jeesuksen
tulon merkit, olivat lyöneet
laimin totuuden etsimisen
profeettojen sano-masta ja ajan
merkeistä. Rakkaus Jumalaan ja
usko hänen sanaansa oli
kylmennyt, ja adventtisanoma
herätti heissä ainoastaan
epäuskoa. Kuten muinoin,
Jumalan sanan todistukseen
vastattiin kysymyksellä: “Onko
kukaan hallitusmies uskonut

häneen? Tai yksi-kään fariseus?”
Monet yrittivät estää ennustusten tutkimisen opettamalla, että profeetalliset kirjat oli lukittu sinetillä ja olivat mahdottomia ymmärtää. Pastoreihinsa luottaen suuret joukot kieltäytyivät kuun-telemasta; toiset taas, vaikka olivat vakuuttuneet to-tuudesta, eivät uskaltaneet sitä tunnustaa, koska he pelkäsivät tulevansa erotetuiksi “synagogasta” . Sa-noma, jonka Jumala lähetti seurakunnan koettelemiseksi, paljasti kuinka suuri oli niiden joukko, jotka

asettivat tämän maailman
Kristuksen edelle. ST 246.2

Ensimmäisen enkelin varoituksen
hylkääminen oli syynä siihen
pelottavaan maailmallisuuden,
luopumuksen ja hengellisen
kuoleman tilaan, joka vallitsi
kirkoissa 1844. ST 246.3

Ilmestyskirjan 14. luvussa
ensimmäistä enkeliä seuraa
toinen enkeli, joka julistaa:
“Kukistunut, kukistunut on suuri
Babylon, tuo portto, joka
iljetyksillään on vietellyt kaikki
kansat juomaan vihan viiniä.”
Sana “Babylon” johtuu heprean

sanasta "Babel" ja merkitsee sekaannusta. Raamatussa sillä tarkoitetaan väärän tai turmeltuneen uskonnon eri muotoja. Ilmestyskirjan 17. luvussa Babylon esitetään naisena. Raamatun kuvakielessä nainen on seurakunnan vertauskuva; siveellinen nainen kuvaa puhdasta seurakuntaa, si-veetön nainen luopunutta seurakuntaa. ST 246.4

Raamattu kuvaa Kristuksen ja hänen seurakuntansa välistä suhdetta avioliitolla. Herra sanoo: "Minä kihlaan sinut, otan

omakseni ainiaaksi. Minä liitän sinut itseeni vanhurskauden ja oikeuden sitein, rakkaudella ja hyvyydellä.” “Minä otan teidät jälleen omikseni.” Ja Paavali sanoo: “Olenhan kihlannut teidät yhdelle ainoalle miehelle, Kristukselle, ja tahdon tuoda teidät hänen eteensä kuin puhtaan neitsyen.” ST 247.1

Seurakunnan uskottomuutta Kristukselle sen antaessa maailmallisten asioiden vallata mielen verrataan aviolupauksen rikkomiseen. Tätä kielikuvaa käytetään Israelin synnistä, kun

se luopui Herrasta. “Mutta niin kuin uskoton vaimo pettää miestään, niin sinä, Israelin heimo, olet pettänyt minua, sanoo Herra.” Apostoli Jaakob sanoo: “Te uskottomat! Ettekö tiedä, että rakkaus maailmaan on vihaa Jumalaa kohtaan? Joka tahtoo olla maailman ystävä, asettuu Jumalan viholliseksi.” ST 247.2

“Naisen [Babylon] puku hohti purppuraisena ja helakanpunaisena, hänen yllään kimalsivat kulta, jalo-kivet ja helmet, ja kädessään hän piti

kultaista maljaa, joka oli täynnä hänen haureutensa iljetystä ja saastaa. Hänen otsassaan oli nimi, jolla on salainen merkitys: 'Suuri Babylon, maailman porttojen ja iljetysten äiti.' ”

Profeetta sanoo: ”Minä näin, että nainen oli juopunut pyhien verestä ja Jeesuksen todistajien verestä.” Babylon on ”se suuri kaupunki, joka hallitsee maan kaikkia hallitsijoita”. ST 247.3

Se valta, joka vuosisatojen ajan hallitsi kristikunnan hallitsijoita, on Rooma. Purppura, helakanpuna, kulta, jalokivet ja

helmet kuvaavat ylimielisen Rooman istuimen loistoa. Yhdestäkään muusta vallasta ei voi yhtä totuudenmukaisesti sanoa, että se oli "juopunut pyhien verestä", kuin kirkosta, joka julmasti vainosi Kristuksen seuraajia. ST 248.1

Lisäksi Babylonia syytetään luvattomasta yhteydestä maan kuninkaisiin. Luopumalla Herrasta ja liittoutumalla pakanoiden kanssa juutalaisesta seura-kunnasta tuli avionrikkoja. Maallisten valtojen tukea etsivä

Rooma saa samanlaisen tuomion.
ST 248.2

Babylon on “porttojen - äiti”. Sen tyttärien täytyy olla kirkkokuntia, jotka pitävät kiinni sen opeista ja seuraavat sen esimerkkiä uhraamalla totuuden solmiakseen liiton maailman kanssa. Babylonin kukistumista ja lankeemusta koskevaa sanomaa on sovellettava sellaisiin uskonnollisiin yhteisöihin, jotka olivat ensin puhtaita mutta sitten turmeltuivat. Koska tätä sanomaa edeltää varoitus tuomiosta, sen täytyy kuulua lopun aikaan. Siksi

se ei voi koskea yksin Rooman kirkkoa, joka on ollut langenneessa tilassa jo vuosisatoja. ST 248.3

Lisäksi Jumalan kansaa kehotetaan lähtemään Ba-bylonista. Tämän raamatunkohdan mukaan Babylonissa on vielä paljon Jumalan kansaa. Missä uskonnollisissa yhteisöissä sitten nykyään on eniten Kristuksen seuraajia? Epäilemättä protestanttista uskoa tunnus-tavissa kirkoissa. Kun nämä kirkot syntyivät, ne

puo-lustivat jalosti totuutta, ja Jumala siunasi niitä. Niiden lankeemukseen oli syynä sama halu, joka vei Israelin perikatoon - halu jäljitellä jumalattomien tapoja ja tavoitella heidän ystäväyhtään. ST 248.4

Monet protestanttiset kirkot ovat seuranneet Rooman esimerkkiä liittoutumalla "maan kuninkaiden" kanssa - valtionkirkot suhteessaan maallisiin viranomaisiin, ja muut kirkot tavoitellessaan maailman suosiota. Nimitystä "Babylon" - sekaannus - voidaan soveltaa

näihin yhteisöihin, jotka väittävät oppinsa perustuvan Raamattuun mutta ovat silti jakaantuneet lukemattomiin lahkoihin, joiden uskontunnustukset ovat ristiriidassa keskenään. ST 249.1

Eräässä roomalaiskatolisessa teoksessa väitetään, että “jos Rooman kirkko on suhteessaan pyhimyksiin syyllistynyt epäjumalanpalvelukseen, sen tytär, Englannin kirkko, on syyllinen samaan syntiin, koska sillä on yhtä Kristukselle pyhitettyä kirkkoa kohti

kymmenen Marialle pyhitettyä”.
ST 249.2

Ja tri Hopkins sanoo: “Ei ole mitään syytä olettaa antikristillisen hengen ja käytännön rajoittuvan niin kutsuttuun Rooman kirkkoon. Protestanttisissa kirkoissa on paljon antikristillisyyttä, eikä niitä ole suinkaan kokonaan puhdistettu - turmeluksesta ja pahuudesta.” ST 249.3

Käsitellessään presbyteerisen kirkon eroa Roomasta tri Guthrie kirjoittaa: “Kolmesataa vuotta sitten kirkkomme, avoin

Raamattu lipussaan ja 'Tutkikaa kirjoituksia' iskulauseenaan, marssi ulos Rooman porteista." Sitten hän esittää tärkeän kysymyksen: "Tuliko se *puhtaana* ulos Babylonista"? ST 249.4

Miten kirkko alunperin luopui evankeliumin yksinkertaisuudesta?

Mukautumalla pakanuuteen, jotta pakanoiden olisi helpompi kääntyä kristinuskoon. "Toisen vuosisadan lopulla useimmat seurakunnat omaksuivat uuden muodon - Vanhojen opetuslasten astuessa haudan lepoon heidän

lapsensa ja uudet käännynnäiset -
antoivat asialle uuden muodon.”

“Pakanallinen virta tulvi
kirkkoon tuoden mukanaan
pakanuuden tavat, menot ja
epäjumalat.” Kristinusko sai
maallisten hallitsijoiden suosion
ja tuen. Suuret joukot ottivat sen
nimellisesti vastaan. Mutta monet
“pysyivät pohjimmiltaan
pakanoina ja varsinkin salassa
palvoivat epäjumaliaan”. ST 249.5

Eikö sama ole toistunut lähes
jokaisessa itseään
protestanttiseksi nimittävässä
kirkossa? Kun todellisen

uudistuksen hengen täyttämät uranuurtajat kuolivat, heidän jälkeläisensä “antoivat asialle uuden muodon”. Kieltäytyessään sokeasti hyväksymästä muita kuin isiensä näkemiä totuuksia uskonpuhdistajien lapset poikkeavat näiden esimerkistä itsensäkieltämisessä ja maailmasta luopumisessa. ST 250.1

Voi, miten kauaksi kirkot ovat poikenneet Raamatun tasosta!
John Wesley sanoi rahasta:
“Älkää tuhlatko osaakaan niin kallisarvoisesta lahjasta - ylellisiin

tai kalliisiin vaatteisiin tai tarpeettomiin koruihin. Älkää tuhlatko osaakaan siitä kaunistaaksenne talonne huomiota herättävästi kalliilla kuvilla, maalauksilla, kultauksilla. - Niin kauan kuin vaatteesi ovat 'purppuraa ja hienointa pellavaa' ja elämäsi 'pelkkää ylellisyyttä ja juhlaa', monet tulevat epäilemättä kehumaan hienostunutta makuasi, anteliaisuuttasi ja vieraanvaraisuuttasi. Mutta tyydy mieluummin kun-niaan, joka tulee Jumalalta." ST 250.2

Hallitsijat, poliitikot, lakimiehet, lääkärit ja kauppiaat liittyvät seurakuntaan edistääkseen maallisia etujaan. Näiden kastettujen maailmanlasten rikkaudesta hyötäneet uskonnolliset yhteisöt tavoittelevat yhä kiihkeämmin ihmisten suosiota. Upeita, ylellisiä kirkkoja rakennetaan. Lahjakkaalle sananjulistajalle maksetaan hyvää palkkaa kansan viihdyttämisestä. Hänen saarnojensa tulee olla siloteltuja ja mieluisia hienoston korville. Näin

hienoston synnit kätketään
tekohurskauden suojaan. ST 250.3

Eräs New York Independentin
kirjoittaja sanoo nykyajan
metodismista: "Hurskaiden ja
jumalattomien välinen ero häipyä
eräänlaiseksi puolivarjoksi, ja
innokkaat miehet molemmin
puolin ponnistelevat
poistaakseen viimeisetkin
eroavuudet toimintatavoissa ja
huveissa." ST 251.1

Tässä huvittelunhaluisessa
ilmapiirissä ei juuri kukaan tahdo
uhrautua Kristuksen vuoksi. "Jos
nyt tarvitaan rahaa - ei sitä saa

pyytää keneltäkään. Ei tietenkään. Järjestäkää myyjäisiä, kuvaelmia, leikillisiä oikeudenkäyntejä, vanhanaikaisia illallisia tai jotakin syötävää - mitä tahansa mikä huvittaa ihmisiä.” ST 251.2

Robert Atkins kuvailee hengellisyyden rappiota Englannissa: “*Luopumus, luopumus, luopumus* on kaiverrettu jokaisen kirkon julkisivuun; jos he sen tietäisivät ja tuntisivat, olisi ehkä toivoa; mutta voi, he huutavat: Me olemme rikkaita, me olemme

rikastuneet emmekä mitään tarvitse.” ST 251.3

Babylonia syytetään siitä suuresta synnistä, että se “iljetyksillään on vietellyt kaikki kansat juomaan vihan viiniä”. Tämä malja kuvaa vääriä oppeja, jotka se on hyväksynyt ystävästytyään maailman kanssa. Se puolestaan on vaikuttanut turmiollisesti maailmaan opettamalla oppeja, jotka ovat vastoin Raamatun selviä lausuntoja. ST 251.4

Jos maailma ei olisi päihtynyt Babylonin viinistä, Jumalan sanan selvät totuudet johtaisivat

suuret joukot synnintuntoon ja kääntymykseen. Mutta uskonto vaikuttaa niin sekavalta ja ristiriitaiselta, etteivät ihmiset tiedä mitä uskoa. Kirkko itse on syyllinen maailman katumattomuuteen. ST 251.5

Toisen enkelin sanoma ei saavuttanut lopullista täyttymystään vuonna 1844. Silloin kirkot kokivat moraalisen lankeemuksen, kun ne hylkäsivät adventtitotuuden valon, mutta tuo lankeemus ei ollut täydellinen. Jatkaessaan tälle ajalle kuuluvien totuuksien

vastustamista ne ovat langenneet yhä syvemmälle. Vielä ei kuitenkaan voi sanoa, että Babylon on langennut, koska se on viетellyt kaikki kansat juomaan vihan viiniä. Toisen enkelin vakava julistus koskee myös protestanttisia kirkkoja. Mutta vielä ei luopumus ole saavuttanut huippuaan. ST 251.6 Ennen Herran tuloa saatana tulee vaikuttamaan "suurella voimalla, tehden petollisia tunnustekoja ja ihmeitä". Kaikki, jotka "eivät ole rakastaneet totuutta, joka olisi pelastanut heidät", joutuvat

kohtaamaan “rajun eksytyksen, jotta he uskoisivat valheeseen”. Babylonin lankeemus on täydellinen vasta sitten, kun kirkko on kokonaan liittoutunut maailman kanssa. Muutos tapahtuu vähitellen, ja Ilm. 14: 8 toteutuu täydellisesti vasta tulevaisuudessa. ST 252.1

Vaikka Babylonin muodostavissa kirkkokunnissa vallitsee hengellinen pimeys, valtaosa Kristuksen uskollisista seuraajista on vielä niiden yhteydessä. Monet eivät ole nähneet tälle ajalle kuuluvia totuuksia. Useat

kaipaavat kirkkaampaa valoa. Ilmestyskirjan 18. luku viittaa aikaan, jolloin Babylonissa vielä olevaa Jumalan kansaa kehotetaan eroamaan sen yhteydestä. Tämä viimeinen maailmalle annettava sanoma täyttää tehtävänsä. Totuuden valo tulee loistamaan kaikille, jotka ovat valmiit ottamaan sen vastaan, ja kaikki Babylonissa olevat Herran lapset noudattavat kutsua: “Lähtekää pois, jättäkää hänet, te, jotka olette minun kansaani.” ST 252.2

22. —Toteutuneet ennustukset

Kun Herran tulon odotettu aika - kevät 1844 - meni ohi, häntä odottaneet joutuivat hämmennyksen ja epävarmuuden valtaan. Monet jatkoivat Raamatun tutkimista ja kertoivat uskonsa perusteet. Selvät ja vastaansanomattomat ennustukset viittasivat siihen, että Kristuksen tulo oli lähellä. Kääntymyksinä ja kristittyjen heräämisenä ilmennyt Herran siunaus oli todistanut sanoman olevan taivaasta. Kristuksen

toiseen tulemiseen sovellettujen ennustusten yhteydessä oli neuvoja, jotka kehottivat odottamaan kärsivällisesti uskossa, että nyt hämäräksi koetut asiat selviäisisivät. Näiden ennustusten joukossa oli Hab. 2: 1-4. Kukaan ei kuitenkaan huomannut, että myös näennäinen viivytys oli ennustettu. Pettymyksen jälkeen tämä jae vaikutti hyvin merkitykselliseltä: “Näky odottaa vielä toteutumistaan, mutta määräaika lähestyy joka hetki, se hetki tulee vääjäämättä. Jos se

viipyy, odota, näky toteutuu varmasti ja ajallaan. Mutta vanhurskas saa elää, kun hän pysyy uskollisena.” Uskovia lohdutti myös Hesekielin ennustus: “Näin sanoo Herra Jumala: - ‘Aika tulee, näky käy toteen.’ - Minä, Herra, puhun, ja minkä puhun, se toteutuu, se ei enää viivy. - Yhdenkään sanani täytäntöönpano ei viivy. Minkä puhun, se toteutuu.” ST 253.1

Odottajat riemuitsivat. Hän, joka tietää lopun alusta, oli antanut heille toivoa. Ilman tällaisia raamatunkohtia heidän uskonsa

olisi pettänyt. Myös Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä morsiusneidosta valaisee adventtikansan kokemusta. Siinä kerrotaan lopun ajan seurakunnasta. Seurakunnan jäsenten kokemusta valaistaan itämaisten häiden tapahtumilla: ST 253.2

“Silloin taivasten valtakunta on oleva tällainen. Oli kymmenen morsiusneitoa, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät sulhasta vastaan. Viisi heistä oli tyhmää ja viisi viisasta. Tyhmät ottivat lamppunsa mutta eivät varanneet

mukaansa öljyä. Viisaat sitä vastoin ottivat lampun lisäksi mukaansa öljyastian. Kun sulhanen viipyi, heitä kaikkia alkoi väsyttää ja he nukahtivat. Mutta keskellä yötä kuului huuto: 'Ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!'" ST 254.1

Sulhasen tulon ymmärrettiin tarkoittavan Kristuksen tuloa. Morsiusneitojen lähtö sulhasta vastaan kuvasi sitä laajaa herätystä, jonka Kristuksen pikaisen tulon julistaminen synnytti. Tässä vertauksessa kaikki olivat ottaneet lamppunsa,

Raamatun, ja lähteneet “sulhasta vastaan”. Tyhmät “eivät varanneet mukaansa öljyä”, mutta “viisaat sitä vastoin ottivat lampun lisäksi mukaansa öljyastian”. Jälkimmäiset olivat tutkineet Raamattua löytääkseen totuuden. Heillä oli henkilökohtainen kokemus, usko Jumalaan, jota pettymys ja viivytys eivät voineet hävittää. Toiset toimivat hetken mielijohteesta sanoman pelästyttäminä. He olivat riippuvaisia veljien uskosta ja tyytyivät tunteiden lepattavaan

valoon ymmärtämättä totuuden todellista luonnetta tai aitoa armon vaikutusta sydämessään. He olivat lähteneet Herraa vastaan välittömän palkinnon toivossa eivätkä olleet valmistautuneet viivytykseen ja pettymykseen. Heidän uskonsa petti. ST 254.2

“Kun sulhanen viipyi, heitä kaikkia alkoi väsyttää ja he nukahtivat.” Sulhasen viipyminen kuvaa ajan kulumista, pettymystä, näennäistä viivytystä. Niillä,

joiden usko perustui Raamatun henkilökohtaiseen

tuntemiseen, oli jalkojensa alla kallio, jota pettymyksen aallot eivät voineet huuhtoa pois.

Kaikki nukahtivat, toinen luokka uskonsa hylänneenä, toinen odottaen kärsivällisesti kirkkaampaa valoa. Pinnalliset eivät enää voineet nojautua veljiensä uskoon. Jokaisen täytyi seistä tai kaatua muista riippumatta. ST 254.3

Näihin aikoihin alkoi esiintyä hurmahenkisyyttä. Jotkut

osoittivat fanaattista intoa.
Heidän kiihkomielliset
käsityksensä eivät herättäneet
vastakaikua adventistien
enemmistössä, mutta silti he
tuottivat häpeää totuuden asialle.
ST 255.1

Saatana menetti alamaisiaan, ja
häväistäkseen Ju-malan asian hän
yritti pettää uskovaisia ja ajaa
heidät äärimmäisyyksiin. Hänen
asiamiehensä olivat valmiit
tarttumaan jokaiseen
erehdykseen, jokaiseen
sopi-mattomaan tekoon ja
esittämään ne mitä räikeimmässä

valossa herättääkseen
vastenmielisyyttä adventisteja
kohtaan. Mitä useampi hänen
johdossaan oleva henkilö
tunnustaisi uskonsa Kristuksen
toiseen tulemiseen, sitä
suuremman hyödyn hän saisi. ST
255.2

Saatana on veljien "Syyttäjä".
Hänen henkensä innoittaa
ihmiset etsimään virheitä Herran
kansasta ja kiinnittämään
huomion niihin, samalla kun sen
hyvät teot sivuutetaan vaieten. ST
255.3

Koko kirkon historiassa ei ole esiintynyt ainoatakaan uudistusliikettä, joka ei olisi kohdannut vaikeita esteitä. Jokaiseen Paavalin perustamaan seurakuntaan liittyi henkilöitä, jotka toivat mukanaan harhaoppeja. Myös Luther oli pulassa kiihkoilijoiden vuoksi, jotka väittivät Jumalan puhuneen suoraan heidän välityksellään ja asettivat omat käsityksensä Raamatun yläpuolelle. Monet joutuivat uusien opettajien harhaanjohtamiksi ja ryhtyivät Saatanan kanssa hajottamaan sitä,

minkä Luther oli Jumalan ohjaamana rakentanut. Wesleyt kohtasivat Saatanan juonet tämän ajaessa tasapainottomia ja pyhittymättömiä henkilöitä fanaattisuuteen. ST 255.4

William Miller ei suhtautunut myönteisesti kiihkomielisyyteen.

“Paholaisella on nykyään suuri valta muutamiin”, hän sanoi.

“Maailmassa on monenlaisia henkiä, ja meitä on kehoitettu koettelemaan niitä. - Olen yhä enemmän vakuuttunut siitä, että saatanalla on suuri osuus näissä hillittömissä liikkeissä.” ST 256.1

Uskonpuhdistuksen viholliset syyttivät kiihkomielisyyden onnettomista seurauksista niitä, jotka vilpittömimmin sitä vastustivat. Adventtiliikkeen viholliset menettelivät samoin. Tyytymättä kiihkoilijoiden virheiden liioitteluun he levittivät huhuja, joilla ei ollut mitään tekemistä totuuden kanssa. Kristuksen tulon läheisyyden julistaminen häiritsi heidän rauhaansa. He pelkäsivät sen olevan totta, vaikka toivoivatkin päinvastaista. Tämä oli salainen

syy heidän taisteluunsa
adventisteja vastaan. ST 256.2

Ensimmäisen enkelin sanomalla
oli hurmahenkisyyttä estävä
vaikutus. Ne, jotka olivat mukana
näissä vakavissa liikkeissä, olivat
yksimielisiä; he rakastivat
toisiaan ja Jeesusta, jonka he
odottivat pian näkevänsä. Sama
usko ja sama autuaallinen toivo
osoittautui kilveksi Saatanan
hyökkäyksiä vastaan. ST 256.3

“Kun sulhanen viipyi, heitä
kaikkia alkoi väsyttää ja he
nukahtivat. Mutta keskellä yötä
kuului huuto: Ylkä tulee! Menkää

häntä vastaan!.” Kesällä 1844 sanomaa julistettiin juuri näillä Raamatun sanoilla. ST 256.4

Tämän liikkeen synnytti havainto, että 2300 päivän lähtökohtana oleva Artakserkseen käsky Jerusalemin jälleenrakentamisesta astui voimaan syksyllä 457 eKr. eikä vuoden alussa kuten oli luultu. Syksystä 457 laskettuna 2300 vuotta ulottuu syksyyn 1844. Myös Vanhan testamentin vertauskuvien mukaan pyhäkön puhdistaminen suurena

sovituspäivänä ta-pahtui
syksyllä. ST 256.5

Pääsiäislampaan teurastaminen
oli Kristuksen kuoleman
vertauskuva, joka toteutui sekä
tapahtuman että ajan suhteen.
Juutalaisen vuoden ensimmäisen
kuukauden neljäntenätoista
päivänä, samana päivänä, jolloin
pääsiäislamma oli vuosisatojen
ajan teu-rastettu, Kristus Jumalan
Karitsana asetti juhlan muis-toksi
omalle kuolemalleen. Samana
yönä hänet vietiin
ristiinnaulittavaksi ja
tapettavaksi. ST 257.1

Samalla tavalla täytyy Kristuksen toiseen tulemi-seen liittyvien vertauskuvien toteutua vertauskuvallisen palvelun osoittamana aikana. Pyhäkön puhdistaminen eli suuri sovituspäivä oli juutalaisen vuoden seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä, jolloin ylipappi, toimitettuaan sovituksen koko Israelille ja siten puhdistettuaan pyhäkön israelilaisten synneistä astui esiin ja siunasi kansan. Siksi uskottiin, että Kristus tulisi puhdistamaan maan hävittämällä synnin ja

syntiset ja siunaamaan odottavan kansansa kuolemattomuudella. Seitsemännen kuukauden kymmenettä päivää, suurta sovituspäivää, pyhäkön puhdistamisen aikaa, joka vuonna 1844 osui lokakuun 22. päivälle, pidettiin Herran tulon aikana. 2300 päivän jakso päättyisi syksyllä, ja johtopäätös näytti vastaansanomattomalta. ST 257.2

Todisteet olivat hyvin vakuuttavia, ja tuhannet uskovat kaiuttivat "Keskiyön huutoa". Vuoksiaallon tavoin liike levisi

kaupungista kaupunkiin ja
kylästä kylään. Kiihkomielisyys
katosi kuin varhainen huurre
auringon noustessa. Liike
muistutti niitä Herran luo
palaamisen aikoja muinaisessa
Israelissa, jotka seurasivat hänen
palvelijoidensa julistamia
varoitussanomiamia. Hurmioitunutta
iloa ei juuri esiintynyt, vaan
pikemminkin syvää sydämen
tutkimista, syntien
tunnustamista ja maailmasta
luopumista. Jumalalle
antauduttiin ehdoitta. ST 257.3

Kaikista uskonnollisista liikkeistä
sitten apostolien päivien yksikään
ei ole ollut vapaampi
inhimillisestä puutteellisuudesta
ja Saatanan juonista kuin syksyn
1844 liike. ST 258.1

Kun kuului huuto: “Ylkä tulee”,
odottajat “heräsi-vät ja panivat
lamppunsa kuntoon”. He tutkivat
Jumalan sanaa
ennennäkemättömällä innolla.
Eivät lahjak-kaimmat vaan
nöyrimmät ja pyhittyneimmät
noudat-tivat kutsua
ensimmäisinä. Maanviljelijät
jättivät sa-tonsa pelloille,

käsityöläiset panivat pois työkalunsa ja lähtivät riemuiten julistamaan varoitusta. Suurin osa kirkoista sulki ovensa sanomalta, ja useat sen vastaanottajat erosivat niiden yhteydestä. Ei-uskovat, jotka tulivat adventistien kokouksiin, tunsivat sano-maa seuraavan vakuuttavan voiman. Usko toi vastauksia rukouksiin. Armon Henki laskeutui vilpittömien etsijöiden ylle kuin sadekuurot kuivaan maahan. Ne, jotka odottivat pian näkevänsä Lunastajansa kasvoista kasvoihin,

tunsivat juhlallista iloa. Pyhä
Henki sulatti sydämet. ST 258.2
Sanoman vastaanottaneet
lähestyivät aikaa, jolloin he
toivoivat kohtaavansa Herransa.
He rukoilivat paljon yhdessä.
Usein he kokoontuivat syrjäisiin
paikkoihin seurustelemaan
Jumalan kanssa, ja rukouksen
ääni kohosi taivaaseen pelloilta ja
lehdoista. Varmuus Vapahtajan
hyväksynnästä oli heille
jokapäiväistä lei-pääkin
tärkeämpi, ja jos pilvi synkensi
heidän mielen-sä, he eivät
levänneet ennen kuin tunsivat

anteeksian-tavan armon
kosketuksen. ST 258.3

Mutta jälleen odotettu aika meni
ohi, eikä Vapahtaja tullut. Nyt
heistä tuntui samanlaiselta kuin
Mariasta, joka löydettyään
Vapahtajan tyhjän haudan
huudahti itkien: “Minun Herrani
on viety pois, enkä tiedä, minne
hänet on pantu.” ST 258.4

Epäuskoista maailmaa oli
hillinnyt pelko siitä, että sanoma
saattaisi olla totta. Mutta kun
merkkejä Jumalan vihasta ei
näkynyt, se toipui pelostaan ja
aloitti taas arvostelun ja

pilkkaamisen. Suuri joukko usko-viksi tunnustautuneita kielsi uskonsa. Pilkkaajat saivat heikot ja pelkurit puolelleen, ja kaikki yhdessä vakuuttivat, että maailma saattaisi pysyä samanlaisena tuhansien vuosien ajan. ST 259.1

Innokkaat, vilpittömät uskovat olivat luopuneet kaikesta Kristuksen tähden ja antaneet, kuten he uskoivat, maailmalle viimeisen varoituksen. Syvällä kaipauksella he olivat rukoilleet: "Tule, Herra Jeesus!" Oli hirvittävän raskasta ryhtyä

uudelleen kantamaan elämän
vastusten taakkaa ja sietämään
pilkkaavan maailman ivaa. ST
259.2

Kun Jeesus ratsasti riemusaatossa
Jerusalemiin, hänen seuraajansa
uskoivat hänen pian nousevan
Daavidin valtaistuimelle ja
vapauttavan Israelin sortajistaan.
Suurin toivein monet levittivät
päällysvaatteensa matoksi tielle
tai sirottelivat hänen eteensä
palmunlehtiä. Opetuslapset
toteuttivat Jumalan
suunnitelmaa, mutta joutuivat
silti pettymään katkerasti.

Muutaman päivän kuluttua he olivat Vapahtajan tuskallisen kuoleman todistajina ja panivat hänet hautaan. Heidän toivonsa sammui Jeesuksen kuolemassa. Vasta Herran noustua haudasta he tajusivat, että kaikki tämä oli ennustettu. ST 259.3

Samalla tavalla Miller ja hänen työtoverinsa julistivat innoitetun sanan ennustamaa sanomaa. He eivät olisi voineet julistaa sitä, jos he olisivat täydellisesti Ymmärtäneet ennustukset, jotka viittasivat heidän pettymykseensä ja toiseen

sanomaan, joka piti julistaa kaikille kansoille ennen Herran tuloa. Ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat julistettiin oikeaan aikaan ja suorittivat Jumalan niille antaman tehtävän.
ST 259.4

Maailma oli odottanut adventismin kuolevan, jos Kristus ei tulisi. Mutta vaikka monet luopuivat uskos-taan, muutamat pysyivät lujina. Adventtiliikkeen he-delmät: itsetutkistelun henki, maailman hylkääminen ja elämän uudistuminen todistivat sen

olleen Jumalas-ta. He eivät uskaltaneet kieltää Pyhän Hengen osuutta Kristuksen toisen tulon julistuksessa. He eivät löytäneet profeetallisista ajanjaksoista ainoatakaan virhettä. Vastustajat eivät olleet pystyneet todistamaan vääräksi heidän tapaansa tulkita ennustuksia. He eivät voineet suostua hylkäämään käsityksiä, joihin oli päästy vilpittömällä ja hartaalla raamatuntutkistelulla Jumalan Hengen valaistessa mielet ja täyttäessä sydämet

elävällä, palavalla voimallaan. ST
260.1

Adventistit uskoivat, että Jumala oli johtanut heidät julistamaan varoituksen sanomaa. "Se on", he sanoivat, "koetellut jokaisen kuulijan sydämen - niin että - kaikki tietäisivät, millä puolella he olisivat olleet, jos Herra olisi silloin tullut - olisivatko he huudahtaneet: "Tämä on meidän Jumalamme! Häneen me panimme toivomme, - -. Hän pelastaa meidät" , vai olisivatko he käskeneet vuoria ja kallioita kaatumaan heidän päälleen ja

kätkemään heidät valtaistuimella istuvan katseelta.” ST 260.2

William Miller pukee sanoiksi niiden tunteet, jotka yhä uskoivat Jumalan johtaneen heitä: “Panen toivoni Kristuksen tuloon yhtä lujasti kuin ennenkin. Olen tehnyt vain sen, minkä monen vuoden vakavan pohdinnan jälkeen koin velvollisuudekseni.”
“Näyttää siltä, että ajan julistaminen on johtanut tuhannet tutkimaan Raamattua; siten he ovat, uskon ja Karitsan verellä pirskottamisen kautta,

tulleet sovitetuiksi Ju-malan kanssa.” ST 260.3

Jumalan Henki pysyi niiden luona, jotka eivät häti-köidysti kieltäneet saamaansa valoa ja hylänneet adventtiliikettä. “Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, sillä se palkitaan kerran runsaasti. Kestävyys on teille tarpeen, jotta pystyisitte täyttämään Jumalan tahdon ja siten saisitte omaksenne sen, minkä hän on luvannut. Onhan sanottu näin: - Vähän aikaa vielä, vain vähän aikaa, niin tulee se, jonka on määrä tulla, eikä hän viivyttele.

Kun vanhurskas palvelijani uskoo, hän saa elää, mutta jos hän luopuu, en häntä hyväksy. Me emme ole niitä, jotka luopuvat ja joutuvat tuhoon, vaan niitä, jotka uskovat ja pelastavat sielunsa.”

Tämä kehotus on annettu viimeisten päivien seurakunnalle. Siinä todetaan selvästi, että Herran tulo näyttää viipyvän. Kehotuksen kohteena olevat ihmiset olivat noudattaneet Jumalan tahtoa seuraamalla hänen Henkensä ja sanansa johdatusta; silti he eivät ymmärtäneet, miksi Jumala oli

sallinut heille tämän
kokemuksen. Heillä oli kiusaus
epäillä, oliko Jumala sittenkään
johtanut heitä. Tähän aikaan
sopivat sanat: “Uskosta
vanhurskas saa elää.”
Särkyneiden toiveiden
masentamina he pysyivät
pystyssä vain uskomal-
la Jumalaan ja hänen sanaansa.
Kieltämällä uskonsa ja sanomaa
seuranneen Pyhän Hengen
voiman he olisi-
vat ajautuneet
kohti perikatoa. He olisivat
turvassa vain, jos he säilyttäisivät
Jumalalta jo saamansa valon,

jatkaisivat Raamatun tutkimista
ja odottaisivat kärsi-vällisesti
lisävaloa. ST 261.1

23.—Pyhäkön paljastettu salaisuus

Adventtiuskon perustuksena ja vahvimpana tukipilarina oli ollut julistus: “Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua - sitten nousee pyhäkkö taas kunniaan” [kreik. Septuagintan käännös ja engl. kuningas Jaakon käännös: “pyhäkkö puhdistetaan”]. Nämä olivat olleet tuttuja sanoja kaikille, jotka uskoivat Herran pikaiseen tuloon. Mutta Herra ei ollut tullut. Uskovat tiesivät, ettei Jumalan sana voinut raueta

tyhjiin; vian täytyi olla heidän profetian tulkinnassaan. Mutta mis-sä virhe oli? ST 262.1

Jumala oli johtanut kansaansa suuressa adventtiliikkeessä. Hän ei sallisi sen päättyvän pimeyteen ja pettymykseen vääräksi kiihkomielisyydeksi leimattu-na. Vaikka monet hylkäsivät profeetallisia ajanjaksoja koskevat laskelmansa ja kielsivät niihin perustuvan sanoman, toiset eivät halunneet kieltää Raamatun ja Jumalan Hengen tukemia uskon kokemuksia. Heidän velvollisuutensa oli pitää kiinni

löydetyistä totuuksista. Hartaasti rukoillen he tutkivat Raamattua huomatukseen erehdyksensä. Koska he eivät löytäneet virheitä profeettallisista aikalaskelmista, he ryhtyivät tutkimaan tarkemmin pyhäkkökysymystä. ST 262.2

He huomasivat, ettei Raamattu tukenut yleistä käsitystä siitä, että maa olisi pyhäkkö. Sen sijaan he löysivät täydellisen selityksen pyhäköstä, sen luonteesta, sijainnista ja palvelustoimista. ST 262.3

“Ensimmäisellä liitolla oli siis jumalanpalvelusta koskevat säädöksensä ja pyhäkkö täällä maan päällä. ST 262.4

Pyhäkkönä oli telttä, jonka etumaisessa huoneessa oli lampunjalka, pöytä ja uhrileivät. Tätä osaa nimitettiin ‘pyhäksi’. Toisen verhon takana oli se teltan osa, josta käytettiin nimeä ‘kaikkeinpyhin’. Siellä oli kultainen suitsutusalttari ja liitonarkku, joka oli kauttaaltaan kullalla päällystetty. Arkussa oli kultainen, mannaa sisältävä astia ja Aaronin sauva, joka puhkesi

lehteen, sekä liiton taulut. Arkun päällä olivat kerubit, kirkkaiden enkelit, jotka siivillään varjosivat syntien sovituspaikkaa.” ST 263.1

“Pyhäkkö” oli se telтта, jonka Mooses rakensi Jumalan käskystä Korkeimman maalliseksi asunnoksi.”Tehtäköön minulle pyhäkkö, niin minä asun teidän keskellänne” oli Moosekselle annettu käsky. Pyhäkköteltta oli upea rakennelma. Esipihan lisäksi siihen kuului kaksi huonetta, pyhä ja kaikkeinpyhin, joiden välissä oli kaunis

väliverho. Samanlainen verho sulki ensimmäisen huoneen sisäänkäynnin. ST 263.2

Pyhässä oli etelän puolella lampunjalka seitsemine lamppuineen, jotka valaisivat sekä päivällä että yöllä; pohjoisen puolella oli uhrileipäpöytä.

Pyhän ja kaikkeinpyhimmän välissä olevan väliverhon edessä oli kultainen suitsutusalttari, jolta hyvänhajuinen savu nousi Israelin rukousten kanssa päivittäin Jumalan eteen. ST 263.3

Kaikkeinpyhimmässä oli kullalla päällystetty ark-ku, jossa

säilytettiin kymmenen käskyn lakia. Arkun päällä oli kansilevy, jonka päällä oli kaksi puhtaasta kullasta valmistettua kerubia.

Tässä huoneessa näkyi Jumalan läsnäolo kirkkauden pilvessä kerubien välissä. ST 263.4

Sen jälkeen kun heprealaiset olivat asettuneet Kanaanin, pyhäkkötelttä korvattiin Salomon temp-pelillä. Tämä kiinteä rakennus oli paljon suurempi, ST 263.5

mutta sen mittasuhteet ja kalustus olivat samat. Tällaisena pyhäkkö säilyi - lukuunottamatta

Danielin aikaa, jolloin se oli raunioina - kunnes roomalaiset hävittivät sen vuonna 70 jKr.

Tämä ensimmäisen liiton pyhäkkö on ainoa maanpäällinen pyhäkkö, josta Raa-mattu kertoo. Eikö uudella liitolla sitten ole pyhäkköä? ST 264.1

Totuudenetsijät kääntyivät jälleen Heprealaiskirjeen puoleen ja huomasivat, että nämä edellä lainatut sanat viittasivat epäsuorasti uuden liiton pyhäkköön: “Ensimmäisellä liitolla oli siis jumalanpalvelusta kos-kevat säädöksensä ja

pyhäkkö täällä maan päällä.”
Edellisen luvun alusta he lukivat:
“Tulemme nyt asian ytimeen:
Meillä on ylipappi, joka on
asettunut taivaissa istuimelleen
Majesteetin valtaistuimen
oikealle puolelle. Hän toimittaa
palvelusta taivaan pyhäkössä,
todellisessa pyhäkköteltassa, jota
ei ole pystyttänyt ihminen vaan
Herra itse. ST 264.2

Tässä esitetään uuden liiton
pyhäkkö. Ensimmäisen liiton
pyhäkön rakensi Mooses; tämän
on rakentanut Herra.

Ensimmäisen liiton pyhäkössä

maalliset papit suorittivat palvelusta; tässä pyhäkössä Kristus, meidän suuri ylimmäinen pappimme, tekee pappis-palvelusta Jumalan oikealla puolella. Ensimmäinen pyhäkkö oli maan päällä, toinen on taivaassa. ST 264.3

Mooseksen rakentama pyhäkköteltta rakennettiin mallin mukaan. Herra käski: "Tehkää telttamaja ja kaikki sen varusteet tarkoin sen mallin mukaan, jonka minä sinulle näytän." "Pidä huoli siitä, että teet kaiken sen esikuvan mukaan, jonka sait

nähdä vuorella.” Ensimmäinen pyhäkkö “kuvaa nykyistä aikaa: lahjoja ja uhreja kyllä tuodaan”. Sen pyhät huoneet olivat taivaan “todellisen pyhäkön kuva”. Papit palvelivat siinä, mikä “on kuitenkin vain taivaallisen palveluk-sen kuva ja varjo”. “Kristus ei mennytkään ihmiskäsin tehtyyn pyhakköön, joka on vain todellisen pyhäkön
ST 264.4

kuva, vaan itse taivaaseen ollakseen nyt Jumalan edessä puhumassa meidän puolestamme.” ST 265.1

Taivaassa on se suuri
alkuperäinen pyhäkkö, jonka
jäljennöksen Mooses rakensi.
Maallisen pyhäkköteltan loisto
heijasti sen taivaallisen temppelin
kirkkautta, jossa Kristus suorittaa
pappispalvelusta hyväksemme
Jumalan valtaistuimen edessä.
Maallinen pyhäkkö
toimituksineen opetti tärkeitä
totuuksia taivaallisesta pyhäköstä
ja ihmisen lunastuksesta. ST 265.2

Maallisen pyhäkön kaksi
huonetta kuvasi taivaallisen
temppelin pyhiä osastoja.
Johannes sai näyssä katsoa

Jumalan temppeliä taivaassa.
Hän näki, miten valtais-tuimen
edessä “oli seitsemän soihtua”.
Hän näki en-kelein, jolla oli
“kädessään kultainen
suitsutusastia”. “Hänelle
annettiin paljon suitsuketta, jotta
hän val-taistuimen edessä
olevalla kultaisella alttarilla
liittäisi suitsutusuhrin kaikkien
pyhien rukouksiin”. Tässä
profeetta katseli taivaallisen
pyhäkön ensimmäistä osastoa;
siellä hän näki seitsemän soihtua
ja kultaisen alttarin, joita
maallisessa pyhäkössä vastasivat

kultai-nen lamppu ja
suitsutusalttari. ST 265.3

Sitten “taivaassa avattiin Jumalan
temppeli”, ja hän sai katsoa
sisäpuolisen väliverhon taakse
kaikkeinpy-himpään. Siellä näkyi
“liitonarkku”, jota Mooseksen
pyhäkössä edusti Jumalan lain
säilytyspaikaksi valmistettu
arkku. ST 265.4

Näin ne, jotka tutkivat asiaa,
löysivät todisteita taivaallisen
pyhäkön olemassaolosta.
Johannes todis-taa, että hän näki
sen taivaassa. ST 265.5

Taivaan temppelissä,
kaikkeinpyhimmässä, on Jumalan
laki. Sitä säilytetään arkussa,
jonka edessä Kristus vetoaa
vereensä syntisen puolesta. Tämä
kuvaa oikeudenmukaisuuden
yhtymistä armoon
lunastussuunnitelmassa, joka
täyttää koko taivaan ST 265.6
ihmetyksellä. Tässä on armon
salaisuus, johon enkelitkin
haluavat luoda silmäyksen - että
Jumala voi olla
oikeudenmukainen
vanhurskauttaessaan katuvaan
syn-tisen, että Kristus saattoi

alentua nostamaan
lukemat-toman joukon ihmisiä
perikadosta ja pukemaan heidät
oman vanhurskautensa
tahrattomiin vaatteisiin. ST 266.1

Sakarja sanoo Kristuksesta
ihmisen välittäjänä: "Hän on
rakentava Herran temppelin, hän
saa osakseen kunniaa, ja hän
istuu ja hallitsee
valtaistuimellaan. Pappi on
seisova hänen valtaistuimensa
vieressä, yksimielisinä he
toimivat toinen toisensa rinnalla."
ST 266.2

“Hän on rakentava Herran temppelin.” Uhrinsa ja välitystyönsä vuoksi Kristus on Jumalan seurakunnan perustus ja rakentaja, kulmakivi. “Hän liittää koko rakennuksen yhteen niin että se kasvaa Herran pyhäksi temppeliksi.” “Hän saa osakseen kunniaa.” Lu-nastettujen lauluna tulee olemaan: “Hänelle, joka rakastaa meitä ja on verellään vapauttanut meidät synneistämme - hänelle kunnia ja valta aina ja ikuisesti!” ST 266.3

“Hän istuu ja hallitsee valtaistuimellaan. Pappi on

seisova hänen valtaistuimensa vieressä.” Kirkkauden valtakunta ei ole vielä tullut. Vasta kun hänen välitystyönsä päättyy, Jumala antaa hänelle valtakunnan, jolla “ei ole loppua”. Pappina Kristus istuu nyt Isän kanssa valtaistuimellansa.

Valtaistuimella on hän, joka “kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme” “häntä on koeteltu kaikessa samalla tavoin kuin meitäkin koetellaan; hän vain ei langennut syntiin”, jotta “hän kykenee

auttamaan niitä, joita koetellaan”.
Haavoitetut kädet, puhkaistu
kylki ja lävistetyt jalat puhuvat
langenneen ihmisen puolesta,
jonka pelastus ostettiin kalliilla
hinnalla. ST 266.4

“Yksimielisinä he toimivat toinen
toisensa rinnal-la.” Isän rakkaus
on pelastuksen lähde
langenneelle ihmiskunnalle.
Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ST
266.5

“Rakastaahan Isä itse teitä.”

“Jumala itse teki Kristuksessa
sovinnon maailman kanssa.”

“Jumala on rakastanut maailmaa

niin paljon, että antoi ainoan Poikansa.” ST 267.1

“Todellinen pyhäkkötelttä” taivaassa on uuden liiton pyhäkkö. Kristuksen kuollessa vertauskuvallinen palvelus päättyi. Koska Dan. 8:14 toteutuu uuden liiton aikana, siinä mainitun pyhäkön täytyy olla uuden liiton pyhäkkö. Siksi ennustus: “Niin kauan, että kak-situhatta kolmesataa iltaa ja aamua on kulunut; sitten nousee pyhäkkö taas kunniaan” [Septuaginta ja engl. kuningas Jaakon käänn.: “puhdistetaan”]

viittaa tai-vaan pyhäkköön. ST
267.2

Mutta mitä tarkoittaa pyhäkön
puhdistaminen? Voiko taivaassa
olla mitään puhdistettavaa?

Heprea-laiskirjeen 9. luku kertoo
selvästi sekä maallisen että
taivaallisen temppelin
puhdistamisesta: "Lain mu-kaan
melkein kaikki puhdistetaan
verellä, eikä an-teeksianto ole
mahdollinen, ellei vuodateta
uhriverta. Kun siis taivaan
todellisuuden kuvat on näin
puh-distettava, tulee itse
todellisuus puhdistaa paremmin

uhrein.” , nimittäin Kristuksen
kalliilla verellä. ST 267.3

Todellisessa palveluksessa
puhdistaminen on suori-tettava
Kristuksen verellä. “Anteeksianto
ei ole mahdollinen, ellei
vuodateta uhriverta.” Kysymys
on anteeksiantamisesta eli synnin
poistamisesta. ST 267.4

Mutta miten taivaan pyhäkössä
voi olla syntiä? Se voidaan
selvittää vertauskuvallisen
palveluksen pohjalta, sillä
maallisten pappien palvelus “on
kuitenkin vain taivaallisen

palveluksen kuva ja varjo”. ST
267.5

Palvelus maallisessa pyhäkössä
jakaantui kahteen osaan. Papit
palvelivat joka päivä pyhässä,
kun taas ylipappi suoritti kerran
vuodessa kaikkeinpyhimäs ST
267.6

sä erityisen sovitustyön pyhäkön
puhdistamiseksi. Katuvat syntiset
toivat päivittäin uhrinsa, asettivat
kätensä sen päälle, tunnustivat
syntinsä ja kuvaannollisesti
siirsivät ne viattomaan uhriin.
Sitten eläin teu-rastettiin.
“Veressä on elävän olennon

elämänvoi-ma.” Jumalan rikottu laki vaati rikkojan hengen. Veren, joka kuvasi syyllisyytensä uhriin siirtäneen syntisen elämää, pappi vei pyhään ja pirskontti väliverhon edessä. Väliverhon takana oli laki, jonka syntinen oli rikkonut. Näin synti siirrettiin kuvaannollisesti pyhäkköön. Joissakin tapauksissa verta ei viety py-hään, vaan pappi söi lihan. Molemmat seremoniat kuvasivat synnin siirtämistä katuvaasta syntisestä py-häkköön. ST 268.1

Tämä työ jatkui läpi vuoden. Näin Israelin synnit siirrettiin

pyhäkköön, ja niiden
poistamiseksi oli suoritetettava
erityinen seremonia. ST 268.2

Kerran vuodessa, suurena
sovituspäivänä, pappi meni
kaikkeinpyhimpään
puhdistukseen pyhäkön.

Pai-kalle tuotiin kaksi
vuohipukkia ja niistä heitettiin
arpaa siitä, "kumpi pukeista
kuuluu Herralle ja kumpi
Asaselille". Herralle tuleva pukki
teurastettiin kansan syntiuhriksi,
ja papin piti viedä sen verta
väliverhon taakse ja pirskottaa
sitä liitonarkun kanteen ja eteen.

Lisäksi verta pirskotettiin
väliverhon edessä olevalle
suitsutusalttarille. ST 268.3

“Kun Aaron on saattanut
päätökseen pyhäkön,
pyhäkköteltan ja alttarin
puhdistusmenot, hän tuokoon
esiin elävän pukin, asettakoon
molemmat kätensä eläimen pään
päälle ja tunnustakoon siinä
israelilaisten kaikki synnit, kaikki
pahat teot ja rikkomuk-set, joihin
israelilaiset ovat syyllistyneet.
Näin hän pankoon ne pukin
kannettaviksi ja lähettäköön sen
sitten tehtävään määrätyn

miehen ajamana autiomaahan. ST
268.4

Pukki saa kantaa kaikki heidän
syntinsä asumattomille
seuduille.” Asaselin pukki ei enää
palannut Israelin leiriin. ST 269.1

Seremonian tarkoituksena oli
tähdentää israelilai-sille Jumalan
pyhyyttä ja hänen vihaansa
syntiä kohtaan. Jokaisen tuli
kurittaa itseään paastolla tämän
sovitustyön aikana. Kaikki työt
oli lopetettava, ja Israelin oli
vietettävä päivä rukoillen,
paastoten ja tutkistellen itseään.
ST 269.2

Syntisen paikalle hyväksyttiin sijainen, mutta uhrin veri ei hävittänyt syntiä, vaan se siirrettiin pyhäkköön.

Uhraamalla verta syntinen tunnusti lain arvovallan ja oman syyllisyytensä sekä ilmaisi uskonsa tulevaan Lunastajaan; mutta vielä hän ei ollut kokonaan vapaa lain tuomiosta.

Sovituspäivänä ylipappi, otettuaan vastaan seurakunnan uhrin, meni kaikkeinpyhimpään. Hän pirskotti uhrin verta liitonarkun kannelle, suoraan lain yläpuolelle, tyydyttääkseen sen

vaatimukset. Sitten hän
välittäjänä otti synnit ja vei ne
ulos pyhäköstä. Asettaen kätensä
Asaselin pukin päälle hän
kuvaannollisesti siirsi synnit sille.
Sitten pukki vei ne pois, ja niitä
pidettiin lopullisesti kansasta
poistettuina. ST 269.3

Maallisen pyhäkön
vertauskuvallinen palvelus
toteu-tuu taivaallisessa
pyhäkössä. Noustuaan taivaaseen
Vapahtajamme aloitti työnsä
ylipappina: “Kristus ei
mennytkään ihmiskäsin tehtyyn
pyhäkköön, joka on vain

todellisen pyhäkön kuva, vaan
itse taivaaseen ollakseen nyt
Jumalan edessä puhumassa
meidän puolestamme.” ST 269.4

Pappien palvelus ensimmäisessä
osastossa, sen väliverhon
sisäpuolella, joka erotti pyhän
esipihasta, kuvaa työtä, jonka
Kristus aloitti noustuaan
taivaaseen. Jokapäiväistä
palvelusta suorittava pappi toi ST
269.5

Jumalan eteen syntiuhrin veren
sekä suitsukkeen, joka kohosi
ylös Israelin rukousten kanssa.
Samoin Kristus vetosi Isän edessä

verensä ansioihin syntisten puolesta ja esitti hänelle katuviien uskovien rukoukset oman vanhurskautensa tuoksun kera. Tällaista palvelusta suoritettiin taivaan pyhäkön ensimmäisessä osassa. ST 270.1

Sinne opetuslapset seurasivat Kristusta uskossa, kun hän nousi taivaaseen. Sinne keskittyi heidän toivonsa. "Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen. Sinne Jeesus meidän edelläkävijänämme meni, kun hän oli tullut ylipapiksi." "Hän ei

ole tuonut uhrina pukkien eikä
sonnien verta, hän on uhrannut
oman verensä. Näin hän on
kertakaikkisesti täyttänyt
tehtävänsä, astunut sisään
kaikkeinpyhimpään ja hankkinut
meil-le ikiajoiksi lunastuksen.”
Kahdeksantoista vuosisa-taa
tämä työ jatkui pyhäkön
ensimmäisessä osassa. Kristuksen
veri takasi katuville uskoville
Isän anteek-siannon ja
hyväksynnän, mutta heidän
syntinsä jäivät vielä taivaan
kirjoihin. Vertauskuvallisessa
palveluk- sessa suoritettiin

sovitusta puhdistustyö vuoden
lopussa, ja samalla tavalla
Kristuksen työ ihmisten hyväksi
päättyy erityiseen
puhdistustyöhön synnin
poistamiseksi pyhäköstä. Tämä
puhdistustyö alkoi 2300 päivän
päätyessä. Silloin meidän
ylipappimme astui
kaikkeinpyhimpään
puhdistukseen pyhäkön. ST
270.2

Uudessa liitossa katuvan synnit
pannaan uskossa Kristuksen
päälle ja siirretään tosiasiallisesti
taivaan pyhäkköön. Ja kuten

vertauskuvallisessa palveluksessa maallinen pyhäkkö puhdistettiin poistamalla sitä saastuttavat synnit, niin taivaallisen pyhäkön todellinen puhdistus tapahtuu poistamalla eli pyyhkimällä pois sinne kirjatut synnit. Mutta ennen kuin se voidaan ST 270.3

tehdä, on tutkittava taivaan kirjat ja ratkaistava, ketkä ovat katumuksen ja Kristukseen kohdistuvan uskonsa perusteella oikeutettuja osallistumaan sovituksen siunauksista. Siksi pyhäkön puhdistamiseen liittyy tutkiminen ja tuomio ennen

Kristuksen tuloa, sillä kun hän
tulee, hän antaa jokaiselle
tekojensa mukaan. ST 271.1

Näin profeetallisen sanan valoa
seuranneet näkivät, että Kristus,
sen sijaan että olisi tullut maan
päälle 2300 päivän päättyessä
vuonna 1844, menikin
taivaallisen pyhäkön
kaikkeinpyhimpään suorittamaan
sovitustyön viimeistä osaa
tulonsa edellä. ST 271.2

Kun Kristus verensä ansiolla
poistaa kansansa synnit
taivaallisesta pyhäköstä
palvelustyönsä lopussa, hän

asettaa ne Saatanan päälle, jonka
täytyy kärsiä lopullinen
rangaistus. Asaselin pukki vietiin
autioon maahan, eikä se enää
koskaan palannut Israelin
seura-kunnan luo. Samalla tavalla
Saatanana karkotetaan ikui-siksi
ajoiksi Jumalan ja hänen
kansansa luota; kun synti ja
syntiset lopullisesti hävitetään,
hänenkin ole-massaolonsa
lakkaa. ST 271.3

24.—Mitä Kristus tekee nyt?

Pyhäkkö ratkaisi pettymyksen arvoituksen. Se paljasti täydellisen totuuden järjestelmän ja osoitti, että Jumalan käsi oli johtanut suurta adventtiliikettä. Ne, jotka olivat odottaneet uskossa hänen toista tuloaan, luulivat hänen ilmestyvän kirkkaudessa, ja pettymys sai heidät kadottamaan Jeesuksen näkyvistään. Nyt he näkivät ylipappinsa kaikkeinpyhimmässä, mistä hän saapuisi pian kuninkaana ja

vapauttajana. Pyhäköstä
heijastuva valo valaisi
menneisyyttä, nykyisyyttä ja
tulevaisuutta. Vaikka he eivät
olleet ymmärtäneet julistamaansa
sanomaa, se oli ollut oikea. ST
272.1

He eivät olleet erehtyneet
profeetallisten ajanjaksojen
laskennassa, vaan 2300 päivän
päättymisen jälkeisen *tapahtuman*
suhteen. Silti ennustus oli
toteutunut yksityiskohtaisesti. ST
272.2

Kristus oli tullut, ei maan päälle,
vaan taivaan temppelin

kaikkeinpyhimpään: “Yhä minä katselin yöllisiä näkyjä ja näin, miten taivaan pilvien keskellä tuli eräs, näöltään kuin ihminen. Hän saapui Ikiaikai-sen luo. Hänet saatettiin” - ei maan päälle, vaan - “Ikiaikaisen eteen.” ST 272.3

Myös Malakia ennusti tämän tulemisen: “Ja aivan äkkiä tulee temppeliinsä Valtias, jota te odotatte, ja Liiton enkeli, jota te kaipaatte. Hän saapuu, sanoo Herra Sebaot.” Herran tulo temppeliin oli äkillinen ja odottamaton. Hänen kansansa ei odottanut häntä sinne. ST 272.4

Ihmiset eivät olleet vielä valmiit kohtaamaan Her-raansa. Heidän hyväkseen oli vielä suoritettava valmistustyötä. Kun he seuraisivat uskossa ylipappiaan hänen palvelustyössään, uusia velvollisuuksia paljastuisi.

Seurakunnalle annettaisiin vielä yksi sanoma. ST 273.1

Profeetta sanoo: “Kuka voi kestää sen päivän, jolloin hän tulee, kuka voi seistä horjumatta, kun hän ilmestyy? Sillä hän on kuin ahjon hehku, hän puhdistaa kuin vahvin lipeä. Silloin Herra toimii kuin metallinsulattaja ja

hopeankiillottaja. Hän puhdistaa leeviläiset, ja he tulevat puhtaiksi kuin kulta ja hopea, joista kuona on poltettu pois. He uhraavat jälleen Herralle virheettömät uhrit, säädösten mukaan.” Ne, jotka elävät maan päällä Kristuksen välitystyön päättyessä, joutuvat seisomaan Jumalan edessä ilman välittäjää. Heidän vaatteidensa tulee olla tahrattomat, heidän luonteensa vihmontaverellä puhdistettu. Jumalan armon avulla ja omilla uutterilla ponnistuksillaan heidän on päästävä voittajiksi taistelussa

pahaa vastaan. Samalla kun tutkiva oikeudenkäynti on käynnissä taivaassa ja katuviien uskovien synnit poistetaan pyhäköstä, Jumalan kansan keskuudessa maan päällä on suoritettava erityinen työ synnistä luopumiseksi.

Ilmestyskirjan 14. luvun sanoma kertoo tästä työstä. Kun työ on päättynyt, Kristuksen seuraajat ovat valmiit hänen tulolleen.

Silloin Herra ottaa luokseen kirkastetun seurakunnan “vailla tahraa, ryppyä tai virhettä”. ST 273.2

Kristuksen tuleminen ylipappina
kaikkeinpyhimpään
puhdistamaan pyhäkköä,
Ihmisen Pojan tuleminen
Vanhaikäisen luo ja Herran
tuleminen temppeliinsä ovat
sama tapahtuma. Tätä
tapahtumaa kuvaa myös ST 273.3
sulhasen tulo häihin Matteuksen
25. luvun vertauksessa
kymmenestä morsiusneidosta. ST
274.1

Kun sulhanen tuli, “ne, jotka
olivat valmiit, menivät hänen
kanssaan häätaloon”. Tämä
sulhasen tulo tapahtuu ennen

häitä. Häät ovat silloin, kun Kristus ottaa vastaan valtakuntansa. Pyhää kaupunkia, uutta Jerusalemia, valtakunnan pääkaupunkia ja edustajaa, kutsutaan morsiameksi, Karitsan vaimoksi. Enkeli sanoi Johannekselle: “Tule, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon.” “Henki valtasi minut, ja enkeli vei minut suurelle ja korkealle vuorelle”, sanoo profeetta, “ja näytti minulle pyhän kaupungin, Jerusalemin, joka laskeutui

taivaasta, Jumalan luota.” ST
274.2

Morsian kuvaa pyhää kaupunkia, ja sulhasta vastaan lähteneet morsiusneidot ovat seurakunnan vertauskuva. Ilmestyskirjan mukaan Jumalan lapset ovat kutsuvieraita hääateriaalla. Jos he ovat *vieraita*, he eivät voi olla *morsian*. Kristus saa taivaassa Ikiaikaiselta vallan, kunnian ja kuninkuuden, uuden Jerusalemin, valtakuntansa pääkaupungin, “juhla-asuisena, niin kuin morsian, joka on kaunistettu sulhasta varten”.

Otettuaan valtakunnan vastaan
hän tulee kuninkaiden
Kuninkaana ja herrojen Herrana
lunastamaan kansansa, jonka on
määrä osallistua Karitsan
hääateriaan. ST 274.3

Sanoma: "Ylkä tulee!" johti
tuhannet odottamaan Herran
välitöntä tuloa. Määrättynä
aikana sulhanen tuli, ei maan
päälle, vaan Ikiaikaisen luo
taivaassa, häihin, ottamaan
vastaan valtakuntansa. "Ne, jotka
olivat valmiit, menivät hänen
kanssaan häätaloon." Heidän ei
ollut määrä olla paikalla

henkilökohtaisesti, sillä he ovat maan päällä. Kristuksen seuraajien tulee olla “niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä häistä”. Mutta heidän on ymmärrettävä hänen työn ST 274.4

sä luonne ja seurattava häntä uskossa. Tässä mielessä heidän sanotaan menevän häihin. ST 275.1

Vertauksessa ne, joilla oli lampussaan öljyä, menivät häihin. Ne, jotka katkeran koetuksensa yönä olivat kärsivällisesti odottaneet etsien

Raamatusta kirkkaampaa valoa,
ymmärsivät totuuden
taivaallisesta pyhäköstä ja
Vapahtajan palvelustyössä
tapahtuneesta muutoksesta.
Uskossa he seurasivat häntä
hänen työssään taivaan
pyhäkössä. Kaikki, jotka ottavat
vastaan samat totuudet ja
seuraavat uskossa Kristusta
hänen suorittaessaan
välitystyönsä viimeistä vaihetta,
menevät häihin. ST 275.2

Matteuksen 22. luvun
vertauksessa tuomio tapahtuu
ennen häitä. Häiden edellä

kuningas tulee katsomaan, onko
kaikilla vierailta hääpuku,
Kristuksen veressä pesty tahraton
luonne. Kaikki, jotka ovat
pukeutuneet hääpukuun,
katsotaan arvollisiksi pääsemään
Jumalan valtakuntaan ja
istumaan hänen
valtaistuimelleen. Tämä luonteen
tarkastelu tapahtuu
oikeudenkäynnissä, joka on
taivaallisen pyhäkköpalveluksen
viimeinen vaihe. ST 275.3

Kun kaikkina eri aikoina
Kristuksen seuraajiksi
tunnustautuneiden tapaukset on

tutkittu ja ratkaistu, koetusaika päättyy ja armon ovi suljetaan. Lyhyt lause: “Ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssansa häätaloon, ja ovi suljettiin”, vie meidät ajan loppuun, jolloin suuri työ ihmisen pelastamiseksi päättyy. ST 275.4

Vaikka Kristus oli päättänyt välitystyönsä ensimmäisen vaiheen ja aloittanut toisen vaiheen, hän vetosi yhä Isän edessä vereensä syntisten puolesta. Syntien anteeksianto tarjottiin yhä Kristuksen kaikkeinpyhimmässä

suorittaman välitystyön
perusteella. Ovi taivaalliseen
pyhäkköön, missä Kristus suoritti
palvelusta syntisen hyväksi, oli
yhä auki. ST 275.5

Nyt ymmärrettiin nämä
Kristuksen sanat, jotka hän oli
Ilmestyskirjassa lausunut juuri
tätä aikaa varten: “Näin sanoo
Pyhä ja Tosi, Daavidin avaimen
haltija, hän, jonka avaama ovia
ei kukaan sulje, hän, jonka
sulkema ovia ei kukaan avaa:
‘Minä tiedän sinun tekosi.
Edessäsi on nyt avoin ovi, minä

olen sen avannut, eikä kukaan
voi sitä sulkea.”” ST 276.1

Ne, jotka uskossa seuraavat
Jeesusta suuressa sovi-tustyössä,
saavat hänen välitystyönsä
tuoman hyödyn, kun taas ne,
jotka hylkäävät valon, eivät siitä
hyödy. Juutalaiset, jotka
kieltäytyivät uskomasta
Kristukseen Vapahtajana, eivät
voineet saada anteeksianto
hänen välityksellään. Kun Jeesus
taivaaseen astuessaan meni
taivaalliseen pyhäkköön
jakamaan opetuslapsilleen
välitystyönsä siunauksia,

juutalaiset jätettiin täydelliseen pimeyteen jatkamaan hyödytöntä uhraamistaan. Ovi, jonka kautta ihmisillä oli ennen ollut pääsy Jumalan luo, oli nyt suljettu. Juutalaiset olivat kieltäytyneet etsimästä häntä sieltä missä hän oli, taivaan pyhäköstä. ST 276.2

Epäuskoisten juutalaisten tila valaisee niiden piittaamattomien ja epäuskoisten kristinuskon tunnustajien tilaa, jotka haluavat pysyä tietämättöminä ylipappimme työstä. Kun ylipappi vertauskuvallisessa palveluksessa meni

kaikkeinpyhimpään, kaikkien israelilaisten piti kokoontua pyhäkön ympärille ja nöyryyttää sielunsa Jumalan edessä, jotta he saisivat syntinsä anteeksi eikä heitä erotettaisi seurakunnasta. Kuinka paljon tärkeämpää onkaan tänä sovituspäivää vastaa-vana tuomion aikana, että me olemme selvillä ylipappimme työstä ja tiedämme velvollisuutemme. ST 276.3

Nooan aikana taivaasta lähetettiin maailmalle sanoma, ja ihmisten pelastus riippui siitä, miten he sanomaan suhtautuivat.

Sodomassa taivaasta lähetetty tuli tappoi kaikki paitsi Lootin, hänen vaimonsa ja kaksi tyttärtään.

Samoin oli Kristuksen päivinä. ST 276.4

Jumalan Poika sanoi epäuskoisille juutalaisille.

“Kuulkaa siis: teidän temppelinne on jäävä asujaansa vail-le.” Katselleessaan viimeisiä päiviä sama ääretön voima sanoo niistä, jotka “eivät ole rakastaneet to-tuutta, joka olisi pelastanut heidät”: “Siksi Jumala lähettää rajun eksytyksen, jotta he uskoisivat valhee-seen.” Kun he

hylkäävät hänen sanansa
opetukset, Jumala vetää pois
Henkensä ja jättää heidät
rakastamiensa harhakäsitysten
valtaan. Mutta Kristus rukoilee
yhä ihmisten puolesta, ja valoa
annetaan niille, jotka etsivät sitä.
ST 277.1

Kun odotettu aika vuonna 1844
meni ohi, adventtiuskosta kiinni
pitävät joutuivat suuriin
koettelemuksiin. Ainoan avun he
saivat valosta, joka käänsi heidän
ajatuksensa taivaalliseen
pyhäkköön. Kun he odottivat ja
rukoilivat, heille selvisi, että

heidän suuri ylipappinsa oli aloittanut palvelustyönsä toisen vai-heen. Seuratessaan häntä uskossa he oppivat ymmär-tämään seurakunnan viimeisen työn luonteen. Heillä oli selvempi käsitys ensimmäisen ja toisen enkelin sanomista, ja he olivat valmiit ottamaan vastaan ja välittämään maailmalle Ilmestyskirjan 14. luvun kol-mannen enkelin vakavan varoituksen. ST 277.2

25.—Jumalan muuttumattomat käskyt

“Taivaassa avattiin Jumalan temppeli, niin että temp-pelissä oleva liitonarkku voitiin nähdä.” Jumalan liitonarkku on kaikkeinpyhimmässä. Maallisessa py-häkössä, joka oli “taivaallisen palveluksen kuva ja varjo” , tämä osa avattiin vain suurena sovituspäivänä pyhäkön puhdistamiseksi. Siksi ilmoitus, että Jumalan temppeli taivaassa aukeni ja hänen liittonsa arkku näkyi, viittaa taivaallisen

pyhäkön kaikkeinpyhimmän
avaamiseen vuonna 1844, jolloin
Kristus meni sinne suorittamaan
sovitustyön viimeistä vaihetta.

Ne, jotka seurasivat uskossa
suurta ylimmäistä pappiaan
hänen aloittaessaan työnsä
kaikkeinpyhimmässä, näkivät
hänen liittonsa arkun.

Tutkiessaan pyhäkkökysymystä
he oppivat ymmärtämään
Vapahtajan välitystyössä
tapahtuneen muutoksen ja
näkivät, että hän palveli nyt
Jumalan arkun edessä. ST 278.1

Maallisen pyhäkön arkussa oli kaksi kivitaulua, joihin oli kirjoitettu Jumalan laki. Kun Jumalan temppeli taivaassa aukeni, siellä näkyi hänen liitonarkkunsa. Taivaallisessa kaikkeinpyhimmässä on Jumalan lain säilytyspaikka - lain, jonka Jumala julisti ja kirjoitti sormellaan kivitauluihin. ST 278.2

Ne, jotka ymmärsivät tämän, tajusivat selvemmin kuin koskaan Vapahtajan sanojen merkityksen: "Totisesti: laista ei häviä yksikään kirjain, ei

pieninkään piirto, ennen kuin taivas ja maa katoavat.” Jumalan laki on hänen tahtonsa ilmaus, hänen luonteensa jäljennös, ja se pysyy voimassa ikuisesti. ST 278.3

Kymmenen käskyn lain sydämessä on sapattikäsky. ST 278.4

Jumalan Henki vakuutti nämä hänen sanansa tutkijat siitä, että he olivat tietämättään rikkoneet tämän käskyn lyömällä laimin Luojan lepopäivän. He ryhtyivät selvittämään perusteita viikon ensimmäisen päivän

viettämiselle. He eivät löytäneet todisteita sapattikäskyn kumoamisesta tai sapatin muuttamisesta. He olivat vilpittömästi yrittäneet oppia tuntemaan Jumalan tahdon ja noudattaa sitä; nyt he osoittivat uskollisuutensa Jumalalle pyhittämällä hänen sapattinsa. ST 279.1

Useita yrityksiä tehtiin adventistien uskon kumoamiseksi. Kukaan ei voinut olla näkemättä, että taivaallista pyhäkköä koskevan totuuden hyväksyminen merkitsi Jumalan

lain vaatimusten tunnustamista ja
velvollisuutta pyhittää sapatti.
Tässä oli syy siihen
määrätietoiseen vastustukseen,
joka kohdistui Kris-tuksen
palvelusta taivaallisessa
pyhäkössä koskevien
raamatunkohtien
sopusointuiseen tulkintaan.
Ihmiset yrittivät sulkea oven,
jonka Jumala oli avannut, ja avata
oven, jonka hän oli sulkenut.
Mutta Kristus oli avannut oven
kaikkeinpyhimpään ja ryhtynyt
suorittamaan siellä palvelusta.

Sapattikäsky oli osa siellä säilytettyä lakia. ST 279.2

Ne, jotka ottivat vastaan valon Kristuksen välitys-työstä ja Jumalan laista, huomasivat näiden totuuksien löytyvän Ilmestyskirjan 14. luvusta, joka sisältää kolmiosaisen varoituksen maan asukkaiden valmistamiseksi Herran toiselle tulemiselle. (Katso liitettä.)

Julistus: "Hänen tuomionsa aika on tullut!" ilmoittaa totuuden, jota on julistettava kunnes Vapahtajan väli-tystyö lakkaa ja hän palaa ottamaan kansansa

luok-seen. Vuonna 1844 alkanut oikeudenistunto ei voi päättyä ennen kuin jokaisen ihmisen asia on ratkaistu, sekä elävien että kuolleiden; siksi se jatkuu ihmis-kunnan armonajan loppuun saakka. ST 279.3

Jotta ihmiset voisivat valmistautua kestämään tuo-miolla, sanomassa heitä kehotetaan pelkäämään ja ST 279.4

kunnioittamaan Jumalaa sekä kumartamaan häntä, "joka on luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet". Näiden sanomien

vastaanottamisesta on
seu-rauksena, että ihmiset
“noudattavat Jumalan käskyjä ja
uskovat Jeesukseen”. ST 280.1

Ollakseen valmiita tuomiolle
ihmisten on pidettävä Jumalan
laki, joka on luonteen mittana
tuomiolla. Paavali sanoo: “Ne,
jotka ovat tehneet syntiä lakia
tuntematta, myös tuhoutuvat
laista riippumatta. - sinä päivänä,
jona Jumala - tuo ihmisten
sisimmätkin salaisuudet
Kristuksen Jeesuksen
tuomittaviksi.” “Vanhurskaiksi
julistetaan ne, jotka myös

noudattavat lakia.” Usko on välttämätön Jumalan lain pitämiseksi, sillä “ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen”. “Kaikki, mikä ei perustu uskoon, on syntiä.” Ensimmäinen enkeli kehotti ihmisiä pelkäämään Jumalaa, antamaan hänelle kunnian ja kumartamaan häntä taivaan ja maan Luojana. Tehdäkseen tämän heidän on toteltava hänen lakiaan. Ilman kuuliaisuutta ei mikään palvonta voi miellyttää Jumalaa. “Sitähän Jumalan

rakastaminen on, että pidämme hänen käskynsä.” ST 280.2

Velvollisuus palvella Jumalaa perustuu siihen, että hän on Luoja. “Tulkaa, kumartukaa maahan, polvistukaamme Herran, Luojamme, eteen.” ST 280.3

Ilmestyskirjan 14. luvussa ihmisiä kehoitetaan pal-velemaan Luojaa ja pitämään Jumalan käskyt. Yksi näistä käskyistä viittaa Jumalaan Luojana: “Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. - Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja

kaiken, mitä niissä on, mutta
seitsemännen päivän hän lepäsi.
Sen vuoksi Herra siimasi
lepopäivän ja pyhitti sen.”
Sapatti, Herra sanoo, on
“merkkinä liitostamme ja
muistuttakoon se teitä siitä, että
minä ST 280.4

olen Herra, teidän Jumalanne”.
Jos sapattia olisi vietetty yleisesti,
ihmiset olisivat oppineet
palvomaan Luojaa.
Epäjumalanpalvelijoita, ateisteja
tai uskottomia ei olisi koskaan
ollut. Sapatin pyhittäminen on
merkki uskollisuudestamme

hänelle, “joka on luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet”. Sanoma, joka vaatii ihmisiä palvelemaan Jumalaa ja pitämään hänen käskynsä, kiinnittää erityistä huomiota sapattikäskyn pitämiseen. ST 281.1

Vastakohtana niille, jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen, kolmas enkeli esittää toisen ihmisluokan: “Se, joka kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa otsaansa tai käteensä sen merkin, joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä.” Mitä tarkoitetaan pedolla,

sen kuvalla ja sen merkillä? ST
281.2

Nämä symbolit löytyvät
ennustuksesta, joka alkaa
Ilmestyskirjan 12. luvusta.
Lohikäärme, joka yritti tuhota
Kristuksen hänen syntymänsä
jälkeen, on Saa-tana. Hän yllytti
Herodesta surmaamaan
Vapahta-jan. Mutta Saatanan
tärkein välikappale sodassa
Kris-tusta ja hänen kansaansa
vastaan ensimmäisinä
vuosi-satoina oli Rooman
valtakunta, jossa pakanuus oli
vallitsevana uskontona. Siksi

lohikäärme on toissijaisesti
pakanallisen Rooman symboli. ST
281.3

Ilmestyskirjan 13. luvussa toinen
peto, "muistutti leopardia".

"Lohikäärme antoi sille voimansa
ja valtaistuimensa ja suuren

vallan." Kuten useimmat

protestantit ovat uskoneet, tämä
symboli edustaa paavinvaltaa,

joka peri Rooman keisarikunnan
valtaaseman. Leopardin

näköisestä pedosta sanotaan:

"Pedolle annettiin suu, joka

herjaa ja puhuu suuria sanoja -

Niin se avasi suunsa ja alkoi

herjata Jumalaa. Se herjasi hänen nimeään ja hänen asuinsijaansa ja niitä, jotka asuvat taivaassa. Sille annettiin myös lupa käydä ST 281.4

taisteluun pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja niin sen valtaan annettiin kaikki heimot, kansat, kielet ja maat.” Tämä ennustus, joka on lähes samanlainen kuin Danielin 7. luvun kuvaus pienestä sarvesta, viittaa epäilemättä paavinvaltaan. ST 282.1

“Se sai tämän vallan neljäkymmenkahden

kuu-kauden ajaksi”. Tänä aikana
- joka on sama kuin Danielin 7.
luvun kolme ja puoli vuotta eli
1260 päivää - paavinvalta sortaisi
Jumalan kansaa. Kuten
aikaisemmin todettiin, tämä
ajanjakso alkoi paavin saatua
ylivallan 538 jKr. ja päättyi 1798.
Silloin paavinvalta sai
“surmaniskun” . ST 282.2

Nyt esitellään uusi symboli:

“Sitten näin, kuinka toi-nen peto
nousi maan uumenista. Sillä oli
kaksi sarvea, kuin karitsan sarvet.
“ Tämä kansakunta on erilainen
kuin edellisten symbolien

edustamat vallat. Suuret maailmaa hallinneet valtakunnat oli esitetty profeetta Danielille saalistavina petoina, jotka tulivat esiin kun "taivaan neljä tuulta panivat valtameren äkkiä kuohu-maan". ST 282.3

Mutta peto, jolla oli sarvet kuin karitsalla, nousi maasta. Sen sijaan että se olisi vakiinnuttanut aseman-sa raivaamalla tieltään muita valtoja, näin kuvatus kansakunnan täytyi syntyä ennen asumattomalle alueelle ja kasvaa rauhallisesti. Sitä on etsittävä

län-tiseltä pallonpuoliskolta. ST
282.4

Mikä uuden maailman
kansakunta oli vuonna 1798
nousemassa valtaan ja kiinnitti
maailman huomiota kasvavalla
voimallaan? Yksi ja vain yksi
kansakunta toteuttaa tämän
ennustuksen: Amerikan
yhdysvallat. Historioitsijat ovat
tietämättään kuvanneet tämän
kansakunnan nousua lähes
samoin sanoin kuin profeetta.
Eräs huomattava kirjoittaja
käyttää ilmausta: "*Sen*

*arvoituksellinen nousu tyhjiöstä” ja
toteaa: ST 282.5*

*“Hiljaisen siemenen tavoin
kasvoimme valtakunnaksi.”*

Vuonna 1850 eräs eurooppalainen
sanomalehti kirjoitti, että
Yhdysvallat “maan hiljaisuudessa
lisää päivittäin valtaansa ja
loistoaan”. ST 282.6

“Sillä oli kaksi sarvea, kuin
karitsan sarvet.” Karit-san sarvet
kuvaavat nuoruutta,
viattomuutta ja lempeyttä.
Niiden kristittyjen joukossa, jotka
ensimmäisinä pakenivat
Amerikkaan kuninkaiden sortoa

ja pappien suvaitsemattomuutta,
oli monia, jotka päättivät luoda
perustan maan
yhteiskunnalliselle ja
uskonnolliselle vapaudelle.

Itsenäisyysjulistuksen sisältämän
suuren totuuden mukaan “kaikki
ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi”
ja heillä on luovuttamaton oikeus
“elä-mään, vapauteen ja onnen
tavoitteluun”. Perustuslaki takaa
kansalle itsehallinto-oikeuden ja
määrää, että yleisillä vaaleilla
valitut edustajat säätävät lait ja
valvo-vat niiden käyttöä. Lisäksi
myönnettiin uskonnonva-paus.

Tasavaltalaisuus ja protestanttisuus tulivat kansakunnan perusperiaatteiksi, sen voiman ja menestyksen salaisuudeksi. Miljoonat ovat suunnanneet matkansa sen rantoja kohti, ja Yhdysvallat on noussut maailman mahtavimpien kansakuntien joukkoon. ST 282.7

Mutta peto, jolla oli kuin karitsan sarvet, "puhui kuin lohikäärme. Se käyttää ensimmäisen pedon puolesta tämän koko valtaa ja panee maan ja sen asukkaat kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolin-haava oli

parantunut. - se johtaa harhaan kaikki maan asukkaat, niin että saa heidät tekemään patsaan sen pedon kunniaksi, jota on isketty miekalla mutta joka on vironnut henkiin.” ST 282.8

Karitsan sarvet ja lohikäärmeen ääni viittaavat ristiriitaan.

Ennustus, että se puhuu “kuin lohikäärme” ja “käyttää ensimmäisen pedon puolesta tämän koko valtaa”, kertoo lohikäärmeelle ja leopardia ST 282.9

muistuttavalle pedolle tyypillisestä

suvaitsemattomuudesta ja
vainosta. Se että kaksisarvinen
peto “paneerit maan ja sen asukkaat
kumartamaan ensimmäistä
petoa”, merkitsee tämän
kansakunnan vaativan
kunnioituksen osoittamista
paavin vallalle. ST 283.1

Tällainen toimi olisi vastoin
vapauden periaatteen henkeä,
itsenäisyysjulistuksen juhlallisia
vakuutuksia ja perustuslakia.

Perustuslaki määrää, että
“kongressi ei saa säätää mitään
lakia uskonnon
vakiinnuttamiseksi tai vapaan

uskonnonharjoituksen
estämi-seksi” ja että “mitään
uskontoon liittyvää seikkaa ei saa
koskaan asettaa ehdoksi julkiseen
virkaan pääse-miselle
Yhdysvalloissa”. Ennustus kertoo
näiden vapautta suojaavien
määräysten räikeästä
rikkomisesta. Peto, jolla on
karitsan sarvet - tunnustuksensa
mukaan puhdas, lempeä ja viaton
- puhuu kuin lohikäärme. ST
283.2

“Se johtaa harhaan kaikki maan
asukkaat, niin että saa heidät
tekemään patsaan sen pedon

kunniaksi.” Tässä esitetään
hallitusmuoto, jossa
lainsäädäntövalta on kansalla,
mikä viittaa selvästi
Yhdysvaltoihin. ST 283.3

Mutta mikä on “pedon kuva”?
Miten se tullaan tekemään? ST
283.4

Kun varhaisseurakunta
turmeltui, se etsi maallisen vallan
tukea. Seurauksena oli
paavinvalta, kirkko, joka ohjasi
valtiovaltaa etenkin
“harhaopista” rankaisemiseksi.
Jotta Yhdysvallat voisi tehdä
pedon kuvan, uskonnollisen

vallan täytyy valvoa hallitusta
niin, että kirkko voi käyttää
valtiovaltaa omien tarkoitustensa
toteuttamiseen. ST 283.5

Rooman askelissa seuranneet
protestanttiset kirkot ovat
osoittaneet samanlaista halua
omantunnon-vapauden
rajoittamiseen. Esimerkin tästä
tarjoaa Eng-lannin kirkon
pitkäaikainen eriuskoisten vaino.
Kuudennallatoista ja
seitsemännellätoista vuosisadalla
vapaakirkolliset pastorit ja
maallikot joutuivat maksa ST
283.6

maan sakkoja, kärsimään vankeutta, kidutusta ja joskus jopa marttyyrikuoleman. ST 284.1

Luopumus johti varhaisen kirkon etsimään valtio-vallan apua, ja tämä valmisti tietä paavinvallalle eli pedolle. Paavali sanoi: “Ennen tuota päivää näet ta-pahtuu uskosta luopuminen ja ilmaantuu itse laittomuus ihmishahmossa, kadotuksen ihminen.” Raamattu vakuuttaa: “Sinun on tiedettävä, että viimeisinä päivinä koittavat vaikeat ajat. Silloin ihmiset *rakastavat vain itseään* ja rahaa, he ovat rehenteleviä ja pöyhkeitä, he

herjaavat ja ovat vanhemmilleen tottelemattomia. He ovat kiittämättömiä, jumalattomia, rakkaudettomia, leppymättömiä, panettelevia, väkivaltaisia ja raakoja, *kaiken hyvän vihollisia*, petollisia, häikäilemättömiä ja järjettömiä. *He rakastavat enemmän nautintoja kuin Jumalaa*, he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman. “ Pyhä Henki sanoo selvästi, että viimeisinä aikoina jotkut luopuvat uskosta ja alkavat seurata eksyttäviä henkiä ja

pahojen henkien opetuksia.” ST
284.2

Kaikki, jotka “eivät ole
rakastaneet totuutta, joka olisi
pelastanut heidät”, tulevat
eksytetyiksi, “jotta he uskoisivat
valheeseen”. Kun tämä tila
saavutetaan, seuraukset ovat
samanlaisia kuin ensimmäisillä
vuosi-sadoilla. ST 284.3

Monet pitävät protestanttisten
kirkkojen erilaisia
uskonkäsityksiä osoituksena siitä,
että yhtenäisyyden
saavuttaminen on mahdotonta.
Mutta yhdistymistä kannattavien

määrä on protestanttisissa
kirkoissa useiden vuosien ajan
lisääntynyt. Tällaisen liiton
aikaan-saamiseksi on tietysti
luovuttava sellaisten kysymysten
käsittelystä, joista kaikki eivät ole
yksimielisiä. Täydelliseen
yhtenäisyyteen pyrittäessä
turvaudutaan helposti
voimakeinoihin. ST 284.4

Kun Yhdysvaltojen johtavat
kirkkokunnat liittou-tuvat
yhteisten opinkohtien ympärille
ja taivuttavat ST 284.5

valtion pakkokeinoin saattamaan
voimaan niiden päätökset ja

tukemaan niiden laitoksia, silloin protestanttinen Amerikka on tehnyt Rooman pappisvallan kuvan, ja väistämättä päädytään siihen, että yhteiskunta rankaisee toisinajattelijoita. ST 285.1

Kaksisarvinen peto “pakottaa kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat, ottamaan oikeaan käteensä tai otsaansa merkin. Kenenkään ei ole lupa ostaa eikä myydä mitään, ellei hänellä ole tätä merk-kiä, joka on pedon nimi tai sen nimen luku. “ Kolmas enkeli varoittaa: “Se, joka kumartaa petoa ja sen kuvaa ja

ottaa otsaansa tai käteensä sen merkin, joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä.”
ST 285.2

“Peto”, jonka palvonta saatetaan väkisin voimaan, on Ilmestyskirjan 13. luvussa mainittu leopardia muistuttava peto - paavikunta. “Pedon kuva” edustaa sellaista langenneen protestanttisuuden muotoa, joka syntyy kun protestanttiset kirkot etsivät valtiovallan apua saattaakseen oppinsa voimaan. Vielä on selitettävä, mitä “pedon merkki” tarkoittaa. ST 285.3

Ne, jotka pitävät Jumalan käskyt, muodostavat vastakohtan niille, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa ja ottavat sen merkin.

Jumalan palvelijat ja pedon palvelijat erottaa siitä, että edelliset pitävät Jumalan lain ja jälkimmäiset rikkovat sen. ST 285.4

Pedon ja sen kuvan erityisenä tuntomerkinä on Jumalan käskyjen rikkominen. Daniel sanoo pienestä sarvesta eli paavinvallasta, että "hän - pyrkii muut-tamaan juhla-ajat ja lain." Paavali kutsui tätä valtaa nimellä

“laittomuus ihmishahmossa,
kadotuksen ih-minen” , joka
korottaisi itsensä Jumalan
yläpuolelle. Vain muuttamalla
Jumalan lain saattoi paavikunta
korottaa itsensä Jumalan
yläpuolelle. Jokainen joka
tietoisesti noudattaisi näin
muutettua lakia, osoittaisi ST
285.5

siten korkeinta kunnioitusta
paavillisille laeille, mikä olisi
merkkinä alamaisuudesta
paaville Jumalan sijasta. ST 286.1
Paavikunta on yrittänyt muuttaa
Jumalan lain. Sapattikäsky on

muutettu sellaiseksi, että se oikeuttaa pitämään ensimmäisen päivän lepopäivänä seitse-männän päivän asemesta. Muutos esitetään harkituksi, tarkoitukselliseksi: “Hän *pyrkii* muuttamaan juhlaajat ja lain.” Ennustus toteutui tarkasti sapattikäskyn muuttamisessa. Tässä paavinvalta korottaa itsensä avoimesti Jumalan yläpuolelle. ST 286.2

Jumalan palvelijat tullaan tuntemaan erityisesti siitä, että he kunnioittavat sapattikäskyä, Jumalan luomisvoiman merkkiä.

Pedon palvelijat tullaan tun-temaan siitä, että he yrittävät tuhota Luojan muistomerkin ja korottaa Rooman säädöksen.

Paavikunnan ensimmäiset röyhkeät vaatimukset koskivat nimenomaan sunnuntaita, jota käskettiin viettämään "Herran päivänä". (Katso liitettä.) Mutta Raamattu osoittaa, että seitsemäs päivä on Herran päivä. Kristus sanoi: "Ihmisen Poika on myös sapatin herra." Kristuksen omat sanat kumoavat usein esitetyn väitteen, että hän olisi muuttanut sapatin. ST 286.3

Protestantit myöntävät, ettei Uudessa testamentissa ole mitään nimenomaista käskyä sunnuntaista, viikon ensimmäisestä päivästä, eikä ohjeita sen vietosta. ST 286.4

“Kristuksen kuolemaan mennessä päivää ei ollut muutettu”, ja “historiallisen todistusaineiston mukaan he [apostolit] eivät - antaneet nimenomaista käskyä seitsemännen päivän sapatin hylkäämisestä ja viikon ensimmäisen päivän

viettämisestä lepopäivänä.” ST
286.5

Roomalaiskatolilaiset myöntävät
kirkkonsa muut-taneen sapatin ja
selittävät, että viettämällä
sunnuntaita ST 286.6

protestantit tunnustavat katolisen
kirkon vallan. He toteavat:

“Vanhan lain aikana lauantai oli
pyhäpäi-vä; mutta *kirkko*,
Jeesuksen Kristuksen opettamana
ja Jumalan Hengen johtamana, on
korvannut lauantain
sunnuntailla. Siksi me
pyhitämme ensimmäisen päivän,

emme seitsemättä. Sunnuntai on nyt Herran päivä.” ST 287.1

Rooman kirkon arvovallan merkkinä katolilaiset kirjoittajat pitävät “sapatin muuttamista sunnuntaiksi, minkä protestantitkin hyväksyvät - sillä pyhittämällä sunnuntain he tunnustavat kirkon vallan säätää juhlapäiviä.” ST 287.2

Mitä muuta sapatin muuttaminen sitten on kuin Rooman kirkon arvovallan merkki - “pedon merkki”? ST 287.3

Rooman kirkko ei ole lakannut vaatimasta ylival-taa. Kun

maailma ja protestanttiset kirkot hyväksyvät sen asettaman lepopäivän ja hylkäävät Raamatun sa-patin, ne itse asiassa myöntävät tähän vaatimukseen. Samalla ne hylkäävät sen periaatteen, joka erottaa heidät Roomasta - että "Raamattu ja yksin Raamattu on protestanttisen uskon perustus". Kun sunnuntainvieron pakolliseksi tekemistä vaativan liikkeen kan-natus lisääntyy, koko protestanttinen maailma päätyy lopulta Rooman lipun alle. ST 287.4

Paavinvallan kannattajat
vakuuttavat, että “pyhit-tämällä
sunnuntain protestantit osoittavat
tahtomattaan kunnioitusta
[katolisen] kirkon arvovallalle.”
Kun maallinen valta saattaa
voimaan uskonnollisen
velvollisuuden, syntyy pedon
kuva; siksi sunnuntainvieton
pakolliseksi tekeminen
Yhdysvalloissa merkitsee pedon
ja sen kuvan palvonnan
pakolliseksi tekemistä. ST 287.5
Menneiden sukupolvien kristityt
viettivät sunnun taita ja luulivat
siten pyhittävänsä Raamatun

sapatin ja vielä nytkin on kaikissa
kirkoissa todellisia kristittyjä,
jotka pitävät vilpittömästi
sunnuntaita jumalallisena ST
287.6

asetuksena. Jumala hyväksyy
heidän vilpittömyytensä ja
rehellisyytensä. Mutta kun
sunnuntainvietto säädetään lailla
ja maailma saa tiedon oikeasta
sapatista, silloin jokainen, joka
rikkoo Jumalan käskyn
noudattaakseen Rooman
asetusta, asettaa paavinvallan
Jumalan yläpuolelle. Hän osoittaa
kunnioitusta Roomalle. Hän

palvoo petoa ja sen kuvaa. Tämä on merkki uskollisuudesta Roomaa kohtaan - "pedon merkki". Vasta sitten kun asia esitetään ihmisille näin selvästi ja heidät pakotetaan valitsemaan Jumalan käskyjen ja ihmisten käskyjen välillä, ne, jotka jatkavat Jumalan käskyn rikkomista, ottavat pedon merkin. ST 288.1

Kolmannen enkelin sanoma sisältää pelottavimman uhkauksen, mikä kuolevaisille on milloinkaan esitetty. Ihmisiä ei jätetä pimeyteen tässä tärkeässä asiassa. Maailmaa tullaan

varoittamaan ennen kuin
Jumalan tuomiot kohtaavat sitä,
jotta kaikilla olisi tilaisuus välttyä
niiltä. Ensimmäinen enkeli
ilmoittaa sanoman-sa “kaikille
kansanheimoille ja sukukunnille
ja kielille ja kansoille”.

Kolmannen enkelin varoitusta
julistetaan yhtä laajalti. Sitä
julistetaan kovalla äänellä, ja se
kiinnittää koko maailman
huomion. ST 288.2

Kaikki jakaantuvat kahteen
luokkaan - niihin, jotka pitävät
Jumalan käskyt ja Jeesuksen
uskon, ja niihin, jotka kumartavat

petoa ja sen kuvaa ja ottavat sen merkin. Kirkko ja valtio yhdistyivät pakottaakseen “kaikki” ottamaan “pedon merkin”, mutta Jumalan kansa ei ota sitä. Profeetta näki “kuin kristallisen meren, joka välkehti tulta. Tuon kristallimeren rannalla seisoivat pedosta voiton saaneet, ne, jotka eivät olleet kumartaneet sen kuvaa eivätkä ottaneet merkkiä, jossa on sen nimen luku. Heillä oli käsissään Jumalan harput.” ST 288.3

26.—Totuuden puolustajat

Viimeisten päivien
sapatinuudistuksesta Jesaja
en-nustaa: “Näin sanoo Herra: -
Noudattakaa oikeutta,
toteuttakaa vanhurskaus, sillä
pelastus on lähellä, se tulee,
kohta minä tuon julki
vanhurskauteni. Onnellinen se
ihminen, joka näin tekee, autuas
se ihmislapsi, joka tässä pysyy, se
joka pitää loukkaamattomana
sapatin pyhyiden ja varoo
tekemästä pahaa.” “Samalla
tavoin myös muukalaiset, jotka

ovat liittyneet Herran palvelijoiden joukkoon, jotka rakastavat hänen nimeään ja kunnioittavat häntä, kaikki jotka varovat loukkaamasta sapatin pyhyyttä ja pysyvät minun liitossani, he kaikki saavat tulla pyhälle vuorelleni. Minä täytän heidät riemulla, kun he rukoilevat siellä.” ST 289.1

Nämä jakeet soveltuvat kristilliseen aikaan, kuten asiayhteys osoittaa. Tässä ennustetaan pakanoiden kokoaminen evankeliumin välityksellä, kun Jumalan

palvelijat julistavat ilosanomaa
kaikille kansoille. ST 289.2

Herra kääsee: “Sinetöi tämä
opetus oppilaitteni keskellä. “
Jumalan lain sinetti löytyy
sapattikäskystä. Se on
kymmenestä käskystä ainoa, joka
sisältää Lainantajan nimen ja
arvon. Kun paavinvalta muutti
sapa-tin, se poisti laista sinetin.
Jeesuksen opetuslapsia
kehotetaan palauttamaan se
korottamalla sapattia Luojan
muistona ja hänen valtansa
merkkinä. ST 289.3

Vielä hän kääkee: “Huuda
kurkun täydeltä, älä arkaile, anna
äänesi kaikua kuin pasuuna!
Kerro kansalleni sen rikokset,
Jaakobin suvulle sen synnit.” ST
289.4

Niitä, joista Herra käyttää
nimitystä ‘minun kansani’, on
nuhdeltava heidän
rikkomuksistaan. He pitävät
itseään vanhurskaina Herran
palvelijoina, mutta sydänten
tutkijan vakava nuhde todistaa
heidän polkevan Jumalan
käskeyä. ST 290.1

Näin profeetta kiinnittää
huomion hylättyyn käs-kyyn:
“Ammoin raunioituneet
asumuksesi sinä rakennat jälleen,
pystytät rakennuksia muinaisille
perus-tuksille, ja niin sinun
nimesi on oleva: sortuneiden
muurien korjaaja, maan
asutuksen elvyttäjä. Jos et polje
tomuun sapattia etkä aja omia
etujasi minun pyhänä päivänäni,
jos nimität sapattia ilon päiväksi
ja Herran pyhää päivää kunnian
päiväksi, jos kunnioitat sitä niin,
ettet kulje omilla asioillasi, et käy
kauppaa etkä aja omia etujasi,

silloin saat iloita Herrasta.” ST
290.2

Jumalan lakiin tuli ‘sortuma’, kun
paavinvalta muutti sapatin.

Mutta nyt on tullut aika, jolloin se
on korjattava. ST 290.3

Aadam piti sapatin sekä
viattomuuden tilassaan
Eedenissä että lankeemuksensa
jälkeen, kun hänet oli karkotettu
katuvana kodistaan. Sitä viettivät
kaikki patriarkat Abelista
Nooaan, Abrahamiin ja Jaakobiin
saakka. Kun Herra vapautti
Israelin, hän julisti lakinsa
kansalle. ST 290.4

Sapattia on vietetty siitä päivästä nykyaikaan asti. Vaikka “laittomuus ihmishahmossa, kadotuksen ihminen” onnistui polkemaan maahan Jumalan pyhän päivän, uskolliset sielut syrjäisissä paikoissa kunnioittivat sitä.

Uskonpuhdistuksen jälkeen on jokaisessa sukupolvessa ollut muutamia, jotka ovat viettäneet sitä. ST 290.5

Nämä ‘ikuiseen evankeliumiin’ sisältyvät totuudet ovat tunnusomaisia Kristuksen seurakunnalle hänen tulonsa

aikana. “Tässä kysytään pyhiltä kestävyyttä, niiltä jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen.” ST 291.1

Ne, jotka ottivat vastaan pyhäkköä ja Jumalan lakia koskevan valon, täyttyivät ilolla nähdessään totuuden sopusointuisuuden. He halusivat, että valo tavoittaisi kaikki kristityt. Mutta maailman kanssa ristiriidassa olevat totuudet eivät kiinnostaneet kaikkia, jotka väittivät olevansa Kristuksen seuraajia. ST 291.2

Kun sapatia koskevat vaatimukset esitettiin, monet sanoivat: “Me olemme aina viettäneet sunnuntaita, meidän isämme tekivät niin, ja monet hyvät sunnuntain pyhittäjät ovat kuolleet onnellisina. Uuden sapatin pitäminen veisi meidät ristiriitaan maailman kanssa. Mitä pieni sapatinyhittäjien joukko voi saada aikaan, kun koko maailma viettää sunnuntaita?” Samanlaisilla väitteillä juutalaiset perustelivat Kris-tuksen hylkäämisen. Ja Lutherin aikana paavin

kan-nattajat sanoivat, että tosi kristittyjä oli kuollut katoli- sessa uskossa, ja siksi tuo uskonto riitti. Tällainen päättely osoittautuisi esteeksi kaikelle edistymiselle uskossa. ST 291.3

Monet korostivat, että sunnuntainvietto oli ollut yleinen tapa kirkossa satojen vuosien ajan. Väitteeseen vastattiin osoittamalla, että sapatinvietto oli vielä vanhempi tapa, yhtä vanha kuin maailma itse - ja Ikiaikaisen asettama. ST 291.4

Raamatullisten todisteiden puutteessa monet ky-selivät:

“Miksi meidän suurmiehemme eivät ymmärrä sapattikysymystä? Harvat uskovat samalla lailla kuin te. On mahdotonta, että te olette oikeassa ja kaikki oppineet väärässä.” ST 291.5

Tällaisten vastaväitteiden kumoamiseksi tarvitsi vain lainata Raamattua ja viitata siihen, miten Herra oli menetellyt kansansa suhteen kaikkina aikoina. Syy siihen, miksi hän ei useammin valitse oppineita ja vaikutusvaltaisia ihmistä johtamaan uudistuksissa, on, ST 291.6

että he luottavat
uskontunnustuksiinsa ja
teologisiin järjestelmiinsä eivätkä
tunne tarvitsevansa Jumalan
opetusta. Joskus totuutta
julistamaan kutsutaan vain vähän
koulusivistystä saaneita ihmisiä,
ei siksi että he ovat
oppimattomia, vaan siksi että he
eivät ole liian omahyväisiä
oppimaan Jumalalta. Heidän
nöyryyten-sä ja kuuliaisuutensa
tekee heistä suuria. ST 292.1

Muinaisen Israelin historia
valaisee hätkähdyttä-vällä tavalla
adventistien kokemusta. Jumala

johti kansaansa adventtiliikkeessä samalla tavalla kuin hän johti Israelin lapset pois Egyptistä. Jos kaikki, jotka osallistuivat työhön vuonna 1844, olisivat ottaneet vastaan kolmannen enkelin sanoman ja julistaneet sitä Pyhän Hengen voimassa, maailma olisi jo vuosia sitten tullut varoitetuksi ja Kristus olisi tullut lunasta-maan kansansa. ST 292.2 Jumalan tahto ei ollut, että Israel vaeltaisi neljäkym-mentä vuotta erämaassa. Hän halusi johtaa heidät suoraan Kanaaniin ja tehdä heistä siellä pyhän,

onnel-lisen kansan. Mutta he eivät päässeet sinne, “perille-pääsyn esti epäusko”. Samoin ei ollut Jumalan tahto, että Kristuksen tulo viivästyisi niin pitkään ja hänen lapsensa joutuisivat jäämään niin moniksi vuosiksi tähän synnin ja surun maailmaan. Epäusko erotti heidät Jumalasta. Annossaan maailmaa kohtaan Jee-sus viivyttää tuloaan, jotta syntiset kuulisivat varoi-tuksen ja löytäisivät suojan ennen Jumalan vihan vuodattamista. ST 292.3

Nyt kuten ennenkin totuuden julistaminen herättää vastustusta. Monet hyökkäävät pahansuovasti niiden luonnetta ja vaikuttimia vastaan, jotka ryhtyvät puolustamaan epäsuosittua totuutta. Eliaa sanottiin Israelin häiritsijäksi, Jeremiaa petturiksi ja Paavalia temppelin saastuttajaksi. Siitä päivästä tähän asti nii ST 292.4

tä, jotka ovat tahtoneet olla uskollisia totuudelle, on syytetty kapinallisiksi, harhaoppisiksi ja lahkolaisiksi. ST 293.1

Pyhien ja marttyyrien tunnustus uskostaan, heidän esimerkkinsä pyhyydestä ja tinkimättömästä rehellisyydestä synnyttää rohkeutta niissä, jotka nyt kutsutaan Jumalan todistajiksi. Tänä aikana Jumalan palvelijoita kehoitetaan: “Anna äänesi kaikua kuin pasuuna! Kerro kansalleni sen rikokset, Jaakobin suvulle sen synnit.” “Sinut, ihminen, minä olen pannut Israelin kansan vartiomieheksi. Kun kuulet suustani sanan, sinun tulee varoittaa maanmiehiäsi minusta.”
ST 293.2

Suuri este totuuden vastaanottamiselle on, että siitä seuraa vaikeuksia ja arvostelua. Tämä on ainoa totuutta vastaan esitetty väite, jota totuuden kannattajat eivät ole pystyneet kumoamaan. Mutta Kristuksen todelliset seuraajat eivät odota, että totuus tulisi suosituksi. He ottavat vastaan ristin ja sanovat Paavalin tavoin: "Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden." Mooseksen tavoin he pitävät "Kristuksen osaksi

tulevaa häväistystä suurempana rikkautena kuin koko Egyptin aarteita”. ST 293.3

Meidän on valittava oikea, koska se on oikein, ja jätettävä seuraukset Jumalan huomaan. Suurista uudistuksista maailma saa kiittää ihmisiä, joiden toimintaa ovat ohjanneet periaatteet, usko ja rohkeus. Sel-laisten ihmisten on vietävä uudistustyötä eteenpäin tänäkin aikana. ST 293.4

27.—Nykyajan herätyksiä

Aina kun Jumalan sanaa on saarnattu uskollisesti, seuraukset ovat todistaneet sen jumalallisesta alkuperästä. Syntisten omatunto heräsi. Syvä vakaumus val-tasi heidän mielensä ja sydämensä. He tajusivat Juma-lan vahurskauden ja huudahtivat: “Minä kurja ihmi-nen! Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Kun risti ilmaistiin, he näkivät, että yksin Kristuksen ansiot voivat sovittaa heidän rikkomuksensa.

Jeesuksen veren perusteella he saivat anteeksi "men-neen ajan synnit". ST 294.1

Nämä sielut uskoivat, ottivat kasteen ja nousivat uuteen elämään uskossa Jumalan Poikaan, seuratak-seen hänen askelissaan, heijastaakseen hänen luon-nettaan ja pitääkseen itsensä puhtaana, niin kuin hän on puhdas. Nyt he rakastivat asioita, joita he ennen vihasivat, ja vihasivat asioita, joita he ennen rakastivat. Ylpeistä tuli nöyriä, turhamaisista ja kevytmielisistä vaatimattomia ja vakavia.

Juopoista tuli raittiita, irstaista puhtaita. Kristittyjen kaunistus ei ollut ulko-naista. “Älkää pitäkö tärkeänä ulkonaista kaunistusta, älkää hiuslaitteita, kultakoruja tai hienoja vaatteita. Teidän kaunistuksenne olkoon katoamatonta: salassa oleva sydämen ihminen, lempeä ja sävyisä henki. Tämä on Jumalan silmissä kallisarvoista.” ST 294.2

Herätyksille oli luonteenomaista syntisille esitetyt vakavat vetoamukset. Hedelmät näkyivät sieluissa, jotka eivät pelänneet kieltäymyksiä vaan iloitsivat, että

olivat saaneet kunnian kärsiä
Kristuksen Asian ST 294.3

tähden. Ihmiset näkivät
muutoksen niissä, jotka
tunnustivat Jeesuksen nimen.
Tällaisia olivat uskonnollisten
herätysten seuraukset
entisaikaan. ST 295.1

Mutta monet nykyajan herätykset
ovat täysin eri-laisia. On totta,
että monet tunnustavat
kääntyneensä, ja seurakuntiin
liittyy paljon ihmisiä. Seuraukset
eivät kuitenkaan oikeuta
päättelemään, että todellinen
hengellinen elämä on lisääntynyt

samassa suhteessa. Lyhyeksi ajaksi leimahtanut valo sammuu pian. ST 295.2

Liian usein suositut herätysliikkeet kiihottavat tunteita ja tyydyttävät uuden ja hämmästyttävän kaipuuta. Näin voitetuilla käännyksillä ei ole juuri halua kuunnella Raamatun totuutta. Jos

jumalanpalveluksessa ei ole mitään sensaatiomaista, se ei kiinnosta heitä. ST 295.3

Todella kääntyneen ihmisen elämässä tärkeintä on hänen suhteensa Jumalaan ja ikuisiin

asioihin. Missä on Jumalalle pyhittäytymisen henki nykyajan kirkko-kunnissa? Käännynnäiset eivät luovu ylpeydestään ja maailmanrakkaudesta. He eivät ole sen halukkaampia kieltämään itseään ja seuraamaan nöyrää ja vaatimatonta Jeesusta kuin ennen kääntymystään. Jumali-suus on lähes hävinnyt monista kirkkokunnista. ST 295.4 liskon yleisestä rappeutumisesta huolimatta näissä kirkkokunnissa on todellisia Kristuksen seuraajia. Ennen Jumalan tuomioiden lopullista langettamista Herran

kansan keskuudessa esiintyy
sellainen alkuperäisen
jumalisuuden elpyminen, jota ei
ole nähty apostolien ajan jälkeen.
Jumalan Henki vuodatetaan
Monet eroavat kirkoista, joista
maailmanrakkaus on syrjäyttänyt
rakkauden Jumalaan ja hänen
sanaansa. Monet sananjulistajat ja
maallikot ottavat iloisesti vastaan
ne suuret totuudet, jotka
valmistavat kansan Herran
toiselle tulemiselle. ST 295.5
Sielunvihollinen haluaa estää
tämän työn. ja ennen kuin

tällaisen liikkeen aika tulee, hän
yrittää ehkäistä ST 295.6

sen synnyttämällä väärän
liikkeen. Niissä kirkkokunnissa,
jotka hän onnistuu alistamaan
valtaansa, hän saa tilanteen
näyttämään siltä, että Jumalan
erityinen siunaus on kohdannut
niitä. Väkijoukot riemuitsevat:
"Jumala toimii ihmeellisesti",
vaikka kaiken takana on toinen
henki. Uskonnollisen naamion
alla Saatana pyrkii ulottamaan
vaikutuksensa kristilliseen
maailmaan. Esiintyy
tunneperäistä kiihtymystä ja

totuuden sekoittumista
valheeseen, mikä johtaa helposti
harhaan. ST 296.1

Mutta Jumalan sanan valossa ei
ole vaikea nähdä näiden
liikkeiden luonnetta. Kaikkialla
missä ihmiset lyövät laimin
Raamatun todistuksen ja
kääntyvät pois näistä selvistä
sydäntä koettelevista totuuksista,
jotka vaativat itsensä kieltämistä
ja maailman hylkäämistä, sieltä
puuttuu Jumalan siunaus.

“Hedelmistä te heidät tunnette.”

Tämän säännön valossa on
ilmeistä, ettei-vät nämä liikkeet

ole Jumalan Hengen
synnyttämiä. ST 296.2

Jumalan sanan totuudet ovat
kilpenä Saatanan petoksia
vastaan. Näiden totuuksien
laiminlyönti on avannut oven
epäkohdille, jotka ovat levinneet
kaik-kialle. Jumalan lain merkitys
on yleisesti unohdettu. Väärä
käsitys Jumalan laista on johtanut
erehdyksiin kääntymyksessä ja
pyhityksessä sekä madaltanut
hurskauden tasoa. Tässä on syy
siihen, että meidän aikamme
herätyksistä puuttuu Jumalan
Henkeä. ST 296.3

Monet uskonnon opettajat väittävät, että Kristus kuo-lemallaan kumosi lain. Jotkut kuvaavat sen raskaaksi ikeeksi ja esittävät lain “orjuuden” vastakohtana evan-keliumin “vapauden”. ST 296.4

Mutta profeetat ja apostolit eivät suhtautuneet tällä tavalla Jumalan pyhään lakiin. Daavid sanoi: “Sinun säädöstesii mukaan minä tahdon elää, ja siksi voin kulkea kevein mielin.” Apostoli Jaakob kutsui ST 296.5

dekalogia vapauden täydelliseksi laiksi. Jos laki olisi voitu muuttaa

tai panna syrjään, Kristuksen ei olisi tarvinnut kuolla pelastaakseen ihmiset synnin rangaistukselta. Jumalan Poika tuli tekemään lakinsa "suureksi" ja "loistavaksi". Hän sanoi: "Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan." "Totisesti: laista ei häviä yksikään kirjain, ei pieninkään piirto." Itsestään hän totesi: "Jumalani, minä täytän mielelläni tahtosi, sinun lakisi on minun sydämessäni." ST 297.1

Jumalan laki on muuttumaton. Se on säätäjänsä luonteen ilmaus.

Jumala on rakkaus ja hänen lakinsa on rakkaus. Rakkaus “toteuttaa koko lain”. Psalmista sanoo: “Sinun lakisi on totuus”; “käskysi ovat hyvät ja oikeat”. Paavali vakuuttaa: “Laki itse on silti pyhä, ja käsky on pyhä, oikea ja hyvä.” Tällaisen lain täytyy olla yhtä pysyvä kuin säätäjänsä. ST 297.2

Kääntymyksen ja pyhityksen tehtävänä on sovittaa ihmiset Jumalan kanssa saattamalla heidät sopu-sointuun hänen lakinsa periaatteiden kanssa. Alussa ihminen ja Jumalan laki

olivat täydellisessä
sopuoin-nussa. Mutta synti
vieraannutti ihmisen Luojustaan.
Hänen sydämensä soti Jumalan
lakia vastaan. “Lihan
pyrkimykset sotivat Jumalaa
vastaan, sillä ne eivät alistu
Jumalan lakiin, eivätkä voikaan
alistua.” Mutta “Jumala on
rakastanut maailmaa niin paljon,
että antoi ainoan Poikansa”, jotta
ihminen voisi tulla sovitetuksi
Jumalan kanssa ja päästä jälleen
sopuointuun Luojustaan kanssa.
Tämä muutos on
uudestisyntyminen, jota ilman

kukaan “ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa”. ST 297.3

Ensimmäinen askel sovituksessa Jumalan kanssa on synnintunto.

“Synti merkitsee Jumalan lain rikkomista. ” “Lain tehtävänä on opettaa tuntemaan, mitä synti ST 297.4

on.” Nähdäkseen syyllisyytensä syntisen tulee testata luonnettaan Jumalan peilillä, joka osoittaa vanhurskaan luonteen täydellisyyden ja auttaa häntä havaitsemaan oman luonteensa puutteet. ST 298.1

Laki paljastaa ihmiselle hänen syntinsä mutta ei tarjoa parannuskeinoja. Se vakuuttaa, että kuolema on rikkojan osa. Kristuksen evankeliumi yksin voi va-pauttaa hänet synnin tuomiosta ja saasteesta. Hänen on kaduttava Jumalan edessä, jonka lakia hän on rikkonut, ja uskottava Kristuksen sovitusuhriin. Näin hän saa anteeksi "menneen ajan synnit" ja hänestä tulee Jumalan lapsi. ST 298.2

Saako hän nyt rikkoa vapaasti Jumalan lakia? Paa-vali sanoo:

“Kumoammeko me siis lain vetoamalla uskoon? Emme suinkaan, me päinvastoin vahvistam-me sen mitä laki sanoo.” “Kun kerran olemme kuolleet pois synnistä, kuinka voisimme edelleen elää siinä?” Johannes vakuuttaa: “Sitähän Jumalan rakastaminen on, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudattaa.” Uudestisyntymisessä sydän saatetaan sopusointuun Jumalan ja hänen lakinsa kanssa. Kun tämä muutos on tapahtunut syntisessä, hän on siirtynyt

kuolemasta elämään, synnistä ja kapinasta kuuliaisuuteen ja uskollisuuteen. Vanha elämä on päättynyt; uusi sovinnon, uskon ja rakkauden elämä on alkanut. Silloin “meissä, jotka elämme Hengen emmekä lihamme mukaista elämää, toteutuisi lain vaatima vanhurskaus”. Ihmisen asenteeksi tulee: “Kuinka rakastankaan sinun lakiasi! Kaiken päivää minä sitä tutkin.”
ST 298.3

Ilman lakia ihmisillä ei ole todellista synnintuntoa eikä parannuksen tarvetta. He eivät

ymmärrä tarvitsevansa
Kristuksen veren sovitusta.
Pelastustoivo otetaan vastaan
ilman perusteellista sydämen
muutosta ja elämän uudistusta.
Siksi kääntymykset ovat usein
pinnallisia, ja seurakuntaan
liittyy paljon sellaisia, ST 298.4
jotka eivät ole koskaan
yhdistyneet Kristukseen. Mitä on
pyhitys? ST 299.1

Myös virheelliset pyhitysteoriat
juontavat juurensa Jumalan lain
laiminlyömiseen tai
hylkäämiseen. Nämä teoriat,
jotka ovat opillisesti vääriä ja

käytännössä vaarallisia, ovat saavuttaneet yleistä suosiota. ST 299.2

Paavali sanoo: “Jumalan tahto on, että te pyhitytte.” Raamattu opettaa selvästi, mitä pyhitys on ja miten se saavutetaan.

Vapahtaja rukoili opetuslastensa puolesta: “Pyhitä heidät totuudellasi. Sinun sanasi on totuus. “Ja Paavali opettaa, että uskovien tulee olla “Pyhän Hengen pyhittävä uhri”. ST 299.3

Mikä on Pyhän Hengen tehtävä?
Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

“Kun Totuuden Henki tulee, hän johdattaa teidät tuntemaan koko totuuden. ” Ja psalmista sanoo: “Sinun lakisi on totuus.” Koska Jumalan laki on “pyhä, oikea ja hyvä” , tuota lakia seuraamalla muodostettu luonne on pyhä. Kristus on täydellinen esimerkki tällaisesta luonteesta. Hän sanoo: “Minä olen noudattanut Isäni käskyjä.” “Minä teen kaiken hänen mielensä mukaan. “ Kristuksen seuraajien on tultava samanlaisiksi kuin hän. Jumalan armon avulla heidän on muodostettava luonne, joka on

sopusoinnussa hänen pyhän lakinsa periaatteiden kanssa. Tätä on raamatullinen pyhitys. ST 299.4

Tämä työ voidaan suorittaa vain uskomalla Kristukseen, sydämessä asuvan Jumalan Hengen voiman avulla. Kristitty tuntee synnin houkutukset, mutta taistelee jatkuvasti niitä vastaan. Tässä tarvitaan Kristuksen apua. Inhimillinen heikkous yhdistyy jumalalliseen voimaan, ja usko huudahtaa: "Kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme

Jeesuksen Kristuksen kautta!” ST
299.5

Pyhitys on jatkuvaa. Kun
syntinen kääntymyksessä löytää
rauhan Jumalan luota, kristillinen
elämä on vasta alkanut. Nyt
hänen on pyrittävä “täyteen
tietoon”. Hän saavuttaa
“aikuisuuden, Kristuksen
täyteyttä vastaavan kypsyyden”.
“Juoksen kohti maalia
saavuttaakseni voittajan
palkinnon, pääsyt taivaaseen.
Sinne Jumala kutsuu Kristuksen
Jeesuksen omat.” ST 300.1

Raamatullisen pyhityksen
kokeneet osoittavat nöyryyttä.
Täydellisen Jumalan rinnalla he
näkevät oman arvottomuutensa.
Profeetta Daniel antoi esimerkin
oikeasta pyhityksestä. Sen sijaan
että olisi väittänyt olevansa
puhdas ja pyhä, tämä
kunnioitettu profeetta samasti
itsensä Israelin syntisiin, kun hän
rukoili Jumalaa kansansa
puolesta. ST 300.2

Golgatan ristin varjossa
vaeltavien keskuudessa ei voi
esiintyä itsekorotusta, ei
kerskailevia väitteitä

synnittömyydestä. He tuntevat, että heidän syntinsä aiheuttama tuska mursi Jumalan Pojan sydämen, ja tämä ajatus tekee heidät nöyriksi. Ne, jotka elävät lähinnä Jeesusta, tajuavat selvimmin ihmisen heikkouden ja syntisyyden, ja heidän ainoa toivonsa on ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan ansioissa. ST 300.3

Uskonnollisessa maailmassa nyt suosiotaan lisää-vään pyhityskäsitykseen liittyvä itsekorotuksen henki ja Jumalan lain halveksunta osoittavat sen

vieraaksi Raamatulle. Sen kannattajat opettavat, että pyhitys on silmänräpäyksellinen tapahtuma, jonka avulla he “yk-sin uskosta” saavuttavat täydellisen pyhyiden. “Usko vain”, he sanovat, “ja siunaus on sinun.” Vastanotta-jalta ei vaadita mitään lisäponnistuksia. Samalla he kieltävät Jumalan lain arvovallan väittämällä, että heidät on vapautettu velvollisuudesta pitää sen käskyt. Mutta voiko ihminen olla pyhä, jos hän ei elä sopu-soinnussa niiden periaatteiden kanssa, jotka

ilmaisevat Jumalan luonteen ja tahdon? ST 300.4

Jumalan sanan todistus vastustaa tätä lumoavaa oppia uskosta ilman tekoja. Taivaan suosion vaatiminen mukautumatta armon saamiseksi asetettuihin ehtoihin ei ole uskoa vaan julkeutta. ST 301.1

Älköön kukaan pettäkö itseään kuvittelemalla voi-vansa tulla pyhäksi rikkoessaan tahallisesti yhtäkin Jumalan käskyä.

Tietoinen synti vaientaa Hengen äänen ja erottaa ihmisen Jumalasta. Vaikka Johannes

kirjoittaa yksityiskohtaisesti rakkaudesta, hän ei epäröi paljastaa niiden todellista luonnetta, jotka väittävät olevansa pyhittyneitä vaikka rikkovat Jumalan lakia. "Joka sanoo tuntevuansa hänet mutta ei pidä hänen käskyjään, on valehtelija, eikä totuus ole hänessä. Mutta joka noudattaa hänen sanaansa, hänessä Jumalan rakkaus on todella saavuttanut päämäärän-sä." Tässä on jokaisen ihmisen uskontunnustuksen koetinkivi. Jos ihmiset vähättelevät Jumalan käskyjä, jos

he jättävät “laista pois yhdenkin käskyn, vaikkapa kaikkein vähäisimmän” ja siten opettavat muitakin, voimme olla varmoja heidän väitteidensä perusteet-tomuudesta. ST 301.2

Se, joka väittää olevansa synnitön, todistaa juuri tällä väitteellään olevansa kaukana pyhyydestä. Hänellä ei ole todellista käsitystä Jumalan äärettömästä pyhyydestä ja puhtaudesta eikä synnin pahuudesta. Mitä kauempana hän on Kristuksesta, sitä

vanhurs-kaammalta hän näyttää
omissa silmissään. ST 301.3

Pyhitys koskee koko ihmistä -
henkeä, sielua ja ruu-mista.

Kristittyjä kehotetaan: “Antakaa
koko elä-männe pyhäksi ja
eläväksi, Jumalalle mieluisaksi
uhriksi.” Jokainen tapa, joka
heikentää ruumiillista tai
henkistä voimaa, tekee ihmisen
kykenemättömäksi palvelemaan
Luojaansa. Ne, jotka rakastavat
Jumalaa ST 301.4

koko sydämestään, pyrkivät
jatkuvasti saattamaan koko
olemuksensa sopusointuun

niiden lakien kanssa, jotka
parantavat heidän kykyään tehdä
hänen tahtonsa. He eivät
ruokahalun hemmottelulla tai
hi-mojen tyydyttämisellä
heikennä tai saastuta
taivaalli-selle Isälleen
tarjoamaansa uhria. ST 302.1

Jokainen synnillinen nautinto
heikentää henkisiä ja hengellisiä
voimia, niin että Jumalan sana ja
Henki tekevät sydämeen vain
heikon vaikutuksen. “Meidän
tulee puhdistautua kaikesta
ruumiin ja hengen
saas-taisuudesta ja Jumalaa

peläten pyhittää elämämme kokonaan hänelle.” ST 302.2

Miten monet kristinuskon tunnustajat turmelevatkaan Jumalalta saamansa ihmisyyden ahneudella, juo-pottelulla ja kielletyillä nautinnoilla. Kirkko puolestaan liian usein rohkaisee näitä paheita kohentaakseen talouttaan, joka on heikko siksi, että ihmiset eivät rakasta riittävästi Kristusta. Jos Jeesus astuisi nykyajan kirkkoihin ja näkisi niissä harjoitetun juhlinnan, eikö hän ajaisi pyhyiden häpäisijöitä ulos niin

kuin hän karkotti rahanvaihtajat
temppeleistä? ST 302.3

“Etteko tiedä, että teidän
ruumiinne on Pyhän Hengen
temppeli? Tämän Hengen on
Jumala antanut asumaan teissä.
Te ette itse omista itseänne, sillä
Jumala on ostanut teidät täydestä
hinnasta. Tuottakaa siis
ruumiillanne Jumalalle kunniaa!”
Se, jonka ruumis on Pyhän
Hengen temppeli, ei ole
vahingollisen tavan orja. Hänen
kykynsä kuuluvat Kristukselle.
Hänen omaisuutensa kuuluu
Herralle. Miten hän voisi tuhлата

hänelle uskottua pääomaa? ST
302.4

Monet kristinuskon tunnustajat
käyttävät vuosittain valtavasti
rahaa vahingollisiin nautintoihin.
He varastavat Jumalalta
kymmenyksissä ja uhrilahjoissa
samalla kun tuhlaavat
turmiollisten himojen alttarille
enemmän kuin antavat köyhien
hyväksi tai evankeliumin
tukemiseksi. Jos kaikki
Kristuksen nimeä tun-
nustavat olisivat todella pyhittyneitä, he
antaisivat ST 302.5

varansa Herran aarreaittaan sen sijaan että tuhlaisivat ne tarpeettomiin ja vahingollisiin nautintoihin. He antaisivat hyvän esimerkin itsehillinnästä ja uhrautu-vaisuudesta. Silloin he olisivat valona maailmalle. ST 303.1

“Ruumiin halut, silmien pyyteet ja mahtaileva elä-mä” hallitsevat kansan syviä rivejä. Mutta Kristuksen seuraajilla on pyhempi kutsumus. “Herra sanoo: - Lähtekää pois heidän joukostaan ja erotkaa heistä älkääkös koskeko mihinkään

saastaiseen.” Niille, jotka
suostuvat ehtoihin, kuuluu
Jumalan lupaus: niin otan teidät
vastaan ja olen oleva teidän
Isänne, ja te olette minun poikiani
ja tyttäriäni. Näin sanoo Herra,
Kaikkivaltias.” ST 303.2

Jokainen uskon ja kuuliaisuuden
askel tuo ihmisen lähempään
yhteyteen maailman valon
kanssa. Vanhurskauden auringon
kirkkaat säteet loistavat Jumalan
palvelijoille, ja heidän tulee
heijastaa hänen säteitään. Tähdet
kertovat meille, että taivaassa on
valo, jonka kirkkaus saa ne

loistamaan; samoin kristityt osoittavat, että valtaistuimella on Jumala, jonka luonne on ylistyksen ja jäljittelemisen arvoinen. Hänen luonteensa pyhyys ilmenee hänen todistajissaan. ST 303.3

Kristuksen ansioiden perusteella meillä on pääsy Kaikkivaltiaan valtaistuimen luo. “Kun hän ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme, kuinka hän ei lahjoittaisi Poikansa mukana meille kaikkea muuta-kin?” Jeesus sanoo: “Jos

kerran te pahat ihmiset osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin totta kai teidän Isänne paljon ennemmin antaa taivaasta Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä pyytävät.” “Mitä te minun nimeeni vedoten pyydätte minulta, sen minä teen.”

“Pyytäkää, niin te saatte, ja teidän ilonne on täydellinen.” ST 303.4

Jokaisen etuoikeus on elää niin, että hänen osakseen tulee Jumalan hyväksyminen ja siunaus. Meidän ST 303.5

taivaallinen Isämme ei halua meidän koskaan olevan tuomion

alaisina ja pimeydessä. Aidosta nöyryydestä ei todista se, että kuljemme pää painuksissa ja sydän täynnä itsekeskeisiä ajatuksia. Me voimme mennä Jeesuksen luo, tulla puhdistetuiksi ja seisoa lain edessä ilman häpeää ja tunnonvaivoja. ST 304.1

Jeesuksen kautta Aadamin langenneista lapsista tulee Jumalan lapsia. Jeesus ei "häpeäkään kutsua näitä veljikseen". Kristityn elämän tulisi olla uskon, voiton ja jumalallisen ilon elämää.

“Iloitkaa, sillä Herra on teidän
voimanne.” “Iloitkaa aina.
Rukoilkaa lak-kaamatta.
Kiittäkää kaikesta. Tätä Jumala
tahtoo teiltä, Kristuksen
Jeesuksen omilta.” ST 304.2

Tällaisia ovat raamatullisen
kääntymyksen ja pyhi-tyksen
hedelmät. Koska laissa
esitettyihin suuriin
vanhurskauden periaatteisiin
suhtaudutaan
välinpi-tämättömästi, näitä
hedelmiä nähdään vain harvoin.
Tästä syystä ilmenee niin vähän
Hengen syvää, pysy-vää

vaikutusta, joka oli tyypillistä entisaikojen herätyksille. ST 304.3

Katselemalla me muutumme.

Kun on lyöty laimin ne pyhät käskyt, joissa Jumala on ilmaissut ihmisille luonteensa

täydellisyyden ja pyhyiden, ja ajatukset on kiinnitetty ihmisten oppeihin ja teorioihin, seurauksena on ollut hurskauden väheneminen seura-kunnassa.

Vasta kun Jumalan laki palautetaan sille kuuluvaan asemaan, voi alkuperäinen usko ja jumali-suus elpyä hänen

omikseen tunnustautuvien
keskue-dessa. ST 304.4

28.—Tilinteon hetki

“Kun minä sitä katselin, istuimet
asetettiin paikoilleen, ja
Ikiaikainen istuutui. Hänen
pukunsa oli valkea kuin lumi ja
hänen hiuksensa ja partansa kuin
puhdas villa. Hänen
valtaistuimensa oli tulen liekkejä,
ja sen pyörät olivat palavaa tulta.
Hänen luotaan lähti liikkeelle
tulinen virta. Tuhannet ja taas
tuhannet palvelivat häntä,
miljoonat seisoivat odottaen
hänen edessään. Oikeus asettui

istumaan, ja kirjat avattiin.” ST
305.1

Näin Danielille avautui näyssä se
suuri päivä, jolloin ihmisten
elämää tutkitaan koko maailman
tuomarin edessä. Ikiaikainen on
Isä Jumala. Hän, kaiken luoja ja
lain alkulähde, toimii tuomarina.
Pyhät enkelit ovat
oikeudenpalvelijoina ja
todistajina. ST 305.2

“Yhä minä katselin yöllisiä
näkyjä ja näin, miten taivaan
pilvien keskellä tuli eräs,
näöltään kuin ihminen. Hän
saapui Ikiaikaisen luo. Hänet

saatettiin Ikiaikaisen eteen, ja hänelle annettiin valta, kunnia ja kuninkuus, kaikkien kansojen, kansakuntien ja kielten tuli palvella häntä. Hänen valtansa on ikuinen valta, joka ei katoa, eikä hänen kuninkuutensa koskaan häviä. ST 305.3

Tässä kuvattu Kristuksen saapuminen ei tarkoita hänen toista tulemistaan maan päälle. Hän tulee Ikiaikaisen luotaivaassa ottamaan vastaan valtakunnan, jonka annetaan hänelle hänen välitystyönsä päättyessä. Tämä saapuminen, ei

hänen toinen tulemisensa maan
päälle, oli ennustettu
tapahtuvaksi 2300 päivän
päätyessä vuonna 1844. Meidän
ylipappimme astuu
kaikkeinpyhimpään suorittamaan
viimeistä palvelustyötään
ihmisen hyväksi. ST 306.1

Vertauskuvallisessa
palveluksessa vain ne, joiden
synnit oli siirretty pyhäkköön,
osallistuivat sovituspäivästä.
Samoin suuri lopullinen sovitus
ja tutkiva tuomio koskee vain
Jumalan omiksi tunnustautuvia.
Jumalattomien tuomio on

erillinen, myöhempään ajankohtaan sijoittuva tapahtuma. “On tullut tuomion aika, ja tuomio alkaa Jumalan huoneesta.” ST 306.2

Tuomiopäätökset tehdään taivaan kirjojen perusteella. Elämän kirjassa on niiden nimet, jotka ovat ryhtyneet palvelemaan Jumalaa. Jeesus kehotti opetuslapsiaan: “Iloitkaa siitä, että teidän nimenne on merkitty taivaan kirjaan.” Paavali puhuu uskollisista työtovereistaan, “joiden kaikkien nimet ovat elämän kirjassa” . Daniel

vakuuttaa, että Jumalan kansa pelas-tetaan, “jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirjaan” . Ja Ilmestyskirjan kirjoittaja sanoo, että Jumalan kau-punkiin pääsevät vain ne, “joiden nimet on kirjoitettu Karitsan elämänkirjaan”. “Kaikki kirjoitetaan muis-tiin” . Muistikirjaan kirjoitetaan niiden hyvät teot, jotka kunnioittavat Herraa ja pelkäävät hänen nimeään. Sinne on kirjoitettu jokainen torjuttu kiusaus, jokainen voitettu synti, jokainen säälivä sana, jokainen uhrautuva

teko, jokainen Kristuksen tähden kestetty kärsimys.

“Pakolaisuuteni päivät sinä merkitset muistiin. Kokoa kyyneleeni leiliisi, merkitse ne kirjaasi.” ST 306.3

Myös ihmisten synnit on merkitty muistiin. “Jumala vaatii tuomiolle kaikista salatuistakin teoista, niin hyvistä kuin pahoista.”

“Jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili.

Sanojesi perusteella sinut julistetaan syyt-tömäksi, ja sanojesi perusteella sinut

tuomitaan syyl-liseksi.” Salaiset vaikuttimet käyvät ilmi näistä ST 306.4

kirjoista, sillä Jumala “valaisee pimeyden kätköt ja tuo esiin sydänten ajatukset” . Jokaisen nimen kohdalle on merkitty jokainen väärä sana, jokainen itsekäs teko, jokainen laiminlyöty velvollisuus ja jokainen salainen synti. Vähäarvoisina pidetyt taivaan varoitukset ja nuhteet, tuhlatut hetket, hyvää tai pahaa edistävä vaikutus kauaskantoisine seurauksineen -

kaiken tämä on enkeli merkinnyt
muistiin. ST 307.1

Jumalan laki on mittapuuna
tuomiolla. “Pelkää Juma-laa ja
pidä hänen käskynsä. Tämä
koskee jokaista ihmistä. Jumala
vaatii tuomiolle kaikista
salatuistakin teoista.” “Vapauden
lain mukaan teidät tuomitaan;
pitäkää se mielessänne, mitä
puhutte tai teettekin.” ST 307.2

Ne, jotka on katsottu
“ylösnousemuksen arvoisiksi”,
saavat osan vanhurskaiden
ylösnousemuksessa. Jeesus sanoi:
“Tulevassa maailmassa ne, jotka

on katsottu arvollisiksi - ovat
Jumalan lapsia,
ylösnou-semuksesta osallisia.”

“He nousevat haudoistaan -
hyvää tehneet elämän
ylösnousemukseen”.

Vanhurskaat kuolleet herätetään
vasta sen tuomion jäl-keen, jolla
heidät on katsottu
ylösnousemuksen ar-voisiksi
“elämän ylösnousemukseen”.

Siksi he eivät ole
henkilökohtaisesti läsnä, kun
heidän asiansa rat-kaistaan. ST
307.3

Jeesus on heidän asianajajansa ja puolustaa heitä Isän edessä. “Jos joku kuitenkin syntiä tekee, meillä on Isän luona puolustaja, joka on vanhurskas: Jeesus Kristus.” “Kristus ei mennytkään ihmiskäsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain todellisen pyhäkön kuva, vaan itse taivaaseen ollakseen nyt Jumalan edessä puhumassa meidän puolestamme. ” “Siksi hän pystyy nyt ja aina pelastamaan ne, jotka hänen välityksellään lähestyvät Jumalaa. Hän elää iäti

rukoillakseen heidän
puolestaan.” ST 307.4

Kun kirjat avataan tuomiolla,
jokaisen uskovan elämä käydään
läpi Jumalan edessä. Alkaen
niistä, jotka ensiksi elivät maan
päällä, meidän puolustajam-me
käy läpi jokaisen peräkkäisen
sukupolven asiat. Jokainen nimi
mainitaan, jokainen tapaus
tutkitaan. Nimiä hyväksytään,
nimiä hylätään. Kun kirjasta
löytyy syntejä, joita ei ole kaduttu
eikä saatu anteeksi, kyseinen
nimi pyyhitään elämän kirjasta.
Herra sanoi Moosekselle: “Minä

pyyhin kirjastani kaikkien niiden nimet, jotka tekevät syntiä minua vastaan.” ST 308.1

Kaikki, jotka ovat vilpittömästi katuneet ja uskossa turvautuneet Kristuksen veren sovitusuhriin, ovat saaneet taivaan kirjoihin merkinnän anteeksiannosta. Kun he ovat osallistuneet Kristuksen vanhurskaudesta ja heidän luonteensa on todettu olevan sopusoinnussa Jumalan lain kanssa, heidän syntinsä pyyhitään pois ja heidät katsotaan ikuisen elämän arvoisiksi. Herra vakuuttaa:

“Mutta minä, minä itse pyyhin pois sinun rikkomuksesi oman itseni tähden enkä muistele sinun syntejäsi.” “Se, joka voittaa, saa ylleen valkeat vaatteet” ja minä “tunnustan hänet omakseni Isäni ja hänen enkeliensä edessä.”

“Joka tunnustautuu minun omakseni ihmisten edessä, sen minäkin tunnustan omakseni Isäni edessä taivaissa.” ST 308.2

Jumalallinen välittäjä pyytää että kaikki, jotka ovat voittaneet uskomalla hänen vereensä, pääsisivät ta-kaisin Eeden-kotiinsa ja kruunattaisiin

hänen perijäkumppaneinaan
kuninkaalliseen asemaan ja
saisivat takaisin entisen valtansa.
Sitten Kristus pyytää, että
jumalallinen suunnitelma
ihmisen luomiseen nähden
viedään päätökseen ikään kuin
ihminen ei olisi kos-kaan
langennut. Hän ei pyydä
kansalleen ainoastaan
anteeksiantoa ja
vanhurskautusta, vaan myös
osuutta hänen kirkkaudestaan ja
paikkaa hänen valtaistuimel-
laan.
ST 308.3

Samalla kun Jeesus rukoilee niiden puolesta, jotka ovat ottaneet vastaan hänen armonsa, Saatana syyttää heitä Jumalan edessä. Hän viittaa heidän elämäänsä, luonteensa virheisiin, erilaisuuteensa Kristukseen verrattuna, synteihin, jotka hän on houkutellut heidät tekemään. Niiden perusteella hän väittää heidän olevan hänen alamaisiaan.
ST 309.1

Jeesus ei puolustele heidän syntejään, mutta viittaa heidän katumukseensa ja uskoonsa. Vaatien heille anteeksiantoa hän

kohottaa haavoitetut kätensä Isän edessä ja sanoo: Minä olen kaivertanut heidät kämme-niini.

“Murtunut mieli on minun uhrini, särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala.” ST 309.2

Ja syyttäjälle hän sanoo: “Herra nuhtelee sinua, Saata-na! Herra, joka on valinnut Jerusalemin, käskee sinun vaieta! Eikö tämä mies ole tulesta temmattu kekäle?” Kristus pukee uskolliset lapsensa omaan vanhurskau-teensa voidakseen esittää Isälleen seurakunnan “kirk-kaana, pyhänä ja

moitteettomana, vailla tahraa,
ryp-pyä tai virhettä”. ST 309.3

Näin toteutuu täydellisesti uuden
liiton lupaus: “Minä annan
anteeksi heidän rikoksensa enkä
enää muista heidän syntejään.”

“Noina päivinä, tuohon aikaan,
sanoo Herra, etsitään turhaan
Israelin pahoja tekoja, turhaan
Juudan syntejä - niitä ei enää
ole!” “Ja Siionin jäljelle jääneitä ja
Jerusalemissa jäljellä olevia
kutsutaan pyhiksi - kaikkia, jotka
on kirjoitettu elävien kirjaan
Jerusalemissa.” ST 309.4

Tutkiva tuomio ja syntien poistaminen on saatettava loppuun ennen Herran toista tuloa. Vertauskuvallisessa palveluksessa ylipappi tuli siunaamaan seurakunnan. Samoin Kristus välitystyönsä lopussa "ilmestyy vielä kerran, mutta ei enää synnin tähden vaan ST 309.5

pelastaakseen ne, jotka häntä odottavat". Poistaessaan synnit pyhäköstä pappi pani kätensä pukin pään päälle ja tunnusti siinä Israelin synnit. Kristus tulee siirtämään kaikki nämä synnit

Saatanalle, synnin
al-kuunpanijalle. Pukki
lähetettiin "asumattomille
seu-duille". Saatana saa kantaa
niiden syntien syyllisyyttä, jotka
hän on houkutellut Jumalan
lapset tekemään. Hänet sidotaan
tuhanneksi vuodeksi aution
maan päälle ja joutuu lopulta
kärsimään rangaistuksen tulessa,
joka hävittää jumalattomat. Näin
lunastussuunnitelma viedään
päätökseen synnin lopullisessa
hävittämisessä. ST 310.1

Ilmoitettuna aikana - 2300 päivän
päätyessä vuonna 1844 - alkoi

taivaallinen tutkinta ja syntien
poistami-nen. Niitä syntejä, joita
ei ole kaduttu ja hylätty, ei
pyyhitä pois kirjoista. Jumalan
enkelit näkivät jokaisen synnin ja
merkitsivät sen muistiin. Synti
voidaan kieltää, salata isältä,
äidiltä, vaimolta, lapsilta ja
työto-vereilta; mutta taivas näkee
kaiken. Jumalaa ei petetä
teeskentelyllä. Hän ei erehdy.
Sydämeltään turmeltu-neet
voivat pettää ihmisiä, mutta
Jumala lukee sisimmät ajatukset.
ST 310.2

Miten vakava ajatus tämä
onkaan! Mahtavinkaan valloittaja
maan päällä ei voi muuttaa
ainoankaan päivän merkintöjä.
Tekomme, sanamme, vieläpä
sa-laiset vaikuttimmemme, vaikka
olisimme ne unohta-neetkin,
todistavat
vanhurskauttamisemme tai
tuo-miomme puolesta. ST 310.3
Tuomiolla tutkitaan tarkasti,
miten olemme käyt-täneet
kykyjämme. Miten olemme
käyttäneet aikaam-me,
kynäämme, ääntämme,
rahojamme,

vaikutusval-taamme? Mitä olemme tehneet köyhien, onnettomien, orpojen ja leskien hyväksi Kristuksen nimessä?

Mitä olemme tehneet meille annetulle valolle ja ST 310.4

totuudelle? Vain teoissa näkyvä rakkaus on aitoa. Taivaan silmissä tekojen arvo perustuu yksin rakkauteen. ST 311.1

Salainen itsekkyyys on paljastettu taivaan kirjoissa. Miten usein Kristukselle kuuluva aika, ajatukset ja voima onkaan annettu Saatanalle. Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvat

uppoutuvat maallisen
omaisuuden hankkimiseen tai
maailmallisiin huveihin. Rahaa,
aikaa ja voimia uhrataan
koreiluun ja itsensä
hemmotteluun; rukoukseen,
raamatuntutkisteluun ja syntien
tunnustamiseen käytetään vain
vähän aikaa. ST 311.2

Saatana keksii lukemattomia
keinoja ajatustemme
valtaamiseksi. Pääpettjä vihaa
niitä suuria totuuksia, jotka
suuntaavat ihmisten huomion
sovitusuhriin ja kaikkivoipaan
Välittäjään. Hänen

menestyksensä riip-puu siitä,
miten hän onnistuu kääntämään
ihmisten ajatukset pois
Jeesuksesta. ST 311.3

Niiden, jotka tahtoivat hyötyä
Vapahtajan välitys-työstä, ei tule
antaa minkään estää heitä
pyhittämästä elämänsä
kokonaan hänelle. Sen sijaan että
kalliit hetket käytettäisiin
huveihin tai voiton tavoitteluun,
ne on käytettävä totuuden sanan
hartaaseen tutkimiseen.
Pyhäköstä ja tutkivasta tuomiosta
on saatava selvä käsitys. Kaikki
tarvitsevat tietoa suuren

ylipappinsa asemasta ja tehtävästä. Muuten on mahdotonta harjoittaa tälle ajalle välttämätöntä uskoa. ST 311.4

Taivaan pyhäkkö on Kristuksen välitystyön keskus. Se koskee jokaista ihmistä. Se esittää lunastussuunnitelman ja vie meidät vanhurskauden ja synnin välisen taistelun loppuratkaisuun. ST 311.5

Kristuksen välitystyö taivaan pyhäkössä on lunastussuunnitelmalle yhtä välttämätöntä kuin hänen ST 311.6

kuolemansa ristillä.

Kuolemallaan hän aloitti työn, jonka hän vie päätökseen taivaassa. Meidän on uskossa mentävä väliverhon tuolle puolen, jonne “Jeesus meidän edelläkävijänämme meni”. Sieltä heijastuu ristin valo. Siellä saamme selvemmän näkemyksen lunastuksen salaisuuksista. ST 312.1

“Joka rikkomuksensa salaa, ei menesty, joka ne tunnustaa ja hylkää, saa armon.” Jos virheidensä puolustelijat näkisivät, miten Saatana pilkkaa

Kristusta heidän käytöksensä johdosta, he tunnustaisivat syntinsä ja luopuisivat niistä. Saatana pyrkii saamaan koko mielen hallintaansa, ja hän tietää onnistuvansa, jos näitä heikkouksia vaalitaan. Siksi hän yrittää jatku-vasti pettää Kristuksen seuraajia uskottelemalla, että heidän on mahdotonta voittaa. Mutta Jeesus sanoi jokaiselle, joka tahtoo seurata häntä: “Minun armoni riittää sinulle” “Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” Älköön kukaan pitäkö

vikojaan parantumattomina.
Jumala antaa uskoa ja armoa
niiden voittamiseen. ST 312.2

Me elämme nyt suurta
sovituspäivää. Kun ylipappi
toimitti sovیتusta Israelille,
kaikkien tuli paastota ja katua
syntejään. Samalla tavalla niiden,
jotka haluavat säilyttää nimensä
elämän kirjassa, on nyt kaduttava
vilpittömästi Jumalan edessä.

Tarvitaan syvällistä
itse-tutkistelua.

Kevytmielisyydestä on
luovuttava. Vakava taistelu
odottaa niitä, jotka haluavat

voittaa pahat taipumuksensa.
Kenestäkään ei saa löytyä
"tahraa, ryppyä tai virhettä". ST
312.3

Nimenomaan tänä aikana
kannattaa jokaisen totella
Vapahtajan kehotusta: "Pitäkää
varanne, olkaa val-veilla, sillä te
ette tiedä milloin se aika tulee."
ST 312.4

Armonaika päättyy vähän ennen
kuin Herra ilmestyy taivaan
pilvissä. Tuota aikaa silmällä
pitäen Kristus ST 312.5

sanoo: "Jumalaton eläköön yhä
jumalattomasti, saas-tainen

rypeköön saastassaan,
vanhurskas harjoitta-koon
vanhurskautta ja pyhä edetkään
pyhyiden tiellä. 'Minä tulen
pian, ja tullessani minä tuon
jokaiselle palkan, maksan
kullekin hänen tekojensa
mukaan. "' Ihmiset istuttavat ja
rakentavat, syövät ja juovat
tietämättöminä siitä, että
lopullinen päätös on julis-tettu
taivaan pyhäkössä. Kun Nooa
meni arkkiin ennen
vedenpaisumusta, Jumala sulki
arkin oven ja jätti jumalattomat
ulkopuolelle; mutta seitsemän

päivän ajan ihmiset jatkoivat
huvittelevaa elämäänsä ja
pilkkasivat varoituksia
tuomiosta, “samoin käy, kun
Ihmisen Poika tulee”, sanoo
Vapahtaja. Hiljaa ja huomaamatta
kuin varas keskiyöllä tulee hetki,
jolloin jokaisen kohtalo on
sinetöity: “Valvokaa siis - ettei
hän tapaa teitä nukkumasta.” ST
313.1

Vaarallinen on niiden tila, jotka
kyllästyvät valvo-maan ja
kääntyvät maailman
houkutuksiin. Liikemie-hen
syventyessä voitontavoitteluun,

nautiskelijan uppoutuessa
huvituksiin, muodin orjan
järjestellessä hepeneitään - juuri
silloin saattaa koko maailman
tuomari julistaa tuomion: "Sinut
on vaa'alla punnittu ja kevyeksi
havaittu." ST 313.2

29.—Pahuuden alkuperä

Monet näkevät pahan kammottavat seuraukset ja ky-syvät, miten äärettömän viisas, voimakas ja rakastava Jumala voi sallia sen olemassaolon. Epäilyyn taipuvat saavat tästä tekosyyn hylätä pyhän kirjan sanat. Peri-mätieto ja väärät tulkinnat ovat hämärtäneet Raama-tun opetuksen Jumalan luonteesta, hänen hallituk-sensa luonteesta ja hänen suhtautumisestaan syntiin.

ST 314.1

On mahdotonta selittää synnin alkuperää siten, että ilmoitettaisiin syy sen olemassaoloon. Synnin alkuperästä ja lopullisesta hävittämisestä voidaan kuitenkin tietää niin paljon, että Jumalan oikeuden-mukaisuus ja hyvyys käy täysin ilmeiseksi. Jumala ei ole millään lailla vastuussa synnistä; kapinan syynä ei ollut Jumalan armon mielivaltainen poisvetäminen tai hänen hallintonsa puutteellisuus. Synti on tunkelija, jonka olemassaoloa ei voi selittää. Sen selittäminen on

sen puolustamista. Jos sille löytyisi puolustus, se lakkaisi olemasta syntiä. Jumalan hallinnon perus-tuksena on rakkauden laki, ja synti on tätä lakia vastustavan periaatteen ilmaus. ST 314.2

Ennen pahan ilmaantumista koko maailmankaik-keudessa vallitsi rauha ja ilo. Rakkaus Jumalaan oli korkein, rakkaus lähimmäiseen puolueeton.

Kristus, Jumalan ainoa Poika, oli luontonsa, luonteensa ja päämääriensä puolesta yhtä ikuisen Isän kanssa - ainoa

olento, joka osallistui päätöksentekoon Jumalan kanssa. “Hänen välityksellään luotiin kaikki, kaikki mitä on taivaissa ja maan päällä.” ST 314.3

Koska rakkauden laki oli Jumalan hallinnon perustus, kaikkien luotujen onni riippui heidän mukautumisestaan ST 314.4

sen vanhurskaksiin periaatteisiin. Jumalaa ei miellytä väkinäinen kuuliaisuus, ja hän antaa kaikille tahdon vapauden, jotta he voisivat palvella häntä vapaaehtoisesti. ST 315.1

Mutta oli yksi, joka päätti käyttää tätä vapautta vää-rin. Synti sai alkunsa hänestä, jota Jumala Kristuksen jälkeen eniten kunnioitti. Ennen lankeemustaan Luci-fer oli suojaavista kerubeista ensimmäinen, pyhä ja puhdas. “Näin sanoo Herra, Jumala: - Sinä olit täydellistä täydellisin, täynnä viisautta, itse kauneus. Olit Eedenissä, Jumalan puutarhassa, ja sinua koristivat kalliit kivet - Kerubiksi minä sinut tein, sädehtiväksi vartijaenkeliksi, sinä olit pyhällä vuorella, käyskentelit

välkehtivien kivien keskellä.
Moitteen sijaa ei sinussa ollut
siitä päivästä, jona sinut loin,
siihen päivään, jolloin lankesit
pahaan. - Kauneutesi houkutti
sinut korskeuteen, loistosi
sokaisemana haaskasit
viisaute-si.” “Pidät itseäsi
jumalana.” “Etkö juuri sinä
sydämässäsi sanonut: - ‘minä
nousen pilviä ylemmäksi, olen
korottava itseni Korkeimman
vertaiseksi.’” ST 315.2

Kadehtien kunniaa, jonka Isä oli
antanut Pojalleen, tämä enkelien
ruhtinas tavoitteli valtaa, joka

kuului yksin Kristukselle.
Eripuraisuus rikkoi nyt
taivaallisen sopusoinnun. Itsensä
korottaminen herätti pahoja
aavistuksia niissä, joille Jumalan
kunnia oli tärkein. Taivaan
neuvosto vetosi Luciferiin.
Jumalan Poika osoitti hänelle
Luojan hyvyyden ja
oikeu-denmukaisuuden sekä lain
pyhän luonteen. Rikko-malla lain
Lucifer häpäisisi Luoiansa ja
saattaisi itsensä perikatoon.
Mutta varoitus vain lisäsi
vastustusta. Lucifer antoi

Kristusta kohtaan tuntemansa
kateuden päästä voitolle. ST 315.3

Ylpeys ruokki vallanhimoa.

Luciferille osoitettu kunnioitus ei
herättänyt hänessä kiitollisuutta

Luoja kohtaan. Hän halusi

Jumalan vertaiseksi. Kuitenkin

Jumalan Poika oli taivaan

tunnustettu hallitsija, voi-massa

ja arvovallassa yhtä Isän kanssa.

Kristus oli mukana kaikissa

Jumalan neuvonpidoissa, mutta

Lucifer ei saanut osallistua

jumalalliseen päätöksente-
koon.

“Miksi Kristuksella tulisi olla

ylivalta?” tämä mahtava enkeli

kysyi. “Miksi häntä
kunnioitetaan enemmän kuin
Luciferia?” ST 316.1

Lucifer jätti paikkansa Jumalan
edessä ja lähti lietsomaan
tyytymättömyyttä enkelien
keskuuteen. Todelliset
tavoitteensa salaten ja
teeskennellen kunnioitusta
Jumalaa kohtaan hän pyrki
herättämään tyytymättömyyttä
lakeihin, jotka hallitsivat taivaan
olentoja, väittämällä niiden
rajoittavan tarpeettomasti heidän
toimintaansa. Hänen mielestään
enkelien tulisi saada seurata

omaa tahtoaan, koska heidän
luontonsa oli pyhä. Jumala oli
kohdellut häntä
epäoikeudenmu-kaisesti
antaessaan korkeimman kunnian
Kristukselle. Hän väitti, että hän
ei suinkaan pyrkinyt
korottamaan itseään, vaan yritti
hankkia kaikille taivaan
asukkaille vapauden, jotta he
pääsisivät korkeampaan
olotilaan. ST 316.2

Jumala kärsi kauan Luciferia.
Häntä ei poistettu korkeasta
asemastaan vielä silloinkaan, kun
hän ryhtyi esittämään valheellisia

väitteitään enkeleille. Kerran toisensa jälkeen hänelle tarjottiin anteeksiantoja ehdolla, että hän katuisi ja alistuisi. Hänet yritettiin saada vakuuttuneeksi erehdyksestään keinoilla, jotka vain ääretön rakkaus saattoi keksiä. Koskaan ennen ei taivaassa ollut esiintynyt tyytymättömyyttä. Lucifer ei itsekään aluksi ymmärtänyt tunteidensa todellista luonnetta. Kun hänen tyytymättömyytensä osoitettiin ST 316.3 aiheettomaksi, Lucifer vakuuttui, että Jumalan vaati-mukset olivat

oikeudenmukaisia ja että hänen tulisi tunnustaa tämä koko taivaan edessä. Jos hän olisi tehnyt sen, hän olisi voinut pelastaa itsensä ja paljon enkeleitä. Jos hän olisi halunnut palata Jumalan luo ja tyytynyt hänelle osoitettuun asemaan, hän olisi saanut takaisin entisen asemansa. Mutta ylpeys esti häntä alistumasta. Hän väitti, ettei hänellä ollut mitään syytä katua, ja ryhtyi kaikin voimin suureen taisteluun Luojaansa vastaan. ST 317.1

Nyt Saatana teki kaikkensa
pettääkseen enkelit ja saadakseen
osakseen heidän myötätuntonsa.
Hän väitti, että hänet oli tuomittu
epäoikeudenmukaisesti ja että
hänen vapauttaan oli rajoitettu.
Kristuksen sanojen vääristelystä
hän siirtyi avoimeen valheeseen
syyttäen Jumalan Poikaa
yrityksestä nöyryyttää hänet
taivaan asukkaiden edessä. ST
317.2

Kaikkia, joita hän ei kyennyt
voittamaan puolelleen, hän syytti
välinpitämättömiksi taivaallisten
olentojen eduista. Hän ryhtyi

panettelemaan Luojaa. Viekkaila todisteluillaan hän koetti saada enkelit epäilemään Jumalan tarkoituksia.

Yksinkertaisimmatkin asiat hän kietoi salaperäisyyden verhoon ja taitavalla vääristelyllä kyseenalaisti Jumalan selvimmätkin il-moitukset.

Hänen korkea asemansa lisäsi hänen väitteidensä tehoa, ja monet liittyivät hänen kapinaansa. ST 317.3

Viisaudessaan Jumala salli Saatanan jatkaa toimintaansa, kunnes tyytymättömyys kypsyi

kapinaksi. Oli välttämätöntä antaa hänen suunnitelmiansa kehittyä niin pitkälle, että kaikki saattoivat nähdä niiden todellisen luonteen. Taivaalliset olennot rakastivat Luciferia, ja hänelle oli heihin suuri vaikutusvalta.

Taivaan asukkaiden lisäksi Jumalan hallintopiiriin kuuluivat hänen luomiensa maailmojen asukkaat, ja Saatana ajatteli, ST 317.4

että jos hän saisi enkelit mukaan kapinaansa, hän saisi myös muut maailmat yhtymään siihen.

Viisastelun ja petoksen avulla hän

onnistui pettämään monia. Edes Jumalalle uskolliset enkelit eivät tajunneet täydellisesti hänen luonnettaan eivätkä nähneet, mihin hänen toimintansa johtaisi. ST 318.1

Saatanaa oli kunnioitettu niin paljon ja kaikki hänen tekonsa olivat olleet niin arvoituksellisia, että enkeleille oli vaikea paljastaa hänen toimintansa todellista luonnetta. Synnin perimmäinen pahuus tajut-taisiin vasta sitten, kun se olisi kehittynyt huippuunsa. Pyhät olennot eivät nähneet, mihin Jumalan lain

syrjäyttäminen johtaisi. Aluksi Saatana väitti pyrki-vänsä edistämään Jumalan kunniaa ja taivaan kaikkien asukkaiden hyvinvointia. ST 318.2

Taistelussa syntiä vastaan Jumala sattoi käyttää vain vanhurskautta ja totuutta. Saatana saattoi käyttää sellaista, mitä Jumala ei voinut - imartelua ja petosta. Kaikkien on ymmärrettävä vallananastajan todellinen luonne. Hänelle täytyy antaa aikaa, jotta hänen pahat tekonsa paljastaisivat hänet. ST 318.3

Saatana syytti Jumalaa
epäsovusta, jonka hänen oma
toimintansa oli aiheuttanut
taivaassa. Hän pani kaiken pahan
Jumalan hallinnon syyksi. Siksi
oli välttämätöntä antaa hänen
näyttää Jumalan lakiin
ehdottamiensa muutosten
seuraukset. Hänen omien
tekojensa tuli tuomita hänet.
Koko maailmankaikkeuden tuli
nähdä pettäjän todelliset kasvot.
ST 318.4

Ääretön viisaus ei hävittänyt
Saatanaa vielä silloin-kaan, kun
hänet oli päätetty karkottaa

taivaasta. Juma-lan luotujen
uskollisuuden tulee perustua
varmuuteen hänen
oikeudenmukaisuudestaan.
Taivaan ja muiden maailmojen
asukkaat eivät kyenneet
käsittämään synnin seurauksia
eivätkä olisi vielä silloin
pystyneet näkemään Jumalan
oikeudenmukaisuutta ja armoa
Saatanan hävittämisessä. Jos
hänet olisi ST 318.5
tuhottu välittömästi, he olisivat
palvelleet Jumalaa pelosta
pikemmin kuin rakkaudesta.
Pettäjän vaikutusta ei olisi saatu

kokonaan hävitetyksi eikä
kapinahenkeä kitketyksi
juurineen. Maailmankaikkeuden
ikuiseksi parhaaksi oli
välttämätöntä antaa Saatanan
toteuttaa täydellisemmin
tarkoituksensa, jotta kaikki
luodut olennot näkisivät hänen
syytöksensä Jumalan hallintoa
vastaan oikeassa valossa. ST 319.1

Saatanan kapinan tuli todistaa
maailmankaikkeudelle synnin
kammottavista seurauksista.
Hänen hallintonsa osoittaisi,
mihin Jumalan arvovallan
syrjäyttäminen johtaa. Tämän

hirvittävän kapinakoikeilun
historian tuli suojata kaikki
pyhät, järjelliset olennot ikuisiksi
ajoiksi synniltä ja sen
rangaistukselta. ST 319.2

Kun ilmoitettiin, että
vallananastaja kannattajineen
jouduttaisiin karkottamaan
taivaasta, kapinanjohtaja julisti
röyhkeästi halveksivansa Luojan
lakia. Hän lei-masi jumalalliset
asetukset vapautta rajoittaviksi ja
ilmoitti tavoitteekseen lain
poistamisen. Vapauduttu-aan
näistä rajoituksista taivaan
asukkaat voisivat ko-hota

korkeammalle olemassaolon tasolle. ST 319.3

Saatana joukkoineen syytti kapinasta Kristusta; jos heitä ei olisi moitittu, he eivät olisi koskaan nousseet kapinaan.

Itsepintaisesti ja uhmakkaasti kapinajohtaja ja hänen kannattajansa väittivät olevansa sortovallan viattomia uhreja.

Lopulta heidät karkotettiin taivaasta. ST 319.4

Saatana lietsoo yhä kapinaa maan päällä tottelemattomuuden lasten välityksellä. Nämä vakuuttavat ihmisten tulevan

vapaiksi rikkomalla Jumalan lakia. Synnin nuhteleva herättää yhä vihaa. Saatana saa ihmiset pitämään itseään vanhurskaina ja etsimään muiden myötätuntoa synnilliselle elämälleen. Sen sijaan että korjaisivat virheensä he yllyttävät muut nuhtelijaa vastaan ikään kuin hän olisi syyllinen heidän ongelmiinsa. ST 319.5

Esittämällä Jumalan luonteen samanlaisessa väärässä valossa kuin taivaassa Saatana sai hänet näyttämään julmalta tyrannilta ja houkutteli siten myös ihmisen

syntiin. Hän väitti, että ihmisen lankeemus samoin kuin hänen oma kapinansa johtuivat Jumalan epäoikeudenmukaisista rajoituksista. ST 320.1

Karkottamalla Saatanan taivaasta Jumala osoitti oikeudenmukaisuutensa ja kunniansa. Mutta kun ihminen teki syntiä, Jumala ilmaisi rakkautensa antamalla ainoan Poikansa kuolla langenneen ihmiskunnan puolesta. Sovitus paljastaa Jumalan luonteen. Risti on voimakas todistus siitä, ettei syntiä voi lukea Jumalan

hallinnon syyksi. Vapahtajan maallisen toiminnan aikana suuren pettäjän todelliset kasvot paljastuivat. Hänen herjaavan julkea vaatimuksensa, että Kristuksen tulisi osoittaa kunnioitusta hänelle, ja helittämätön vihamielisyytensä, jota hän osoitti ajaessaan häntä takaa paikasta paikkaan ja innoittaessaan papit ja kansan torjumaan hänen rakkautensa ja huutamaan: "Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!" - kaikki tämä herätti maailmankaikkeudessa hämmästyä ja suuttumusta.

Pahuuden ruhtinas käytti kaiken
voimansa ja oveluutensa
tuhotakseen Jeesuksen. Ihmisten
väli-tyksellä Saatana täytti
Vapahtajan elämän kärsimyksillä
ja surulla. Kateuden,
pahansuopuuden, vihan ja
kostonhalun pidätetty tulva
purkautui Golgatalla Ju-malan
Poikaa vastaan. ST 320.2

Nyt Saatanan syyllisyys oli
kaikille ilmeinen. Hän oli
paljastanut todellisen luonteensa.
Saatanan valheelliset syytökset
Jumalaa vastaan näkyivät
oikeassa valossa. Hän oli

väittänyt, että Jumala pyrki vain korottamaan itseään vaatiessaan luomiltaan olennoilta kuuliaisuutta ja että samalla kun hän vaati kaikilta muilta itsensä kieltämistä, hän itse ei ollut valmis uhrautumaan. Nyt nähtiin, että maailmankaikkeuden hallitsija ST 320.3

oli antanut suurimman uhrin, minkä rakkaus voi antaa, sillä "Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa." Hävittääkseen synnin Kristus oli nöyryyttänyt itsensä ja ollut

kuuliainen kuolemaan saakka. ST
321.1

Koko taivas näki Jumalan
oikeudenmukaisuuden. Lucifer
oli väittänyt, että syntinen
ihmiskunta oli joutunut
pelastuksen ulkopuolelle. Mutta
lain määräämä rangaistus
kohdistui häneen, joka oli
Jumalan vertainen, ja ihminen oli
vapaa ottamaan vastaan
Kristuksen vanhurskauden sekä
katumuksen ja nöyrytyksen
avulla vapautumaan Saatanan
vallasta. ST 321.2

Mutta Kristus ei tullut maan päälle kuolemaan vain ihmisen pelastuksen tähden. Hän tuli osoittamaan kaikille maailmoille, että Jumalan laki on muuttumaton. Kristuksen kuolema todistaa sen muuttumattomaksi ja osoittaa, että Jumalan hallinto perustuu oikeudenmukaisuuteen ja armoon. Viimeisellä tuomiolla tullaan näkemään, ettei synnin olemassaololle ole syytä. Kun koko maan tuomari kysyy Saatanalta: "Miksi olet kapinoinut minua vastaan?",

pahan alkuun-panija ei voi puolustaa itseään. ST 321.3

Vapahtajan viimeinen huuto: "Se on täytetty" merkitsi kuolinkellojen soimista Saatanalle. Suuri tais-telu oli silloin ratkaistu, pahan lopullinen hävittämi-nen varmistettu.

"Katso, se päivä tulee liekehtivänä kuin tulinen uuni. Kaikki röyhkeät ja pahantekijät ovat silloin oljenkorsia. Se päivä tulee ja sytyttää ne liekkiin - sanoo Herra Sebaot - eikä niistä jää jäljelle juurta eikä vartta." ST 321.4

Ei enää koskaan tule ilmenemään
pahuutta. Juma-lan lakia tullaan
kunnioittamaan vapauden lakina.
Koetuksen kestänyt luomakunta
ei enää koskaan kään-ny pois
hänestä, jonka luonne on ilmaistu
käsittämät-tömänä rakkautena ja
äärettömänä viisautena. ST 321.5

30.—Taistelu pimeyden ruhtinasta vastaan

“Ja minä panen vihan sinun ja naisen välille ja sinun sukusi ja hänen sukunsa välille: ihminen on iskevä sinun pääsi murskaksi, ja sinä olet iskevä häntä kanta-päähän.” Tämä vihollisuus ei ole luonnollista. Kun ihminen rikkoi Jumalan lakia, hänen luontonsa muut-tui pahaksi; se oli sopusoinnussa Saatanan kanssa. Langenneet enkelit ja jumalattomat ihmiset liittyivät epätoivoisina yhteen. Jos Jumala

ei olisi mennyt väliin, Saatana ja ihminen olisivat liittoutuneet taivasta vastaan ja koko ihmiskunta olisi ryhtynyt vastusta-maan Jumalaa. ST 322.1

Kun Saatana kuuli, että hänen ja vaimon välillä, hänen sukunsa ja vaimon suvun välillä, vallitsisi vihollisuus, hän tiesi ihmisen kykenevän jollain tavalla vastustamaan hänen voimaansa. ST 322.2

Kristus juurruttaa ihmiseen vihamielisyyden Saa-tanaa vastaan. Ilman hänen käännyttävää armoaan ja

uudistavaa voimaansa ihminen
pysyisi Saatanan palveluksessa
valmiina tottelemaan tämän
käskyjä. Mutta sielun uusi
periaate synnyttää taistelun;
Kristuksen voima tekee ihmisen
kykeneväksi vastustamaan
tyrannia. Synnin inhoaminen
osoittaa, että ihmistä ohjaa
taivaallinen periaate. ST 322.3
Kristuksen ja Saatanan välinen
vihamielisyys paljastui
hätkähdyttävällä tavalla siinä,
miten maailma otti vastaan
Jeesuksen. Kristuksen pyhyys ja
puhtaus herätti jumalattomien

vihan häntä kohtaan. Hänen uhrautuvainen elämänsä oli jatkuva moite ylpeille, ST 322.4 aistillisille ihmisille. Saatana ja pahat enkelit liittyivät pahoihin ihmisiin taistelussa totuuden puolustajaa vastaan. Samaa vihamielisyyttä osoitetaan Kristuksen seuraajia kohtaan. Jokainen, joka vastustaa kiusausta, herättää Saatanan vihan. Kristus ja Saatana eivät voi olla sovussa. "Mutta vainon kohteeksi joutuvat kaikki ne, jotka haluavat elää hurskaasti

Kristuksen Jeesuksen omina.” ST
323.1

Saatanan asiamiehet yrittävät
pettää Kristuksen seuraajia ja
houkutella heidät puolelleen. He
vääriste-levät Raamattua
saavuttaakseen päämääränsä.

Sama henki, joka surmautti
Kristuksen, yllyttää jumalattomia
hävittämään hänen seuraajansa.
Kaikki tämä käy ilmi tuosta
ensimmäisestä ennustuksesta: “Ja
minä panen vihan sinun ja naisen
välille ja sinun sukusi ja hänen
sukunsa välille.” ST 323.2

Miksi Saatana ei kohtaa
voimakkaampaa vastustus-ta?
Koska Kristuksen sotilailta
puuttuu lähes kokonaan
todellinen yhteys Kristukseen.
Synti ei ole heille yhtä
vastenmielistä kuin se oli heidän
Mestarilleen. He eivät vastusta
sitä määrätietoisesti. He ovat
sokeita pimeyden ruhtinaan
todelliselle luonteelle. Monet
eivät tiedä, että heidän
vastustajansa on suuri
sotapäällikkö, joka taistelee
Kristusta vastaan. Vieläpä
evankeliumin julistajatkin

sivuuttavat todisteet hänen toiminnastaan. He näyttävät unohtavan koko hänen olemassaolonsa. ST 323.3

Tämä valpas vihollinen ulottaa vaikutuksensa jokaiseen kotiin, jokaiselle kadulle, kirkkoihin, hallituksen kokouksiin, oikeusistuimiin. Kaikkialla hän hämmentää, pettää, eksyttää ja turmelee miehiä, naisia ja lapsia. Hän hajottaa perheitä, kylvää vihaa ja erimielisyyttä, yllyttää kapinaan ja murhaan. Ja maailma näyttää pitävän näitä asioita

aivan kuin Jumalan määrääminä
ST 323.4

ja välttämättöminä. Kaikki, jotka
eivät päättäväisesti seuraa
Kristusta, ovat Saatanan
palvelijoita. Kun kristityt
valitsevat jumalattomien seuran,
he asettuvat alttiiksi kiusaukselle.
Saatanana kätkeytyy näkyvistä ja
vetää salaa verhon heidän
silmilleen. ST 324.1

Mukautuminen maailman
tapoihin vie seurakuntaa
maailmaan päin; se ei koskaan
käännä maailmaa Kristuksen
puoleen. Läheinen tuttavuus

synnin kanssa saa sen
näyttämään vähemmän
vastenmieliseltä. Kun me
velvollisuuden tiellä joudumme
koetukseen, voimme olla varmoja
Jumalan suojeluksesta, mutta jos
tahallisesti asetumme alttiiksi
kiusaukselle, me lankeamme
ennemmin tai myöhemmin. ST
324.2

Kiusaaja toimii usein
menestyksekkäimmin niiden
välityksellä, joita vähiten
epäillään hänen asiamiehikseen.
Kyvyt ja sivistys ovat Jumalan
lahjoja, mutta kun ne vievät pois

hänen luotaan, niistä tulee ansa.
Moni sivistynyt ja miellyttävästi
käyttäytyvä ihminen on vain
hiottu ase Saatanan kädessä. ST
324.3

Älä koskaan unohda vuosisatojen
takaa kaikuvaa innoitettua
varoitusta: "Pitäkää mielenne
valppaana ja valvokaa. Teidän
vastustajanne Saatana kulkee
ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja
etsii, kenet voisi niellä." "Pukeaa
yllenne Jumalan taisteluvälineet,
jotta voisitte pitää puolianne
Paholaisen juonia vas-taan."
Suuri vihollisemme valmistautuu

viimeiseen sotaretkeensä. Kaikki
Jeesuksen seuraajat joutuvat
taistelemaan tätä vihollista
vastaan. Mitä enemmän kristitty
on jumalallisen esikuvansa
kaltainen, sitä varmemmin hän
joutuu Saatanan hyökkäysten
koh-teen. ST 324.4

Saatana ahdisti Kristusta
ankarilla ja kavalilla
kii-tyksillä, mutta hänen
jokainen hyökkäyksensä
tor-juttiin. Näiden voittojen
ansiosta mekin voimme voit-taa.
Kristus antaa voimaa kaikille,
jotka pyytävät sitä. Saatana ei

pysty voittamaan ketään ilman ihmisen omaa suostumusta. Kiusaaja ei pysty hallitsemaan ihmisen tahtoa eikä pakottamaan häntä syntiin. Hän voi aiheuttaa ahdistusta mutta ei tahrata ketään. Kris-tuksen voiton tulisi rohkaista hänen seuraajiaan tais-telemaan rohkeasti syntiä ja Saatanaa vastaan. ST 325.1

31.—Hyviä enkeleitä ja pahoja henkiä

Raamattu kertoo selvästi Jumalan enkelien ja pahojen henkien toiminnasta maailman historiassa. Monet pitävät autuuden perijöitä palvelemaan lähetettyjä pyhiä enkeleitä kuolleiden ihmisten henkinä.

Mutta Raamattu todistaa, että ne eivät ole vainajien henkiä. ST 326.1

Enkelit olivat olemassa ennen ihmisen luomista, sillä kun maan perustukset laskettiin, "aamun

tähdet riemuiten karkeloivat ja Jumalan pojat huusivat ääneen illoaan”. Ihmisen lankeemuksen jälkeen, ennen kuin yksikään ihminen oli kuollut, lähetettiin enkeleitä vartioimaan elämän puuta. Enkelit ovat ihmistä korkeampia olentoja. ST 326.2

Profeetta sanoo: “Valtaistuimen, olentojen ja vanhinten ympärillä näin suuren joukon enkeleitä ja kuulin heidän äänensä. “

Kuningasten kuninkaan luona he palvelevat - nuo “voimalliset sankarit, jotka hänen sanansa kuulette ja hänen käskynsä

täytätte”, “tuhansittain
enkeleitä”. Jumalan lähetteinä he
kiitä-vät edestakaisin
“salamoiden lailla” . Vapahtajan
hau-dalle ilmestynyt enkeli,
“hohtava kuin salama”,
peläs-tytti vartijat niin, että nämä
“kaatuivat maahan kuin
kuolleet” . Kun Sanherib pilkkasi
Jumalaa ja uhkasi Israelia,
“Herran enkeli lähti yöllä
liikkeelle ja löi assuralaisten
leirissä kuolleeksi
satakahdeksankymmentäviisituh
atta miestä” . ST 326.3

Enkeleitä on lähetetty
armonviejinä Jumalan lasten luo:
Abrahamin luo viemään
siunauslupausta; Sodomaan
pelastamaan Lootin; Elia luo,
kun hän oli ST 326.4

nääntymäisillään nälkään
erämaassa; Elisan luo tulisilla
vaunuilla ja hevosilla, kun
viholliset olivat piirittäneet hänet;
Danielin luo, kun hänet oli
heitetty leijonien luolaan; Pietarin
luo, kun tämä oli kuolemaan
tuomittuna Herodeksen
vankilassa; vankien luo
Filippissä; Paavalin luo merelle

myrskyisenä yönä; avaa-maan
Korneliuksen mielen
evankeliumille; lähettä-mään
Pietarin viemään
pelastussanomaa
tuntematto-malle pakanalle. Näin
pyhät enkelit ovat palvelleet
Jumalan kansaa. ST 327.1

Jokaiselle Kristuksen seuraajalle
on määrätty suoje-lusenkeli.

“Herran enkeli on asettunut
vartioon. Hän suojaa niitä, jotka
palvelevat Herraa ja pelastaa
hei-dät.” Puhuessaan häneen
uskovista Vapahtaja sanoi:

“Heidän enkelinsä saavat

taivaissa joka hetki katsella
minun taivaallisen Isäni kasvoja.”
Pimeyden ruhti-naan
väsymättömien hyökkäysten
kohteeksi joutuva Jumalan kansa
saa lupauksen enkelien
jatkuvasta suo-jeluksesta. ST
327.2

Pahat henkiolennot luotiin alussa
synnittömiksi ja luonnoltaan,
voimaltaan ja kirkkaudeltaan
samanlai-siksi kuin ne pyhät
olennot, jotka nyt ovat Jumalan
lähettejä. Mutta langettuaan
syntiin ne ryhtyivät toi-mimaan
Jumalan häpäisemiseksi ja

ihmiskunnan tuhoamiseksi.
Osallisina Saatanan kapinaan ne
taistelevat yhdessä Jumalan
arvovaltaa vastaan. ST 327.3

Vanha testamentti mainitsee
niiden olemassaolon, mutta
hätkähdyttävimmällä tavalla
pahan henget ilmaisivat
voimansa Kristuksen ollessa
maan päällä. Kristus oli tullut
pelastamaan ihmiset, ja Saatana
päätti pitää maailman
hallinnassaan. Hän oli
onnistunut vakiinnuttamaan
epäjumalanpalveluksen
kaikki-alle paitsi Palestiinaan.

Tuohon maahan, joka ainoana ei ollut kokonaan alistunut kiusaajan valtaan, Kristus ST 327.4

tuli ojentaen rakastavat kätensä ja tarjoten kaikille anteeksiantoja ja rauhaa hänessä. Pimeyden enkelit ymmärsivät, että jos Kristus onnistuisi tehtävässään, heidän valtansa päättyisi pian. ST 328.1

Uusi testamentti ilmoittaa selvästi, että demonit ovat pitäneet ihmisiä vallassaan. Tällaiset henkilöt eivät kärsineet yksinomaan luonnollisten syiden

ai-heuttamasta sairaudesta;
Kristus oli selvillä pahojen
henkien välittömästä läsnäolosta
ja toiminnasta. Gadaran riivatut,
nuo onnettomat raivohullut,
vahingoittivat itseään ja olivat
vaaraksi kaikille lähistön
ihmisille. Heidän veriset,
runnellut ruumiinsa ja
su-mentunut järkensä
muodostivat näyn, joka miellytti
pimeyden ruhtinasta. Yksi
demoneista vastasi, kun Jeesus
kysyi hänen nimeään: "Legioona,
sillä meitä on monta." Rooman
armeijan legioonassa oli

kolmestatuhannesta
viiteentuhanteen miestä.
Jeesuksen käs-kystä pahat henget
poistuivat uhreistaan, jotka
rau-hoittuivat ja saivat takaisin
järkensä. Mutta demonit ajoivat
sikalauman mereen, ja Gadaran
asukkaiden mielestä menetyks oli
suurempi kuin Kristuksen
anta-ma siunaus; siksi
jumalallista parantajaa
kehotettiin poistumaan.
Panemalla heidän menetyksensä
Jee-suksen syyksi Saatana herätti
ihmisissä itsekästä pel-koa ja esti

heitä kuuntelemasta hänen sanojaan. ST 328.2

Kristus antoi pahojen henkien tuhota siat nuhdellakseen siten juutalaisia, jotka kasvattivat näitä saas-taisia eläimiä voiton tähden. Jos Kristus ei olisi estänyt demoneja, ne olisivat ajaneet mereen myös sikojen paimenet ja omistajat. ST 328.3

Tämä tapaus sallittiin myös siksi, että opetuslapset näkisivät Saatanan julmuuden sekä ihmisiä että eläimiä kohtaan eivätkä joutuisi hänen pettämikseen. Lisäksi Kristus tahtoi, että ihmiset

näkisivät hänen pystyvän
murtamaan Saatanan kahleet ja
vapautta-maan tämän vangit.
Vaikka Jeesus itse poistui, nuo
ihmeellisellä tavalla vapautetut
jäivät kertomaan hy-väntekijänsä
sääliväisyydestä. ST 329.1

Muitakin tapauksia mainitaan:
Syyrian foinikialai-sen naisen
tytär, jota paholainen vaivasi ja
jonka Jeesus vapautti sanallaan ;
nuorukainen, jonka henki
paiskasi maahan ; raivohullu,
joka saastaisen hengen
vaivaamana häiritsi sapatin
rauhaa Kapernaumissa.

Vapahtaja paransi heidät kaikki.
Kristus puhui demo-nille kuin
älykkäälle olenolle ja käski sitä
jättämään uhrinsa rauhaan.

Ihmiset “olivat ymmällä ja
sanoivat toisilleen: ‘Mitä tämä
puhe oikein on? Hän käskee
saastaisia henkiä vallalla ja
voimalla, ja ne lähtevät
tiehensä.’” ST 329.2

Yliluonnollisia voimia
saadakseen jotkut asettuivat
vapaaehtoisesti alttiiksi
saatanalliselle vaikutukselle. He
eivät tietenkään taistelleet pahoja
henkiä vastaan. Tähän ryhmään

kuuluivat ne, joissa oli tietäjähengi - noidat Simon ja Elymas sekä orjatyttö, joka seurasi Paavalia ja Silasta Filippissä. ST 329.3

Suurimmassa vaarassa ovat ne, jotka kieltävät pa-holaisen ja hänen enkeliensä olemassaolon. Monet noudattavat heidän herättämiään mielijohteita vaikka luulevat seuraavansa omaa viisauttaan. Lähestyessämme ajan loppua, jolloin Saatana tulee pettämään ihmisiä erittäin tehokkaasti, hän levittää kaikkialle käsitystä, että häntä ei

ole olemassa. Hänen
tavoitteenaan on salata itsensä ja
menettelytapansa. ST 329.4

Suuri pettäjä pelkää, että me
opimme tuntemaan hänen
juonensa. Todellisen luonteensa
salatakseen hän on saanut
ihmiset esittämään hänet
huvittavana tai halveksittavana
olentona. Hän on mielissään, kun
hänet kuvataan naurettavaksi ja
epämuotoiseksi, puo-likksi
eläimeksi ja puoliksi ihmiseksi.
Hän nauttii kuullessaan nimeään
käytettävän leikillisesti ja
ivallisesti. Koska hän on

naamioinut itsensä taitavasti,
monet kysyvät: “Onko sellainen
olento todella olemassa?” ST
329.5

Koska Saatana pystyy helposti
valvomaan niiden aja-tuksia,
jotka ovat tietämättömiä hänen
toiminnastaan, Jumalan sana
paljastaa meille hänen salaiset
voimansa, jotta olisimme
varuillamme. ST 330.1

Me voimme löytää suojan ja
pelastuksen mahtavan
Lunastajamme luota. Me
suljemme huolellisesti ta-lomme
salvoilla ja lukkoilla

suojellaksemme omaisuut-tamme ja elämäämme pahoilta ihmisiltä, mutta ajattelemme vain harvoin pahoja enkeleitä, joita vastaan emme kykene omin voimin puolustautumaan. Jos he saisivat luvan, he sumentaisivat järkemme, kiduttaisi-vat ruumistamme, tuhoisivat omaisuutemme ja elä-mämme. Mutta Kristuksen seuraajat ovat turvassa hänen suojeleuksessaan. Mahtavia enkeleitä lähetetään puolustamaan heitä. Paholainen ei voi murtaa vartiota, jonka

Jumala on asettanut kansansa
ympärille. ST 330.2

32.—Eksyttäjän ansat

Suuri taistelu Kristuksen ja Saatanan välillä päättyy pian, ja paholainen kaksinkertaistaa ponnistuksensa mitätöidäkseen Kristuksen työn ihmisen hyväksi. Hänen tavoitteenaan on pitää ihmiset pimeydessä ja katumattomuudessa, kunnes Vapahtajan välitystyö päättyy. Kun seurakunnissa vallitsee välinpitämättömyys, Saatana ei ole huolissaan. Mutta kun ihmiset kyselevät: "Mitä minun on tehtävä pelastuakseni?", hän on

valmiina mittelemään voimiaan
Kristuksen kanssa ja
vastustamaan Pyhän Hengen
vaikutusta. ST 331.1

Kerran kun enkelit tulivat Herran
eteen, Saatana tuli heidän
mukanaan, ei kumartamaan
ikuista kunin-gasta, vaan
edistääkseen pahansuopia
aikeitaan van-hurskaita vastaan.
Hän on paikalla, kun ihmiset
kokoontuvat
jumalanpalvelukseen, ja pyrkii
innok-kaasti hallitsemaan heidän
ajatuksiaan. Kun hän nä-kee
Jumalan sanansaattajan tutkivan

Raamattua, hän panee merkille saaman aiheen. Sitten hän käyttää oveluuttaan ja älykkyyttään estääkseen sanomaa koskettamasta niitä, joita hän juuri tuossa kysymyksessä pettää. Sitä, joka on kipeimmin varoituksen tarpeessa, vaaditaan osallistumaan johonkin liiketoimeen tai jokin muu seikka estää häntä kuulemasta sanaa. ST 331.2

Saatana näkee Herran palvelijoiden masentuvan pimeydestä, joka ympäröi ihmisiä. Hän kuulee heidän

rukoilevan, että Jumalan armo ja
voima murtaisi
välinpitämättömyyden ja
velttouden lumouksen. Silloin
hän ryhtyy entistä
innokkaammin houkuttelemaan
ihmisiä ruokahalun
tydyttämiseen ja muihin ST
331.3

nautintoihin, niin että heidän
omatuntonsa tylsistyy eivätkä he
tajua asioita, jotka heidän olisi
välttämätöntä oppia. ST 332.1

Saatana tietää voittavansa kaikki
ne, jotka lyövät laimin rukouksen
ja Raamatun tutkimisen. Siksi

hän tekee kaikkensa
kiinnittääkseen ihmisten
huomion muihin asioihin. Hänen
lähimmät apurinsa ovat aina
työssä, kun Jumala toimii. He
väittävät, että Kristuksen
vilpittömimmät ja
uhrautuvimmat palvelijat ovat
harhaan johdettuja tai pettureita.
Heidän tehtävänään on
vääristellä jokaisen jalon teon
vaikutinta, levittää huhuja ja
herättää kokemattomissa
epäluuloja. Mutta on helppo
nähdä, kenen lapsia he ovat,
kenen esimerkkiä he seuraavat ja

kenen työtä he tekevät.

“Hedelmistä te heidät tunnette.”

ST 332.2

Suuri pettäjä on kehittänyt useita harhaoppeja vastaa-maan niiden mieltymyksiä, jotka hän haluaa johtaa tuhoon. Hänen tavoitteenaan on tuoda seurakuntaan vilpillisiä, uudestisyntymättömiä ihmisiä, jotka edistävät epäilyjä ja epäuskoa. Monet, joilta puuttuu todellinen usko Jumalaan, mukautuvat joihinkin to-tuuden periaatteisiin, ja heitä pidetään kristittyinä. Siten he voivat tuoda

seurakuntaan vääriä oppeja raamatullisina totuuksina. Saatana tietää, että rakkaudessa vastaanotettu totuus pyhittää ihmisen. Siksi hän yrittää korvata sen väärillä teorioilla, taruilla, toisella evankeliumilla. Alusta pitäen Jumalan palvelijat ovat taistelleet vääriä opettajia vastaan, ei ainoastaan siksi, että nämä olivat turmeltuneita ihmisiä, vaan myös siksi, että he teroittivat ihmisten mieleen sielulle vaarallisia valheita. Elia, Jeremia ja Paavali vastustivat lujasti niitä, jotka käänsivät

ihmiset pois Jumalan sanasta.
Nämä pyhät totuuden
puolustajat eivät suosineet
sellaista vapaamielisyyttä, joka
pitää oikeaa uskoa
merkityksettömänä. ST 333.1

Kristillisessä maailmassa
esiintyvien epämääräisten ja
mielikuvituksellisten
raamatunselitysten ja
ristiriitaisten teorioiden avulla
suuri vastustajamme pyrkii
hämmentämään ihmiset.
Kirkkojen epäsopeus ja hajaannus
johtuu suurelta osin siitä, että
Raamattua vääristellään

erilaisten suosikkiteorioiden
tukemiseksi. ST 333.2

Vääriä oppeja tukeakseen monet
irrottavat raamatunpaikkoja
asiayhteydestään ja todistavat
väitteensä jakeen alkuosalla,
vaikka loppuosa muuttaisi asian
aivan päinvastaiseksi. Käärmeen
oveluudella he lin-noittautuvat
irrallisten lainausten taakse ja
puoluste-levat niillä
turmeltuneita himojaan. Toiset
tarttuvat lukuihin ja
vertauskuviin tulkiten ne omien
mielijohteidensa valossa
piittaamatta lainkaan Raamatun

todistuksesta ja esittävät sitten
päähänpistonsa Raama-tun
oppina. ST 333.3

Aina kun Raamattua ryhdytään
tutkimaan ilman rukoilevaa,
oppivaista mieltä, selvimmätkin
kohdat ymmärretään väärin.

Ihmisille on annettava koko
Raamattu juuri sellaisena kuin se
on. ST 333.4

Jumala antoi varman
profeetallisen sanan; enkelit ja
Kristus itse ilmoittivat Danielille
ja Johannekselle, “mitä pian on
tapahtuva”. Pelastustamme
koskevia tärkeitä asioita ei

ilmoitettu tavalla, joka
hämmäntäisi ja johtaisi
vilpittömän totuuden etsijän
harhaan. Jumalan sana on selkeä
kaikille, jotka tutkivat sitä
rukoillen. ST 333.5

Vapautta vaatiessaan ihmiset
sokaistuvat vastusta-jan juonille.
Hän onnistuu korvaamaan
Raamatun ihmisten teorioilla;
Jumalan laki syrjäytetään, ja
kirkot ovat synnin orjuudessa
vaikka väittävät olevansa vapaita.
ST 333.6

Jumala on antanut tieteellisten
keksintöjen valaista maailmaa.

Mutta lahjakkaimmatkin tutkijat menevät harhaan yrityksissään tutkia tieteen ja Jumalan ilmoituksen välisiä suhteita, jos Jumalan sana ei ohjaa heitä. ST 334.1

Inhimillinen tieto on epätäydellistä; siksi monet eivät saa tieteellisiä käsityksiään sopusointuun Raa-matun kanssa. Monet hyväksyvät pelkät teoriat tie-teellisiksi tosiasioiksi ja luulevat, että Jumalan sanaa on koeteltava sillä mitalla, jota "tiedon nimellä kulkeva valhetieto" antaa. Koska he eivät

pysty selittämään Luojaa ja hänen toimintaansa luonnonlaeilla, he leimaavat Raamatun historian epäluotettavaksi. Ne, jotka epäilevät Vanhaa ja Uutta testamenttia, menevät usein askelen pitemmälle ja epäilevät Jumalan ole-massaoloa.

Hylättyään ankkurinsa he ajautuvat epäus-kon karikkoon.

ST 334.2

Saatanan petollisuuden mestarinäyte on, että hän johtaa ihmiset esittämään arveluja asioista, joita Jumala ei ole ilmoittanut. Lucifer tuli

tyytymättömäksi, koska hänelle ei uskottu Jumalan suunnitelmien kaikkia salaisuuksia, ja saamiinsa tietoihin hän taas suhtautui välinpitämättömästi. Nyt hän yrittää täyttää ihmiset samalla hengellä ja johtaa heidätkin väheksymään Jumalan selviä käskyjä. ST 334.3

Mitä vähemmän hengellisyyttä ja uhrautumista opit vaativat, sitä innokkaammin ne otetaan vastaan. Saata-na on valmis tyydyttämään sydämen toiveet ja uskottelee valheen totuudeksi. Näin paavikunta sai ihmiset

valtaansa. Ja hylätessään totuuden, koska se tuo mukanaan ristin, protestantit kulkevat samaa tietä. Kaikki, jotka mukavuudenhalusta välttävät erimielisyyksiä maailman kanssa, joutuvat tuhoisien harhaoppien uhreiksi. Se, joka kauhistuu yhtä harhakäsitystä, voi halukkaasti ottaa vastaan toisen. "Siksi Jumala lähettää rajun eksytyksen, jotta he uskoisivat valheeseen, ja niin saavat tuomionsa kaikki ne, jotka eivät ole uskoneet totuuteen vaan ovat valinneet vääryyden." ST 335.1

Suuren pettäjän
menestyksekkäimpiä petoksia
ovat spiritualismin valheelliset
ihmeet. Kun ihmiset hylkäävät
totuuden, he joutuvat petoksen
uhreiksi. ST 335.2

Toinen erehdys on se oppi, joka
kieltää Kristuksen jumaluuden ja
väittää, ettei hän ollut olemassa
ennen tuloaan tähän maailmaan.
Tämä teoria on ristiriidassa
niiden Vapahtajamme
lausuntojen kanssa, jotka
koskevat hänen suhdettaan Isään
ja hänen ennaltaoloaan. Se tuhoaa
uskon Raamattuun Jumalan

ilmoituk-sena. Jos ihmiset hylkäävät Raamatun todistuksen Kristuksen jumaluudesta, heidän kanssaan ei kannata väitellä; sitovimmatkaan todisteet eivät saa heitä va-kuuttuneiksi. Niillä, jotka ovat tämän harhaluulon vallassa, ei voi olla oikeaa käsitystä Kristuksesta ja Jumalan suunnitelmasta ihmisen pelastamiseksi. ST 335.3

Väärässä ovat myös ne, jotka kieltävät Saatanan henkilökohtaisen olemassaolon ja uskovat Raamatun vain käyttävän tuota nimeä ihmisten

pahoista ajatuk-sista ja haluista.
ST 335.4

Oppi siitä, että Kristuksen toinen tuleminen tarkoittaa vain hänen tuloaan jokaisen yksilön luo kuolemassa, kääntää ihmisten ajatukset pois hänen persoonallisesta tulostaan taivaan pilvissä. Näin Saatana on sanonut: "Hän on sisällä talossa" , ja monet ovat joutu-neet kadotukseen hyväksytyään tämän petoksen. ST 335.5

Tiedemiehet väittävät, ettei rukoukseen voi tulla todellista vastausta; se merkitsisi

luonnonlakien rikkomista -
ihmettä, eikä ihmeitä tapahdu.
Heidän mu-kaansa
maailmankaikkeutta hallitsevat
pysyvät lait, eikä Jumala itse tee
mitään vastoin näitä lakeja. Näin
he esittävät Jumalan omien
lakiensa sitomaksi — ikään kuin
jumalalliset lait voisivat rajoittaa
Jumalan va-pautta. ST 336.1

Eivätkö Kristus ja hänen
opetuslapsensa tehneet ihmeitä?
Vapahtaja on yhtä halukas
kuulemaan uskon rukouksia nyt
kuin vaeltaessaan näkyvästi
ihmisten keskellä. Luonnollinen

vaikuttaa yhdessä
yliluonnol-lisen kanssa. Jumalan
suunnitelmaan kuuluu antaa
vastauksena uskon rukoukseen
sellaista, mitä hän ei antaisi jos
emme pyytäisi sitä. ST 336.2

Kirkkojen väärät opit siirtävät
Jumalan sanan asetta-mia
rajapyykkejä. Harvat tyytyvät
hylkäämään vain yhden opin.
Useimmat syrjäyttävät totuuden
periaat-teen toisensa jälkeen,
kunnes heistä tulee epäuskoisia.
ST 336.3

Yleiset teologiset harhaopit ovat
ajaneet monet epäilykseen.

Heidän on mahdotonta uskoa
oppeja, jotka loukkaavat heidän
oikeuden, säälin ja hyvyyden
tuntoaan. Koska ne esitetään
Raamatun oppeina, he
kieltäytyvät tunnustamasta
Raamattua Jumalan sanaksi. ST
336.4

Jumalan sanaan suhtaudutaan
epäluuloisesti, koska se tuomitsee
synnin. Ne, jotka eivät halua
totella, yrittävät kumota sen
arvovallan. Monet kääntävät
sel-känsä uskolle puolustaakseen
velvollisuutensa laimin-lyömistä.
Toiset taas ovat liian

mukavuudenhaluisia tehdäkseen mitään, mikä vaatii uhrauksia, ja koettavat saada viisaan maineen arvostelemalla Raamattua. ST 336.5

Monet pitävät epäuskoa, epäilyä ja kristinuskon vastaisuutta hyveenä. Mutta vilpittömältä vaikuttavan ulkokuoren alta löytyy itseluottamusta ja ylpeyttä. Monet nauttivat löytäessään Raamatusta sellaista, mikä hämmentää muita. Jotkut ryhtyvät esittämään kritiikkiä pelkästä väittelynhalusta, mutta ilmaistuaan julkisesti epäuskoa

he päätyvät lopulta
jumalattomien riveihin. ST 336.6

Jumala on antanut sanassaan
riittävästi todisteita sen
jumalallisesta luonteesta. Ihmisen
rajallinen äly ei kuitenkaan pysty
täysin ymmärtämään Jumalan
tar-koitusperiä. “Kuinka
tutkimattomat ovat hänen
tuomionsa ja jäljittämättömät
hänen tiensä!” Voimme nähdä
rajattoman rakkauden ja armon
liittyneinä ää-rettömään voimaan.
Meidän taivaallinen Isämme
il-moittaa meille
suunnitelmistaan niin paljon kuin

meidän on hyvä tietää;
tuntemattoman edessä meidän on
luotettava käteen, joka on
kaikkivoipa, sydämeen, joka on
täynnä rakkautta. ST 337.1

Jumala ei koskaan poista kaikkia
epäuskon aiheita. Kaikki, jotka
tahtovat epäillä, saavat siihen
mahdollisuuden. Ne, jotka
kieltäytyvät tottelemasta kunnes
kaikki vastaväitteet on kumottu,
eivät koskaan tule valoon.

Uudistumaton sydän suhtautuu
Jumalaan vi-hamielisesti. Mutta
uskon herättää Pyhä Henki, ja se
pysyy elinvoimaisena vain kun

sitä vaalitaan. Kukaan ei tule vahvaksi uskossa ilman määrätietoista pyrki-mystä. Jos ihmiset antavat sijaa epäilyille, he huomaa-vat niiden vahvistuvan jatkuvasti. ST 337.2

Mutta ne, jotka epäilevät eivätkä luota Jumalan armoon, häpäisevät Kristuksen. He ovat hedelmättö-miä puita, jotka pimittävät auringonvalon muilta kas-veilta, niin että ne kuihtuvat ja kuolevat kylmässä varjossa. Näiden henkilöiden elämäntyö tulee todista-maan jatkuvasti heitä vastaan. ST 337.3

Jos ihminen haluaa vilpittömästi vapautua epäilyistä, siihen on vain yksi keino. Hänen on lakattava epäilemästä sitä, mitä ei ymmärrä, ja seurattava saa-maansa valoa. Silloin hänelle annetaan lisää valoa. ST 337.4

Saatana osaa esittää totuudesta niin aidontuntuisen väärennöksen, että ne, jotka haluavat tulla petetyiksi ja vältellä totuuden vaatimia uhrauksia tulevat petetyiksi. Mutta hän ei pysty pitämään vallassaan ST 337.5

sitä, joka vilpittömästi, mihin hintaan hyvänsä, haluaa tietää totuuden. Kristus on totuus ja “valo, joka valaisee jokaisen ihmisen”. “Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.” ST 338.1

Herra sallii lastensa joutua kiusauksen tulikokeeseen, ei siksi että hän nauttisi heidän ahdingostaan, vaan siksi että se on välttämätöntä heidän lopullisen voittonsa kannalta. Hän ei voi oman kunniansa

vuoksi suojata heitä kiusauksilta, sillä koettelemusten tarkoituksena on valmistaa heidät vastustamaan kaikkia pahan houkutuksia. Eivät jumalattomat ihmiset eivätkä paholaiset voi riistää Jumalan lapsilta hänen läsnä-oloaan, jos he tunnustavat ja hylkäävät syntinsä ja vetoavat hänen lupauksiinsa. Jokainen kiusaus, olipa se julkinen tai yksityinen, voidaan menestyksellisesti torjua, "ei väellä eikä voimalla, vaan minun hengelläni, sanoo Herra Sebaot". ST 338.2

“Kuka voi tehdä teille pahaa, jos te kiihkeästi pyritte tekemään hyvää?” Saatana tietää kyllä, että heikoinkin Kristukseen turvaava ihminen voittaa pimeyden joukot. Siksi hän yrittää houkutella ristin soturit pois lujasta linnoituksestaan samalla kun hän itse on väijyksissä valmiina tuhoamaan kaikki, jotka uskaltavat hänen maaperälleen. Vain luottamalla Jumalaan ja noudattamalla hänen käskyjään olemme turvassa. ST 338.3

Ilman rukousta kukaan ei ole hetkeäkään turvassa. Pyydä Herralta viisautta ymmärtää hänen sanaansa. Saatana osaa lainata taitavasti Raamattua ja tulkita sitä omalla tavallaan toivoen siten saavansa meidät kom-pastumaan. Meidän on luettava Raamattua nöyrällä mielellä. Samalla kun meidän on jatkuvasti varottava Saatanan juonia, meidän tulee aina rukoilla uskossa: “Äläkä anna meidän joutua kiusaukseen.” ST 338.4

33.—Mitä on haudan tuolla puolen?

Saatana, joka oli aloittanut kapinan taivaassa, halusi vetää maan asukkaat mukaan taisteluun Jumalaa vastaan. Aadam ja Eeva olivat olleet täysin onnellisia noudattaessaan Jumalan lakia, mikä kumosi Saatanan taivaassa esittämän väitteen Jumalan lain orjuuttavuudesta. Saatana päätti houkutella heidät syntiin saadakseen maailman hallintaansa ja perustaakseen

tänne valtakuntansa
vastustamaan Korkeimman
hallitusta. ST 339.1

Aadamia ja Eevaa oli varoitettu
tästä vaarallisesta vihollisesta,
mutta hän toimi vaivihkaa ja
salasi pää-määränsä. Käyttäen
välikappaleenaan käärmettä, joka
silloin oli viehättävän näköinen
eläin, hän sanoi Eevalle: “Onko
Jumala todella sanonut: ‘Te ette
saa syödä mistään puutarhan
puusta’?” Eeva uskaltautui
keskus-telemaan hänen kanssaan
ja joutui hänen juoniensa uhriksi:
“Nainen vastasi käärmeelle:

‘Kyllä me saamme syödä puutarhan puiden hedelmiä. Vain siitä puusta, joka on keskellä paratiisia, Jumala on sanonut: “Älkää syökö sen hedelmiä, älkää edes koskeko niihin, ettette kuolisi.” Silloin käärme sanoi naiselle: ‘Ei ette te kuole. Mutta Jumala tietää, että niin pian kuin te syötte siitä, teidän silmänne avautuvat ja teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte kaiken, sekä hyvän että pahan.’” ST 339.2

Eeva myöntyi kiusaukseen, ja hänen vaikutuksestaan Aadamkin lankesi syntiin. He

uskoivat käärmettä ja luulivat
Luojan rajoittavan heidän
vapauttaan. ST 339.3

Mutta minkä merkityksen
Aadam huomasi olevan sanoilla:
“Sinä päivänä, jona siitä syöt, olet
kuoleman oma”? Kohosiko hän
korkeampaan olotilaan? Aadam
huomasi, ettei Jumala ollut
tarkoittanut tätä. Jumala selitti,
että syntinsä vuoksi ihminen
tulisi jälleen maaksi: “Maan
tomua sinä olet, maan tomuun
sinä palaat.” Saatanan sanat:
“Teidän silmänne avautuvat”
osoittautuivat tosiksi vain siinä

mielessä, että he näkivät
mielettömyytensä. He oppivat
tuntemaan pahan ja joutuivat
maistamaan rikkomuksen
karvasta hedelmää. ST 340.1

Elämän puulla oli kyky tehdä
elämä ikuiseksi. Aadamilla olisi
aina ollut vapaa pääsy tämän
puun luokse ja hän olisi elänyt
ikuisesti, mutta kun hän teki
syntiä, hänen pääsynsä puun
luokse estettiin ja hän tuli
kuoleman alaiseksi.

Kuolemattomuus menetettiin
rikkomuksen vuoksi.

Langenneella ihmiskunnalla ei

olisi ollut mitään toivoa, jos Jumala ei olisi Poikansa uhrin perusteella palauttanut kuolemattomuutta heidän ulottuvilleen. “Kuolema on saavuttanut kaikki ihmiset, koska kaikki ovat tehneet syntiä” , mutta Kristus on “tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden lähettämällä maailmaan evankeliumin” . Vain Kristuksen välityksellä voidaan saavuttaa kuole-mattomuus. “Sillä, joka uskoo Poikaan, on ikuinen elämä, mutta joka ei tottele Poikaa, se ei

pääse näkemään elämää.” ST
340.2

Suuri pettäjä oli luvannut elämän tottelemattomuudessa.

Käärmeen julistus Eedenissä -
“ette te kuole” - oli ensimmäinen saarna sielun

kuolemattomuudesta. Vaikka tämä väite perustuu yksinomaan Saatanan arvovaltaan, sitä toistetaan saarnatuoleista, ja ihmis-kunnan enemmistö hyväksyy sen yhtä halukkaasti kuin esivanhempamme. Jumala sanoo: “Sen, joka tekee syntiä, on kuoltava” , mutta nämä sanat

tulkitaan seuraavasti: Se, joka tekee syntiä, ei kuole, vaan elää ikuisesti. Jos ihminen olisi lankeemuksensa ST 340.3

jälkeen päässyt esteettä elämän puulle, synti olisi ikuistettu.

Mutta yksikään Aadamin suvun jäsen ei ole saanut syödä tuota elähdyttävää hedelmää. Siksi ei ole olemassa ainoatakaan kuolematonta syntistä. ST 341.1

Syntiinlankeemuksen jälkeen Saatana käski enkeleitään ruokkimaan uskoa ihmisen luontaiseen kuolemattomuuteen. Kun ihmiset oli saatu

omaksumaan tämä väärä käsitys, heidät oli johdettava uskomaan, että syntiset eläisivät ikuisessa vaivassa. Nyt pimeyden ruhtinas kuvaa Jumalan kostonhimoiseksi tyranniksi, joka syöksee helvettiin kaikki, jotka eivät miellytä häntä, ja katsoo tyytyväisenä heidän piinaansa ikuisissa liekeissä. Näin pääpaholainen siirtää omat ominaisuutensa ihmiskunnan hyväntekijälle. Julmuus on saatanallista. Jumala on rakkaus. Saatana on vihollinen, joka houkuttelee ihmisen syntiin ja sitten tuhoaa hänet jos voi.

Millaisessa ristiriidassa rakkaus,
armo ja oikeudenmukaisuus
ovatkaan sen opin kanssa, että
jumalattomia kuolleita piinataan
ikuisesti palavassa helvetissä ja
että he lyhyen elämänsä aikana
tehtyjen syntien vuoksi kärsivät
kidutusta niin kauan kuin Jumala
elää! ST 341.2

Missä Jumalan sana näin opettaa?
Onko luonnollisen
inhimillisyyden tunteet
vaihdettava epäinhimilliseen
julmuuteen? Ei, tällaista ei
opeteta Jumalan kirjassa. “Näin
sanoo Herra Jumala: Niin totta

kuin elän, en minä tahdo, että jumalaton kuolee vaan että hän kääntyy teiltään ja saa elää.

Kääntykää! Kääntykää pahoilta teiltänne! Miksi te kuolisitte, israelilaiset!” ST 341.3

Nauttiiko Jumala loputtoman kidutuksen katsele-misesta? Iloitseeko hän kärsivien vaikerruksesta ja tuskanhuudoista? Voivatko nämä kammottavat äänet olla musiikkia ikuiselle Rakkaudelle? Miten kammot-tavaa jumalanpilkkaa! Jumalan kunniaa

ei lisätä pitkittämällä syntiä
loputtomasti. ST 341.4

Harhaoppi ikuisesta piinasta on
saanut aikaan paljon paha.
Rakkauden ja hyvyyden
kyllästämä Raamatun uskonto on
synkennetty taikauskolla ja
verhottu kauhulla. Saatana on
antanut Jumalan luonteesta
väärän kuvan. Armollista Luojaa
pelätään, jopa vihataan.
Saarnatuolista julistetut
vastenmieliset käsitykset
Jumalasta ovat levinneet yli koko
maailman ja tehneet miljoonista

ihmisistä epäilijöitä ja
uskottomia. ST 342.1

Ikuinen piina on yksi niistä
vääristä opeista, joista Babylonin
vihan viini on muodostunut ja
jolla se juottaa kaikki kansat.

Kristillisen kirkon sananjulistajat
saivat tämän harhaopin

Roomasta samalla kun he saivat
väärän sapatin. Jos me

käännymme pois Jumalan

sanasta ja hyväksymme vääriä

oppeja siksi, että isämme

opettivat niitä, me joudumme

Babylonille julistetun tuomion

alaisiksi; me juomme silloin
hänen vihansa viiniä. ST 342.2

Monet ajautuvat päinvastaiseen
erehdykseen. He näkevät, että
Raamattu kuvaa Jumalan
rakastavaksi ja sääliväksi
olennoksi eivätkä voi uskoa
hänen pakottavan luomiaan
olentoja ikuisesti palavaan
helvettiin. Koska he pitävät sielua
luonnostaan kuolemattomana, he
päättelevät koko ihmiskunnan
pelastuvan. Näin syntinen voi
elää itsekkäissä nautinnoissa
Jumalan käskyistä piittaamatta ja
silti päästä hänen suosionsa.

Tällainen oppi, joka käyttää
väärin Jumalan armoa ja
syrjäyttää hänen
oikeudenmukaisuutensa,
miellyttää turmeltunutta sydäntä.
ST 342.3

Ne, jotka uskovat kaikkien
pelastuvan, vääristelevät
Raamattua. Kristuksen
palvelijoiksi tunnustauvat papit
toistavat käärmeen Eedenissä
esittämän valheen: “Ei, ette te
kuole.” “Niin pian kuin te syötte
siitä, teidän silmänne avautuvat
ja teistä tulee Jumalan kaltaisia,
niin että tiedätte kaiken, sekä

hyvän että pahan.” He väittävät,
että pahinkin syntinen -
murhaaja, varas, avionriikkoja -
astuu kuoleman jälkeen ikuiseen
autuuteen. Todella miellyttävä
satu, omiaan tyydyttämään
turmeltunutta sydäntä! ST 343.1

Jos olisi totta, että kaikki menevät
kuoleman hetkellä suoraan
taivaaseen, saattaisimme hyvin
pitää kuolemaa elämää
parempana. Tämä uskomus on
johtanut monet päättämään
päivänsä. Vaikeuksien ja
pettymysten lannistamasta voi
tuntua helpolta katkaista elämän

lanka ja leijua ikuisen maailman
autuuteen. ST 343.2

Jumala on antanut sanassaan
varman todistuksen siitä, että hän
rankaisee lakinsa rikkojia. Onko
hän liian armollinen pannakseen
syntisen tuomion täytäntöön?

Katso Golgatan ristiä. Jumalan
Pojan kuolema todistaa, että
“synnin palkka on kuolema” ja
että jokaisesta Jumalan lain
rikkomuksesta on saatava
rangaistus. Synnitön Kristus tuli
synniksi ihmisen tähden. Hän
kantoi synnin syyllisyyden,
häneltä Isä peitti kasvonsa,

kunnes hänen sydämensä murtui ja elämänsä sammui - kaikki tämä siksi, että syntiset voisivat pelastua. Jokainen, joka kieltäytyy osallistumasta näin kalliiseen hintaan hankitusta sovitukselta, joutuu itse kantamaan syntinsä syyllisyyden ja rangaistuksen. ST 343.3

“Minä annan lahjaksi vettä elämän veden lähteestä.” Tämä lupaus koskee ainoastaan janoisia. “Tämä on voittajan palkinto. Minä olen hänen Jumalansa, ja hän on minun poikani.” Ehdot ovat selvät.

Voidaksemme periä kaiken,
meidän on voitettava synti. ST
343.4

“Jumalattomalle ei käy hyvin.”
Syntinen kartuttaa päälleen
vihaa, ja se kohtaa hänet “vihan
päivänä, jolloin Jumalan
oikeudenmukainen tuomio tulee
julki. Silloin Jumala maksaa
jokaiselle hänen tekojensa
mukaan.” “Tuska ja ahdistus
tulee jokaisen osaksi, joka tekee
paha.” ST 344.1

“Tehän tiedätte hyvin, ettei
kenelläkään siveettömällä eikä
saastaisella ole osaa Kristuksen ja

Jumalan valtakunnasta, ei myöskään ahneella, sillä hän on epäjumalanpalvelija.” “Autuaita ne, jotka pesevät vaatteensa: he pääsevät syömään elämän puusta ja saavat mennä porteista sisälle kaupunkiin. Ulkopuolelle jäävät koirat ja noidat, irstailijat, murhaajat ja epäjumalien palvelijat ja kaikki, jotka rakastavat valhetta ja noudattavat sitä.” ST 344.2

Jumala on ilmoittanut, miten hän aikoo menetellä synnin suhteen. “Jumalattomista hän tekee lopun.” “Pahantekijät tuhoutuvat

kaikki tyynni, jumalattomia odottaa perikato.” Jumalan hallitus tukahduttaa kapinan, ja rangaistustuomiot ovat sopusoinnussa hänen armollisen ja hyvántahtoisen luonteensa kanssa. ST 344.3

Jumala ei pakota ihmisen tahtoa. Orjallinen kuuli-aisuus ei miellytä häntä. Hän toivoo luomiensa olentojen rakastavan häntä, koska hän on rakastamisen arvoinen. Hän haluaa heidän tottelevan siksi, että he arvostavat hänen viisauttaan,

oikeudenmukaisuuttaan ja
hyvyyttään. ST 344.4

Jumalan hallinnon periaatteet
ovat sopusoinnussa Vapahtajan
käskyn kanssa: “Rakastakaa
vihamiehiänne.” Jumala
rankaisee jumalattomia
maailman-kaikkeuden parhaaksi
ja myös heidän omaksi
par-haakseen. Hän tekisi heidät
onnellisiksi jos voisi. Hän
ympäröi heidät rakkautensa
osoituksilla ja tarjoaa heille
jatkuvasti armoaan; mutta he
halveksivat hänen rakkauttaan,
tekevät tyhjäksi hänen lakinsa ja

hylkäävät hänen armonsa. He ottavat jatkuvasti vastaan hänen lahjojaan ja häpäisevät samalla niiden antajan. Herra kärsii pitkään heidän pahuuttaan, mutta kahlehtiiko hän nämä kapinalliset rinnalleen, pakottaako hän heidät noudattamaan tahtoaan? ST 345.1

Ne, jotka ovat valinneet Saatanan johtajakseen, eivät ole valmiit astumaan Jumalan eteen. Ylpeys, petollisuus, hillittömyys ja julmuus ovat syöpyneet heidän luonteeseensa. Voivatko he päästä taivaaseen asumaan

ikijajoiksi niiden kanssa, joita he ovat vihanneet maan päällä? Totuus ei ikinä ole valehtelijan mieleen; nöyryys ei tyydytä itserakasta; puhtaus ei kiinnosta turmeltunutta; pyyteetön rakkaus ei viehätä itsekästä. Mitä iloa taivas voisi tarjota niille, jotka ovat uppoutuneet omien etujen ajamiseen? ST 345.2

Voisivatko ne, joiden sydän vihaa Jumalaa, totuutta ja pyhyyttä, yhtyä taivaan asukkaiden ylistyslauluihin? Heille myönnettiin vuosien koetusaika, mutta he eivät opetelleet

rakastamaan puhtautta. He eivät
koskaan oppineet taivaan kieltä.
Nyt se on liian myöhäistä. ST
345.3

Elinikäinen kapinointi Jumalaa
vastaan on tehnyt heidät
sopimattomiksi taivaaseen. Siellä
vallitseva puhtaus ja rauha olisi
heille kidutusta; Jumalan
kirkkaus olisi kuluttava tuli. He
haluaisivat paeta tuosta pyhästä
paikasta ja tuhoutua päästäkseen
pois hänen luotaan, joka kuoli
lunastaakseen heidät.
Jumalattomat ovat itse sinetöineet
kohtalonsa. He ovat

vapaaehtoisesti sulkeneet itsensä
taivaan ulkopuolelle, ja
oikeudenmukainen ja armollinen
Jumala ottaa huomioon heidän
valintansa. Niin kuin
vedenpaisumuksen vesi, niin
myös tuon suuren päivän tuli
julistaa, että jumalattomat ovat
parantumattomia. Heidän
tahtonsa on harjaantunut
kapinointiin. Kun elämä päättyy,
on liian myöhäistä kääntää
ajatuksia synnistä kuuliaisuuteen,
vihasta rakkauteen. ST 345.4

“Synnin palkka on kuolema,
mutta Jumalan armolahja on

iankaikkinen elämä Kristuksessa
Jeesuksessa, meidän
Herrassamme.” Vanhurskaiden
perintönä on elämä, mutta
kuolema on jumalattomien osa.
Ikuisen elämän vastakohtana on
“toinen kuolema”. ST 346.1

Aadamin synnin seurauksena
kuolema tuli koko ihmiskunnan
osaksi. Kaikki menevät
erotuksetta hautaan. Ja
pelastussuunnitelman mukaisesti
kaikki herä-tetään haudoistaan:
“Jumala herättää kuolleista niin
hurskaat kuin jumalattomat” ,
“Sillä niin kuin kaikki ihmiset

Aadamista osallisina kuolevat,
niin myös kaikki Kristuksesta
osallisina tehdään eläviksi.”

Ihmiset jaetaan kahteen
luokkaan: “Kaikki, jotka lepäävät
haudoissaan, kuulevat hänen
äänensä. He nousevat
haudoistaan - hyvää tehneet
elämän ylösnousemukseen,
paha tehneet tuomion
ylösnousemukseen.” ST 346.2

Ne, jotka “on katsottu
ylösnousemuksen arvoisiksi”,
pääsemään ensimmäiseen
ylösnousemukseen, ovat
“autuaita ja pyhiä”. “Heihin ei

toisella kuolemalla ole valtaa.”
Mutta niitä, jotka eivät ole
katumuksen ja uskon perusteella
saaneet anteeksi, odottaa “synnin
palkka”, rangaistus “tekojensa
mukaan”, joka päättyy toiseen
kuolemaan. ST 346.3

Koska Jumalan on mahdotonta
pelastaa syntistä synneissään,
hän riistää tältä olemassaolon,
johon tämä rikostensa tähden on
menettänyt oikeuden ja
osoittautunut arvottomaksi.
“Vielä hetki - ja jumalatonta ei
enää ole! Sinä katsot hänen
asuinpaikkaansa - se on tyhjä!”

Hetkinen vielä, niin jumalatonta ei enää ole; kun hänen sijaansa katsot, on hän jo poissa.” He ovat “ikään kuin niitä ei olisi koskaan ollut”. Heillä ei ole enää toivoa, he vajoavat ikuiseen unohdukseen. ST 346.4

Näin tehdään synnistä loppu. “Sinä - tuhosit jumalattomat, heidän nimensä sinä pyyhit pois iki-ajoiksi. Viholliset on lyöty, murskattu ainiaaksi.”

Ilmestyskirjassa Johannes kuulee koko maailmankaik-keuden ylistyslaulun, jota ei yksikään riitasointu häiritse. Silloin ei ole

jäljellä ainoatakaan kadotettua,
ikuisessa piinassa vääntelehtivää
ihmistä, joka pilkkaisi Jumalaa.
Helvetissä kituvien
tuskanhuudot eivät sekoitu
pelastettujen lauluihin. ST 347.1

Väärä käsitys ihmisen
luontaisesta
kuolematto-muudesta muodostaa
perustan opille tietoisuudesta
kuolemassa. Ikuisen piinan opin
tavoin se on vastoin Raamattua,
järkeä ja inhimillisiä
tunteitamme. ST 347.2

Yleisen käsityksen mukaan
pelastetut taivaassa ovat perillä

kaikista maailman tapahtumista.
Mutta voisivatko kuolleet olla
onnellisia tietäessään millaisia
vaikeuksia elävillä on,
nähdessään heidät elämän
surujen, pettymysten ja
vastoinkäymisten kourissa? Ja
miten vastenmielinen onkaan
käsitys, että katumat-toman sielu
joutuu helvetin tuleen heti kun
henki on lähtenyt ruumiista! ST
347.3

Mitä Raamattu sanoo? Ihminen ei
ole tietoinen kuolemassa. "Hänen
henkensä lähtee, hän tulee jälleen
maaksi, ja sinä päivänä kaikki

hänen hankkeensa raukeavat.”

“Elävät tietävät sen, että heidän on kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään.” “Heidän rakkautensa ja vihansa ja kiihkonsa on mennyt, eikä heillä enää koskaan ole osaa missään, mikä tapahtuu auringon alla.”

“Tuonelassa, jonne olet matkalla, ei ole tekoja, ei ajatuksia, ei tietoa, ei viisautta.” “Ei tuonela sinua kiitä, eikä kuolema sinua ylistä! Ne, jotka syvyyteen joutuvat, eivät voi turvautua uskollisuuteesi. Elävät, elävät sinua ylistävät, niin kuin minä

tänään ylistän! “ “Kuoltuaan ei kukaan sinua ylistä, ei kukaan kiitä sinua tuonelassa.” ST 347.4

Pietari vakuutti helluntaina, että Daavid “kuoli ja hänet haudattiin. Onhan hänen hautansa tänäkin päivänä meidän nähtävissämme “. ” Ei Daavid itse noussut taivaisiin. “ Se tosiasia, että Daavid pysyy haudassa ylösnousemukseen saakka, todistaa, etteivät vanhurskaat mene taivaaseen välittömästi kuolemansa jälkeen. ST 348.1

Paavali sanoi: “Ellei kuolleita herätetä, ei Kristusta-kaan ole herätetty. Mutta ellei Kristusta ole herätetty, teidän uskonne on pohjaa vailla ja te olette yhä syntienne vallassa. Ja silloin nekin, jotka ovat nukkuneet pois Kristukseen uskoen, ovat joutuneet perikatoon.” Jos vanhurskaat olisivat neljäntuhannen vuoden aikana menneet kuollessaan välittömästi taivaaseen, miten Paavali olisi voinut sanoa, että ilman ylösnousemusta “nekin, jotka ovat nukkuneet pois Kristukseen

uskoen, ovat joutuneet perikatoon”? ST 348.2

Lähtönsä edellä Jeesus ei sanonut opetuslapsilleen, että he tulisivat pian hänen luokseen. “Minä menen valmistamaan teille sijaa”, hän sanoi, “mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni”. Ja Paavali kertoo, että “itse Herra laskeutuu taivaasta ylienkelin käskyhuudon kuuluessa ja Jumalan pasuunan kaikuessa, ja ensin nousevat ylös ne, jotka ovat kuolleet Kristukseen uskovina. Meidät, jotka olemme vielä elossa ja täällä

jäljellä, temmataan sitten yhdessä heidän kanssaan pilvissä yläilmoihin Herraa vastaan. Näin saamme olla aina Herran kanssa.” Ja hän lisää:

“Rohkaiskaa siis toisianne näillä sanoilla.” Herran tullessa haudan kahleet murretaan ja ne, jotka ovat “kuolleet Kristukseen uskovina” nousevat ikuiseen elämään. ST 348.3

Kaikki tuomitaan sen perusteella, mitä kirjoihin on kirjoitettu, ja palkitaan tekojensa mukaan.

Tämä tuomio ei tapahdu ihmisen kuollessa. “Hän on näet

määrännyt päivän, jona hän oikeudenmukaisesti tuomitsee koko maailman. “Katso, Herra tulee pyhiensä tuhatlukuisen joukon kanssa ja panee jokaisen tuomiolle.” ST 349.1

Mutta jos kuolleet ovat jo taivaan ilossa tai väänte-lehtivät helvetin liekeissä, mihin silloin tarvitaan tulevaa tuomiota? Tavalliset ihmiset voivat ymmärtää Jumalan sanaa. Mutta kuka vilpittömän henkilö voi pitää nykyistä teoriaa viisaana tai oikeudenmukaisena? Tullaanko vanhurskaille sanomaan: “Hyvin

tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija. - Tule herrasi ilojuhlaan!”, kun he ovat asuneet hänen luonaan jo pitkät ajat? Kutsutaanko jumalattomat helvetistä kuulemaan tuomarin päätöstä: “Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuiseen tuleen”? ST 349.2

Teoria sielun kuolemattomuudesta oli yksi niistä vääristä opeista, jotka Rooma lainasi pakanuudesta. Martti Luther luki sen niiden “luonnottomien tarujen joukkoon, jotka muodostavat

osan Rooman paavien
käskykirjeiden tunkiosta”.
Raamattu opettaa kuolleiden
nukkuvan ylösnousemukseen
saakka. ST 349.3

Autuas lepo uupuneille
vanhurskaille! Aika, oli se pitkä
tai lyhyt, on heille vain tuokio.
He nukkuvat; Jumalan pasuuna
herättää heidät ihanaan
kuolemat-tomuuteen. “Pasuuna
soi, ja kuolleet herätetään
ka-toamattomina - Mutta kun
katoava pukeutuu
ka-toamattomuuteen ja
kuolevainen kuolemattomuuteen,

silloin toteutuu kirjoitusten sana:
- Kuolema on nielty ja voitto
saatu'." ST 349.4

Kun heidät herätetään unestaan,
heidän ajattelunsa alkaa siitä
mihin se päättyi. Viimeinen
aistimus oli kuoleman tuska;
viimeinen ajatus joutuminen
kuoleman valtaan. Kun he
nousevat haudasta, heidän
en-simmäinen iloinen ajatuksensa
puhkeaa riemuhuudoksi: "Missä
on voittosi, kuolema? Missä on
pistimesi, kuolema? ST 349.5

34.—Keitä ovat spiritismin henget?

Luontaisen kuolemattomuuden oppi, joka lainattiin pakanallisesta filosofiasta ja suuren luopumuksen pimeydessä liitettiin kristilliseen uskoon, on syrjäyttänyt sen totuuden, että “kuolleet eivät tiedä mitään”. Monet uskovat, että kuolleiden henget ovat “palvelevia henkiä”, jotka “lähetetään palvelemaan niitä, jotka saavat osakseen autuuden”. ST 350.1

Usko siihen, että kuolleiden henget palaavat pal-velemaan eläviä, on valmistanut tietä nykyaikaiselle spiritismille . Jos kuolleiden etuoikeutena on osallistua paljon suuremmasta tietomäärästä kuin ennen kuolemaansa, miksi he eivät palaisi maan päälle neu-vomaan eläviä? Jos kuolleiden henget seuraavat ystä-viään maan päällä, miksi ne eivät ottaisi heihin yhteyttä? Miten ne, jotka uskovat ihmisen tietoisuuteen kuolemassa, saattaisivat torjua kirkastettujen henkien välittämän

“jumalallisen valon”? Tässä on pyhänä pidetty kanava, jonka välityksellä Saatana toimii. Lan-genneet enkelit esiintyvät henkimaailman sanansaata-tajina. ST 350.2

Pimeyden ruhtinas pystyy esittämään ihmisille heidän kuolleiden ystäviensä näköisiä hahmoja. Vää-rennös on täydellinen, ällistyttävän tarkka. Monet saavat lohtua käsityksestä, että heidän rakkaansa ovat taivaan ilossa. Vaaraa aavistamatta he kuuntelevat

“eksyttäviä henkiä ja pahojen henkien opetuksia”. ST 350.3

Ne, jotka menivät hautaan valmistautumattomina, väittävät olevansa onnellisia ja korkeassa asemassa taivaassa. Joskus nämä petolliset henkimaailman vieraat antavat varoituksia, jotka osoittautuvat oikeiksi.

Saavutettuaan näin ihmisten luottamuksen he esittävät oppeja, jotka kaivavat maata Raamatun alta. He esittävät joitakin totuuksia ja ennustavat joskus tulevia tapahtumia, mikä herättää luottamusta, ja niin heidän väärät

opetuksensa hyväksytään.
Jumalan laki syrjäytetään, ja
armon Henkeä halveksitaan.
Henget kieltävät Kristuksen
jumaluuden ja alentavat Luojan
samalle tasolle itsensä kanssa. ST
351.1

Vaikka on totta, että
silmänkääntötemppeja on usein
väitetty aidoiksi ilmestyksiksi, on
myös esiintynyt huomattavia
yliluonnollisen voiman ilmauksia
pahojen enkelien suoranaisten
toiminnan tuloksena. Monet
luulevat, että spiritismi on
pelkkää ihmisten huijausta.

Mutta kohdatessaan ilmiöitä,
joita heidän on pakko pitää
yliluonnollisina, he tulevat
johdetuiksi harhaan ja
hyväksyvät ne Jumalan suuren
voiman ilmauksina. ST 351.2

Saatanan avulla faraon noidat
jäljittelivät Jumalan tekoja.

Paavali todistaa, että Kristuksen
toista tuloa edeltävät samanlaiset
Saatanan voiman ilmaukset.

“Vääryyden ihminen tulee
Saatanan vaikutuksesta suurella
voimalla, tehden petollisia
tunnustekoja ja ihmeitä. Hänen
vääryytensä pettää ne, jotka

joutuvat kadotukseen.” Ja Johannes vakuuttaa: “Se tekee suuria tunnustekoja ja saa tulen lyömään taivaasta maahan ihmisten nähden. Niillä tunnusteilla, joita sillä on valta tehdä ensimmäisen pedon nimissä, se johtaa harhaan kaikki maan asukkaat.” Tässä ei puhuta väärennöksistä. Ihmiset johdetaan harhaan Saatanan asiamiesten tekemillä ihmeillä, ei silmänkääntötempuilla. ST 351.3

Sivistyneille ja hienostuneille ihmisille pimeyden ruhtinas esittää spiritismin

hienostuneemmassa ja
älyllisemmässä muodossa. Hän
vetoaa mielikuvitukseen
kiehtovilla näyillä ja
kaunopuheisilla rakkauden ja
hyvyyden kuvauksilla. Hän
johtaa ihmiset ylpeilemään
omasta viisaudestaan, niin että he
sydämessään halveksivat ikuista
Jumalaa. ST 352.1

Saatana pettää ihmisiä samalla
tavalla kuin hän petti Eevan
Eedenissä ruokkimalla
itsekorotuksen halua. “Teistä
tulee Jumalan kaltaisia”, hän
sanoo, “niin että tiedätte kaiken,

sekä hyvän että pahan.”

Spiritismi opettaa, että “ihminen on edistytvä olento - matkalla jumaluuteen”. Ja edelleen:

“Tuomio tulee olemaan oikea, koska se kohdistuu itseän -

Valtaistuin on sinussa itsessäsi. ”

Ja eräs toinen väittää: “Jokainen rehellinen ja moitteeton olento on Kristus.” ST 352.2

Näin Saatana on asettanut ihmisen syntisen luonnon tuomion ainoaksi mittapuuksi.

Tämä on edistystä, mutta ei ylöspäin vaan alaspäin. Ihminen ei koskaan pysty ylittämään

oman puhtautensa ja hyvyytensä tasoa. Jos oma minä on hänen suurin ihanteensa, hän ei koskaan pääse korkeammalle tasolle. Jumalan armo yksin pystyy korottamaan ihmisen. Omin voimin hän pystyy etenemään vain alaspäin. ST 352.3

Itseään hemmotteleville, nautinnonhaluisille ja aistillisille ihmisille spiritismi esittäytyy vähemmän hienossa valepuvussa, sillä sen karkeammat muodot ovat sopusoinnussa heidän taipumustensa kanssa. Saatana

paneerille, mihin synteihin
kukin on taipuvainen, ja järjestää
sitten riittävästi tilaisuuksia
halujen tyydyttämiseen. Hän
viettelee ihmiset
kohtuuttomuuteen, joka
heikentää heidän fyysisiä,
henkisiä ja moraalisia voimiaan.
Hän turmelee tuhansittain
ihmisiä intohimojen
tyydyttämällä ja raaistaa koko
heidän luontonsa. Henget
täydentävät työn julistamalla,
että "oikea tieto asettaa ihmisen
kaikkien lakien yläpuolelle" ; että
"kaikki mikä on, on oikein"; että

kaikki synnit - ovat viattomia".
Kun ihmiset näin uskovat, että
halu on korkein laki, että vapaus
on vastuuttomuutta, että ihminen
on tilivelvollinen vain itselleen,
kuka voi ihmetellä, että
turmelusta esiintyy kaikkialla?
Monet suostuvat halukkaasti
intohimon houkutuksiin. Saatana
vangitsee verkkoonsa tuhansia
Kristuksen seuraajiksi
tunnustautuvia. ST 353.1

Mutta Jumala on antanut
riittävästi valoa ansan
havaitsemiseksi. Itse spiritismin
perustus on ristiriidassa

Raamatun kanssa. Raamattu julistaa, että kuolleet eivät tiedä mitään, että heidän ajattelunsa on lakannut; heillä ei ole mitään osaa maan päällä elävien iloihin ja suruihin. ST 353.2

Lisäksi Jumala on kieltänyt yhteydenpidon vainajiksi tekeytyvien henkien, “vainajahenkien”, kanssa, kuten näitä muista maailmoista tulleita vieraita kutsuttiin. Ne ovat Raamatun mukaan “pahoja henkiä”. Niiden kanssa seurusteleminen oli kielletty kuole-manrangaistuksen uhalla.

Mutta spiritismi on raivannut tiensä tiedepiireihin, valloittanut kirkkoja ja päässyt lakia säätevien elinten, vieläpä kuningasten hovien suosioon. Tämä valtava petos merkitsee muinoin kielletyn noituuden tulemista uudessa valepuvussa. ST 353.3

Väittäessään, että ihmisistä jumalattomimmatkin ovat taivaassa, Saatana sanoo maailmalle: "Uskoittepa Jumalaan ja Raamattuun tai ette, eläkää niin kuin tahdotte; taivas on tuleva kotinne." Mutta Jumalan sana sanoo: "Voi niitä,

jotka sanovat pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi! Pimeyden he kääntävät valoksi ja valon pimeydeksi.” ST 353.4

Apostoleiksi tekeytyvät valehtelevat henget kumoavat kaikki mitä nämä kirjoittivat eläessään maan päällä. Saatana uskottelee maailmalle, että Raamattu on mielikuvituksen tuotetta, ihmiskunnan lapsuusaikaan sopinut kirja, joka nyt on julistettava vanhentuneeksi. Hän työntää syrjään kirjan, joka tulee tuomitsemaan hänet ja hänen

seuraajansa; maailman
Vapahtajan hän esittää
tavalliseksi ihmiseksi.

Henki-ilmestyksiin uskovat
pyrkivät osoittamaan, ettei
Vapahtajan elämässä ollut mitään
yliluonnollista. He väittävät
omien ihmetekojensa olevan
paljon suurempia kuin
Kristuksen teot. ST 354.1

Spiritismi on nyt pukeutumassa
kristilliseen vale-pukuun.

Nykyisessä muodossaan se on
paljon vaaral-lisempi ja
salakavalampi. Se tunnustaa
hyväksyvänsä sekä Kristuksen

että Raamatun. Mutta Raamattua tulkitaan tavalla, joka miellyttää uudistumatonta sy-däntä.

Rakkautta pidetään Jumalan tärkeimpänä omi-naisuutena, mutta se alennetaan heikoksi tunteelli-suudeksi. Jumalan tuomitseva asenne syntiin ja hänen pyhän lakinsa vaatimukset työnnetään syrjään. Tarut johtavat ihmiset hylkäämään Raamatun uskonsa perustuksena. Kristus kielletään yhtä määrätietoisesti kuin ennenkin, mutta petosta ei havaita. ST 354.2

Vain harvat tajuavat spiritismin petollisuuden. Monet sekaantuvat siihen vain tyydyttääkseen uteliaisuuttaan. Ajatus henkien valtaan joutumisesta täyttäisi heidät kauhulla. Mutta he uskaltavat kielletylle maaperälle, ja vihollinen käyttää voimaansa heihin vastoin heidän tahtoaan. Kun he kerran ovat alistaneet mielensä hänen ohjaukseensa, he joutuvat hänen valtaansa. Vain Jumalan voima, vastauksena vilpittömään rukoukseen, voi vapauttaa nämä ihmiset. ST 354.3

Kaikki, jotka tahallaan hellivät tietoisista syntiä, avaavat oven Saatanan kiusauksille. He erottavat itsensä Jumalasta ja hänen enkeliensä suojeluksesta ja ovat ilman puolustusta. ST 355.1

“Te kuulette sanottavan:

‘Tiedustelkaa neuvoa vainajahengiltä, kysykää tietäjiltä, jotka supisevat ja mumisevat.’

Mutta Jumalaltaanhan kansan on neuvonsa pyydettävä! Miksi sen pitäisi kysyä kuolleilta neuvoa elävien asiassa? Siis esiin todistekäärö, sinetöity opetus!

Turhia sanoja puhuu tämä kansa,
jolle päivä ei enää koita.” ST 355.2

Jos ihmiset olisivat olleet
halukkaita ottamaan vastaan
totuuden ihmisen luonnosta ja
kuolleiden tilasta, he näkisivät
spiritismissä Saatanan voiman ja
petolliset ihmeet. Mutta monet
sulkevat silmänsä valolta, ja
Saatanana virittää ansoja heidän
polulleen. Koska he eivät “ole
rakastaneet totuutta, joka olisi
pelastanut heidät. Siksi Jumala
lähettää rajun eksytyksen, jotta he
uskoisivat valheeseen.” ST 355.3

Spiritismin vastustajat
hyökkäävät Saatanaa ja hänen
enkeleitään vastaan. Saatana ei
anna tuumaakaan periksi paitsi
taivaan sanansaattajien
pakottaessa hänet siihen. Hän
osaa lainata Raamattua ja
vääristellä sen opetuksia. Niiden,
jotka haluavat kestää tänä
vaarallisena aikana, on
ymmärrettävä itsenäisesti
Raa-matun todistukset. ST 355.4
Sukulaisiksi tai ystäviksi
tekeytyvät pahat henget vetoavat
myötätuntoomme ja tekevät
ihmeitä. Meidän on vastustettava

heitä Raamatun todistuksella, että kuolleet eivät tiedä mitään ja että kuolleiden hengiksi tekeytyvät ovat pahoja henkiä. ST 355.5

Kaikki, joiden usko ei perustu Jumalan sanaan, tulevat johdetuiksi harhaan ja voitetuiksi. Saatanan petokset tulevat vain lisääntymään. Mutta ne, jotka etsivät totuutta ja puhdistavat sielunsa kuuliaisuudessa, löytävät totuuden Jumalasta varman turvan. Vapahtaja lähettää mieluummin kaikki taivaan enkelit suojelemaan kansaansa kuin antaa yhdenkään

hä neen uskovan tulla Saatanan voittamaksi. Ne, jotka lohduttautuvat vakuuttamalla, ettei syntistä rangaista, ja hylkäävät totuudet, jotka taivas on antanut turvapaikaksi ahdistuksen aikana, uskovat Saatanan valheisiin ja spiritismin eksyttäviin väitteisiin. ST 356.1

Pilkkaajat ivaavat Raamatun ilmoitusta pelastus-suunnitelmasta ja totuuden hylkääjiä kohtaavasta rangaistuksesta. He teeskentelevät säälivänsä ihmisiä, jotka ovat niin ahdasnäköisiä,

heikkoja ja taikauskoisia, että tottelevat Jumalan lain vaatimuksia. He ovat antautuneet kiusaajan valtaan niin täydellisesti, ovat häneen niin läheisessä yhteydessä, niin hänen henkensä kyllästävät, ettei heillä ole mitään halua vapautua hänen vallastaan. ST 356.2

Saatana laski työnsä perustuksen vakuuttamalla Eevalle Eedenissä: “Ei, ette te kuole. Mutta Jumala tietää, että niin pian kuin syötte siitä, teidän silmänne avautuvat ja teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte kaiken, sekä

hyvän että pahan.”

Mestarillisimman petoksensa hän suorittaa ajan lopussa. Profeetta sanoo: “Minä näin - kolme saastaista henkeä, jotka olivat sammakon näköisiä. Ne ovat pahoja henkiä, jotka tekevät ihmeitä, ja ne lähtivät kokoamaan maanpiirin kaikki kuninkaat taisteluun, joka käydään Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä.” ST 356.3

Tämän petoksen uhriksi joutuu koko maailma lukuunottamatta niitä, jotka varjeltuvat Jumalan voimasta uskomalla hänen

sanaansa. Ihmiset tuuditetaan
väärän turvallisuudentunteen
valtaan, josta he heräävät vasta
kun Jumalan viha vuodatetaan.
ST 356.4

35.—Omantunnonvapaus uhattuna

Protestantit suhtautuvat nyt paavinkirkkoon paljon suopeammin kuin aikaisempina vuosina. Niissä maissa, missä katolisuus vaikutusvaltaansa lisätäkseen esiintyy sovinnollisesti, vahvistuu käsitys, että erot ratkaisevissa kysymyksissä ovat paljon pienemmät kuin on luultu ja että pienet myönnytykset protestanttien puolelta edistäisivät yhteisymmärrystä

Rooman kanssa. Oli aika, jolloin protestantit opettivat lapsilleen, että sovinnon etsiminen Rooman kanssa oli uskottomuutta Jumalalle. Miten erilaisia ovatkaan ne mielipiteet, joita nyt esitetään! ST 357.1

Paavinvallan puolustajat väittävät, että Rooman kirkkoa on parjattu aiheettomasti, että on epäoikeudenmukaista tuomita nykyinen kirkko tietämättömyyden ja pimeyden aikakauden väärinkäytöksistä. He puolustelevat kirkon kammottavaa julmuutta

vetoamalla ajan yleiseen
raakuuteen. ST 357.2

Ovatko nämä henkilöt
unohtaneet tämän vallan
esittämän

erehtymättömyysvaatimuksen?

Rooma väittää, että "*kirkko ei ole
koskaan erehtynyt eikä kirjoitusten
mukaan voi koskaan erehtyä*". ST
357.3

Paavinkirkko ei tule koskaan
luopumaan
erehtymättömyysvaatimuksestaan.
Jos maallisten hallitusten
asettamat rajoitukset
poistettaisiin ja Rooma saisi

entisen valtansa, tyrannius ja
vainot alkaisivat nopeasti
uudelleen. ST 357.4

On totta, että
roomalaiskatolisessa kirkossa on
todellisia kristittyjä. Tuhannet
tuossa kirkossa palvelevat
Jumalaa sen valon mukaan, joka
heillä on. Jumala katsoo säälivän
lempeästi näitä ihmisiä, jotka on
kasvatettu harhaan johtavaan ja
epätyydyttävään uskoon. Hän
antaa valonsäteiden tunkeutua
pimeyteen, ja monet tulevat
ottamaan paikkansa hänen
kansansa parissa. ST 358.1

Mutta uskonnollisena järjestelmänä paavinvalta ei ole nyt sen paremmassa sopusoinnussa Kristuksen evankeliumin kanssa kuin historiansa varhaisempina-kaan kausina. Rooman kirkko käyttää kaikkia keinoja saadakseen maailman uudelleen valvontaansa, aloit-taakseen vainon ja kumotakseen kaikki protestantismin saavutukset. Katolisuus voittaa alaa kaikkialla. Katsokaa sen kirkkojen määrän lisääntymistä. Pankaa merkille sen suositut yliopistot ja

seminaarit, joissa monet protestantitkin opiskelevat. Katsokaa katolisten jumalanpalvelusmenojen lisääntymistä Englannissa ja lukuisia siirtymisiä katolisten riveihin. ST 358.2

Protestantit ovat suhtautuneet paaviuteen suopeasti; he ovat tehneet kompromisseja ja myönnytyksiä, joita paaviuden kannattajat itsekin hämmästelevät. Ihmiset sulkevat silmänsä paavinvallan todelliselta luonteelta. Kansan on vastustettava tämän vaarallisen

yhteiskunnallisen ja
uskonnollisen vapauden
vihollisen etenemistä. ST 358.3

Vaikka paavius perustuu
petokseen, kyseessä ei ole karkea
eikä kömpelö petos. Rooman
kirkon jumalanpalvelus on mitä
vaikuttavin tilaisuus. Sen loisto ja
juhlalliset rituaalit kiehtovat
ihmisiä sekä vaijentavat järjen ja
omantunnon äänen. Silmät
ihastuvat. Suurenmoiset kirkot,
vaikuttavat kulkueet, kultaiset
alttarit, jalokivin koristellut
pyhäinjäännöslippaat, hienot
maalaukset ja upeat veistokset

vetoavat kauneuden kaipuuseen.

Musiikki on verratonta.

Syvä-äänisten urkujen täyteläiset

sävelet sekoittuvat kuoron

soinnukkaaseen lauluun, joka

kaikuu mahtavien

tuomiokirkkojen korkeissa

holveissa ja pylväskäytävissä

he-rättäen kuulijassa syvää

kunnioitusta. ST 359.1

Tämä ulkonainen loisto ja nämä

juhlamenot eivät tyydytä katuvaan

sielun kaipuuta. Kristuksen

uskonto ei tarvitse tällaisia

viehätyskeinoja. Ristiltä loistava

valo näyttää niin puhtaalta ja

ihastuttavalta, että mitkään
ulkonaiset koristukset eivät voi
lisätä sen todellista arvoa. ST
359.2

Saatana hyödyntää usein
ihmisten kehittynyttä taiteellista
tajua ja hienostunutta makua
saadakseen heidät unohtamaan
sielun todelliset tarpeet ja
elämään yksin tälle maailmalle.
ST 359.3

Katolisen jumalanpalveluksen
loistolla ja juhlame-noilla on
kiehtova ja lumoava vaikutus,
joka johtaa monet harhaan. He
alkavat pitää Rooman kirkkoa

taivaan porttina. Vain ne, jotka seisovat vakaasti totuuden perustuksella ja joiden sydän on Jumalan Hengen uudistama, pystyvät vastustamaan sen vaikutusta. Useimmat kaipaavat uskontoa, jossa on jumalisuuden ulkokuori ilman voimaa. ST 359.4

Kun kirkko väittää olevansa oikeutettu antamaan anteeksi syntejä, paavinuskoiset luulevat saavansa tehdä vapaasti syntiä, ja myös rippijärjestelmä on omiaan rohkaisemaan pahaan. Se, joka polvistuu syntisen ihmisen edessä ja tunnustaa hänelle

sydämensä salaiset ajatukset,
häpäisee sielunsa. Kun hän
kertoo elämänsä synnit papille -
erehtyvälle kuolevaiselle - hänen
ihanteensa laskee. Hän alkaa
pitää Jumalaa syntisen ihmisen
kaltaisena, sillä pappi on Jumalan
edustaja. Tämä alentava synnin
tunnustaminen toiselle ihmiselle
on salainen lähde, josta on
virrannut maailmaan paljon
paha. Mutta
nautinnonhaluisesta ihmisestä on
mukavampaa tunnustaa syntinsä
toiselle kuolevaiselle kuin avata
sydän Jumalalle. Ihmisluonnolle

on miellyttävämpää suorittaa
katumusharjoituksia kuin luopua
synnistä; on helpompi pukeutua
säkkiin kuin naulita ristille lihan
himot. ST 360.1

Kun juutalaiset Kristuksen
ensimmäisen tulemisen aikana
polkivat salaa Jumalan lakia, he
olivat samalla ulkonaisesti
tarkkoja sen määräysten
noudattamisesta ja lisäsivät
siihen omia vaatimuksiaan, mikä
teki lainkuuliaisuuden raskaaksi.
Samoin kuin juutalaiset väittivät
kunnioittavansa lakia, sanovat

paavilaiset kunnioittavansa ristiä.
ST 360.2

He sijoittavat ristejä kirkkoihinsa,
alttareihinsa ja vaatteisiinsa.

Ristiä kunnioitetaan ulkonaisesti
kaikkialla. Mutta Kristuksen
opetukset haudataan järjettömien
tradiitioiden ja ankarien
vaatimusten alle. Tunnollisia
ihmisiä pelotellaan Jumalan
vihalla samalla kun monet kirkon
arvohenkilöt elävät ylellisyydessä
ja aistillisissa nautinnoissa. ST
360.3

Saatana pyrkii jatkuvasti
esittämään väärin Jumalan

luonteen, synnin luonnon ja
suuren taistelun ydinkysymykset.
Hänen viisastelunsa antaa
ihmisille luvan tehdä syntiä.
Samalla hän levittää vääriä
näkemyksiä Jumalasta, niin että
he pelkäävät ja vihaavat häntä
pikemmin kuin rakastavat. Väärät
käsitykset Jumalan luonteesta
johtivat pakanakansat pitämään
ihmissuhreja välttämättöminä
Jumalan suosion
varmistamiseksi.
Epäjumalanpalvelus eri
muodoissaan on johtanut

kammottaviin julmuuksiin. ST
360.4

Roomalaiskatolinen kirkko, jossa
pakanuus ja kristinusko
yhdistyvät ja joka pakanoiden
tavoin on antanut Jumalan
luonteesta väärän kuvan, on
turvautunut aivan yhtä julmiin
menetelmiin kuin pakanat.
Ihmiset pakotettiin
kidutusvälineillä hyväksymään
sen opit. Kirkon arvohenkilöt
pyrkivät kehittämään
kidutusmenetelmiä, jotka
tuottaisivat mahdollisimman
suurta tuskaa lopettamatta

kuitenkaan niiden elämää, jotka eivät alistuneet kirkon vaatimukseen. Monessa tapauksessa kärsijät tervehtivät kuolemaa armollisena vapautuksena. ST 361.1

Omat kannattajansa Rooma piti kurissa ruoskalla, nälällä ja askeesilla. Taivaan suosion varmistamiseksi katuvan tuli katkaista siteet, jotka Jumala oli solminut siunatakseen ja ilahduttaakseen ihmisen maallista vaellusta. Hautausmaat kätkevät miljoonia uhreja, jotka tuhlasivat elämänsä turhiin

yrityksiin tukahduttaa Jumalalle
vastenmielisinä kaikki
lähimmäisiinsä kohdistuvat
myötämieliset ajatukset ja
tunteet. ST 361.2

Jumala ei pane kenenkään
kannettavaksi näitä raskaita
taakkoja. Kristus ei kehottanut
ihmisiä sul-keutumaan
luostareihin, jotta he tulisivat
sopiviksi taivaaseen. Hän ei ole
milloinkaan opettanut, että
rakkaus olisi tukahdutettava. ST
361.3

Paavi väittää olevansa Kristuksen
sijainen. Mutta sulkiko Kristus

ihmisiä vankilaan, kun nämä
eivät kunnioittaneet häntä
taivaan kuninkaana? Tuomitsiko
hän kuolemaan ne, jotka eivät
ottaneet häntä vastaan? ST 361.4

Rooman kirkko näyttää nyt
maailmalle ystävällisiä kasvoja ja
peittää anteeksipyynnöillä
kauheat julmuutensa. Se on
pukeutunut kristillisyyden
pukuun, mutta on pohjimmiltaan
muuttumaton. Paavinvalta pitää
yhä kiinni kaikista periaatteistaan
ja pimeältä keskiajalta
periytyvistä opeistaan.
Protestanttien nyt kunnioittama

paavinvalta on sama, joka hallitsi uskonpuhdistuksen aikana, jolloin Jumalan miehet ryhtyivät henkensä uhalla paljastamaan sen vääryyksiä. ST 361.5

Paavius on viimeisten aikojen luopumusta, kuten Raamattu on siitä ennustanut. Kameleontin vaihtelevan ulkoasun alle kätkeytyy muuttumatonta käärmeen myrkkyä. Onko tämä valta, jonka historia on vuosituhannen ajan kirjoitettu pyhien verellä, nyt tunnustettava osaksi Kristuksen seurakuntaa? ST 362.1

Protestanttisissa maissa on väitetty, että katolisuus eroaa nyt protestanttisuudesta vähemmän kuin ennen. Muutos on kyllä tapahtunut, mutta ei paavikunnassa. Katolisuus muistuttaa todella paljon nykyistä protestantismia, koska protestanttisuus on suuresti rappeutunut sitten uskonpuhdistajien päivien. ST 362.2

Tavoitellessaan maailman suosiota protestanttiset kirkot ovat ryhtyneet uskomaan hyvää kaikesta pahasta, ja lopulta ne

päätyvät uskomaan pahaa
kaikesta hyvästä. Niiden
nykyinen käyttäytyminen
voidaan tulkita
anteeksipyynnöksi Roomalle
niiden rakkaudettomasta
asenteesta ja uskonkiihkosta.
Monet väittävät, että keskiajalla
vallinnut älyllinen ja moraalinen
pimeys edisti Rooman taikauskon
ja sorron leviämistä ja että
nykyajan korkeampi sivistys ja
lisääntyvä va-paamielisyys
uskonnollisissa kysymyksissä
estävät suvaitsemattomuuden
elpymisen. Ajatusta olojen

muuttumisesta samanlaisiksi tänä valistuneena aikana pidetään naurettavana. Mutta on muistettava, että mitä suurempi annettu valo on, sitä suurempi on niiden pimeys, jotka sen hylkäävät. ST 362.3

Suuri henkinen pimeys edisti paavinvallan menes-tystä. Suuren älyllisen tiedon aika on sille yhtä suotuisa. Kun ihmiset menneinä aikoina eivät tunteneet totuutta, tuhannet joutuivat ansaan, koska he eivät nähneet eteensä levitettyä verkkoa. Myös nykyisessä sukupolvessa on

monia, jotka eivät näe verkkoa
vaan menevät siihen kuin
sidotuin silmin. Kun ihmiset
korottavat omat teoriansa
Raamatun yläpuolelle, äly voi
saada enemmän pahaan aikaan
kuin tietämättömyys. ST 362.4

Siksi nykyinen väärä tiede tulee
valmistamaan tietä paaviuden
hyväksymiselle yhtä tehokkaasti
kuin tiedon pidättäminen
pimeällä keskiajalla. ST 363.1

Sunnuntain pyhittäminen on
Rooman alulle panema tapa, jota
se pitää arvovaltansa merkkinä.
Paavikunnan henki -

mukautuminen maailman
tapoihin, perimätiedon
asettaminen Jumalan käskyjen
yläpuolelle - on tunkeutumassa
protestanttisiin kirkkoihin ja saa
ne korottamaan sunnuntaita
samalla tavalla kuin Rooman
kirkko ennen niitä. ST 363.2

Kuninkaallisten julistusten,
kirkolliskokousten ja maallisen
vallan tuen avulla tämä
pakanallinen juhla-päivä nousi
kunnia-asemaan kristillisessä
maailmassa. Konstantinuksen
sunnuntailain säätäminen oli
en-simmäinen julkinen toimi

sunnuntainvieron
vahvistamiseksi. Vaikka laki oli
pohjimmiltaan pakanallinen,
keisari saattoi sen voimaan
nimellisen kristinuskoon
kääntymisensä jälkeen. ST 363.3

Eusebios, ruhtinaiden suosiota
tavoitteleva piispa ja
Konstantinuksen hyvä ystävä,
väitti Kristuksen siirtäneen
sapatin sunnuntaille. Väitteen
tueksi ei esitetty ainoatakaan
raamatullista todistetta. Eusebios
itse tunnusti vahingossa
väitteensä vääräksi. "Kaiken",
hän sanoo, "mitä piti tehdä

sapattina, me olemme siirtäneet Herran päivälle.” ST 363.4

Paavinvallan lujittuessa jatkettiin sunnuntain ko-rottamista.

Seitsemättä päivää pidettiin vielä jonkin aikaa sapattina, mutta muutos eteni vääjäämättä.

Myöhemmin paavi määräsi, että seurakuntapappien tuli varoittaa sunnuntain rikkojia, jotta nämä eivät aiheuttaisi suurta onnettomuutta itselleen ja naapureilleen. ST 363.5

Kun kirkolliskokousten päätökset osoittautuivat riittämättömiksi, maallisia viranomaisia kehoitettiin

antamaan määräys, joka herättäisi ihmisissä pelkoa ja pakottaisi heidät pidättymään työstä sunnuntaina. Roomassa pidetyssä kirkolliskokouksessa vahvistettiin kaikki edelliset päätökset. Ne liitettiin kirkkolakiin, ja maalliset viranomaiset valvoivat niiden noudattamista. ST 364.1

Raamatullisen tuen puuttuminen sunnuntainvietolta aiheutti kuitenkin yhä hämminkiä.

Ihmiset ky-syivät, millä oikeudella heidän opettajansa, auringonpäivää

kunnioittaakseen, syrjäyttivät julistuksen: "Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti." Raamatullisten todisteiden puute täytyi korvata muilla keinoilla. ST 364.2

Eräs innokas sunnuntain kannattaja, joka kahden-nentoista vuosisadan lopussa vieraili Englannin seurakunnissa, kohtasi vastustusta totuuden puolustajien taholta. Hänen yrityksensä jäi niin hedelmättömäksi, että hän poistui maasta joksikin aikaa. Palatessaan hän toi mukanaan

asiakirjan, jota hän väitti Jumalan
itsensä antamaksi; siinä oli
kaivattu määräys
sunnuntainvietosta ja
kammottavia uhkauksia
tottelemattomien pelottamiseksi.
Tämä kallisarvoinen asia-kirja oli
muka pudonnut taivaasta ja
löytynyt Golgatalta Pyhän
Simeonin alttarilta. Itse asiassa se
oli peräisin paavin palatsista
Roomassa. Paavinvalta on
kaikkina aikoina pitänyt petoksia
ja väärennöksiä hyväksyttävinä
menetelminä. (Katso liitettä

sivulle 39, Väärennetyt asiakirjat.)

ST 364.3

Mutta sunnuntain pyhyiden vahvistamiseen tähtäävistä ponnisteluista huolimatta paavin kannattajat itse tunnustivat julkisesti sapatin jumalallisen arvovalan. Kuudennellatoista vuosisadalla kirkolliskokous totesi: "Muistakoot kaikki kristityt, että Jumala pyhitti seitsemännen päivän eivätkä sitä ole hyväksyneet ja pitäneet pyhänä ainoastaan juutalaiset vaan kaikki muutkin, jotka sanovat palvelevansa Jumalaa,

vaikka me kristityt olemmekin vaihtaneet heidän sapattinsa Herran päivään.” Ne, jotka peukaloivat Jumalan lakia, eivät olleet tietämättömiä työnsä luonteesta. ST 365.1

Hätkähdyttävän esimerkin Rooman menettelytavoista tarjoaa pitkä ja verinen valdolaisiin kohdistunut vaino. (Osa heistä oli sapatinviettäjiä. Katso liitettä.) Erityisen merkittävä on Etiopian ja Abessinian kirkkojen historia. Pimeällä keskiajalla maailma unohti Keski-Afrikan kristityt,

jotka saivat vuosisatojen ajan harjoittaa vapaasti uskontoaan. Lopulta Rooma sai tietää heidän olemassaolostaan, ja Abessinian keisari houkuteltiin tunnustamaan paavi Kristuksen sijaiseksi. Annettiin määräys, joka ankarien rangaistusten uhalla — kielsi sapatinvieton. Mutta pian paavin hirmuvallasta tuli niin vastenmielinen taakka, että abessinialaiset päättivät vapautua siitä. Rooman kirkon kannattajat karkotettiin ja vanha usko palautettiin. ST 365.2

Samalla kun Afrikan seurakunnat kuuliaisina Jumalan käskylle pyhittivät seitsemännen päivän, ne pidättyivät työstä sunnuntaina katolisen kirkon tavan mukaisesti. Rooma polki Jumalan sapattia korottaakseen omaansa, mutta Afrikan seurakunnat, jotka olivat olleet piilossa lähes tuhat vuotta, eivät osallistuneet tästä luopumuksesta. Jouduttuaan Rooman vallan alle ne pakotettiin syrjäyttämään oikea sapatti ja korottamaan väärä. Mutta heti kun ne saivat takaisin itsenäisyytensä, ne alkoivat

jälleen noudattaa sapattikäskyä.
(Katso liitettä.) ST 365.3

Historia paljastaa selvästi
Rooman vihamielisyyden oikeaa
sapattia ja sen puolustajia
kohtaan. Juma-lan sana opettaa,
että nämä tapahtumat tulevat
toistu-maan, kun katolilaiset ja
protestantit liittoutuvat
ko-roottaakseen sunnuntaita. ST
365.4

Ilmestyskirjan 13. luvun
ennustuksen mukaan peto, jolla
on karitsan sarvet, "pane maan
ja sen asukkaat kumartamaan"
paavinvaltaa, jota leopardin

näköinen peto kuvaa. Lisäksi se
yllyttää maan asukkaat
“tekemään patsaan sen pedon
kunniaksi” ja määrää kaikki,
“pienet ja suuret, rikkaat ja
köyhät, vapaat ja orjat” ottamaan
pedon merkin. Peto, jolla on
karitsan sarvet, kuvaa
Yhdysvaltoja. Ennustus toteutuu,
kun Yhdysvallat pakkokeinoin
saattaa voimaan
sunnuntainvieron, jota Rooma
pitää ylivaltansa tunnustamisen
merkkinä. ST 366.1

“Minä näin, että yksi pedon
päistä oli saanut surmaniskun

mutta haava oli parantunut.

Koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä. “

Kuolinhaava viittaa paavinvallan romahdukseen vuonna 1798.

Tämän jälkeen, profeetta sanoo, että “haava oli pa-rantunut” ja “koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä”. Paavali toteaa, että “laittomuus ihmishahmossa” jatkaa petollista toimintaansa ajan loppuun saakka. “Kaikki maan asukkaat kumartavat sitä - kaikki ne, joiden nimi ei maailman luomisesta alkaen ole ollut

kirjoitettuna teurastetun Karitsan elämäkirjaan.” Sunnuntaille osoitettu kunnioitus tulee tuomaan Roomalle kunniaa sekä vanhassa että uudessa maailmassa. ST 366.2

Yhdeksännentoista vuosisadan puolivälistä lähtien ennustusten tutkijat ovat julistaneet tätä sanomaa maailmalle. Nyt näkyy, miten nopeasti tilanne kehittyy kohti ennustuksen toteutumista. Paavillisten johtajien tavoin protestanttiset opettajat vakuuttavat sunnuntainvieron olevan jumalallista alkuperää

mutta ovat yhtä kykenemättömiä esittämään asiasta raamatullisia todisteita. Vanhat väitteet siitä, että Jumalan tuomiot kohtaavat sunnuntai-sapatin rikkojia, tullaan toistamaan; jo nyt niitä on ruvettu korostamaan. ST 366.3

Rooman kirkko on hämmästyttävän ovela. Se näkee mitä tulee tapahtumaan - että protestanttiset kirkot osoittavat sille kunnioitusta hyväksymällä väärän sapatin ja valmistautuvat tekemään sen vieton pakolliseksi samoilla keinoilla, joita se itse käytti menneinä aikoina. Ei ole

vaikea arvata, miten mielellään se tulee protestanttien avuksi tässä asiassa. ST 367.1

Roomalaiskatolinen kirkko muodostaa valtavan yhtenäisen järjestön, jota paavinistuin hallitsee ja jonka miljoonilta ehtoollisvierailta vaaditaan ehdotonta uskollisuutta paaville, oli heidän kansallisuutensa tai maansa hallitusmuoto mikä hyvänsä. Vaikka he voivat vannoa uskollisuutta valtiolle, he ovat viime kädessä sitoutuneet tottelemaan Roomaa. ST 367.2

Historia todistaa Rooman taitavista ja hellittämät-tömistä yrityksistä puuttua kansakuntien asioihin ja ajaa omia etujaan ruhtinaiden ja kansojen hyvinvoinnista välittämättä. ST 367.3

Rooma kerskuu muuttumattomuudellaan. Protes-tantit eivät tiedä mitä tekevät, kun he aikovat hyväksyä Rooman avun sunnuntain korottamiseksi. Heidän ajaessaan omaa asiaansa Rooma pyrkii saamaan takai-sin entisen valtaasemansa. Jos maassa

vakiinnutetaan periaate, että kirkko voi valvoa valtiovaltaa ja että uskonnollisten menojen noudattaminen voidaan tehdä pakolliseksi maallisten lakien avulla - lyhyesti, että kirkko ja valtio voivat hallita omaatuntoa, silloin Roo-man voitto on varma. ST 367.4

Protestanttinen maailma huomaa Rooman todelliset aiheet vastasitten, kun ansan välttäminen on liian myöhäistä. Rooman kirkon valta lisääntyy vähitellen. Sen oppien vaikutus ulottuu lainsäädäntöelimiin,

seu-rakuntiin ja ihmisten
sydämiin. Se vahvistaa voimiaan
voidakseen toteuttaa
tavoitteensa, kun tulee otollinen
aika iskeä. Silloin jokainen, joka
uskoo ja noudattaa Jumalan
sanaa, joutuu moitteen ja vainon
kohteeksi. ST 367.5

36.—Lähenevä taistelu

Siitä asti kun suuri taistelu alkoi taivaassa, Saatana on pyrkinyt kumoamaan Jumalan lain.

Tapahtuipa tämä syrjäyttämällä koko laki tai hylkäämällä yksi sen käs-kyistä, lopputulos on sama.

Se, joka “rikkoo sitä [lakia] yhdessä kohdassa”, osoittaa halveksivansa koko lakia; hän “on syypää kaikilta kohdin”. ST 368.1

Saatana on vääristellyt Raamatun opit, ja siksi monet ovat omaksuneet virheellisiä

uskonkäsityksiä. Viimeinen suuri kamppailu totuuden ja valheen välillä käydään Jumalan laista, Raamatun sekä tarujen ja perimätiedon välillä. Raamattu on kaikkien ulottuvilla, mutta harvat hyväksyvät sen elämänsä ohjeeksi. Kirkossa monet kieltävät kristillisen uskon peruspilarit. Luominen, syntiinlankeemus, sovitus ja Jumalan laki hylätään joko kokonaan tai osaksi. Tuhannet pitävät ehdotonta luottamusta Raamattuun heikkouden merkinä. ST 368.2

Vääristä teorioista voi tehdä epäjumalan yhtä helposti kuin puusta tai kivistä. Esittämällä Jumalan väärässä valossa Saatana johtaa ihmiset muodostamaan hänen luonteestaan väärän käsityksen. Filosofinen epäjumala syrjäyttää valtaistuimelta Jumalan sellaisena kuin hän on ilmoittanut itsensä Raamatussa, Kristuksessa ja luomisteoissa. Monien filosofien, runoilijoiden, poliitikkojen, journalistien, yliopistojen - vieläpä eräiden teologisten tiedekuntien - jumala ei ole sen parempi kuin Baal,

foinikialaisten auringonjumala
Elian aikana. ST 368.3

Mikään erehdys ei mureenna
pahemmin taivaan arvovaltaa
eikä ole seurauksiltaan
tuhoisampi kuin oppi siitä, ettei
Jumalan laki enää ole sitova. Entä
jos johtavat sananjulistajat
opettaisivat avoimesti, että
valtion lait eivät enää ole sitovia
eikä niitä tule totella, koska ne
rajoittavat ihmisten vapautta;
miten kauan sellaisia miehiä
siedettäisiin saarnatuolissa? ST
369.1

Olisi johdonmukaisempaa, että valtiot peruuttaisivat asetuksensa kuin että maailmankaikkeuden hallitsija kumoaisi lakinsa.

Jumalan lain lakkauttamista kokeiltiin Ranskassa, kun ateismi pääsi valtaan. Silloin nähtiin, että Jumalan asettamien rajoitusten poistaminen merkitsee vallan siirtämistä pimeyden ruhti-naalle. ST 369.2

Ne, jotka opettavat ihmisiä suhtautumaan kevyesti Jumalan käskyihin, kylvävät ja niittävät tottelemattomuutta. Jos Jumalan lain rajoitukset pantaisiin

koko-naan syrjään, pian
halveksittaisiin inhimillisiäkin
lakeja. Jumalan käskyjen
kumoamisen seuraukset olisivat
toisenlaisia kuin he odottivat.
Omaisuus ei olisi enää turvassa.
Ihmiset ryöstäisivät väkivalloin
lähim-mäistensä omaisuutta, ja
vahvimmasta tulisi rikkain.
Elämää ei enää kunnioitettaisi.
Aviolupaus ei enää suojelisi
perhettä. Voimakas veisi
lähimmäiseltään vaimon. Viides
käsky syrjäytettäisiin neljännen
myötä. Lapset eivät pelkäisi
riistää vanhempiansa henkeä, jos

he siten voisivat tyydyttää
turmeltuneen sydämensä haluja.
Sivistyneestä maailmasta tulisi
roistojen ja salamurhaajien pesä.
Rauha ja onni katoaisivat maan
päältä. ST 369.3

Jo nyt tämä oppi on poistanut
sulut pahuuden tulvan tieltä
maailmassa. Laittomuus ja
turmelus vyöryvät ylitsemme
vastustamattomalla voimalla.
Kristillisinäkin pidetyissä
kodeissa esiintyy teeskentelyä,
vieraantumista, ahneutta ja
himojen tyydyttämistä.
Uskonnollisten periaatteiden

järjestelmä, jonka tulisi olla yhteiskunnallisen elämän perustuksena, näyttää olevan luhistumaisillaan. Kelvottomille rikollisille osoitetaan suurta huomiota aivan kuin he olisivat saaneet jotain merkittävää aikaan. Heidän rikoksensa tehdään laajalti tunnetuiksi. Lehdistö kertoo yksityiskohtaisesti heidän inhottavista teoistaan ja opettaa siten muille petoksen, ryöstön ja murhan aakkosia. Paheiden yleistymisen, juoppouden ja kaikenlaisen turmeluksen tulisi herättää ihmiset. Mitä voidaan

tehdä pahuuden tulvan
pysäyttämiseksi? ST 370.1

Oikeusistuimet ovat
turmeltuneita, vallanpitäjiä ohjaa
voitonhimo ja aistillisten
nautintojen halu.

Koh-tuuttomuus on sumentanut
monien järjen niin, että Saatana
on saanut heidät miltei kokonaan
valtaansa. Juristit ovat
turmeltuneita, lahjottuja ja
harhaan johdettuja.

Lainkäyttäjien keskuudessa
esiintyy juopottelua ja
kaikenlaista epärehellisyyttä. Nyt
kun Saatana ei enää voi pitää

maailmaa valvonnassaan
pidättämällä siltä Raamatun, hän
turvautuu muihin keinoihin.
Hävittämällä uskon Raamattuun
hän saa aikaan yhtä paljon kuin
jos onnistuisi hävittämään itse
Raamatun. ST 370.2

Entiseen tapaansa hän on
käyttänyt kirkkoja asiansa
ajamiseksi. Vastustaessaan
Raamatun epäsuosittuja
totuuksia ne omaksuvat
tulkintoja, jotka kylvävät laajalti
epäilyksen siementä.

Tarrautumalla paavilliseen
harhakäsitykseen sielun

luontaisesta
kuolemat-tomuudesta ja ihmisen
tietoisuudesta kuolemassa ne
hylkäävät ainoan suojan
spiritismin petoksia vastaan.
Ikuisen piinan oppi on johtanut
monet epäilemään Raamattua.
Kun sapattikäskyn vaatimuksia
tähdennetään, huomataan, että
Raamattu velvoittaa viettämään
seitsemättä päivää sapattina;
koska suositut opettajat ovat
haluttomia täyttämään tuota
velvollisuutta, ainoana keinona
vapautua siitä he näkevät koko
Jumalan lain hylkäämisen

yhdessä sapatin kanssa.

Sapattiuudistuksen edetessä
Jumalan laki tullaan hylkäämään
lähes kaikkialla, jotta päästäisiin
eroon sapattikäskystä.

Uskonnolliset opettajat avaavat
oven epäuskolle, spiritismille ja
Jumalan pyhän lain
halveksunnalle; heillä on
pelottava vastuu kristillisessä
maailmassa vallitsevasta
jumalattomuudesta. ST 371.1

Kuitenkin juuri nämä ihmiset
väittävät, että sunnuntainvieron
tekeminen pakolliseksi parantaisi
yhteiskunnan moraalialia. Yksi

Saatanan juonista on yhdistää valheeseen sen verran totuutta, että se vaikuttaa uskottavalta. Sunnuntailiikkeen johtajat saattavat ajaa tarvittavia uudistuksia ja Raamatun mukaisia periaatteita, mutta kun niihin yhdistyy Jumalan lain vastainen vaatimus, hänen palvelijansa eivät voi liittyä heihin. Mikään ei oikeuta vaihtamaan Jumalan käskyjä ihmisten säädöksiin. ST 371.2

Näiden kahden suuren erehdyksen - sielun kuole-mattomuuden ja

sunnuntain pyhyiden - avulla
Saatana kietoo ihmiset
pauloihinsa. Edellinen laskee
spiritismin perustuksen,
jälkimmäinen muodostaa siteen
Roomaan. Yhdysvaltojen
protestantit tulevat ensimmäisinä
ojentamaan kätensä kuilun yli ja
tarttumaan spiritismin käteen; he
lyövät kättä myös Rooman vallan
kanssa, ja tämän kolmiliiton
vaikutuksesta tämä maa tulee
seuraamaan Rooman jälkiä
omantunnon oikeuksien
polkemisessa. ST 371.3

Koska spiritismi jäljittelee aikamme kristillisyyttä, se pystyy johtamaan monia harhaan. Itse Saatana “tulee kääntymykseen”. Hän ilmestyy valon enkelinä. Spiritismin välityksellä parannetaan sairaita ja tehdään monia kiistattomia ihmeitä. ST 371.4

Paavin kannattajat, jotka pitävät ihmeitä oikean kirkon tuntomerkkeinä, joutuvat helposti tämän ihmeitä tekevän vallan petosten uhreiksi. Myös totuuden kilvestä luopuneet protestantit johdetaan harhaan.

Niin paavin kannattajat,
protestantit kuin maailmallisetkin
tulevat pitämään tätä
yhdistymistä suurenmoisena
maailman kääntymistä
jouduttavana tapahtumana. ST
372.1

Spiritismin välityksellä Saatana
esiintyy ihmiskun-
nan hyväntekijänä. Hän parantaa
sairaita ja esittelee uuden
uskonnollisen järjestelmän, mutta
johtaa samalla suuret joukot
tuhoon. Kohtuuttomuus
syrjäyttää järjen, ja seurauksena
on aistillisten halujen

tyydyttäminen, riita ja verenvuodatus. Sota kiihottaa ihmisen pahimpia himoja ja syöksee uhrinsa ikuisuuteen paheiden ja veren tahraamina. Saatana pyrkii kiihottamaan kansakunnat sotaan, sillä näin hän pystyy estämään ihmisiä valmistautumasta Jumalan suurta päivää varten. ST 372.2

Saatana on perehtynyt luonnon salaisuuksiin ja käyttää kaikkea valtaansa luonnonvoimien hallitsemi-~~ksi~~ Jumalan sallimissa rajoissa. Jumala suojelee luomiaan olentoja

tuhoojalta. Mutta kristitty maailma on osoittanut halveksivansa hänen lakejaan, ja Herra tulee tekemään sen minkä on luvannut - poistamaan suojeluksensa niiltä, jotka kapinoivat hänen lakiaan vastaan ja pakottavat muut tekemään samoin. Kaikki ne ovat Saatanan hallinnassa, joita Jumala ei erityisesti suojele. Muutamia Saatana suosii ja auttaa edistääkseen omia tarkoituksiaan; toisille hän tuottaa vaikeuksia ja johtaa ihmiset uskomaan, että Jumala vainoaa heitä. ST 372.3

Samalla kun Saatana esiintyy
suurena lääkärinä, joka pystyy
parantamaan kaikki vaivat, hän
tuottaa sairauksia ja katastrofeja,
kunnes tiheään asutut kau-pungit
joutuvat perikatoon. Hän käyttää
voimaansa tuhansilla eri tavoilla,
onnettomuuksissa maalla ja
merellä, suurissa tulipaloissa,
tornadoissa ja raekuuroissa,
rajuilmoissa, tulvissa,
pyörremyrskyissä,
hyö-kyäalloissa ja
maanjäristyksissä. Hän tuhoaa
kypsyvän sadon, ja seurauksena
on nälänhätä ja kurjuus. Hän

turmelee ilman tappavalla
saasteella, ja tuhannet kuolevat.

ST 373.1

Sitten suuri pettäjä johtaa ihmiset
syyttämään vai-keuksistaan niitä,
joiden kuuliaisuus Jumalan
käskyille on jatkuvana moitteena
lainrikkokojille. Väitetään, että
ihmiset loukkaavat Jumalaa
rikkoessaan sunnuntaita ja että
tämä synti on aiheuttanut
onnettomuudet, jotka lakkaavat
vasta kun sunnuntainvietto on
tehty pakolliseksi. “Ne, jotka
hävittävät sunnuntain
kun-nioituksen, estävät maailmaa

pääsemästä takaisin Ju-malan suosioon.” Näin toistetaan syytös, joka muinoin kohdistettiin Jumalan palvelijaan. “Profeetan nähdessään Ahab kysyi häneltä: ‘Siinäkö sinä nyt olet, sinä, joka olet saattanut Israelin kurjuuteen?’” ST 373.2

Ihmeitä tekevä voima tulee vaikuttamaan niitä vastaan, jotka tottelevat ennemmin Jumalaa kuin ih-mistä. “Henget” väittävät, että Jumala on lähettänyt heidät vakuuttamaan sunnuntainrikkokat näiden ereh-dyksestä. He valittavat

maailman suurta pahuutta ja vahvistavat uskonnollisten opettajien väitteen, että moraalin rappeutuminen johtuu sunnuntain häpäise-misestä. ST 373.3

Rooman kirkon valtakaudella ne, jotka kärsivät evankeliumin tähden, leimattiin Saatanan kanssa liittoutuneiksi pahantekijöiksi. Samoin tulee käymään nyt. Maailmaa kohtaavat tuomiot tullaan Saatanan vaikutuksesta lukemaan niiden syyksi, jotka kunnioit-tavat Jumalan lakia.

Pelon avulla hän yrittää hallita omaatuntoa ja johtaa kirkolliset ja maalliset vallanpitäjät saattamaan pakkokeinoin voimaan Jumalan lakia uhmaavia inhimillisiä lakeja. ST 373.4

Ne, jotka kunnioittavat raamatullista sapattia, tullaan leimaamaan lain ja järjestyksen vihollisiksi, jotka aiheuttavat sekasortoa ja vetävät maan päälle Jumalan tuomiot. Heitä syytetään vihamielisyydestä hallitusta kohtaan. Sananjulistajat, jotka kieltävät Jumalan lain sitovuuden, vaativat saarnoissaan

kuuliaisuutta maal-lisia
viranomaisia kohtaan.
Lainsäädäntöelimissä ja
oikeussaleissa Jumalan käskyjen
pitäjät tuomitaan. Heidän
sanojaan vääristellään, heidän
vaikuttimensa esitetään
pahimmassa mahdollisessa
valossa. ST 374.1

Kirkon ja valtion arvohenkilöt
tulevat yhdessä vaatimaan, että
kaikkien on kunnioitettava
sunnuntaita. Vapaassa
Amerikassakin hallitsijat ja
lainsäätäjät suostuvat yleisön
vaatimukseen saada sunnuntain

viettoon pakottava laki. Suurin uhrauksin hankittua omantunnonvapautta ei enää kunnioiteta. Pian alkavassa taistelussa toteutuvat profeetan sanat: "Lohi-käärmeen raivo yltyi, ja se lähti sotimaan naisen muita lapsia vastaan, niitä, jotka ovat uskollisia Jumalan käskyille ja Jeesuksen todistukselle." ST 374.2

37.—Raamattu turvana

Jumalan kansaa neuvotaan ottamaan Raamattu turvaksi pimeyden henkien eksyttävää vaikutusta vastaan. Saatana pyrkii kaikin keinoin estämään ihmisiä tutustumasta Raamattuun. Jumalan työn elpyessä hän tehostaa aina toimintaansa. Pian hän ryhtyy viimeiseen taisteluun Kristusta ja tämän seuraajia vastaan. Väärennös tulee olemaan niin aidontuntuinen, että sitä on

mahdotonta erottaa oikeasta
ilman Raamatun apua. ST 375.1

Niitä, jotka koettavat noudattaa
kaikkia Jumalan käskyjä, tullaan
vastustamaan ja pilkkaamaan.

Kestääkseen koetuksen heidän on
ymmärrettävä Jumalan tahto
sellaisena kuin se on ilmoitettu
hänen sanassaan. He voivat
kunnioittaa häntä vain jos heillä
on oikea käsitys hänen
luonteestaan, hallinnostaan ja
tavoitteistaan ja jos he toimivat
niiden mukaisesti. Vain ne, jotka
ovat vahvistaneet mielensä
Raamatun totuuksilla, tulevat

kestämään viimeisessä suuressa taistelussa. ST 375.2

Ennen ristiinnaulitsemistaan Vapahtaja selitti opetuslapsille, että hänen piti kuolla ja nousta sitten haudasta. Enkeleitä oli läsnä painaakseen hänen sa-nansa heidän mieleensä ja sydämeensä. Mutta opetuslapset unohtivat ne. Kun koetuksen aika tuli, Jeesuksen kuolema tuhosi heidän toivonsa yhtä perusteellisesti kuin hän ei olisi heitä koskaan varoittanut. Ennustukset ilmoittavat meille tulevaisuuden yhtä selvästi kuin

Kristus ilmoitti sen
opetuslapsille. ST 375.3

Kun Jumala lähettää varoituksia,
hän vaatii jokaista järjellistä
ihmistä ottamaan sanomasta
vaarin. Pedon ja sen kuvan
kumartamisesta annettavien
hervittävien rangaistusten tulisi
johtaa kaikki ottamaan selvää
mikä pedon merkki on ja miten
sen vastaanottamiselta vältytään.
Mutta suurin osa ihmisistä
vieroksuu Raamatun totuutta,
koska se on ristiriidassa syntisen
sydämen halujen kanssa. Saatana

varustaa heidät valheilla, joita he rakastavat. ST 376.1

Mutta Jumalalla tulee olemaan kansa, joka pitää Raamattua ja yksin Raamattua kaikkien oppien ja uudistusten perustana.

Oppineiden mielipiteitä,
tie-teellisiä päätelmiä,
kirkolliskokousten päätöksiä,
enemmistön ääntä - mitään näistä ei tule pitää todis-teenä totuuden puolesta tai sitä vastaan. Oppien tueksi on vaadittava selvä: "Näin sanoo Herra." Saatana johtaa ihmiset pitämään pastoreita ja teologian professoreja oppina

sen sijaan että tutkisivat itse Raamattua. Hallitsemalla näitä johtajia hän pystyy vaikuttamaan massoihin. ST 376.2

Kun Kristus tuli, tavalliset ihmiset kuuntelivat häntä mielellään. Mutta pääosa papistosta ja johtomiehistä tarrautui ennakkoluuloihinsa ja hylkäsi todisteet hänen messiaanisuudestaan. "Mistä johtuu", kansa kysyi, "että johtajamme ja kirjanoppineemme eivät usko Jeesukseen?" Tällaiset opettajat johtivat Juudan kansan

hylkäämään Lunastajansa. ST
376.3

Kristuksella oli profeetallinen
näkemys inhimillisen arvovallan
korottamisesta hallitsemaan
omaatuntoa. Tuo menettelytapa
on kaikkina aikoina osoittautunut
kammottavaksi kiroukseksi.

Hänen varoituksensa sokeiden
johtajien seuraamisesta
kirjoitettiin muistiin neuvoksi
tuleville sukupolville. ST 376.4

Rooman kirkko pidättää
papistolle oikeuden selit-tää
Raamattua. Vaikka
uskonpuhdistus antoi Raama-tun

kaikille, sama vanha Rooman periaate estää suuria joukkoja protestanttisissa kirkoissa itsenäisesti tutkimasta Raamattua. Heidät on opetettu hyväksymään Raamatun opetukset *sellaisina kuin kirkko ne tulkitsee*. Tuhannet eivät uskalla ottaa vastaan mitään, mikä on vastoin heidän uskontunnustustaan, oli se ilmaistu Raamatussa miten selvästi hyvänsä. ST 377.1

Monet ovat valmiit uskomaan sielunsa papistolle. He sivuuttavat Vapahtajan opetukset

kiinnittämättä niihin paljonkaan huomiota. Mutta ovatko sananjulistajat erehtymättömiä? Miten voimme luottaa heidän ohjaukseensa, jos emme Jumalan sanan perusteella tiedä heitä valonkantajiksi? Moraalisen rohkeuden puute johtaa monet seuraamaan oppineita, ja niin he jäävät erehdysten vangeiksi. He näkevät tälle ajalle kuuluvan totuuden Raamatusta ja tuntevat Pyhän Hen-gen voiman seuraavan sen julistusta, ja siitä huolimatta he antavat papiston

kääntää heidät pois valosta. ST
377.2

Saatana voittaa omakseen suuret
joukot sitomalla heidät
rakkauden silkkiköysillä
Kristuksen ristin vihollisiin. Kyse
voi olla vanhemmista, lapsista,
aviopuolisosta tai ystävistä.
Tällaisten henkilöiden vallassa
olevilla ihmisillä ei ole rohkeutta
seurata vakau-mustaan. ST 377.3

Monet väittävät, ettei ole väliä
mihin uskoo, kunhan elää oikein.
Mutta usko luo elämän. Jos
totuus on ulottuvillamme ja
lyömme sen laimin, me itse

asiassa torjumme sen ja
valitsemme pimeyden
mieluummin kuin valon. ST 377.4

Erehdystä ja syntiä ei voi
puolustaa tietämättömyy-
dellä, kun ihmisellä on kaikki
mahdollisuudet tuntea Jumalan
tahto. Ajatelkaamme
matkamiestä, joka tulee useiden
teiden solmukohtaan, ja viitat
kertovat mihin kukin tie vie. Jos
hän ei piittaa tienviitoista vaan
valitsee tien, joka hänestä näyttää
oikealta, hän joutuu
todennäköisesti harhaan, oli hän

muuten miten vilpityn hyvnsä.
ST 377.5

Ei riitt, ett ihmisell on hyvät
aikomukset; ei riitt, ett hn
tekee sit, mink hn itse katsoo
oikeaksi tai mit sananjulistaja
sanoo oikeaksi. Hnen on itse
tutkittava Raamattua. Hnell on
kartta, johon on merkitty
jokainen viitta taivaan tiell, eik
hnen tule jttää mitään
arvailujen varaan. ST 378.1

Jokaisen jrrjellisen olennon
trkein velvollisuus on oppia
Raamatusta totuus ja sitten
vaeltaa valossa ja rohkaista muita

tekemään samoin. Meidän on muo-dostettava itse omat mielipiteemme samoin kuin joudumme itse vastaamaan itsestämme Jumalan edessä. ST 378.2

Suurta viisautta teeskennellen jotkut oppineet väit-tävät, että Raamatun kirjoituksilla on salainen hengel-linen merkitys, joka ei ilmene tekstin sanoista. Tällaiset ihmiset ovat vääriä opettajia. Raamattua on selitettävä kirjaimellisesti, sen ilmeisimmän merkityksen mukaisesti, mikäli kyseessä ei ole

vertauskuva. Jos ihmiset
ottaisivat Raamatun sanan
sellaisenaan, tuhannet nyt
eksyksissä vaeltavat löytäisivät
Kristuksen luo. ST 378.3

Monet sellaiset raamatunkohdat,
jotka oppineet sivuuttavat
merkityksettöminä, ovat täynnä
lohdutusta sille, joka on
opiskellut Kristuksen koulussa.
Raamatun totuuksien
ymmärtäminen ei riipu niinkään
tutkijan älystä kuin
määrätietoisuudesta ja
vilpittömästä vanhurskauden
kaipuusta. ST 378.4

Raamattua ei tulisi milloinkaan tutkia ilman rukousta. Pyhä Henki yksin voi vakuuttaa meidät helposti ymmärrettävien asioiden tärkeydestä ja estää meitä vääristelemästä vaikeasti ymmärrettäviä totuuksia. Tai-vaan enkelit valmistavat sydämen ymmärtämään Jumalan sanaa. Me ihastumme sen kauneudesta ja saamme voimaa sen lupauksista. Kiusaukset tuntuvat usein vastustamattomilta, koska kiusattu ei kykene heti ST 378.5

palauttamaan mieleensä Jumalan lupauksia ja kohtaa-maan Saatanaa Raamatun aseilla. Mutta enkelit ympär-öivät opinhaluisia ja palauttavat tarvittavat totuudet heidän mieleensä. ST 379.1

“Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut.”

Mutta Kristuksen opetukset on ensin painettava sydämeen, jotta Jumalan Henki voisi palauttaa ne mieleen vaaran uhatessa. ST 379.2

Ihmiskunnan kohtalo ratkaistaan pian. Jokaisen Kristuksen

seuraajan tulisi kysyä
vilpittömästi: "Herra, mitä tahdot
minun tekevän." Meidän tulisi
nyt etsiä syvällistä ja elävää
kokemusta jumalallisissa asioissa.
Meillä ei ole varaa tuhlata
hetkeäkään. Me olemme
Saatanan lumotulla maaperällä.
Älkää nukkuko, Jumalan vartijat!
ST 379.3

Monet onnittelevat itseään siitä,
etteivät tee pahaa. Mutta ei riitä,
että he ovat puita Jumalan
puutarhassa. Heidän on
kannettava hedelmää. Taivaan
kirjoihin heidät on merkitty maan

laihduttajiksi. Pitkämielinen,
rakastava sydän vetoaa kuitenkin
yhä niihin, jotka ovat käyttäneet
väärin hänen armoaan. ST 379.4

Kesällä ei ole huomattavaa eroa
ikivihreiden puiden ja muiden
puiden välillä; mutta kun talven
tuulet puhaltavat, ikivihreät puut
säilyvät muuttumattomina
muiden pudottaessa lehtensä.

Kun vastustus herää, kun
suvaitsemattomuus nostaa
päättään, kun vainot alkavat,
puolisydämiset ja tekopyhät
luopuvat uskosta. Mutta tosi
kristitty seisoo lujana. Hänen

uskonsa on vahvempi ja toivonsa
kirkkaampi kuin menestyksen
päivinä. ST 379.5

“Hän on kuin puron partaalle
istutettu puu, joka kurottaa
juurensa veteen. Ei se pelkää
helteen tuloa, sen lehdät pysyvät
aina vihreinä. Vaikka tulee kuiva
vuosi, ei sillä ole mitään hätää,
silloinkin se kantaa hedelmää.”
ST 379.6

38.—Viimeinen varoitus

“Tämän jälkeen näin taas yhden enkelin tulevan alas taivaasta.

Hänellä oli suuri valta, ja hänen kirkkautensa valaisi koko maan.

Hän huusi kovalla äänellä:

‘Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon! Siitä on tullut pahojen henkien tyyssija ja kaikkien saastaisten henkien ja kaikkien saastaisten ja inhottavien lintujen pesäpaikka. - Minä kuulin taivaasta toisenkin äänen, joka sanoi: ‘Lähtekää pois, jättäkää hänet, te, jotka olette minun kansaani, ettette joutuisi

ottamaan osaa hänen synteihinsä
ettekä jäisi alttiiksi niille
vitsauksille, joilla häntä
lyödään.” ST 380.1

Toisen enkelin sanoma on
julistettava uudelleen
täydennettynä maininnalla
turmeluksesta, joka on levinnyt
Babyloniin sanoman
ensimmäisen julistuksen jälkeen.
ST 380.2

Tässä kuvattu tilanne on
kauhistuttava. Aina kun totuus
hylätään, ihmisten mieli pimenee
ja sydän paatuu. He jatkavat
Jumalan laissa olevan käskyn

polkemista, kunnes alkavat
vainota niitä, jotka pitävät sen
pyhänä. Kristusta väheksytään
halveksimalla hä-nen sanaansa ja
kansaansa. ST 380.3

Uskonnollisuudesta tulee verho,
jonka taakse kät-ketään mitä
alhaisinta pahuutta. Usko
spiritismiin avaa oven riivaajien
opeille, ja näin pahojen enkelien
vaikutus ulottuu kirkkoihin.

Babylon on täyttänyt
syyllisyytensä mitan, ja tuho on
oven edessä. Mutta Jumalalla on
vielä kansaa Babylonissa, ja nämä

uskolliset on kutsuttava pois,
jotta he eivät ST 380.5

osallistuisi hänen synneistään ja
"jäisi alttiiksi niille vitsauksille,
joilla häntä lyödään". Enkeli tulee
taivaasta, valaisee maan

kirkkaudellaan ja ilmoittaa

Babylonin synnit. Kutsu kuuluu:

"Lähtekää pois, jättäkää hänet, te,
jotka olette minun kansaani."

Nämä julis-tukset muodostavat

viimeisen varoituksen, joka

an-netaan maan asukkaille. ST

381.1

Maan vallat yhtyvät sotaan

Jumalaa vastaan ja mää-räävät

“kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat” mukautumaan kirkon tapoihin ja viettämään väärää sapattia.

Kaikkien, jotka kieltäytyvät, julistetaan lopulta ansainneen kuolemantuomion. Toisaalta taas Jumalan laki vaatii viettämään Luojan lepopäivää ja uhkaa lainrikkoojia rangaistuksella. ST 381.2

Sen jälkeen kun kiistakysymys on tehty kaikille selväksi, ne, jotka hylkäävät Jumalan lain noudattaakseen ihmisten asetusta, ottavat pedon merkin

osoi-tukseksi kuuliaisuudestaan Jumalaa vastustavalle vallalle.

“Se, joka kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa otsaansa tai käteensä sen merkin, joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu Jumalan vihan maljaan.” ST 381.3

Jumalan viha ei kohtaa ketään ennen kuin hän on tajunnut totuuden ja päättänyt hylätä sen. Monilla ei ole ollut tilaisuutta kuulla tätä aikaa koskevia erityisiä totuuksia. Jumala, joka tuntee jokaisen sydämen, ei jätä

ketään totuuden ystävää
epätietoisuuteen tämän taistelun
ydinkysymyksistä. Jokainen saa
riittävästi valoa voidakseen valita
järkevästi. ST 381.4

Kiistelyn kohteena on
nimenomaan sapatti,
uskolli-suuden suuri koetinkivi.
Väärän sapatin viettäminen tulee
olemaan osoitus alamaisuudesta
Jumalaa vastus-tavalle vallalle,
kun taas oikean sapatin
viettäminen todistaa
uskollisuudesta Luojaa kohtaan.
Yhden ryhmän ottaessa pedon

merkin toinen ryhmä ottaa
Jumalan sinetin. ST 382.1

Ennustukset uskonnollisen
suvaitsemattomuuden noususta,
siitä että kirkko ja valtio
vainoaisivat niitä, jotka pitävät
Jumalan käskyt, on julistettu
perusteet-tomiksi ja
mielettömiksi. Mutta kun
sunnuntainvieron pakolliseksi
tekemistä ajetaan laajalla
rintamalla, mahdottomalta
näyttänyt näyttääkin muuttuvan
nopeasti mahdolliseksi, ja
sanoma synnyttää vaikutuk-sen,

jota sillä ei aiemmin voinut olla.
ST 382.2

Jokaisen sukupolven aikana
Jumala on lähettänyt
palvelijoitaan nuhtelemaan
maailman ja seurakunnan
syntejä. Monet uskonpuhdistajat
päättivät työnsä alus-sa osoittaa
suurta varovaisuutta kirkon ja
maailman syntien
tuomitsemisessa. He toivoivat
voivansa puh-taalla kristillisellä
elämällään johtaa ihmiset takaisin
Raamatun oppeihin. Mutta sitten
Jumalan Henki tuli heihin, ja
seurauksia pelkäämättä he

ryhtyivät julista-maan Raamatun selviä totuuksia. ST 382.3

Samalla tavalla tullaan julistamaan kolmannen en-kelein sanomaa. Herra tulee toimimaan nöyrien ihmis-ten välityksellä, jotka pyhittäytyvät hänen palveluk-seensa. Pätevyys työhön saadaan Pyhän Hengen voi-telusta pikemmin kuin oppilaitoksista. Sisäisen pakon ajamina ihmiset lähtevät pyhällä innolla julistamaan Jumalan sanomaa. Babylonin synnit paljastetaan. Ihmiset havahtuvat. Tuhannet eivät ole koskaan

kuulleet tällaisia sanoja. Babylon on langennut syn-tiensä vuoksi ja siksi, että se on hylännyt totuuden. Kun ihmiset menevät opettajiensa luo kysymään onko asia näin, sananjulistajat yrittävät tyynnyttää heidän heränneen omantuntonsa valheilla. Mutta koska monet vaativat asiasta selvää Raamatun ilmoitusta, kansan suosiossa olevat sananjulistajat yllyttävät syntiä rakastavat väkijoukot pilkkaamaan ja vainoamaan sanoman julistajia. ST 382.4

Papisto tulee ryhtymään lähes yli-inhimillisiin ponnistuksiin estääkseen valoa loistamasta ja tukahduttaakseen näitä elintärkeitä kysymyksiä koskevan keskustelun. Kirkko vetoaa valtiiovallan apuun, ja paavikunnan kannattajat ja protestantit yhdistävät voimansa tässä asiassa. Kun pakollista sunnuntainviettoa vaativa liike tulee rohkeammaksi, Jumalan käskyjen pitäjiä uhataan sakoilla ja vankeudella. Muutamia houkutellaan korkeilla viroilla ja muilla eduilla kieltämään

uskonsa. Mutta he vastaavat:
“Osoittakaa Jumalan sanalla, että
me olemme väärässä.” Oikeuteen
haastetut puolustavat
voimakkaasti totuutta, ja osa
kuulijoista päättää pitää kaikki
Jumalan käskyt. Näin valo loistaa
tuhansille, jotka eivät muuten
saisi tietoa näistä totuuksista. ST
383.1

Kuuliaisuutta Jumalaa kohtaan
tullaan pitämään kapinana.
Vanhemmat suhtautuvat
uskovaan lapseen-sa ankarasti.
Lapsia tehdään perinnöttömiksi
ja ajetaan pois kodista. “Mutta

vainon kohteeksi joutuvat kaikki ne, jotka haluavat elää hurskaasti Kristuksen Jeesuksen omina.”

Kun totuuden puolustajat kiel-täytyvät kunnioittamasta sunnuntaita, jotkut heitetään vankilaan, osa ajetaan maanpakoon ja muutamia kohdellaan orjina. Kun Jumalan Henki vedetään pois ihmisistä, tapahtuu outoja asioita. Ihminen voi olla hyvin julma, kun jumalanpelko ja rakkaus ovat hävinneet. ST 383.2

Myrskyn lähestyessä monet, jotka ovat tunnustaneet uskovansa

kolmannen enkelin sanoman
mutta joita kuuliaisuus totuudelle
ei ole pyhittänyt, jättävät
paik-kansa ja liittyvät
vastustajiin. He näkevät asiat
melkein samassa valossa kuin
maailma ja siirtyvät enemmistön
puolelle. Ne, jotka kerran
iloitsivat totuudesta, käyttävät
lahjojaan ja puhetaitoaan toisten
eksyttämiseksi. ST 383.3

Heistä tulee entisten veljiensä
katkeria vihollisia. Nämä luopiot
ovat Saatanan tehokkaita
asiamiehiä. He panettelevat ja
syyttävät sapatinviettäjiä ja

yllyttävät vallanpitäjät näitä
vastaan. ST 384.1

Herran palvelijat ovat antaneet
varoituksen. Juma-lan Henki on
pakottanut heidät siihen. He eivät
ole pitäneet silmällä maallisia
etujaan eivätkä pyrkineet
säilyttämään mainettaan tai
henkeään. Työ näyttää ylittävän
heidän mahdollisuutensa. Silti he
eivät voi perääntyä. Tuntien
avuttomuutensa he pakenevat
Kaikkivaltiaan luo saadakseen
voimaa. ST 384.2

Jokaisella aikakaudella on ollut
oma erityinen to-tuutensa, joka

on vastannut Jumalan kansan tarpeita tuona aikana. Jokainen uusi totuus on herättänyt vastustusta. Kristuksen lähettiläiden on tehtävä velvollisuutensa ja annettava Jumalan huolehtia seu-rauksista. ST 384.3

Vastustus kiihtyy ennennäkemättömän voimakkaaksi; Jumalan palvelijat ovat taas ymmällä, sillä heistä tuntuu kuin kriisi olisi heidän aiheuttamansa. Mutta omatunto ja Jumalan sana vakuuttavat, että he toimi-vat oikein. Heidän

uskonsa ja rohkeutensa
lisääntyvät tarpeen mukaan.
Heidän tunnuslauseensa on:
"Kris-tus on voittanut maan
vallat. Pelkäisimmekö voitettua
maailmaa?" ST 384.4

Kukaan ei voi palvella Jumalaa
liittymättä taiste-luun pimeyden
joukkoja vastaan. Pahat enkelit
ahdis-tavat häntä huolissaan siitä,
että hänen vaikutuksensa riistää
saaliin heidän käsistään. Pahat
ihmiset yrittävät erottaa hänet
Jumalasta houkuttelevilla
kiusauksilla. Kun tämä ei
onnistu, turvaudutaan voimaan

omantunnon pakottamiseksi. ST
384.5

Mutta niin kauan kuin Jeesus toimii ihmisen välittäjänä taivaan pyhäkössä. Pyhä Henki hillitsee vallanpitäjiä ja kansaa. Vaikka monet vallanpitäjistä ovat Saatanan aktiivisia asiamiehiä, Jumalallakin on omat edustajansa maan johtajien keskuudessa. He pysäyt-tävät pahuuden mahtavan virran. Totuuden vihollis-ten vastarinta estetään, niin että kolmannen enkelin sanoma voi suorittaa tehtävänsä. Viimeinen varoitussanoma herättää näiden

johtavien miesten huomion, ja
muutamattavat ottavat sen vastaan ja
seisovat Jumalan kansan riveissä
ahdistuksen aikana. ST 385.1

Kolmannen enkelin avuksi tulee
enkeli, joka valaisee
kirkkaudellaan koko maan.

Ensimmäisen enkelin sa-noma
vietiin maailman kaikille
lähetyksasemille, ja joissakin
maissa heräsi suurin
uskonnollinen innostus sitten
uskonpuhdistuksen päivien.

Mutta vielä suurempi kiinnostus
syntyy kolmannen enkelin

viimeisen varoituksen johdosta.
ST 385.2

Silloin suoritetaan samanlainen työ kuin helluntai-na. “Syyssade” annettiin evankeliumin julistuksen alussa, jotta kallisarvoinen siemen nousisi oraalle; työn lopussa annetaan “kevätsade” sadon kypsyttämiseksi. Suuri evankelioimistyö ei pääty pienemmällä Jumalan voiman ilmenemisellä kuin se alkoi. Ennustukset, jotka toteutuivat syyssateena evankelioimistyön alussa, toteutuvat uudelleen

kevätsateena sen lopussa. Tämä on se virvoituksen aika, josta apostoli Pietari puhui. ST 385.3

Kasvot pyhää intoa loistaen
Jumalan palvelijat tulevat
kiiruhtamaan paikasta paikkaan
julistaen tai-vaan sanomaa.

Ihmeitä tehdään, sairaita
parannetaan. Myös Saatana tekee
valheellisia tunnustekoja “ja saa
tulen lyömään taivaasta
maahan”. Näin maan asuk-kaat
pakotetaan tekemään valintansa.
ST 385.4

Sanoman menestys ei niinkään
perustu todistelui-hin kuin

Jumalan Hengen synnyttämään syvään vakaumukseen. Todisteet on esitetty, julkaisuilla on ollut oma vaikutuksensa, mutta silti monet eivät ole täysin käsittäneet totuutta. Nyt totuus nähdään kirk-kaudessaan. Perhesuhteet ja seurakuntayhteys eivät enää pysty pidättämään vilpittömiä Jumalan lapsia. Totuutta vastustavista voimista huolimatta suuri joukko siirtyy Herran puolelle. ST 386.1

39.—Ahdistuksen aika

“Silloin astuu esiin Mikael, suuri enkeliruhtinas, joka seisoo kansasi suojana. Ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä alkaen, kun kansoja on ollut, aina tuohon aikaan saakka. Mutta sinun kansasi pelastuu, pelastuu jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirjaan.” ST 387.1

Kun kolmannen enkelin sanoma on julistettu, Jumalan kansa on tehnyt tehtävänsä. Se on saanut “kevätsateen” ja valmistunut

edessä olevaan koetuk-sen
hetkeen. Maailma on kohdannut
viimeisen kokeensa ja kaikki
Jumalan käskyille uskolliset ovat
saaneet “elävän Jumalan sinetin”.
Silloin Jeesus lopet-taa
välitystyönsä taivaan pyhäkössä
ja sanoo: “Se on täytetty.”
“Jumalaton eläköön yhä
jumalattomasti, saastainen
rypeköön saastassaan,
vanhurskas harjoit-takoon
vanhurskautta ja pyhä
pyhittyköön edelleen. “ Kristus
on sovittanut kansansa ja
pyyhkinyt pois sen synnit.

“Kuninkuus ja valta ja
valtakuntien mahti kaiken
taivaan alla” annetaan pian
pelastuksen perillisille, ja Jeesus
tulee hallitsemaan kuningasten
Kuninkaana ja herrain Herrana.
ST 387.2

Kun Jeesus poistuu pyhäköstä,
pimeys peittää maan asukkaat.
Vanhurskaiden täytyy elää pyhän
Jumalan edessä ilman välittäjää.
Jumalattomia hillinnyt voima on
otettu pois, ja katumattomat ovat
kokonaan Saatanan vallassa.
Jumalan Henki on viimein
vetäytynyt pois. Silloin Saatana

syöksee maan asuk-kaat
viimeiseen suureen ahdistukseen.
Jumalan enkelit eivät enää
pidättele intohimon rajuja tuulia.
Koko maailma joutuu vielä
pahemman hävityksen kohteeksi
kuin muinainen Jerusalem.
Voimat ovat valmiina, ne vain
odottavat jumalallista lupaa
levittää tuhoa kaikkialle. ST 388.1
Jumalan lain kunnioittajia tullaan
pitämään syyllisinä niihin
hervittäviin taisteluihin ja
verenvuodatuk-seen, jotka
täyttävät maailman kurjuudella.
Viimeistä varoitusta seurannut

voima on saattanut jumalattomat
raivon valtaan, ja Saatanan
yllytyksestä he ryhtyvät
vainoamaan kaikkia, jotka ovat
ottaneet sanoman vastaan. ST
388.2

Kun Jumalan läsnäolo vetäytyi
pois juutalaisen kansakunnan
keskeltä, papit ja kansa pitivät
itseään yhä Jumalan valittuina.
Temppelipalvelus jatkui;
päi-vittäin rukoihtiin Jumalan
siunausta kansalle, joka oli
syyllinen hänen Poikansa vereen.
Samoin kun pyhäkön
peruuttamaton päätös on

julistettu ja maailman kohtalo
lopullisesti ratkaistu, maan
asukkaat eivät tiedä sitä. Ihmiset,
joista Jumalan Henki on
poistunut, pitävät kiinni
uskonnon ulkonaisista
muodoista; pa-huuden ruhtinaan
innoittamina he edistävät hänen
tarkoituksensa aivan kuin
taistelisivat Jumalan asian
puolesta. ST 388.3

Kun sapatista tulee kristikunnan
keskeisin kiista-kysymys,
sunnuntain kannattajat vaativat,
ettei kirkon ja valtion harvoja
vastustajia tule suvaita ja että on

parempi antaa heidän kärsiä kuin syöstä kokonaiset kansakunnat sekasortoon ja laittomuuteen. Samaa perustelua käytettiin Kristusta vastaan. Kaifas sanoi: “Ettekö te käsitä, että jos yksi mies kuolee kansan puolesta, se on teille parempi kuin että koko kansa joutuu tuhoon?” Tämä perustelu vaikuttaa pätevältä, ja lopulta Jumalan käskyn mukaisen sapatin pyhittäjiä vastaan julkaistaan asetus, joka tuomitsee heidät ja valtuuttaa ihmiset tietyn ajan kuluttua tappamaan heidät. ST 388.4

Rooman valta vanhassa
maailmassa ja
luopioprotestanttisuus uudessa
tulevat menettelemään sa-malla
tavalla. Jumalan kansa syöstään
ahdinkoon, jota Raamattu kutsuu
Jaakobin ahdistuksen ajaksi. ST
389.1

Hankittuaan petoksella Esaulle
tarkoitettun siunauksen Jaakob oli
joutunut pakenemaan veljensä
tap-pouhkauksia. Vietettyään
useita vuosia maanpaossa hän
lähti paluumatkalle
kotimaahansa. Rajalla hän joutui
kauhun valtaan kuullessaan

Esaun lähestyvän, epäilemättä kosto mielessään. Jaakobin ainoa toivo oli Jumalan armossa; hänen ainoa puolustuskeinonsa oli rukous. ST 389.2

Yksinään Jumalan edessä hän nöyrtyi ja tunnusti syntinsä. Hänen elämänsä käännekohta oli tullut. Pimeydessä hän jatkoi rukoilemista. Äkkiä hänen olkapäälleen laskeutui käsi. Hän luuli vihollisen tavoittelevan hänen henkeään. Epätoivon voimalla hän ryhtyi kamppailemaan hyökkääjää vastaan. Kun päivä alkoi sarastaa,

muukalainen käytti yliluonnollista voimaansa. Jaakob lamaantui ja lankesi avuttomana, itkien ja rukoillen, salaperäisen vastustajansa kaulaan. Hän tiesi taistelleensa liiton enkeliä vastaan. Synnintunto oli painanut häntä pitkään; nyt hänen täytyi saada varmuus anteeksiannosta. Enkeli vaati: "Päästä minut menemään, sillä päivä vaikenee." Mutta patriarkka vastasi: "En päästä sinua, ellet siunaa minua." Jaakob tunnusti heikkoutensa ja arvottomuutensa, mutta luotti silti uskollisen Jumalan armoon.

Nöyryymällä ja antautumalla
tämä syntinen kuolevai-nen sai
voiton taivaan Majesteetista. ST
389.3

Saatana oli syyttänyt Jaakobia
Jumalan edessä hänen synnistään
ja yllyttänyt Esaun marssimaan
häntä vastaan. Patriarkan yöllisen
taistelun aikana Saatana yritti
masentaa hänet ja irrottaa hänen
otteensa Jumalasta. Hän oli
vajoamaisillaan epätoivoon,
mutta hän oli vilpittömästi
katunut syntiään ja piti kiinni
enkelistä ja rukoili palavasti
kunnes sai voiton. ST 390.1

Samalla tavalla Saatana tulee syyttämään Jumalan kansaa, mutta Herran käskyjen pitäjät vastustavat hänen ylivaltaansa. Hän näkee pyhien enkelien puolustavan heitä ja päättelee, että heidän syntinsä on annettu anteeksi. Hän tietää tarkasti mitä syntejä hän on houkutellut heidät tekemään ja julistaa, ettei Herra ole oikeudenmukainen, jos hän antaa ne anteeksi samalla kun hävittää hänet ja hänen enkelinsä. Hän vaatii, että heidät on jätettävä hänen käsiinsä tuhotta-viksi. ST 390.2

Herra sallii hänen kiusata heitä ankarasti. Heidän luottamuksensa Jumalaan, heidän uskonsa pannaan äärimmäiselle koetukselle. Saatana yrittää pelästyttää heidät. Hän haluaa tuhota heidän uskonsa, niin että he antavat periksi kiusaukselle ja kääntävät selkänsä Jumalalle. ST 390.3

Mutta Jumalan kansan tuska ei johdu vainon pelos-ta. He pelkäävät, että jonkin oman puutteensa vuoksi he eivät tule kokemaan todeksi Vapahtajan lupausta: “Minä - varjelen sinua

ja pelastan sinut siitä koetuk-sen hetkestä, joka kohtaa koko maailman.” Jos he luonteensa virheiden vuoksi osoittautuisivat arvotto-miksi, Jumalan pyhä nimi tulisi häväistyksi. ST 390.4

He viittaavat aikaisempaan katumukseensa ja ve-toavat Vapahtajan lupauksiin. Tuskasta ja ahdistuk-sesta huolimatta he eivät lakkaa rukoilemasta. He tarrautuvat Jumalaan kuten Jaakob tarrautui enkeliin, ja heidän sydämensä rukous kuuluu: “En päästä sinua, ellet siunaa minua.” ST 390.5

Jos Jumalan kansalla olisi
tunnustamattomia syntejä, jotka
pelon ja ahdistuksen hetkellä
tulisivat heidän eteensä, he
lannistuisivat. Epätoivo
murskaisi heidän uskonsa eivätkä
he pystyisi rukoilemaan
Jumalalta vapautusta. Mutta
heillä ei ole salaisia syntejä
tunnus-tettavana. Heidän
syntinsä ovat menneet etukäteen
tuomiolle, ne on pyyhitty pois,
eivätkä he pysty palauttamaan
niitä mieleensä. ST 391.1

Herran menettelytapa Jaakobin
suhteen osoittaa, ettei hän

missään tapauksessa suvaitse
pahuutta. Saa-tana voittaa kaikki,
jotka puolusteleivat tai yrittävät
salata syntejään ja sallivat niiden
jäädä tunnustamatto-mina
taivaan kirjoihin. Mitä
arvostetummassa ase-massa he
ovat, sitä varmempi on heidän
vastustajansa voitto. Ne, jotka
lykkäävät valmistautumisen
ahdis-tuksen aikaan, eivät
valmistu milloinkaan. Heidän
tilansa on toivoton. ST 391.2

Jaakobin tapaus myös osoittaa,
ettei Jumala hylkää niitä, jotka
langettuaan syntiin palaavat

hänen luokseen aidosti katuen.
Jumala lähettää enkelinsä
lohdut-tamaan heitä vaaroissa.
Herran silmä valvoo kansaan-sa.
Sulatusuunin liekit näyttävät
nielaisevan heidät, mutta
metallinsulattaja tuo heidät ulos
kuin tulesa puhdistetun kullan.
ST 391.3

Edessämme oleva ahdistuksen ja
tuskan aika tulee vaatimaan
uskoa, joka kestää väsymyksen,
viivytyksen ja nälän, uskoa, joka
ei horju ankarissakaan
koe-tuksissa. Jaakobin voitto on
todiste hellittämättömän uskon

voimasta. Kaikki, jotka tarttuvat
Jumalan lu-pauksiin samalla
tavalla kuin hän, tulevat
voittamaan niin kuin hän voitti.
Vain harvat tietävät, mitä
Jumalan kanssa kamppaileminen
on! Kun epätoivon aallot
vyöryvät rukoilijan yli, vain
harvat tarrautuvat uskossa
Jumalan lupauksiin. ST 391.4
Ne, jotka nyt harjoittavat vain
vähän uskoa, ovat suurimmassa
vaarassa joutua Saatanan
pettämiksi. Ja vaikka he
kestäisivätkin koetuksen, he
vajoavat sy-vemmälle

epätoivoon, koska he eivät ole
tottuneet luottamaan Jumalaan.
Nyt on aika varmistua hänen
lupaustensa luotettavuudesta. ST
392.1

Usein vaikeudet kuvitellaan
etukäteen suuremmiksi kuin ne
todellisuudessa ovat, mutta näin
ei ole tulevan kriisin laita.
Värikkäinkään esitys ei riitä
kuvaamaan tulikokeen
ankaruutta. Tuon koetuksen
aikana jokainen joutuu seisomaan
yksinään Jumalan edessä. ST
392.2

Nyt, niin kauan kuin meidän
ylipappimme toimittaa meille
sovitusta, meidän tulisi pyrkiä
täydellisyyteen Kristuksessa.
Vapahtaja ei edes ajatuksissaan
antanut periksi kiusaukselle.
Saatana löytää ihmisen
sydäimestä helposti jalansijan,
sillä minkä tahansa synnillisen
halun helliminen altistaa
kiusauksen voimalle. Mutta
Kristus sanoi itsestään, ettei
tämän maailman ruhtinaalla
ollut häneen mitään valtaa.
Saatana ei löytänyt Jumalan
Pojasta mitään, mikä olisi

auttanut häntä saavuttamaan
voiton. Hänessä ei ollut mitään
syntiä, jota Saatana olisi voinut
käyttää hyväkseen. Ahdistuksen
ajasta selviytyvät vain ne, joiden
havaitaan olevan tällaisessa
tilassa. ST 392.3

Tässä elämässä meidän on
päästävä eroon synnistä
uskomalla Kristuksen
sovitusvereen. Kallis
Vapahtajamme pyytää meitä
liittymään häneen, yhdistämään
heikkoutemme hänen voimaansa,
arvottomuutemme hänen
ansioihinsa. Meidän on

yhteistyössä taivaan kanssa
mukautettava luonteemme
jumalalliseen esikuvaan. ST 392.4

Pian taivaalla näkyy pelottavia
yliluonnollisia il-miöitä
osoituksena ihmeitä tekevien
demonien voi-masta. Pahat
henget menevät “maan
kuninkaiden” luo ja kaikkialle
maailmaan yllyttääkseen ihmiset
mukaan Saatanan viimeiseen
taisteluun taivaan hallitusta
vastaan. Ilmaantuu henkilöitä,
jotka väittävät itseään
Kristukseksi. He suorittavat
ihmeparannuksia ja väittävät

saaneensa taivaasta ilmoituksia,
jotka ovat ristiriidassa Raamatun
kanssa. ST 393.1

Suuri petoksen näytelmä
huipentuu, kun Saatana esiintyy
Kristuksena. Kirkko on kauan
odottanut Vapahtajan paluuta
toiveidensa täyttymyksenä. Nyt
suuri pettäjä saa näyttämään
siltä, että Kristus on tullut.
Saatana esiintyy häikäisevän
kirkkaana majesteettisena
olentona, joka tuo mieleen
Ilmestyskirjan kuvauksen
Jumalan Pojasta. ST 393.2

Häntä ympäröivä kirkkaus ylittää kaiken mitä kuo-levaiset ovat milloinkaan nähneet. Kuuluu riemuhuuto: “Kristus on tullut!” Ihmiset heittäytyvät maahan hänen edessään. Hän kohottaa kätensä ja siunaa heidät. Hänen äänensä on pehmeä ja soinnukas. Lempeästi hän toistaa muutamia Vapahtajan esittämistä taivaallisista totuuksista. Hän parantaa sairauksia ja sitten, Kristuksena esiintyen, väittää siirtäneensä sa-patin sunnuntaille. Hän julistaa, että seitsemännen päivän pyhittäjät

häpäisevät hänen nimensä. Tämä on voimakas, lähes vastustamaton eksytys. Suuret joukot uskovat näihin noituuksiin ja sanovat: "Hän on Suuri Voima, Jumalan voima." ST 393.3

Mutta Jumalan kansaa ei johdeta harhaan. Tämän väärän kristuksen opetukset eivät ole sopusoinnussa Raamatun kanssa. Hän antaa siunauksensa pedon ja sen kuvan kumartajille, niille, joiden päälle Raamatun mukaan kaadetaan Jumalan laimentamaton viha. ST 393.4

Sitä paitsi Saatanan ei anneta jäljitellä Kristuksen tulemisen tapaa. Vapahtaja on varoittanut kansaansa petoksista juuri tässä asiassa. “Sillä vääriä messiaita ja vääriä profeettoja ilmaantuu, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että he johtavat, jos mahdollista, valitutkin harhaan. - Jos siis teille sanotaan: ‘Hän on tuolla autiomaassa’, älkää menkö sinne, tai jos sanotaan: ‘Hän on sisällä talossa’, älkää uskoko sitä. Sillä niin kuin salama leimahtaa idässä ja valaisee taivaan länteen asti, niin on oleva Ihmisen Pojan

tulo.” Tätä tuloa ei kukaan pysty jäljittelemään. Koko maailma näkee sen. ST 394.1

Vain ne, jotka ovat tutkineet ahkerasti Raamattua ja rakastaneet totuutta, varjellaan rajulta eksytykseltä, jonka valtaan maailma joutuu. Raamatun todistuksen avulla he tunnistavat valepukuisen pettäjän. Seisooko Jumalan kansa nyt niin vakaasti hänen sanansa perustuksella, ettei se anna periksi aistiensa todistukselle? Pitävätkö he tällaisessa kriisissä kiinni yksin Raama-tusta? ST 394.2

Kun kristikunnan vallanpitäjien antama määräys riistää Jumalan käskyjen pitäjiltä hallituksen suojelun ja jättää heidät heidän tuhoaan haluavien valtaan, Jumalan kansa pakenee kaupungeista ja kylistä autioihin ja syrjäisiin seutuihin. Piemonten kristittyjen ta-paan monet löytävät turvapaikan vuorilta. Mutta monet kaikista kansoista ja yhteiskuntaluokista, ylhäisistä ja alhaisista, rikkaista ja köyhistä, mustista ja valkoisista, joutuvat mitä epäoikeudenmukaisimpaan ja julmimpaan vankeuteen.

Jumalan omat viettävät
kuolemaan tuomittuina raskaita
päiviä kalterien taka-na.

Muutamista tuntuu kuin heidät
olisi jätetty nään-tymään nälkään
pimeissä, inhottavissa
vankityrmissä. ST 394.3

Unohtaako Herra omansa tänä
koetuksen hetkenä? Unohtiko
hän uskollisen Nooan, Lootin,
Joosefin, Elijan, Jeremian tai
Danielin? Vaikka viholliset voivat
heittää heidät vankilaan,
vankityrmän muurit eivät voi
katkaista sielun ja Kristuksen
välistä yhteyttä. Heidän

yksinäisiin vankikoppeihinsa
tulee enkeleitä. Vankila muuttuu
palatsiksi, ja taivaallinen valo
valaisee synkät muurit, kuten
tapahtui Paavalin ja Silaan
laulaessa keskiyöllä Filippiin
vankilassa. ST 395.1

Jumalan tuomiot kohtaavat niitä,
jotka yrittävät tuhota hänen
kansansa. Rankaiseminen on
Jumalalle “outo teko”. “Herra on
laupias Jumala, hän antaa
anteeksi. Hän on kärsivällinen, ja
hänen hyvyytensä ja
uskollisuutensa on suuri. Hän -
antaa anteeksi pahat teot,

rikkomukset ja synnit, mutta hän ei jätä syyllistä rankaisematta.”

Kansa, johon hän suhtautuu kärsivällisesti ja joka on täyttänyt pahuutensa mitan, joutuu lopulta juomaan armolla laimentamattoman vihan maljan.

ST 395.2

Kun Kristus lopettaa välitystyönsä pyhäkössä, laimentamaton viha vuodatetaan niiden päälle, jotka kumartavat petoa. Egyptin vitsaukset olivat samanta-paisia kuin ne laajakantoisemmat rangaistukset, jotka kohtaavat maailmaa juuri

ennen Jumalan kansan
va-pautusta. Ilmestyskirjan
kirjoittaja sanoo: "Silloin tuli
pahoja märkiviä haavoja niihin
ihmisiin, joilla oli pedon merkki
ja jotka kumarsivat sen kuvaa."
"Meri muuttui kuin kuolleen
vereksi." "Kolmas enkeli tyh-jensi
maljansa virtoihin ja vesien
lähteisiin, ja ne muuttuivat
vereksi." Enkeli sanoi:
"Vanhurskas olet sinä, - joka
annoit nämä tuomiot! He ovat
vuodatta-neet pyhien ja
profeettojen verta, ja verta sinä
panit heidät juomaan. He saavat

ansionsa mukaan.”

Tuo-mitseamalla Jumalan omat kuolemaan he ovat yhtä syylliset näiden vereen kuin olisivat omin käsin vuodattaneet sen. Kristus julisti aikansa juutalaiset syylli-siksi kaikkeen siihen pyhien vereen, joka oli vuodatettu Aabelin päivästä alkaen , sillä heillä oli sama henki kuin profeettojen murhaajilla. ST 395.3

Seuraavassa vitsauksessa “aurinko sai vallan kor-ventaa ihmisiä tulellaan”. Profeetta kuvailee tätä kau-histuttavaa

aikaa seuraavasti: “Pellot ovat paljaina, vaimot vaikeroivat, sillä sato on tuhottu - -. Lakastuu - - jokainen metsän puu. Ilo on ihmisiltä kadonnut.” “Voi karjaa! Se läähättää, harhailee näännyksissä, sillä laidunta ei löydy. - Vesipurot ovat kuivuneet, ja paahde on polttanut kaiken ruohon.” ST 396.1

Nämä onnettomuudet eivät ole yleismaailmallisia, mutta silti ne ovat kauheimmat vitsaukset mitä ihmis-kunta on koskaan kohdannut. Ennen koetusajan päättymistä kaikkiin

rangaistuksiin on sekoittunut armoa. Kristuksen veri on suojannut syntistä hänen syyli-syyttään vastaavalta täydeltä rangaistukselta, mutta viimeiseen rangaistustuomioon ei sekoiteta lainkaan armoa. Ihmiset tulevat kaipaamaan ennen halveksi-mansa Jumalan armon suojaa. ST 396.2

Vainottua, ahdistettua ja ruoan puutteesta kärsivää Jumalan kansaa ei jätetä tuhon omaksi. Enkelit tyydyttävät sen tarpeet: "Leipää hän saa riittämiin, eikä hänen juomavetensä ehdy."

“Minä, Herra, kuulen heitä, minä, Israelin Jumala, en heitä hylkää.”
Inhimillisestä näkökulmasta vaikuttaa kuitenkin siltä, että Jumalan kansa joutuu pian vahvistamaan todistuksensa verellään, kuten marttyyrit ennen heitä. Se on hirvittävän ahdistuksen aikaa. Jumalattomat riemuitsevat: “Missä on nyt teidän uskonne? Miksi Jumala ei pelasta teitä meidän käsistämme, jos te kerran olette hänen kansansa?” Mutta odottajat muistavat Jeesuksen kuoleman

ristillä. Jaakobin tavoin he
painivat Jumalan kanssa. ST 396.3
Enkelit ympäröivät niitä, jotka
ovat seuranneet Kris-tuksen
sanaa ja kestäneet. He ovat
nähtäneet heidän ahdinkonsa ja
kuulleet heidän rukouksensa. He
odot-tavat johtajansa käskyä
temmata heidät vaarasta. Mutta
heidän on odotettava vähän
kauemmin. Jumalan kan-san on
ensin juotava tämä malja ja
tultava kastetuksi tällä kasteella.
Mutta ahdistuksen aika
lyhennetään valittujen tähden.

Loppu tulee nopeammin kuin
ihmiset luulevat. ST 397.1

Vaikka yleisellä säädöksellä on
määrätty aika, jolloin käskyjen
pitäjät voidaan tappaa, heidän
vihollisensa yrittävät joissakin
tapauksissa riistää heidän
henkensä ennen määräaikaa.

Mutta kukaan ei pääse uskollisia
sieluja vartioivien enkelien ohi.

Muutamia vastaan hyökätään
heidän paetessaan kaupungeista,
mutta heitä vastaan kohotetut
miekat murtuvat kuin
oljenkorret. Toisia puolustavat

sotilaina esiintyvät enkelit. ST
397.2

Taivaalliset olennot ovat kaikkina
aikoina osallistuneet aktiivisesti
ihmiskunnan asioihin. He ovat
nauttineet kotien
vieraanvaraisuudesta, toimineet
yön yllättämien matkustajien
oppaina, avanneet vankiloiden
ovia ja vapauttaneet Herran
palvelijoita. He tulivat
vierittämään kiven Vapahtajan
haudalta. ST 397.3

Enkelit käyvät jumalattomien
kokoontumispaikois-sa, kuten he
kävivät Sodomassa, nähdäkseen

ovatko nämä ylittäneet Jumalan
asettamat rajat. Muutamien
harvojen todellisten
palvelijoidensa tähden Herra
pidättää onnettomuuksia ja
pidentää rauhanaikaa. Syntiset
eivät aavistakaan, että he saavat
kiittää elämästään niitä harvoja
uskollisia, joiden sortamisesta he
nauttivat. ST 397.4

Enkelit ovat usein puhuneet
tämän maailman neu-vostoissa.
Ihmiskorvat ovat kuunnelleet
heidän vetoomuksiaan,
ihmishuulet pilkanneet heidän
neuvojaan. Nämä taivaan

sanansaattajat ovat osoittaneet
kykenevänsä puolustamaan
sorrettujen asiaa paremmin kuin
kaunopuheisimmatkaan ihmiset.
He ovat ehkäisseet pahoja aikeita,
jotka olisivat tuottaneet suurta
kärsimystä Jumalan kansalle. ST
397.5

Jumalan kansa odottaa hartaasti
merkkejä Kunin-kaansa tulosta.
Kun he kamppailevat
rukouksessa ja esittävät
pyyntönsä Jumalalle, taivas
hehkuu ikuisen päivän
sarastuksessa. Sanat: "Apu on
tulossa" kuulos-tavat heidän

korvissaan enkelien suloiselta laululta. Kristuksen ääni kuuluu raollaan olevista porteista: “Minä olen teidän kanssanne. Älkää pelätkö. Olen taistellut teidän puolestanne, ja minun nimessäni te saatte riemuvoiton.” ST 398.1

Kallis Vapahtaja lähettää avun juuri silloin kun sitä tarvitsemme. Ahdistuksen aika on hirvittävä koettelemus Jumalan kansalle, mutta jokainen todellinen kris-titty voi uskossa nähdä ympärillään lupauksen kaaren. “Herran vapaiksi ostamat palaavat ja saapuvat riemuiten

Siioniin. He kantavat päänsä
päällä ikuista iloa. Ilo ja riemu
astuvat portista, huoli ja huokaus
pakenevat kauas.” ST 398.2

Jos Kristuksen todistajien verta
vuodatettaisiin tänä aikana,
heidän uskollisuutensa ei
vakuuttaisi muita totuudesta,
sillä paatunut sydän on
toistuvasti torjunut armon aallot,
kunnes ne eivät enää palaa. Jos
vanhurskaat joutuisivat nyt
vihollistensa käsiin, se merkitsisi
suurta voittoa pimeyden
ruhtinaalle. Kristus on sanonut:
“Ja nyt, kansani, mene

huoneisiisi, sisälle, sulje ovet jäljessäsi. Pysy piilossa lyhyt hetki, kunnes raivo on ohi. Sillä itse Herra lähtee asuinpaikastaan vaatiakseen maan asukkaat tilille kaikesta pahasta, mitä he ovat tehneet.” ST 398.3

Ihmeellinen on niiden pelastus, jotka ovat odottaneet kärsivällisesti hänen tuloaan ja joiden nimi on kirjoitettu elämän kirjaan. ST 398.4

40.—Suuri vapautus

Kun inhimillisten lakien suoja riistetään niiltä, jotka kunnioittavat Jumalan lakia, eri maissa valmistaudutaan samanaikaisesti tuhoamaan heidät. Sädöksessä määrätyn ajan lähestyessä ihmiset päättävät antaa sovittuna yönä ratkaisevan iskun erimielisyyden ja nuhteen äänen vaientamiseksi. ST 399.1

Jumalan kansa, josta osa on vankiloissa, osa metsissä ja vuorilla, rukoo Jumalalta suojelusta. Aseistetut miehet

valmistautuvat pahojen enkelien
yllyttäminä surmatyöhön. Tällä
äärimmäisen hädän hetkellä
Ju-mala puuttuu tilanteeseen:
“Silloin teidän huulillanne on
laulu niin kuin pyhän juhlan
aattoiltana ja sydä-messänne ilo
niin kuin niillä, jotka kulkevat
huilujen soidessa Herran
vuorelle, kohden Israelin
turvakalliota. Niin Herra antaa
valtiasäänensä kaikua, kaikkien
nähden hänen käsivartensa
ojentuu maata kohden vihan
vimmassa, ankarana
tulenliekkinä, sademyrskynä,

rajukuuroina, raeryöppyinä.” ST
399.2

Pahojen miesten joukot
valmistautuvat ryntäämään
saaliinsa kimppuun, kun yötä
synkempi pimeys laskeutuu
maan päälle. Samalla taivaalle
muodostuu sateenkaari, joka
näyttää ympäröivän jokaisen
rukoi-levan ryhmän. Vihaiset
väkijoukot pysähtyvät.

Hyök-kääjät unohtavat raivonsa
kohteet. He tuijottavat Ju-malan
liiton vertauskuvaa ja haluavat
suojautua sen kirkkaudelta. ST
399.3

Jumalan kansa kuulee äänen sanovan: "Katsokaa ylös."
Stefanoksen tavoin he katsovat taivaalle ja näkevät Jumalan kirkkauden ja Ihmisen Pojan valtaistuimellaan. He näkevät hänen nöyryytyksensä merkit ja kuulevat pyynnön: "Minä tahdon, että ne, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä missä minä olen." Sitten ääni sanoo: "He tulevat pyhinä, viattomina ja tahrattomina! He ovat seuranneet minun sanaani ja kestäneet." ST 400.1

Keskiyöllä Jumala ilmaisee
voimansa vapauttaakseen
kansansa. Aurinko tulee esiin ja
paistaa täydeltä terältä. Merkit ja
ihmeet seuraavat toisiaan.

Jumalatto-mat ovat kauhuissaan,
mutta vanhurskaat katsovat
iloiten vapautuksensa merkkejä.

Keskellä uhkaavaa taivasta on
sanomattoman kirkas kohta, josta
kuuluu Jumalan ääni kuin
suurten vesien pauhu: "Hetki on
tullut." ST 400.2

Tuo ääni saa taivaan ja maan
järkkymään. Tulee valtava
maanjäristys, "niin ankara

järistys, ettei sellais-ta ole ollut koko sinä aikana, jonka ihminen on ollut maan päällä”. Rosoisia lohkareita sinkoilee joka suuntaan. Meri raivoaa. Pyörremyrsky ulvoo kuin demonien joukko. Maan pinta murtuu. Sen perustukset näyttävät pettävän. Raivoava meri nielee satamakaupunkeja, jotka ovat Sodoman tavoin turmeltuneet. Jumala ei ole unohtanut suurta Babylonia, vaan se joutuu nyt “juomaan täyden maljan hänen vihansa ja vimmansa viiniä”. Isot rakeet

suorittavat hävitystyötään.
Mahtavat kaupungit tuhoutuvat.
Ylelliset palatsit, joihin ihmiset
ovat tuhlanneet rikkautensa,
sortuvat heidän silmiensä edessä.
Vankiloiden muurit hajoavat, ja
Jumalan kansa pääsee vapauteen.
ST 400.3

Haudat aukeavat, ja “monet
maan tomussa nuk-kuvista
heräävät, toiset ikuiseen elämään,
toiset häpeään ja ikuiseen
kauhuun”. “Nekin, jotka hänet
lävistivät”, samoin kuin ne, jotka
pilkkasivat Kristusta hänen
kuolemantuskissaan, sekä hänen

totuutensa kiihkeimmät
vastustajat herätetään katsomaan
uskol-listen ja kuuliaisten osaksi
tulevaa kunniaa. ST 400.4

Ankara rajuilma kietoo maan
liekkiverhoon. Jyrinän läpi
kuullaan, miten salaperäiset ja
pelottavat äänet julistavat
jumalattomien tuomion.

Uhmakkaat kerskailijat, jotka
piinasivat käskyille kuuliaista
Jumalan kansaa, vapisevat nyt
kauhusta. Demonitkin
pel-käävät, ja ihmiset rukoilevat
armoa. ST 401.1

Profeetta Jesaja sanoi: “Sinä päivänä ihmiset heittävät menemään hopeajumalansa ja kultajumalansa, jotka he ovat tehneet kumarrettavikseen.

Myyrille ja lepa-koille he ne heittävät paetessaan vuorten koloihin ja kallioiden halkeamiin Herran kauhistuttavan voiman tieltä, hänen ylhäisen kirkkautensa tieltä, kun hän nousee järisyttämään maata.” ST 401.2

Ne, jotka ovat luopuneet kaikesta Kristuksen tähden, ovat nyt turvassa. Maailman edessä he

ovat todistaneet uskollisuutensa häntä kohtaan, joka kuoli heidän puolestaan. Heidän kasvonsa, jotka vielä äsken olivat kalpeat ja riutuneet, säteilevät nyt ihmetyksestä. Heidän äänensä yhtyvät riemulauluun: "Jumala on turvamme ja linnamme, auttajamme hädän hetkellä. Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyy, vaikka vuoret vaipuvat merten syvyyksiin. Meret pauhaavat ja kuohuvat, vuoret vapisevat Jumalan suuruuden edessä." ST 401.3

Näiden pyhää luottamusta
ilmaisevien sanojen noustessa
Jumalan luo taivaallisen
kaupungin kirkkaus tulvii
raollaan olevista porteista. Sitten
taivaalla näkyy kahta kivitaulua
pitävä käsi. Tuo pyhä Siinailla
julistettu laki ilmoitetaan nyt
tuomion mittapuuksi. Sanat ovat
niin selvät, että kaikki voivat ne
lukea. Muistot heräävät.

Taikauskon ja harhaopin pimeys
hälvenee. ST 401.4

On mahdotonta kuvailla niiden
kauhua ja epätoivoa, jotka ovat
polkeneet jalkoihinsa Jumalan

lain. Päästäkseen maailman suosioon he syrjäyttivät sen käskyt ja opettivat muutkin rikkomaan niitä. Nyt heidän halveksimansa laki tuomitsee heidät. He huomaavat olevansa ilman puolustusta. Jumalan lain viholliset saavat uuden näkemyksen totuudesta ja velvollisuudesta. Liian myöhään he havaitsevat, että sapatti on elävän Jumalan sinetti. Liian myöhään he huomaavat rakentaneensa hiekalle. He ovat taistelleet Jumalaa vastaan. Uskonnon opettajat ovat

johtaneet ihmisiä kadotukseen
väittäessään ohjaavansa heitä
paratiisiin. Miten suuri onkaan
pyhässä virassa toimivien
miesten vastuu, miten
kauhistuttavia heidän
uskottomuutensa seuraukset! ST
402.1

Jumalan äänen kuullaan
ilmoittavan Jeesuksen tulon
päivän ja hetken. Jumalan omat
kuuntelevat Herran kirkkauden
valaistessa heidän kasvonsa. Pian
näkyä idässä pieni musta pilvi. Se
on Vapahtajaa ympäröivä pilvi.
Juhlallisen hiljaisuuden vallitessa

Jumalan kansa katselee sen lähestymistä, kunnes se muuttuu suureksi valkoiseksi pilveksi, jonka alaosa hehkuu kirkkaana kuin tuli ja jonka yläpuolella on liiton kaari. Nyt Jeesus ei tule "kipujen miehenä", vaan mahtavana voittajana. Pyhien enkelien lukematon joukko, "kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat" seuraa häntä. Kaikkien silmät katsovat elämän Ruhtinasta. Hänen päässään on kirkkauden kruunu. Hänen kasvonsa ovat kirkkaammat kuin

keskipäivän aurinko. “Ja hänen viittaansa on reiden kohdalle kirjoitettu nimi: kuninkaiden Kuningas, herrojen Herra.” ST 402.2

Kuninkaiden Kuningas laskeutuu pilvessä tulenliekkien ympäröimänä. Maa vapisee hänen edessään: “Meidän Jumalamme tulee, hän ei enää vaikene. Tuhon tuli kulkee hänen edellään, myrsky raivoaa hänen ympärillään. Hän kutsuu todistajikseen taivaan ja maan, hän vaatii kansansa tilille.” ST 403.1

“Maan kuninkaat, ylimykset ja sotajoukkojen joh-tajat, rikkaat ja mahtavat miehet ja kaikki muut, niin orjat kuin vapaat, piiloutuivat luoliin ja vuorten rot-koihin ja huusivat vuorille ja kallioille: “Kaatukaa päällemme, kätkekää meidät valtaistuimella istuvan katseelta ja Karitsan vihalta! Heidän vihansa suuri päivä on tullut - kuka voi sen kestää.” ST 403.2

Pilkallinen ivailu on lakannut, valehtelevat huulet vaienneet. Kuuluu vain rukouksen ja itkun ääntä. Jumalattomat rukoilevat

kallioita kaatumaan päälle; he eivät tahdo nähdä hänen kasvojaan, jonka he ovat hylänneet. He tuntevat äänen, joka tunkeutuu kuolleidenkin korviin. Miten usein se onkaan hellästi kutsunut heitä parannukseen. Miten usein se onkaan kuulunut ystävän, veljen, Vapahtajan vetoomuksissa. Tuo ääni palauttaa mieleen halveksitut varoitukset ja torjutut kutsut. ST 403.3

Siellä ovat ne, jotka pilkkasivat Kristusta hänen nöyryytyksensä hetkellä. Hän vakuutti: "Vastedes

te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.” Nyt he näkevät hänet kirkkaudessaan; myöhemmin he näke-vät hänen istuvan Voiman oikealla puolella. Siellä on ylimielinen Herodes, joka pilkkasi hänen kuninkaal-lista arvonimeään. Siellä ovat miehet, jotka panivat hänen päähänsä orjantappurakruunun ja käteensä ruokokepin valtikaksi - ne, jotka kumarsivat häntä pilkallisesti ja sylkivät elämän Ruhtinasta. He yrittävät paeta hänen

läsnäoloaan. Ne, jotka löivät
naulat hänen käsiinsä ja
jalkoihinsa, katsovat tekonsa
jälkiä kauhun ja katumuksen
vallassa. ST 403.4

Papit ja hallitusmiehet muistavat
pelottavan selvästi Golgatan
tapahtumat, sen, miten he
nyökyttivät päätään saatanallisen
ilon vallassa ja huusivat: "Muita
hän kyllä on auttanut, mutta
itseään hän ei pysty auttamaan."
Kovempänä kuin Jerusalemissa
kaiku-nut huuto: "Ristiinnaulitse
hänet, ristiinnaulitse hä-net!"
kohoaa nyt epätoivoinen valitus:

“Hän on Jumalan Poika!” He yrittävät paeta kuninkaiden Kuninkaan läsnäoloa. ST 404.1

Kaikkien niiden elämässä, jotka hylkäävät totuuden, on hetkiä, jolloin omatunto herää ja mieltä vaivaa hyödytön suru. Mutta mitä tämä on verrattuna tuon päivän tunnontuskiin! Kauhun valtaamina he kuulevat pyhien huudahtavan: “Tämä on meidän Jumalamme! Häneen me panimme toivomme, ja hän pelasti meidät.” Jumalan Pojan ääni kutsuu esiin nukkuvat pyhät. Kaikkialla maailmassa

vanhurskaat kuolleet kuulevat
tuon äänen, ja ne jotka sen
kuulevat, heräävät eloon. He
tulevat kaikista maista, kaikista
kansoista ja heimoista ja puhuvat
kaikkia kieliä. He tulevat
kuoleman vankilasta puettuina
kuolemattomuuteen ja huutavat:
"Missä on voittoni, kuolema?
Missä on pistimesi, kuolema?" ST
404.2

Kaikki nousevat haudoistaan
ikuisen nuoruuden vireydessä ja
voimassa. Kristus tuli
palauttamaan entiselleen sen,
mikä oli menetetty. Hän muuttaa

alen-nustilamme ruumiin
kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi.
Kuolevaisesta, katoavaisesta,
synnin saastuttamasta ruumiista
tulee täydellinen, kaunis ja
kuolematon. Kaikki viat ja
epämuodostumat jäävät hautaan,
synnin kirouksen viimeisetkin
jäljet hävitetään. Kristuksen
uskolliset seuraajat tulevat
mieleltään, sielultaan ja
ruumiiltaan heijastamaan
täydellisesti Herransa kuvaa. ST
404.3

Elossa olevat vanhurskaat
muutetaan "yhtäkkiä,

silmänräpäyksessä”. Jumalan äänen kuullessa heidät tehdään kuolemattomiksi ja temmataan ylösnousseiden pyhien kanssa yläilmoihin Herraa vastaan. Enkelit lähetetään kokoamaan “maan kaikista ääristä ne, jotka hän on valinnut”. Pienet lapset lasketaan äitinsä syliin. Kuoleman pitkään erottamat ystävät tapaavat jälleen eivätkä enää koskaan eroa, vaan ilolauluja laulaen nousevat yhdessä ylös Jumalan kaupunkiin. ST 405.1

Jokainen katse pelastettujen lukemattomassa joukossa on kiinnittynyt Jeesukseen. Jokainen silmä katselee hänen kirkkauttaan, hänen, joka kerran oli niin kammottavasti runneltu, että häntä tuskin "enää ih-miseksi tunsi". Voittajien päähän Jeesus laskee kirk-kauden kruunun. Jokainen saa kruunun, johon on kirjoitettu hänen uusi nimensä ja sanat "Herralle pyhitetty". Jokaiselle annetaan voitonpalmu ja välk-kyvä harppu. Kun johtavat enkelit antavat äänen, kaikki ryhtyvät taitavasti

näppäilemään kieliä, ja
täy-teläisen kauniit sävelet
täyttävät ilman. Jokainen ääni
yhtyy kiitolliseen ylistykseen:
“Hänelle, joka rakastaa meitä ja
on verellään vapauttanut meidät
synneistäm-me, hänelle, joka on
tehnyt meidät kuningassuvuksi ja
Jumalan, Isänsä, papeiksi, hänelle
kunnia ja valta aina ja ikuisesti!”

ST 405.2

Pelastettujen edessä on pyhä
kaupunki. Jeesus avaa portit, ja
totuutta noudattanut kansa astuu
sisään. Sitten kuullaan hänen
äänensä: “Tulkaa tänne, te Isäni

siunaamat. Te saatte nyt periä
valtakunnan, joka on ollut
valmiina teitä varten maailman
luomisesta asti.” Kristus esittelee
verellään ostetut Isälle ja sanoo:
“Tässä me olemme, minä ja
lapset, jotka Jumala minulle
antoi.” “Minä varjelin heidät, eikä
yksikään heistä joutunut
hukkaan.” Miten ihmeellinen
hetki se onkaan, kun ikuinen Isä
katsoo pelastettuja ja näkee heissä
oman kuvansa! Synnin kirous on
poissa, ja ihmisyyys on jälleen
sopusoinnussa jumaluuden
kanssa! ST 405.3

Vapahtaja iloitsee nähdessään
kirkkauden valta-kunnassa ne,
jotka pelastuivat hänen
kärsimisensä ja alentumisensa
perusteella. Pelastetut
osallistuvat hänen ilostaan, kun
he näkevät niitä, jotka voitettiin
heidän rukoustensa,
ponnistustensa ja epäitsekään
uhrautumisensa avulla. Riemu
täyttää heidän sydämensä, kun
he näkevät näiden voittaneen
muita ja heidän taas toisia. ST
406.1

Kun pelastetut lausutaan
tervetulleiksi Jumalan

kaupunkiin, ilmassa kajahtaa riemuhuuto. Ensimmäinen ja toinen Aadam ovat kohtaamassa toisensa. Jumalan Poika on ottamassa vastaan ihmiskunnan kantaisän - Aadamin, jonka hän loi, joka teki syntiä ja jonka synnin vuoksi Vapahtajan ruumiissa on ristiinnaulitsemisen jäljet. Kun Aadam näkee naulojen jäljet, hän heittäytyy nöyrästi Kristuksen jalkojen juureen. Vapahtaja nostaa hänet ylös ja kehottaa häntä katselemaan jälleen Eeden-kotia, josta hänet kauan sitten karkotettiin. ST 406.2

Aadamin elämä oli täynnä surua. Jokainen kuoleva lehti, jokainen eläinuhri, jokainen tahra ihmisen luonteessa oli uusi muistutus hänen synnistään. Hän kärsi hirvittäviä tunnontuskia, kun muut syyttivät häntä synnin alkuunpanijaksi. Hän katui vilpittömästi syntiään ja kuoli ylösnousemuksen toivossa. Nyt Aadam saa sovituksen perusteella takaisin entisen asemansa. ST 406.3

Haltioituneena hän katselee puita, jotka kerran olivat hänen ilonaan, puita, joiden hedelmiä

hän oli kerännyt viattomuutensa päivinä. Hän näkee viini-köynnöksiä, joita hänen omat kätensä ovat hoitaneet, kukkia, joiden kasvattamisesta hän nautti. Tämä on tosiaan ennalleen asetettu Eeden! ST 406.4

Vapahtaja johtaa hänet elämän puun luo ja kehottaa syömään. Hän näkee suuren joukon sukunsa jäseniä pelastettuna. Silloin hän heittää kruununsa Jeesuksen jalkojen juureen ja syleilee Vapahtajaa. Hän näppäilee harppuaan, ja taivas

kajahtaa riemulaulusta: “Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen.” Koko Aadamin suku heittää kruununsa Vapahtajan jalkojen juureen ja kumartuu kunnioittaen palvomaan häntä. Enkelit itkivät, kun Adam lankesi syntiin, ja iloitsivat, kun Jeesus avasi ulospääsyn haudasta niille, jotka uskovat hänen nimeensä. Nyt he näkevät lunastustyön tulokset ja yhtyvät ylistyslauluun. ST 407.1

“Minä näin kuin kristallisen meren, joka välkehti tulta. Tuon kristallimeren rannalla seisoivat

pedosta voiton saaneet, ne, jotka eivät olleet kumartaneet sen kuvaa eivätkä ottaneet merkkiä, jossa on sen nimen luku.”

Sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka on ostettu maan päältä, “lauloivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, ja Karitsan laulua.”

Vain pelastettujen joukko, sataneljäkymmentäneljätuhatta, voi oppia tuon laulun, sillä se perustuu kokemukseen, jollaista yhdelläkään toisella joukolla ei ole ollut. “He seuraavat Karitsaa, minne hän meneekin. Heidät on ostettu ihmisten joukosta

esikoislahjaksi Jumalalle ja Karit-salle.” He ovat kokeneet ahdistuksen ajan, jollaista maan päällä ei ole koskaan ennen ollut; he ovat kestäneet samanlaisen tuskan ja ahdistuksen kuin Jaakob; he elivät ilman välittäjää Jumalan viimeisten tuomioiden kohdatessa maailmaa. “He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.” “Val-hetta ei heidän suustaan ole kuultu, he ovat puhtaita ja virheettömiä” Jumalan edessä. “Nälkä ei heitä enää vaivaa, ei jano, enää ei heitä polta aurinko eikä paahtava helle.

Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee heitä ja vie heidät elämän veden lähteille, ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyyneleet.” ST 407.2

Kaikkina aikoina Vapahtajan valitut ovat kulkeneet ahtaita polkuja. Heidät puhdistettiin kärsimysten ahjossa. Jeesuksen tähden he kärsivät vihaa ja parjausta, kestivät kieltäymyksiä ja kokivat katkeria pettymyksiä. He oppivat tuntemaan synnin pahuuden ja voiman, sen aiheuttaman syyllisyyden ja tuskan. Siksi he inhoavat sitä.

Synnin ongelman ratkaisemiseksi annettu ääretön uhri tekee heidät nöyriksi ja täyttää heidän sydämensä kiitollisuudella. He rakastavat paljon, koska he ovat saaneet paljon anteeksi. Koska he ovat osallistuneet Kristuksen kärsimyksistä, he ovat sopivia osallistumaan hänen kirkkaudestaan. ST 408.1

Jumalan perilliset tulevat ullakkohuoneista, hök-keleistä, vankityrmistä, mestauslavoilta, vuorilta, erä-maista, luolista. "He kärsivät puutetta, heitä ahdistettiin ja piestiin," Miljoonat

menivät halveksittuina hautaan,
koska he kieltäytyivät
suostumasta Saatanan
houkutuksiin. Mutta nyt he eivät
enää ole ahdistettuja tai
sorrettuja. Tästä lähtien he
pukeutuvat parempiin vaatteisiin
kuin yksikään maan mahtavista
ennen heitä; heidät kruunataan
otsarivoilla, jotka ovat
loistavammat kuin yhdenkään
maallisen hallitsijan. Kirk-kauden
Kuningas on pyyhkinyt
kyyneleet kaikkien kasvoilta. He
yhtyvät ihanaan, sointuvaan
ylistyslau-luun, joka kaikuu

taivaan holvissa: “Pelastuksen tuo meidän Jumalamme, hän, joka istuu valtaistuimella, hän ja Karitsa!” Ja kaikki vastaavat: “Aamen. Ylistys ja kirkkaus, viisaus, kiitos, kunnia, valta ja voima meidän Jumalallemme aina ja ikuisesti.” ST 408.2

Tässä elämässä me pääsemme vasta alkuun ihmeellisen lunastussuunnitelman ymmärtämisessä. Rajallisella ymmärryksellämme voimme pohtia innokkaasti häpeää ja kunniaa, elämää ja kuolemaa, oikeutta ja armoa, jotka kohtaavat

toisensa ristillä; mutta vaikka
jännittäisimme
hengenvoimamme äärimmilleen,
me emme pysty ymmärtämään
ristin syvintä, merkitystä.
Lunastavan rakkauden pituus ja
leveys, syvyys ja korkeus tajutaan
vain hämärästi.
Lunastussuunnitelmaa ei
ymmärretä täydellisesti edes
silloin, kun lunastetut näkevät
niin kuin heidät nähdään ja
tuntevat niin kuin heidät
tunnetaan, vaan uusia puolia
totuudesta paljas-tuu
ihmettelevälle ja ihastuneelle

miehelle läpi loputto-man
ikuisuuden. Vaikka maalliset
murheet, tuska ja kiusaukset ovat
jääneet taakse ja niiden syy on
poistettu, Jumalan kansalla tulee
aina olemaan selvä käsitys
pelastuksensa hinnasta. ST 409.1
Risti tulee olemaan pelastettujen
laulun aiheena läpi ikuisuuden.
Kirkastetussa Kristuksessa he
näkevät ristiinnaulitun
Kristuksen. He eivät koskaan
unohda, että taivaan Majesteetti
alensi itsensä korottaakseen
langenneen ihmisen, että hän
kantoi synnin syyllisyyden ja

häpeään, että Isä kätki häneltä kasvonsa, kunnes kadotetun maailman hätä murskasi hänen sydämensä ja sammutti hänen elämänsä. Maailmojen Luoja luopui kirkkaudestaan ihmisen hyväksi; tämä tulee aina herättämään ihmetystä kaikkialla maailmankaikkeudessa. Kun pelastettujen joukko katsoo Lunastajaansa tietäen, ettei hänen valtakunnallaan ole loppua, se puhkeaa lauluun: "Arvollinen on Karitsa, joka on teurastettu ja joka on lunastanut meidät Jumalalle

omalla kalliilla verellään!” ST
409.2

Ristin salaisuus selittää kaikki
muut salaisuudet.

Maailmankaikkeus tulee
näkemään, ettei Jumala
äärettömässä viisaudessaan
pystynyt laatimaan muuta
suunnitelmaa meidän
pelastamiseksi kuin
Poikansa uhraamisen. Tämän
uhrin korvauksena on ilo siitä,
että maa asutetaan lunastetuilla,
pyhillä, onnellisilla ja
kuolemattomilla olennoilla.
Sielun arvo on niin suuri, että Isä

on tyytyväinen maksettuun hintaan. Myös Kristus itse on tyytyväinen nähdessään suuren uhrinsa hedelmät. ST 409.3

41.—Maapallo raunioina

Kun Jumalan ääni päättää hänen kansansa vankeuden, ne, jotka ovat menettäneet kaiken suuressa elämän taistelussa, havahtuvat kammottavaan todellisuuteen. Saatanan petosten sokaisemina rikkaat ylpeilivät erinomaisuudellaan vähempiossaisten rinnalla. Mutta he olivat lyöneet laimin nälkäisten ruokkimisen, alastomien vaatettamisen, oikeuden noudattamisen ja laupeuden rakastamisen. Nyt

heiltä riistetään kaikki, mikä teki heidät suuriksi, ja he jäävät puille paljaille. Kauhistuneina he näkevät epäjumaliensa tuhoutuvan. He ovat myyneet sielunsa maallisista nautinnoista eivätkä ole rikastuneet Jumalan silmissä. Heidän elämänsä on epäonnistunut, heidän nautintonsa muuttuneet karvaiksi. Elämän aikana kootut rikkaudet häviävät silmänräpäyksessä. Rikkaat valittavat upeiden talojensa tuhoa, kultansa ja hopeansa menetystä ja pelkäävät

tuhoutuvansa epäjumaliensa mukana. Jumalattomat surevat tilanteen saamaa käännettä mutta eivät kadu jumalattomuuttaan.

ST 410.1

Sananjulistaja, joka on uhrannut totuuden saavut-taakseen ihmisten suosion, näkee nyt opetustensa seuraukset. Jokainen kirjoitettu rivi, jokainen lausuttu sana, joka tuuditti ihmiset väärän turvallisuuden-tunteen valtaan, on ollut siemenen kylvämistä; nyt hän näkee sadon. Herra sanoo: "Voi paimenia, jotka hävittävät ja hajottavat minun laitumeni

lampaat! - minä vaadin teidät
tilille pahoista teoistanne.” “Te
olette tehneet väärin, olette
tuottaneet murhetta
vanhurskaalle, jolle minä en
murhetta antanut, mutta
jumalatonta te olette rohkaisseet,
niin että hän ei käänny pahalta
tieltään eikä pelastu tuholta.” ST
411.1

Sananjulistajat ja kansa
huomaavat kapinoineensa
vanhurskaan lain antajaa vastaan.
Jumalan käskyjen syrjäyttäminen
synnytti tuhansia
jumalattomuuden lähteitä,

kunnes maa muuttui valtavaksi
paheen pesäksi. Mikään kieli ei
voi kuvailla uskottomien
kai-pausta ikuiseen elämään -
jonka he ovat nyt iäksi
menettäneet. ST 411.2

Ihmiset syyttävät toisiaan siitä,
että heidät on joh-dettu turmioon,
mutta kaikki kohdistavat
katkerimman tuomion
uskottomiin pastoreihin, jotka
ovat puhuneet mieluisia asioita ja
johtaneet kuulijansa mitätöimään
Jumalan lain ja vainoamaan niitä,
jotka halusivat pitää sen pyhänä.
“Me olemme kadotettuja!” he

huutavat, "ja syy on teidän."

Kädet, jotka kerran kruunasivat
heidät laakeriseppeleillä,
kohoavat heitä vastaan.

Kaikkialla on taistelua ja
verenvuodatusta. ST 411.3

Jumalan Poika ja taivaan
sanansaattajat ovat taistelleet
paholaista vastaan varoittaen,
valaisten ja pelastaen ihmislapsia.

Nyt kaikki ovat tehneet
ratkaisunsa; jumalattomat ovat
menneet kokonaan Saatanan
puolelle hänen taistelussaan
Jumalaa vastaan. ST 411.4

Nyt lähtee liikkeelle kuoleman enkeli, jota Hesekielin näyssä edustavat surmatyöhön kutsutut miehet, joille annetaan käsky: “Tappakaa vanhukset ja nuoret miehet, neidot, naiset ja lapset, tappakaa heidät viimeistä myöten, mutta älkää kajotko kehenkään, jolla on merkki. Aloittakaa minun temppelistäni.’ Niin he aloittivat kansan vanhimmista”, niistä, jotka väittävät olevansa kansan hengellisiä vartijoita. ST 411.5 Väärät vartijat kaatuvat ensimmäisinä. “Herra lähtee

asuinpaikastaan vaatiakseen
maan asukkaat tilille kaikesta
pahasta, mitä he ovat tehneet.
Silloin maa paljastaa kaiken
siihen vuodatetun veren eikä
enää peitä surmattujen ruumiita.”

“Sinä päivänä Herra saattaa
heidät täyteen sekasortoon. He
käyvät käsiksi toinen toiseensa,
nostavat käden toistaan vastaan.”

ST 412.1

Jumalattomat papit, hallitsijat ja
kansa kaatuvat omien rajujen
intohimojensa ja Jumalan
laimentamattoman vihan
vuodatuksen synnyttämässä

mielettö-mässä sekasorrossa.

“Sinä päivänä kaikkialla, maan
äärestä ääreen, viruu kuolleita,
jotka Herra on sur-mannut.” ST
412.2

Kristuksen tullessa jumalattomat
tuhoutuvat hänen kunniansa
kirkkaudesta. Kristus vie
kansansa Jumalan kaupunkiin, ja
maa tulee asumattomaksi.

“Katso, Herra hävittää maan ja
autioittaa sen, runtelee sen kasvot
ja lyö hajalle sen asukkaat. -

Autioksi maa autioituu, tyhjäksi
se ryöstetään - sillä sen asukkaat
ovat hylänneet lain, rikkoneet

käskyt, tehneet tyhjäksi ikuisen
liiton. Siksi kirous syö maan, sen
asukkaat saavat maksaa
teoistaan. Siksi maan asukkaat
käyvät vähiin, vain muutama
harva jää jäljelle ihmisen
suvus-ta.” ST 412.3

Maa näyttää autiolta erämaalta.
Kaikkialla on maan-järistysten
tuhoamia kaupunkeja, kaatuneita
puita ja maasta irronneita rosoisia
lohkareita. Perustuksiltaan
revittyjen vuorten paikalla on
valtavia rotkoja. ST 412.4

Nyt on vuorossa tapahtuma, jota
sovituspäivän vii-meinen

juhlallinen toimitus kuvasi. Kun Israelin synnit oli poistettu pyhäköstä syntiuhrin veren perusteella, Asaselin pukki tuotiin elävänä Herran eteen. Ylipappi pani kätensä eläimen päälle, tunnusti israelilaisten synnit ja pani ne pukin kannettaviksi. Samalla tavalla kun sovitustyö taivaallisessa pyhäkössä on päätetty, Jumalan kansan synnit pannaan Jumalan, taivaan enkelien ja lunastettujen joukon läsnäollessa Saatanan päälle; hänet julistetaan syylliseksi kaikkeen pahaan, mitä

hän on saanut heidät tekemään.
Kuten pukki lähetettiin
asumattomaan erämaahan, niin
Saa-tanakin karkotetaan autioon
maahan. ST 413.1

Kuvailtuaan Herran tulon
tapahtumia Ilmestyskirjan
kirjoittaja jatkaa: “Minä näin,
kuinka taivaasta tuli alas enkeli,
jolla oli kädessään syvyyden
avain ja isot kahleet. Hän otti
kiinni lohikäärmeen, tuon
muinaisaikojen käärmeen, jonka
nimet ovat Paholainen ja Saatana,
ja pani sen kahleisiin tuhanneksi
vuodeksi, syöksi sen syvyyteen ja

lukitsi ja sinetöi sen jäljestä
syvyyden oven. Enää ei käärme
saa johtaa kansoja harhaan, ennen
kuin tuhat vuotta on tullut
täyteen. Sitten se on päästettävä
irti vähäksi aikaa.” ST 413.2

“Syvyys” tarkoittaa maata
kaaoksen ja pimeyden tilassa.
Jeremia kuvailee Jumalan suurta
päivää näin: “Minä katselin
maata - se oli autio ja tyhjä, ja
taivasta - sen valo oli sammunut.
Minä katselin vuoria - ne
järkkäyivät, ja kaikki kukkulat
vapisivat. Minä katselin
ympärilleni - ei yhtään ihmistä,

taivaan linnutkin olivat lentäneet pois. Minä katselin puutarhaa - se oli pelkkää aavikkoa, kaupungit oli revitty maahan.” ST 413.3

Tämä tulee olemaan Saatanan ja hänen pahojen enkeliensä koti tuhannen vuoden ajan. Hän ei pääse kiusaamaan ja vaivaamaan muiden maailmojen lankeamattomia asukkaita. Tässä merkityksessä hänet on sidottu. Ei ole ketään, jota kohtaan hän voisi käyttää valtaansa. Hän ei pysty pettämään eikä turmelemaan ketään, mikä on

ollut hänen ainoa ilonaiheensa.

ST 413.4

Jesaja näki edeltäpäin Saatanan kukistumisen ja huudahti: “‘Voi, sinä putosit taivaalta, sinä Kointähti, sarastuksen poika! Alas maahan sinut survaistiin, sinä kansojen kukistaja.’ Etkö juuri sinä sydämessäsi sanonut: ‘Minä tahdon nousta taivaisiin! Minä pystytän valtaistuimeni Jumalan tähtiä korkeammalle, - olen korottava itseni Korkeimman vertaiseksi.’ Mutta tuonelaan sinut on syösty, sen pohjimmaiseen kuiluun.

Jokainen, joka sinut näkee, jää katsomaan, tuijottaa sinua ihmetellen: 'Tämäkö on se maailman järkyttäjä, valtakuntien vapisuttaja, joka hävitti maanpiirin anti-oksi ja murskasi sen kaupungit eikä päästänyt vankeja koskaan kotiin?'" ST 414.1

Kuudentuhannen vuoden ajan Saatanan vankilaan on suljettu Jumalan lapsia, mutta Kristus on katkaissut kahleet ja päästänyt vangit vapauteen. Nyt Saatana on yksin pahojen enkeliensä seurassa ja tajuaa synnin

seuraukset: “Kansojen kuninkaat
lepäävät kunniassa kukin omassa
kammiossaan [haudassaan],
mutta sinut on viskattu kauas
haudastasi kuin kelvoton
villiverso, - Et pääse haudassa
liittymään vertaistesi seuraan,
koska olet hävittänyt maasi ja
tuhonnut kansasi.” ST 414.2

Tuhat vuotta Saatana tulee
katsomaan Jumalan lakia vastaan
suunnatun kapinansa seurauksia.
Hänen kärsimyksensä ovat
ankaria. Hänet on jätetty
yksinäisyyteen miettimään sitä
osaa, jota hän on näytellyt

kapinansa alkuhetkistä saakka, ja odottamaan kauhulla tulevaa rangaistustaan. ST 414.3

Ensimmäisen ja toisen ylösnousemuksen välisenä tuhatvuotiskautena pidetään jumalattomien tuomio. Paavali viittaa siihen Kristuksen toista tulemistä seuraavana tapahtumana. Vanhurskaat hallitsevat kuninkaina ja pappeina. Johannes sanoo: "Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. - Heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he

ovat Jumalan ja Kristuksen
pappeja ja hallitsevat Kristuksen
kanssa tuhat vuotta.” ST 414.4

Tänä aikana “pyhät tulevat -
olemaan mailman tuomareina”.
Yhdessä Kristuksen kanssa he
tuomit-sevat jumalattomat ja
ratkaisevat jokaisen henkilön
tapauksen sen mukaan, mitä hän
on ruumiissaan tehnyt.

Jumalattomien kärsittäväksi
tuleva rangaistus määrätään
heidän tekojensa mukaan ja
merkitään kunkin nimen
kohdalle kuoleman kirjaan. ST
415.1

Kristus ja hänen kansansa
tuomitsevat myös Saatanan ja
pahat enkelit. Paavali sanoo:
"Ettekö tiedä, että me tulemme
tuomitsemaan enkeleitäkin?"
Juudas sanoo: "Niitä enkeleitä,
jotka eivät pitäneet kiinni
korkeasta asemastaan vaan
hylkäsivät omat asuinsijansa,
hän pitää pimeydessä ikuisissa
kahleissa suurta tuomion päivää
varten." ST 415.2

Tuhannen vuoden päättyessä
tapahtuu toinen ylös-nousemus.
Silloin jumalattomat herätetään
kuolleista ja asetetaan Jumalan

eteen tuomiolle, “jonka Herra on laissaan säätänyt”. Ilmestyskirja sanoo: “Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin tuhat vuotta oli täyttynyt.” Ja Jesaja sanoo jumalattomista: “Heidät kootaan yhteen: yhteen ja samaan vankikuoppaan, samaan tyrmään heidät teljetään, ja *vasta aikojen kuluttua heidän asiansa otetaan esiin.*” ST 415.3

42.—Ikuinen rauha: taistelu päättynyt

Tuhatvuotiskauden lopussa
Kristus palaa maan päälle
lunastettujen ja enkelisaattueen
seuraamana. Hän herättää
jumalattomat kuolleet kuulemaan
tuomionsa. He tulevat esiin
lukemattomana joukkona kuin
meren hiekka, sairauden ja
kuoleman merkit ruumiissaan.
Mikä vastakohta ensimmäiselle
ylösnousemukselle! ST 416.1
Jokainen silmä on kääntynyt
katsomaan Jumalan Pojan

kirkkautta. Yhteen ääneen
jumalattomat huu-dahtavat:
"Siunattu olkoon hän, joka tulee
Herran nimessä!" Nämä sanat
eivät perustu rakkauteen.
Totuuden voima pakottaa ne esiin
vastahakoisilta huulilta. Kun
jumalattomat nousevat haudasta,
heissä on sama vihamielisyys
Kristusta kohtaan ja sama
kapinahenki kuin sinne
joutuessaan. He eivät saa uutta
koetusaikaa elämänsä
korjaamiseen. ST 416.2
Profeetta sanoo: "Hän seisoo sinä
päivänä Öljy-mäellä, joka -

halkeaa kahtia.” Uusi Jerusalemlas-keutuu taivaasta sille valmistetulle paikalle, ja Kristus sekä hänen kansansa ja enkelit astuvat pyhään kaupunkiin. ST 416.3

Jouduttuaan lopettamaan pettämistyönsä pahuden ruhtinas oli onneton ja masentunut, mutta kun jumalattomat kuolleet herätetään ja hän näkee suunnattomat väkijoukot puolellaan, hänen toivonsa elpyy. Hän päättää jatkaa suurta taistelua. Hän järjestää kadotetut lippunsa alle.

Hylätessään Kristuksen he ovat alistuneet kapinanjohtajan hallintaan ja ovat valmiit tottelemaan häntä. Mutta aina yhtä ovelana hän ei tunnusta itseään Saatanaksi. Hän väittää olevansa maailman oikea omistaja, jolta on laittomasti riistetty perintö. Hän esiintyy pelastajana ja vakuuttaa petetyille alamaisilleen, että hänen voimansa on tuonut heidät esiin haudasta. Saatana tekee heikot voi-makkaiksi ja ehdottaa, että he yhdessä valloittaisivat Jumalan kaupungin. Hän viittaa niihin

lukemattomiin miljooniin, jotka
on herätetty kuolleista, ja väittää
pystyvänsä heidän avullaan
saamaan takaisin
valtais-tuimensa ja
valtakuntansa. ST 417.1

Suunnattomassa väkijoukossa on
ennen vedenpai-sumusta eläneitä
pitkäikäisiä, kookkaita ja
huippuälykkäitä ihmisiä.
Maailma jumaloi heidän
nerout-taan, mutta heidän
julmuutensa ja vahingollinen
kek-seliäisyytensä pakottivat
Jumalan hävittämään heidät
luomakunnastaan. Siellä on

kuninkaita ja sotapäälli-köitä,
jotka eivät koskaan kärsineet
tappiota taistelus-sa. Kuolema ei
ole muuttanut heitä lainkaan.

Kun he nousevat haudasta, heitä
johtaa sama voitonhimo, jonka
vallassa he olivat kaatuessaan. ST
417.2

Saatana neuvottelee näiden
mahtimiesten kanssa. He sanovat,
että kaupungissa oleva joukko on
pieni ver-rattuna heidän
armeijaansa ja että se voidaan
voittaa. Taitavat ammattimiehet
valmistavat taisteluvälineitä.
Sotapäälliköt järjestävät sotaan

valmiit miehet komp-panioihin ja osastoihin. ST 417.3

Lopulta annetaan etenemiskäsky, ja lukematon joukko lähtee liikkeelle. Tälle armeijalle eivät vetäisi vertoja edes kaikkien aikojen yhdistetyt sotajoukot. Saatana johtaa etujoukkoa kuninkaat ja soturit kannoillaan. Sotilaallisella täsmällisyydellä tiheät rivit ete-nevät maan rikkinäisen pinnan yli Jumalan kaupungin luo. Jeesuksen käskystä uuden Jerusalemin portit suljetaan, ja Saatanan

joukot valmistautuvat
hyök-käykseen. ST 418.1

Nyt Kristus näyttäytyy
vihollisilleen. Korkealla
kaupungin yläpuolella,
loistavalla kultaisella
perus-tuksella, on valtaistuin.

Tällä valtaistuimella istuu
Jumalan Poika, ja ympärillä ovat
hänen valtakuntansa alamaiset.
Iankaikkisen Isän kirkkaus
ympäröi hänen Poikansa. Hänen
läsnäolonsa loisto tulvii porttien
ulkopuolelle valaisten koko
maan. ST 418.2

Lähimpänä valtaistuinta ovat ne, jotka kerran ajoi-vat innokkaasti Saatanan asiaa mutta jotka tulesta temmattuina kekäleinä ovat sen jälkeen pyhällä innolla seuranneet Vapahtajaansa. Seuraavaksi tulevat ne, jotka vääryyden ja jumalattomuuden keskellä kehittivät kristillisen luonteen, kunnioittivat Jumalan lakia, kun maailma julisti sen kumotuksi, sekä ne kaikkien aikojen miljoonat, jotka uskonsa tähden kärsivät marttyyrikuoleman. Uloimman piirin muodostaa lukematon

joukko, jossa on ihmisiä “kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista”. He seisovat “valtais-tuimen ja Karitsan edessä yllään valkeat vaatteet ja kädessään palmunoksa”. Heidän taistelunsa on päättynyt, he ovat voittaneet. Palmunoksa on voiton symboli, ja valkeat vaatteet kuvaavat Kristuksen van-hurskautta, joka on nyt heidän. ST 418.3

Koko valtavassa joukossa ei ole ainoatakaan, joka lukisi pelastuksen oman hyvyytensä ansioksi. Omista kärsimyksistä ei

puhuta mitään; jokaisen laulun
aiheena on: “Pelastuksen tuo
meidän Jumalamme ja Karitsa.”
ST 418.4

Jumalan Pojan kruunaus
suoritetaan maan ja taivaan
kaikkien asukkaiden edessä.
Sitten korkeimman vallan ja
majesteetin omistava
kuninkaiden Kuningas julistaa
tuomion kapinallisille, jotka ovat
rikkoneet hänen lakinsa ja
sortaneet hänen kansaansa.
“Minä näin suuren valkean
valtaistuimen ja sen, joka sillä
istuu. Hänen kasvojensa edestä

pakenivat maa ja taivas, eikä niistä jäänyt jälkeäkään. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä. Kirjat avattiin, avattiin myös elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli merkitty, kukin tekojensa mukaan.” ST 419.1

Kun Jeesus katselee jumalattomia, he muistavat jokaisen syntinsä. He näkevät, missä heidän jalkansa poikkesivat pyhyiden polulta. Houkuttelevat kiusa-ukset, joita he rohkaisivat vaalimalla syntiä, Jumalan

sanansaattajien halveksiminen,
hylätyt varoitukset ja
taipumattoman, katumattoman
sydämen torjumien armon
tarjoukset - kaikki tämä on
heidän edessään kuin
tulikirjaimin kirjoitettuna. ST
419.2

Valtaistuimen yläpuolella näkyy
risti. Panoraaman tavoin
näytetään Aadamien lankeemus ja
pelastussuunnitelman vaiheet.
Vapahtajan syntyminen
vaati-mattomissa oloissa; hänen
lapsuusaikansa yksinkertainen ja
kuuliainen elämä; hänen

kasteensa Jordanis-sa; paasto ja
kiusaus erämaassa; hänen
julkinen toimintansa, joka ilmaisi
ihmisille taivaan siunaukset;
laupeudentöiden täyttämät
päivät, vuorilla rukouk-
sessa vietetyt yöt; kateudesta ja
ilkeydestä johtuneet salajuonet,
joilla hänen hyvyytensä
palkittiin; salape-räinen
sieluntuska Getsemanessa
maailman syntien painon alla;
hänen kavaltamisensa
murhanhimoisen roskajoukon
käsiin; kauhun yön tapahtumat -
alistuva vanki opetuslastensa

hylkäämänä, syytettynä ylipapin
palatsissa, Pilatuksen
oikeussalissa, pelkurimaisen
Herodeksen edessä, pilkattuna,
häpäistynä, kidu-tettuna,
kuolemaan tuomittuna - kaikki
tämä kuvataan elävästi. ST 419.3

Ja nyt levottomalle joukolle
näytetään viimeiset tapahtumat:
hiljainen kärsijä kulkemassa
Golgatalle; taivaan ruhtinas
riippumassa ristillä; papit ja
rabbiinit pilkkaamassa häntä
hänen kuolemantuskissaan;
yliluonnollinen pimeys merkkinä
hetkestä, jolloin maailman

Vapahtaja antoi henkensä. ST
420.1

Kauheat tapahtumat esitetään
sellaisina kuin ne olivat. Saatanan
ja hänen alamaistensa on pakko
katsoa näytöstä. Jokainen
mukana ollut muistaa osansa.
Herodes, joka tapatti Betlehemin
viattomat lapset; halpamainen
Herodias, joka on vastuussa
Johannes Kastajan verestä;
heikko, liehittelevä Pilatus;
pilkkaavat sotilaat; raivostunut
väkijoukko, joka huusi: “Hä-nen
verensä saa tulla meidän ja
meidän lastemme päälle!” -

kaikki koettavat turhaan
kätkeytyä hänen kasvojensa
jumalalliselta majesteettiudelta
samalla kun pelastetut heittävät
kruununsa Vapahtajan jalkoi-hin
ja huudahtavat: "Hän kuoli
minun puolestani!" ST 420.2

Siellä on Nero, tuo julma ja
paheellinen hirviö, katsomassa
niiden korottamista, joiden
tuskasta hän sai saatanallista iloa.
Hänen äitinsä näkee oman
esimerkkinsä ja vaikutuksensa
lietsomien intohimojen hedelmät
rikoksissa, jotka saivat maailman
vapise-maan. ST 420.3

Siellä on paavillisia pappeja ja prelaatteja, jotka väittivät olevansa Kristuksen lähettämiä, mutta käyttivät piinapenkkiä, vankityrmiä ja polttoroviota hänen kansansa hallitsemiseksi. Siellä ovat ylpeät paavit, jotka korottivat itsensä Jumalan yläpuolelle ja rohkenivat muuttaa Korkeimman lain. Heidän on tehtävä tili Jumalalle. Liian myöhään he näkevät, että kaikkitietävä Jumala on tarkka lakinsa puolesta. He huomaavat nyt, että Kristus pitää silmällä kärsivän kansansa etua. ST 420.4

Koko jumalaton maailma on syytettynä valtiope-toksesta taivaan hallitusta vastaan.

Kukaan ei puolusta syytettyjä eikä heillä ole mitään esitettävänä puo-lustukseen. Heidät tuomitaan ikuiseen kuolemaan.

ST 420.5

Jumalattomat näkevät, mitä he ovat menettäneet kapinansa vuoksi. “Kaiken tämän minä olisin voinut saada”, huutaa kadotettu sielu. “Miten sokea olenkaan ollut! Olen vaihtanut rauhan, onnen ja kunnian kurjuuteen, häpeään ja

epätoivoon.” Kaikki näkevät, että heidän sulkemisensa taivaan ulkopuolelle on oikeudenmukaista. Elämällään he ovat julistaneet: “Me emme tahdo Jeesuksen hallitsevan meitä.” ST 421.1

Kuin lumottuina jumalattomat katsovat Jumalan Pojan kruunausta. He näkevät hänen käsissään Jumalan lain taulut, käskyt, joita he ovat halveksineet. He kuulevat pelastettujen palvovan ylistyksen, ja kun sävelet vyöryvät kaupungin ulkopuolella olevien joukkojen

yli, kaikki huudahtavat: “Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias!” He heittäytyvät kasvoilleen maahan ja palvovat elämän Ruhtinasta. Saatana näyttää lamaan tunteelta. Tuo entinen suojaava kerubi muistaa, mistä hän on langennut. Hänet on suljettu iäksi neuvostosta, jonka kunnioitettu jäsen hän kerran oli. Hän näkee nyt toisen seisovan lähellä Isää. Hän tietää, että tuon majesteettisen enkelin korkea asema olisi voinut olla hänellä. ST 421.2

Hän muistaa viattomuutensa aikaisen kodin, sen rauhan ja tyytyväisyyden, joka hänellä oli ennen kapi-naan ryhtymistä. Hän ajattelee työtään ihmisten parissa ja sen seurauksia: ihmisen vihamielisyyttä lähim-mäistään kohtaan, hirvittävää elämän tuhoamista, valtaistuinten kukistumista, mellakoita, sotia ja val-lankumouksia. Hän muistaa jatkuvat ponnistuksensa Kristuksen työn vastustamiseksi. Katsellessaan toi-mintansa hedelmiä hän näkee vain epäonnistumista. Suuren

taistelun kuluessa hän on
kärsinyt tappion toisensa jälkeen
ja joutunut perääntymään. ST
421.3

Suuri kapinallinen on koko ajan
pyrkinyt todista-maan, että
Jumalan hallitus on syypää
kapinaan. Hän on saanut suuret
joukot hyväksymään
selityksensä. Tuhansien vuosien
ajan tämä salaliiton johtaja on
pettänyt ihmisiä esittämällä
valhetta totuutena. Mutta nyt on
tullut aika, jolloin Saatanan
historia ja luonne paljastetaan.
Viimeisessä yrityksessään syöstä

Kristus valtaistuimelta, hävittää
hänen kansansa ja ottaa Ju-malan
kaupunki haltuunsa pääpettjä
on vihdoim paljastanut todelliset
kasvonsa. Ne, jotka ovat liittyneet
häneen, näkevät hänen asiansa
epäonnistuneen täydellisesti. ST
422.1

Saatana näkee, että hänen
tahallinen kapinansa on tehnyt
hänet taivaaseen sopimattomaksi.
Hän on to-tuttautunut
taistelemaan Jumalaa vastaan;
taivaan puhtaus ja sopusointu
olisi hänelle pahinta mahdol-lista
kidutusta. Hän kumartuu

maahan ja tunnustaa tuomionsa oikeaksi. ST 422.2

Jokainen totuutta ja erehdystä koskeva kysymys pitkään jatkuneessa taistelussa on nyt tehty selväksi. Jumalan käskyjen syrjäyttämisen seuraukset ovat koko maailmankaikkeuden nähtävissä. Synnin historia tulee läpi ikuisuuden todistamaan, että kaikkien luotujen onni on sidoksissa Jumalan lain olemassaoloon. Koko maailmankaikkeus, sekä uskolliset että kapinalliset, vakuuttaa yksimielisesti: "Suuret

ja ihmeelliset ovat sinun tekosi,
Herra Jumala, Kaikkivaltias!” ST
422.3

Nyt on tullut hetki, jolloin Kristus korotetaan “ylemmäksi kaikkia herruuksia, jotka mainitaan tässä ja tulevassakin maailmassa”.

Edessään olevan ilon vuoksi - tuodakseen paljon lapsia kirkkauteen - hän kesti ristillä kärsimyksen. Hän katselee pelastettuja, jotka on uudistettu hänen kaltaisikseen. Äänellä, jonka sekä vanhurskaat että jumalattomat kuulevat, hän sanoo: “Katsokaa näitä, jotka

ostin verelläni! Näiden puolesta
minä kärsin, näiden puolesta
kuolin.” ST 422.4

Saatanan luonne on
muuttumaton. Kapinahenki
pur-kautuu jälleen kuin mahtava
tulva. Hän päättää ryhtyä
viimeiseen epätoivoiseen
taisteluun taivaan Kunin-gasta
vastaan. Mutta yksikään niistä
lukemattomista miljoonista, jotka
hän on houkutellut kapinaan, ei
enää tunnusta hänen valtaansa.
Saatanan tavoin juma-lattomat
vihaavat Jumalaa, mutta he
tajuavat aseman-sa

toivottomuuden. “Koska pidät itseäsi jumalana, minä nostan vieraat kansat sinua vastaan, minä tuon kansoista julmimmat, ja ne paljastavat miekkansa ja iskevät kopeaan viisautesi, tallaavat loistosii tomuun. Ne syöksevät sinut hautaasi.”

“Syöksin sinut, vartijakerubini, välkehtivien kivien keskeltä. - Nyt olen syössyt sinut alas, jättänyt kuninkaiden katseltavaksi ja pilkattavaksi. - minä tein sinusta tomua ja tuhkaa kaikkien nähden. - Sinä olet kammottava varoitus. Sinä olet

iäksi poissa. “ “Itse Herra on vihostunut kaikkiin kansoihin. “ “Satakoon jumalattomien päälle tulta ja tulikiveä! Polttava tuuli olkoon malja, joka heidän on juotava.” Tuli tulee alas taivaasta Jumalan luota. Ahnaat liekit nousevat jokaisesta ammottavasta kuilusta. Kalliotkin ovat tulella. Alkuaineet hajoavat kuumuudesta, ja koko maa palaa. Maan pinta näyttää sulalta laavalta, suunnattomalta kiehuvalta tulijärveltä. “Tämä on Herran kostonpäivä, se vuosi,

jolloin hän maksaa Siionin
ahdistajalle.” ST 423.1

Jumalattomia rangaistaan
“tekojensa mukaan”. Saatana ei
joudu kärsimään ainoastaan
omasta kapinastaan vaan myös
kaikista niistä synneistä, jotka
hän on saanut Jumalan kansan
tekemään. Liekeissä tuhoutuvat
lopulta kaikki jumalattomat, sekä
juuri että oksat - Saatana on juuri
ja hänen seuraajansa ovat oksia.
Lain vaatima täysi rangaistus on
nyt annettu; oikeuden
vaatimukset on täytetty. Nyt
Jumalan luodut on vapautettu

ikuisiksi ajoiksi Saatanan
kiusauksista. ST 423.2

Tulen raivotessa maan päällä
vanhurskaat ovat turvassa
pyhässä kaupungissa. Samalla
kun Jumala on syntisille
kuluttava tuli, hän on kansalleen
kilpi. ST 424.1

“Minä näin uuden taivaan ja
uuden maan. Ensimmäinen
taivas ja ensimmäinen maa olivat
kadonneet.” Tuli, joka tuhoaa
jumalattomat, puhdistaa maan.
Kaikki kirouksen jäljet
hävitetään. Ei mitään ikuisesti
palavaa helvettiä ole

muistuttamassa pelas-tettuja
synnin kammottavista
seurauksista. ST 424.2

Synnin julmista seurauksista jää
vain yksi muistuttaja:
ristiinnaulitsemisen jäljet meidän
Lunastajassamme. Läpi
loputtoman ikuisuuden Golgatan
haavat tulevat julistamaan hänen
kiitostaan ja todistamaan hänen
voimastaan. ST 424.3

Kristus vakuutti opetuslapsilleen
menevänsä valmistamaan heille
sijaa Isänsä kodissa. Ihmiskieli on
kykenemätön kuvailemaan
vanhurskaiden palkintoa. Sen

tulevat tuntemaan vain ne, jotka sen näkevät. Rajallinen mieli ei voi käsittää Jumalan paratiisin ihanuutta! ST 424.4

Raamatussa pelastettujen perintöä kutsutaan maak-si. Siellä taivaallinen Paimen johtaa laumansa elä-män veden lähteille. Siellä on ikuisesti virtaavia jokia, kirkkaita kuin kristalli, ja niiden varsilla huojuvat puut luovat varjonsa poluille, jotka on valmistettu Herran lunastetuille. Laajoja tasankoja reunustavat kauniit kukkulat, ja Jumalan vuorten

huiput kohoavat korkealle. Näiltä rauhallisilta tasangoilta, elämän veden virtojen varsilta, Jumalan lapset, jotka olivat kauan pyhiinvaeltajia ja matkalaisia, löytävät kodin. ST 424.5

“He rakentavat taloja ja saavat asua niissä, he istuttavat viinitarhoja ja nauttivat itse niiden hedelmän, ei niin, että he rakentaisivat ja toinen taloa asuisi, eikä niin, että he istuttaisivat ja toinen söisi hedelmän. - Minun valittuni saavat itse nauttia työnsä tuloksista.” “Aavikko iloitsee,

autiomaan iloittaa, aro riemuitsee,
se puhkeaa kukkaan.” “Silloin
susi kulkee karitsan kanssa ja
panteri laskeutuu levolle vohlan
viereen, vasikka ja leijonanpentu
syövät yhdessä ja pikkupoika on
niiden paimenena. - Kukaan ei
tee pahaa, ei tuota turmiota
minun pyhällä vuorellani.” ST
425.1

Taivaassa ei voi olla tuskaa. Siellä
ei ole kyyneleitä, ei
hautajaissaattoja. “Kuolemaa ei
enää ole, ei murhetta, valitusta
eikä vaivaa, sillä kaikki entinen
on kadonnut.” “Eikä yksikään

kaupungin asukas sano: ‘Minä olen sairas. ‘ Kansa, joka siellä asuu, on saanut syntinsä anteeksi.” ST 425.2

Siellä on uusi Jerusalemi, kirkastetun uuden maan pääkaupunki. “Se säihkyi kuin kallein jalokivi, kuin kristallinkirkas jaspis.” “Kansat kulkevat sen valossa, ja maailman kuninkaat tuovat sinne mahtinsa kaiken loiston.” “Katso, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä! Hän asuu heidän luonaan, ja heistä tulee hänen kansansa. Jumala itse on heidän luonaan.” ST 425.3

Jumalan kaupungissa ei ole yötä. Siellä ei ole väsymystä. Me tulemme aina tuntemaan aamun vir-keyttä. Auringonvalon tekee tarpeettomaksi loiste, joka ei ole tuskallisen häikäisevä vaikka ylittääkin moninkertaisesti meidän keskipäivämme kirkkauden. Lunastetut kulkevat ikuisen päivän kirkkaudessa. ST 425.4

“Temppeliä en kaupungissa nähnyt, sillä sen temp-pelinä on Herra Jumala. “ Jumalan kansalla on etuoi-keus seurustella henkilökohtaisesti Isän ja Pojan

kans-sa. Nyt me katselemme
Herran kirkkautta kuin
kuvas-timesta, mutta siellä me
näemme hänet kasvoista
kasvoihin, sillä välillämme ei ole
himentävää verhoa. ST 425.5

Rakkautta ja myötätuntoa, jotka
Jumala itse on istuttanut
ihmiseen, voidaan siellä osoittaa
mitä aidoimmalla ja
kauneimmalla tavalla. Seurustelu
pyhien olentojen ja kaikkien
aikojen uskollisten kanssa, pyhät
siteet, jotka liittävät heidät
yhdeksi suureksi perheeksi,

kaikki tämä lisää lunastettujen
onnea. ST 426.1

Siellä kuolemattomat olennot
tutkivat ehtymättömällä ilolla
luovan voiman ihmeitä,
lunastavan rakkauden
salaisuuksia. Taidot kehittyvät,
suorituskyky kasvaa.

Tiedonhankinta ei kuluta voimia.
Suurimmatkin yritykset viedään
loppuun, ylevimmätkin tavoitteet
saavutetaan, korkeimmatkin
pyrkimykset toteutetaan. Ja aina
kohoaa uusia korkeuksia
saavutettaviksi, uusia ihmeitä
ihailtaviksi, uusia totuuksia

käsitettäväksi, uusia tavoitteita
hengen, sielun ja ruumiin
voimien harjoittamiseksi. ST
426.2

Kaikki maailmankaikkeuden
aarteet ovat Jumalan
lunastettujen ulottuvilla. Vapaina
kuolevaisuuden kahleista he
matkaavat väsymättömästi
kaukaisiin maailmoihin. Maan
lapset osallistuvat
lankeamattomien olentojen ilosta
ja viisaudesta, loputtoman
pitkien aikakausien kuluessa
hankituista tiedon aarteista. He
katselevat luomakunnan

salaisuuksia - aurinkoja ja
tähtijärjestelmiä, jotka kaikki
kiertävät määrätyssä
järjestyksessä Jumalan
valtaistuinta. ST 426.3

Ikuisuuden vuosien vierieissä
saadaan yhä kirk-kaampia
ilmestyksiä Jumalasta ja
Jeesuksesta. Mitä paremmin
ihmiset oppivat tuntemaan
Jumalan, sitä enemmän he
ihailevat hänen luonnettaan. Kun
Jeesus avaa heille lunastuksen
rikkaudet ja hämmästyttävät
saavutukset suuressa taistelussa
Saatanaa vastaan, yhä palavampi

rakkaus täyttää lunastettujen
sydämen, ja lukemattomat äänet
yhtyvät mahtavaan
ylis-tyslauluun. ST 426.4

“Ja minä kuulin, kuinka kaikki
luodut taivaassa,

maan päällä, maan alla ja
meressä, kaikki mitä niissä on,
lausuivat: ‘Hänen, joka istuu
valtaistuimella, hänen ja Karitsan
on ylistys, kunnia, kirkkaus ja
mahti aina ja ikuisesti.’” ST 426.5

Suuri taistelu on päättynyt.
Syntiä ja syntisiä ei enää ole.

Koko maailmankaikkeus on
puhdas. Valtava luomakunta
sykkii sopusointua ja iloa.
Hänestä, joka on luonut kaiken,
virtaa elämää, valoa ja iloa
rajatto-man avaruuden kaikkiin
maailmoihin. Pienimmästä
atomista suurimpaan maailmaan
kaikki oliot, elolliset ja elottomat,
julistavat täydellisessä
kauneudessaan ja ilossaan, että
Jumala on rakkaus. ST 427.1